

காப்பிய இமயம்

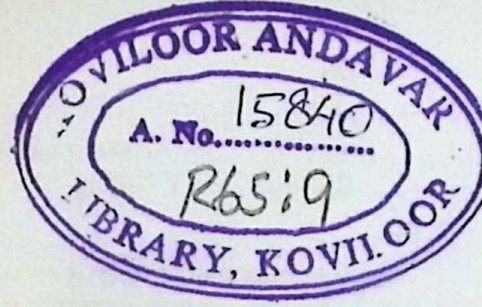
பேற்றூர் - N.V.நாயுடு

A.No. 15840

R6519

25-1

காப்பிய இமயம்

பேரறிஞர்

திரு. நா. வரதராஜலு நாயுடு

(என்.வி.நாயுடு)

விற்பனை

பழனியப்பா பிரதர்ஸ்

திருச்சி - சென்னை - கோவை

முதற்பதிப்பு
ஜூன் 2000

© உரிமை
விக்ரம் ரகுபதி
'ரம்யா' 11, கிருஷ்ணசாமிநகர்
கோவை - 641 045.

VIKRAM RAGHUPATHI
ATLANTA - GEORGIA STATE
USA

●
விலை ரூ. 160/-

●
உருவமைப்பு, அச்சாக்கம்
வேம் அச்சகம்
5/23, துடியலூர், கோவை-34.
தொலைபேசி : 842164

●
பதிப்புக் குழு:

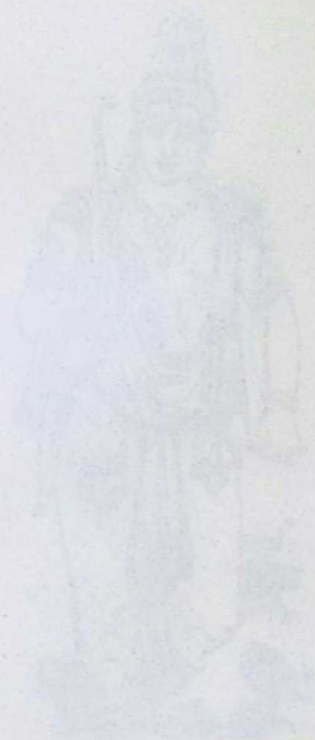
நல்லாசிரியர் - வெண்கொடை வள்ளல்
திரு. E. வேங்கடேசலு நாயுடு
டாக்டர் E. இரகுபதி
டாக்டர் ம.ரா.பேர. குருசாமி
அருள்நிதி இராம. இருசுப்பிள்ளை

●
பதிப்பாசிரியர்கள்:

டாக்டர் ம.ரா.பேர. குருசாமி
அருள்நிதி இராம. இருசுப்பிள்ளை

●
வெளியீடு:

சாந்தி டிரஸ்ட்
'ரம்யர்'
11, கிருஷ்ணசாமி நகர்
கோவை - 641 045.

அன்புஉரு வானவர்: அகந்தை நீத்தவர்;
என்பு உருகிட எனக்கு இதம்நினைப்பவர்;
மன் பெருங் குணத்தவர்; வரத ராகுலு
பொன்புரை அடிமுடி புனைந்து போற்றுவேன்.

அருட்கனி, கவிக்கடல்
-அரங்க சீனிவாசன்

என்.வி.நாயுடு அவர்களைப் பற்றி....

கோவையைச் சார்ந்த பீளமேட்டில் 1912ல் விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தந்தையார் திரு. வேணுகோபால் நாயுடு என்.வி.நாயுடுவின் இளமைப் பருவத்திலேயே மறைந்துவிட்டார். இமை இரண்டும் கண்ணினைக் காப்பதுபோல் அன்னையாரின் அன்பும் பாதுகாப்பும் வரதராசலு நாயுடுவைப் பேணிக் காத்தன.

தொடக்கக் கல்விக்குமேல், உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்வி ஈரோடு, கருங்கல்பாளையம் மகாஜன உயர்நிலைப் பள்ளியில்; பட்டப்படிப்பு சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில்; சட்டப்படிப்பு சென்னைச் சட்டக் கல்லூரியில். அதன்மேல் லண்டன் நகரில் நான்காண்டுகள் பயின்றார்.

கண்டிப்பும், நேர்மையும் செறிந்த பாங்கில் அரசாங்க அலுவலராகப் பணியாற்றினார்; இறுதியில் தேசிய ஆயுள் காப்பீட்டுக் கழகத்தின் நிர்வாக இயக்குநராக - தேசிய சேமிப்புக் கழகத்தின் நிர்வாக இயக்குநராகப் பணி வாழ்வை நிறைவு செய்து, ஓய்வு பெற்றவர். உலகியல் வாழ்வுக்கு ஓர் உத்தியோகம் வேண்டியுள்ளது. மிகப் பெரும்பாலோர் உத்தியோகம் பார்த்து முடித்துக்கொள்வதே போதுமென வாழ்ந்து முடிகிறார்கள்.

சாதனையாளர்கள் “பைசா” ஆசாமிகளாகவே ஓய்ந்து விடுவதில்லை.

அறிஞர் N.V. நாயுடு அவர்கள் சாதனையாளர் வரிசையைச் சேர்ந்தவர்.

எங்கும் எதிலும் அங்கிலம் என்றிருந்த சமுதாயம் அவர் வாழ்ந்து வளர்ந்த சமுதாயம். எனவே, அங்கிலத்தில் தேர்ச்சி பெறுவது அவருக்கு எளிதாக இருந்தது. தெலுங்கு, வீட்டு மொழி; தமிழ், மாநில மொழி; இந்தி, ஒருவகையில் பாரதப் பொதுமொழி. வடமொழி சமய, தத்துவ அரங்குகளின் மொழி. இத்துணை மொழிகளிலும் மூல நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றவர் நம் நாயுடு அவர்கள்.

எத்தனை மொழிகளில் அவருடைய அறிவுத் தேட்டம் ஊடுருவிப் பாய்ந்தாலும் - அழ்வார்களின் ஈரப் பசுந்தமிழால் அவர் தமிழ் நெஞ்சராகவே உருவானார். இத்தனைக்கும் கல்விச் சாலையிலே அவர் தமிழ் படித்தது நான்காம் பாரம் (ஒன்பதாம் வகுப்பு) வரையில்தான். அவர் சேர்த்துக்கொண்ட தமிழ்ப் புலமை சொந்த முயற்சியின் பயனால் விளைந்த செல்வமாகும். மற்ற மொழிகளில் அழ்ந்த புலமை, அகலமான படிப்பு; தமிழில் அழமும் அகலமும் கொண்ட அவர் புலமை ஆன்மக் காதலின் விளைவு என்று சொல்லவேண்டும்.

'என் ஒருவன் சாந்துணையும் கல்லாதவாறு' என்று வினவுவார் திருவள்ளுவர். இந்த வினாவுக்கு விடையாக அமைந்தது திரு. NVN அவர்களின் வாழ்க்கை. கண் பழுதுபட்ட நிலையிலும் - முதிர்ந்த வயதிலும் - தளர்ந்த உடல்நிலையிலும் மிகுந்த ஒளிவிளக்கை நூலின் நெருக்கத்திலே குவிய வைத்து, மூக்குக்கண்ணாடி போதாமல் பூதக்கண்ணாடி வைத்துக் கடைசிவரையில் படித்துக்கொண்டேயிருந்தார். 'படித்துச் சேர்ந்த களஞ்சியம் கொள்ளை கொள்ளையாக இருக்கிறதே, போதாதா? இன்னும் இத்தனை சங்கடத்தோடு படித்து என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?' என்று கேட்ட போது, அவர் சொன்ன பதில்: "படிப்பது இல்லை யென்றால் எதற்காக உயிரோடு இருக்க வேண்டும்?".

அவருடைய வாழ்நாள் முழுவதிலும் படித்தார், படித்தார் படித்துக்கொண்டேயிருந்தார். கற்றுக் கற்றுக் கவனமாகச் சேர்த்துவைத்த கருத்துக் களஞ்சியத்தை அவர் பூட்டிவைத்துப் பூதம் போல் காத்து மறைத்ததில்லை. இலக்கியம், சமயம், தத்துவம் எனப்

பல துறைகளிலுமிருந்து சேகரித்துவைத்தவற்றை எல்லோருக்கும் எப்போது போனாலும் வள்ளலாக வாரி வழங்கிக்கொண்டிருந்தார். பொருட் செல்வம் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையும்; கல்விச் செல்வம் எடுத்து வழங்க வழங்க வளரும் என்பதைக் கண்டவர்; கண்ட அவர், கருத்துச் செல்வத்தை வழங்கிக்கொண்டே யிருந்தார்.

பேச்சால் பரப்பும் செய்தி, ஒலியளவில் பரவி, நலிந்து மறைந்துவிடும். ஆகையால், எழுத்துருவில் தம் தொண்டுக்கு நிலையான வடிவம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு இருந்தது. அதற்கெனவே 'சாந்தி டிரஸ்ட்' என்ற பெயரில் ஒரு நிறுவனத்தை உருவாக்கி, நூல்கள் பல வெளியிட்டார்.

மனத்தில் நிலைபெறுவித்த சாந்திக்கு ஒரு புறவடிவம் கொடுப்பதுபோல ஒரு வீடு கட்டி, அதற்குச் 'சாந்தி இல்லம்' என்று பெயரிட்டார்.

உலகியல் (லௌகிக) அரங்கில் செல்வமும் செல்வாக்கும் சேர்த்தார். நேர்மையும் கட்டுப்பாடும் கொண்டவராதலால், சேர்த்த பொருட் செல்வமும் தீதின்றி வந்த பொருளாயிற்று. பயன் எதிர்பாராத 'பக்தி' யோடு நூல்களைப் படித்துச் சேர்த்த கருத்துக் களஞ்சியச் செல்வமும் பண்பாட்டு நிலைக்களமாக அமைந்தது. செல்வ வளம், மனவளம் இவற்றோடு ஸ்ரீவைணவமும் நூல்களும் தந்த ஆன்ம வளம் அவருக்கு உண்மைச் செல்வமாகச் சேர்ந்தது.

அவர் திருமண் இட்டுக்கொண்டதில்லை. திருக்கோயில் வலம் வந்ததில்லை. பாகவத சிகாமணிகளிடையே பிரவசனம் செய்ததில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் தம்மை ஓர் AGNOST (இறைவன் பிரபஞ்சம் அறியமுடியாதன என்ற எண்ணம் உடையவர்கள்) என்று சொல்லிக் கொள்வார். ஆனால், அவரை விஞ்சிய அளவுக்கு ஆன்ம லாபம் சேர்த்தவர்கள் மிக மிகச் சிலராகவே இருப்பார்கள். சடங்குகளை மீறிய சமயச் சான்றோர் என்று அவரைச் சொல்ல வேண்டும். இப்படிச் சொன்னால், அவர் ஏற்றுக் கொள்வாரா என்பது தெரியாது. ஆனால் சமய-தத்துவமே அவர் ஆளுமையை எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்திருந்தது என்பது உண்மை.

இந்த நூல்பற்றி....

விவிலியத்துக்கு அடுத்த நிலையில் உலக அரங்கிலே பரவியிருப்பவை கீதையும் இராமாயணமும் என்றால், எவரும் ஏற்றுக் கொள்வார் என்பது திண்ணம்.

விவிலியம் கிறித்தவத் திருக்கோவிலில் அளவிறந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருப்பது. பகவத் கீதை பெரும்பாலும் கற்றோரிடையே போற்றப்படுவது. இரண்டு நூல்களும் உயர்வற உயர்ந்தவை என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை; இராமாயணம் கற்றோரிடையிலும் மற்றோரிடையிலும் - ஓரளவு சமய எல்லை கடந்தும் - செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கிறது. மேலும், இராமாயணம் கதை வடிவில் இருப்பதால், அதற்குக் கிடைத்துள்ள செல்வாக்கு மிகவும் பெரிது என்பதையும் நினைக்கவேண்டும்.

இராமபிரானின் கதை பாரதநாட்டின் அனைத்து மொழிகளிலும் பல கலைவடிவிலே வழங்குகிறது. கடல்-கடந்த நாடுகளிலும் இராமபிரான் கதை மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கிறது.

காவியமாக - நாடகமாக - கூத்தாக - நடன நாடகமாக - தோல் பாவைக் கூத்தாக - சிற்பமாக.... இவ்வாறு பல்வேறு வடிவங்களில் பல நூற்றாண்டுகளாக இராம காதை போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்த அளவு செல்வாக்கு வேறு நூல்களுக்கு இருப்பதாகச் சொல்ல

இயலாது. உலகமே வியந்து போற்றும் பெருமை - பல்வேறு கலை வடிவுகளில் இராம காதையைப் போற்றிடும் பெருமை பாரதநாட்டுக்குச் சிறப்பான உரிமைப் பெருமையாகும்.

காப்பிய வடிவில் முதலில் எழுந்தது வான்மீகியின் இராமாயணம். அதனாலேயே அதனை ஆதி காவியம் எனக் காப்பிய உலகம் போற்றுகிறது.

வான்மீக இராமாயணத்துக்குப் பின் வடமொழியிலேயே பல இராம காவியங்கள், நாடகங்கள் தோன்றின. பல்வேறு மொழிகளில் தோன்றிய இராமாயணங்கள் ஏதேனும் ஒரு வகையில் வான்மீகத்துக்குக் கடமைப்பட்டவையே. பலராலும் - பல மொழியாளர்களாலும் - மதிப்புடன் போற்றப்பட்ட இராமபிரான் கதை தமிழிலும் பல வடிவங்கள் கொண்டது. தொல்காப்பிய உரைகளில் மேற்கோளாகக் காட்டப்படும் சில செய்யுள்களைக் கொண்டு பார்த்தால், தமிழருக்கு இராம காதை மிகப் பழங்காலத்திலேயே அறிமுகமாகி, தமிழ் நூல்களாக வடிக்கப்பட்ட தென்பதை அறியலாம். அன்று தொடங்கி, இன்று வாலி, கோவி மணிசேகரன் வரையில் இராமபிரான் கதை தமிழில் காவிய வடிவில் தொடர்ந்து தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இடம் பெற்றுவருகிறது.

பாரத நாட்டில்மட்டு மல்லாமல் தாய்லாந்து முதலான கீழ்த்திசை நாடுகளிலும் காகுத்தன் கதை, காப்பியம் முதலாகப் பல வடிவங்களில் பண்டு தொட்டு வழக்கில் இருக்கிறது.

பல வகைகளில் இராமாயணம், காப்பிய இமயமாகப் பொலிகிறது. இது முற்றிலும் உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை.

‘காப்பிய இமயம்’ என்ற பெயருடன் இப்போது வெளிவந்திருக்கும் இந்த நூலைப் பயில்வோர்க்கு, இராமாயணம் ஏன் காப்பிய இமயமாகப் போற்றப்படுகிறது என்பது தெளிவாக விளங்கும்.

வான்மீகி இராமாயணம், கம்பரின் இராமாவதாரம், துளசீதாசரின் இராம சரித மானசம், அத்யாத்ம இராமாயணம், ரகு வம்சம் முதலான நூல்களை மூல மொழியிலேயே நன்கு பயின்ற பேரறிஞர் என்.வி. நாயுடு அவர்கள் அவ்வப்போது எழுதிவைத்த கட்டுரைகளும் குறிப்புகளுமே இந்த அரிய நூலில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

மேற்போக்காக நூலைப் புரட்டிப் பார்ப்பவர்களுக்குப் பேரறிஞர் என்.வி.என். அவர்களின் கல்விப் பரப்பு விளங்கும். நிதானமாகப் பயில்வோர் அவருடைய நுண்மாண் நுழைபுலத்தைக் கண்டு வியப்பார்கள். அகலமும் அழமும் - புலமையும் அய்யவும் - தெளிவும் திட்டமும் - பண்பாட்டு அய்யமும் பக்தி ஈடுபாடும் நாயுடு அவர்களிடம் எவ்வளவு நெருக்கமாகக் குலாவியுள்ளன என்பதை இந்த நூலைப் படிப்பவர்கள் தெளிவாக உணர்வார்கள்; அப்படி உணர்வோர் இராமாயண மேதைகளாகவும் திறனாய்வுத் திறனாளிகளாகவும் உயர்வார்கள். மேலும், பண்பாட்டின் உயிர்நாடி இன்னது என்பதையும் அடையாளம் கண்டு பயனடைவார்கள்.

என்.வி.என். அவர்கள் மிகப் பல ஆண்டுகளாக எழுதிவைத்த கட்டுரைகளும் குறிப்புகளும் அவர் காலத்தில் அச்சாகியிருக்கவேண்டும்; அச்சாகவில்லை. எழுதிவைத்த தாள்கள் பழுப்பேறிப் போயின; பல தாள்கள் கிழிந்தும் சிதைந்தும் இருந்தன. அவற்றை ஒரு கட்டாகட்டி, கோவைக் கம்பன் கழத்தலைவர் - கம்பன் அறநெறிச் செம்மல் திரு. ஜி.கே. சுந்தரம் அவர்களிடம் என்.வி.என். குடும்பத்தினர் ஒப்படைத்தனர்.

காலக் கோட்பட்டு அழிந்துபோன பழந்தமிழ் நூல்கள்போல் என்.வி.என். அவர்களின் அய்யவுரை அழிந்துவிடக்கூடாதே என்றெண்ணிய கம்பன் அறநெறிச் செம்மல் அவர்கள் 1999, 2000 ஆகிய ஆண்டுகளில் வெளிவந்த கம்பன் மலரில் அவற்றை அச்சேற்றிப் பெருந்தொண்டு ஆற்றினார். மலர்களில் கட்டுரைகளை படித்தவர்கள் மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல, மிகப் பலர் அந்த மலர்களைப் பெறக் கம்பன் கழத்தை நாடினார்கள். பிரதிகள் இல்லை; ஏமாற்றம் பரவியது.

இந்த நிலையில் திரு. என்.வி.என். அவர்கள் மகள் வயிற்றுப் பேரன் பொறியாளர் விக்ரம் ரகுபதி தம் பாட்டனாரின் பெயர் துலங்க ஏதேனும் செய்யவேண்டும் என்று தம் தந்தையாரிடம் கூறியிருக்கிறார். நல்லாசிரியர் திரு. இ. வேங்கடேசலு அவர்கள் கம்பன் மலர்க் கட்டுரைகளை நூலாக வெளியிட வேண்டுமென்று டாக்டர் ரகுபதியிடம் குறிப்பிட்டார். திரு. விக்ரம் ரகுபதியின் ஆர்வமும் திரு. E.V. அவர்களின் தூண்டுதலும் விக்ரம் பெற்றோர்களான டாக்டர் ரகுபதி டாக்டர் திருமதி சித்ரா ரகுபதி ஆகியோரின் முயற்சியும் தற்செயலாக இணைந்தன - விளைவு இந்த நூல்.

கம்பன் கழகத் தலைவர் திரு. ஜி.கே.எஸ். அவர்கள் மிக்க அன்புடன் நூலாக வெளியிட்டுக்கொள்ள அனுமதி அளித்தார். இன்று அவருடைய தலைமையிலேயே நூல் வெளிவருகிறது.

பேரன் (பெயரன்) என்றாலே பாட்டனாரின் பெயரை எடுத்து நிறுத்துபவன் என்பதுதான் கருத்து. என்.வி.என். அவர்களின் பேரன், சரியான பேரனாக வாய்த்துத் தமிழ்க் களஞ்சியத்துக்கு ஓர் அரிய நூலை வழங்கியிருக்கிறார். ஆம், இந்த நூலை வெளியிடுவதற்கான முழுச் செலவும் பொறியாளர் விக்ரம் ரகுபதியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

நூலின் நுவல் பொருளை அறிமுகப்படுத்தப் புகுந்தால், தனியொரு ஆய்வுக் கட்டுரையாக விரியும் என்பதால், விரிவாகச் சொல்லவில்லை.

ஒப்பிலக்கியம் COMPARATIVE LITERATURE என்பது தமிழிலே அண்மைக்காலமாக மிக விரைவாக வளர்ந்துவருகிறது. திறனாய்வுத் துறையிலே பயன் மிக்க பிரிவு அது. பல மொழிகளில் ஒரு செய்தி இலக்கியப் படைப்பாளர்களால் எவ்வாறு தரப்படுகிறது என்பதை ஒப்பிட்டுத் உறழ்ந்தும் விளக்குவதே ஒப்பிலக்கியம் எனச் சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

இராமபிரான் கதையைப் பொறுத்தவரையில் இந்த நூல் மிகச் சிறந்த - முதல் தரமான - ஒப்பிலக்கியத் திறனாய்வு என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். வ.வே.சு. ஐயரவர்களின் KAMBAN - A STUDY என்ற நூல் உலக அரங்கில் கம்ப இராமாயணத்தைப் பெருமைக்கு உரியதாக நிறுவியது. அதன் பின்னர்ச் சில ஒப்பிலக்கியத் திறனாய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன; எனினும், திரு. என்.வி.என். அவர்களின் 'காப்பிய இமயம்' எல்லாவற்றிலும் சிறந்தோங்கிப் பொலியும் தகுதியுடையது என்பது உறுதி.

பொருளால் செறிவுமிக்க இந்த நூல், காட்சிக்கும் இனிதாக இருக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பில் ஆழ்காங்கே சில ஓவியங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. 'ஆனந்த விகட'னில் அறிஞர் பி.ஸ்ரீ. எழுதிவந்த கம்ப சித்திரக் கட்டுரைகள் இராமாயண வரலாற்றில் முத்திரை பதித்தவையாகும். அந்தக் கட்டுரைகளில் ஓவியர் சித்திரலேகாவின் அருமையான ஓவியங்களைச் சேர்த்து 'விகடன்' வெளியிட்டது. அவற்றிலிருந்து மிகச் சில ஓவியங்கள் இந்த நூலிலே அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

நூலுக்கு அழகு என்பதற்காக மட்டுமே சித்திரலேகாவின் படங்களைச் சேர்க்கவில்லை. 'ஆனந்த விகட'னும் பி.ஸ்ரீ.யும் செய்த இராமாயணத் திருப்பணியை நினைவூட்டவும் இந்த ஓவியங்கள் பயன்படவேண்டும் என்ற நினைப்பும் மற்றொரு காரணமாகும். சுமார் ஐயாயிரம் பக்கம் அளவில் வெளியிடக் கூடிய பி.ஸ்ரீ. யின் கட்டுரைகளை யாரேனும் வெளியிடமாட்டார்களா என்ற ஆதங்கத்தையும் இந்தச் சில ஓவியங்களை வெளியிடுவதன் வாயிலாகப் புலப்படுத்த நினைக்கிறோம்.

ஏன், 'ஆனந்த விகட'னே பி.ஸ்ரீ.யின் கட்டுரைகளை நூல் வடிவில் தரலாமே! எமது பணிவான வேண்டுகோள் இது.

T.V.S. நிறுவனத்தார் வெளியிட்டுள்ள ஒரு கையேட்டிலிருந்து இரண்டு வரை ஓவியங்களை - மணியம் செல்வனின் ஓவியங்களை நூலின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் காண்கிறீர்கள். நூலுக்குப்

பொலிவும் படிப்போருக்குப் பக்தியும் ஊட்டுவன இந்த அரிய ஓவியங்கள். T.V.S. க்கும் மணியம் செல்வன் அவர்களுக்கும் உளமார்ந்த நன்றி.

அட்டைப் படத்திலுள்ள பட்டாபிடேச ஓவியத்தை வண்ணமயமாகப் படைத்தளித்த திருமதி கோகிலா சுப்பையன் அவர்களின் பக்தியும் ஆர்வமும் மிகப் போற்றத்தக்கன. அவர்களுக்கு எங்கள் உளமார்ந்த நன்றி.

சிதைந்தும் முறிந்தும் கிடந்த பனையோலை ஏடுகளிலிருந்து தமிழ் நூல்களை அற்புதமாக உருவாக்கிக் கொடுத்தவர், ஐயரவர்கள். அவர்களின் திருப்பணிக்கு ஈடானது இந்தப் பதிப்பாசிரியர்களின் பணி என்று சொல்லவே முடியாது. என்றாலும், நாயுடு அவர்களின் ஏழுத்தும் அவற்றைத் தாங்கிய தாள்களும் இருந்த நிலையை எண்ணும்போது இந்த நூலின் பதிப்பாசிரியர்களும் ஓரளவு பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளலாம்.

அச்சகத்தாரைப் பதிப்பாசிரியர்கள் வாட்டி வதைத்தனர் என்று கூடச் சொல்லலாம். அத்தனையும் பொறுத்து நூலைப் பொலிவுடன் உருவாக்கிய வேம் அச்சகத்தார்க்குப் பதிப்பாசிரியர்களின் உளமார்ந்த நன்றி உரியது.

மீண்டும் பொறியாளர் விக்ரம் ரகுபதி அவர்களின் ஆர்வம் மிக்க கொடைக்குச் சாந்தி டிரஸ்டின் நன்றி. பேரனார் பேரனாரே!

14.6.2000
கோவை.

பதிப்பாசிரியர்கள்

பொருளடக்கம்

1. கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்	...	1
2. சமஸ்கிருதமும் தமிழும்	...	14
3. கம்பரின் முன்னோடி	...	60
4. கம்பர் காட்டிய வழி: அன்பு	...	71
5. துளசீயில் அறிய வேண்டியன	...	89
6. குளகத்தில் இராமன்	...	96
7. குளகத்தில் இராவணன்	...	102
8. குறிகளால் காட்டிடக் கருதும் முயற்சி	...	110
9. அமலனாதிபிரான்	...	119
10. நாலாயிர வியாக்கியானங்களில் கம்பர்	...	122
11. துயில் துறந்தான்	...	126
12. யார்கொல் இச் சொல்லின் செல்வன்	...	131
13. வினவுதற்கு உரியன்	...	135
14. குகனொடும் ஐவரானோம்	...	140
15. உயிர் எலாம் உறைவது ஓர் உடம்பும் ஆயினான்	...	143
16. விபீஷணன்	...	150
17. கைகேயி	...	160
18. அகலிகை	...	173
19. தாரை	...	184
20. சாதலின் சிறந்தது ஒன்று இல்லை	...	191
21. செஞ்சொற் கவி இன்பம்	...	205
22. சரணம் வந்து அணுகினான்	...	208
23. கம்பனில் சில குறிப்புகள்	...	214
24. தியாகராஜ கீர்த்தனைகளில்...	...	258
25. துளசீயில் யான் கண்ட சில...	...	261
26. வந்தெதிரே தொழுதானை வணங்கினான்?	...	308
27. கால் தரை தோய நின்று கட்டிலக்குற்றதம்மா!	...	313
28. பெண்ணை ஆக்கிரமித்தல்	...	318
29. மேவும் மெய்	...	324
30. எம்பிரான் தன்துணைப் பெருந்தேவி	...	329

●

பேரறிஞர் என்.வி.என்
பிற படைப்புகள்

- ஆண்டாள் பிள்ளைத் தமிழ் (பதிப்பு)
- இரணிய வதைப் பரணி (பதிப்பு)
- அமலனாதிபிரான்
- ஆகமன்
- THE SIMILIES OF KALIDASA
- AN ANTHOLOGY OF SAMSKRT POETRY

1

‘கவிச்சக்கரவர்த்தி - கம்பர்’

அறிமுகம்

தமிழ் நாட்டில் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டம் பொதுவாகக் கம்பரையே சூட்டுவது. கம்பராமாயணத்தைப் படிக்காதவரும் கூடக் கம்பரைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்றே கூறுகிறார்கள். வேறு எந்தப் புலவனுக்கும் மக்கள் வாக்கில் சூட்டப்படாத விருது இது.

காப்பிய இமயம்

ஒரு பழம் பாட்டு:

அம்பிலே சிலையை நாட்டி, அமரர்க்கு அன்று அமுதம்ஈந்த
தம்பிரான் என்னத் தானும் தமிழிலே தாலை நாட்டிக்
கம்பநாடு உடைய வள்ளல் கவிச்சக்கரவர்த்தி பார்மேல்
நம்பு பாமாலை யாலே நரர்க்கும் இன்று அமுதம் ஈந்தான்.

திருப்பாற் கடலிலே மேரு மலையை நாட்டிக் கடைந்து,
தேவர்களுக்கு அமுதத்தை எடுத்துத் தந்த திருமாலைப் போல,
தமிழ்மொழியைத் தன்னுடைய நாவால் கடைந்து கவிச்சக்கரவர்த்தி
கம்பர் பூமியில் பாட்டுக்களாகிய அமுதத்தை மக்களுக்கு ஈந்தார்.

இப்பாட்டை எப்போது, யார் இயற்றினார்கள் என்பதை
அறியோம். இது ஒன்றே, இலக்கியத்தில் கம்பரைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி
எனப் புகழும் பாட்டு; வேறு சான்றுகள் இல்லை.

‘கவி’, ‘சக்கரவர்த்தி’, ‘கவிச் சக்கரவர்த்தி’ - கம்பருக்கு
இப்பட்டம் சூட்டப்பெற்றது எப்போது, யாரால், ஏன்?”

கவி

இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் தமிழ் இலக்கிய நூல்களில்,
மிகப் பழமையான சங்க நூல்களிலும்-எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு
என்பவற்றில்-இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்திலும், ‘கவி’
என்ற சொல் ‘பாட்டு’ என்னும் பொருளில் உபயோகிக்கப்படவில்லை.
மாறாக, கவிகை, கவிக்குடில், கவி கிடுகு, சேர்தல், மூடுதல்,
இழிதல், கீழ்நோக்கல் (கவிழ்தல்) என்ற பொருள்களில்
பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

‘பாட்டு’ என்ற பொருளில், ‘கவி’ என்ற சொல்
சீவகசிந்தாமனியிலும், ஆழ்வார், நாயன்மார்கள் வாக்கிலும்
பயிலுகிறது.

ஆனால், வட மொழியில், நெடும் பண்டைக் காலத்திலிருந்தே
‘கவி’ என்ற சொல் மிக உயர்ந்த பொருளில் பயின்று வருகின்றது.
சில உதாரணங்கள்:-

1. “வேதோ, வேதவித், அவ்யங்கோ, வேதாங்கோ, வேதவித், கவி”
என்பது விஷ்ணுஸகஸ்ர நாமம்; மஹாபாரதத்தில் உள்ளது.

திரு. என்.வி. நாயுடு

விஷ்ணுவின் 1000 பெயர்களுள் 'கவி' என்பது 132-ஆம் பெயர். இப்பெயருக்கு உரை கண்ட சங்கரர் 'க்ராந்த தர்சீ கவி: ஸர்வத்ருக்' (தாண்டிப் பார்ப்பவன், யாவற்றையும் காண்பவன்) எனவும், பட்டர் 'க்ராந்த தர்சிக்வாத் கவி' (தாண்டிப் பார்ப்பதால் கவி) எனவும் வகுத்துள்ளனர்.

2. "கவிம் புராணம் அநுசாஸி தாரம்" என்பது பகவத் கீதை (8,9). இங்குக் 'கவிம்' என்பதற்குச் சங்கரர் 'க்ராந்த தர்சினம், ஸர்வக்ளம்' (தாண்டிப் பார்க்கிறவன், யாவும் அறிந்தவன்) எனவும், இராமானுஜர் 'ஸ்ர்வக்ளம்' (யாவும் அறிந்தவன்) எனவும் உரை எழுதியுள்ளனர்.
3. புராணஸ்ய கவே: தஸ்ய சதுர்முகஸமீரிதா" எனக் குமார ஸம்பவத்தில், (2,17) 'பிரம்மாவே முதல் கவி' எனக் கூறப்படுகிறது.

இது ராபர்ட் ப்ரெனனிங் சொல்லும் 'God is the perfect poet who in his person acts his own creations' என்பதனோடு பொருந்தும்.

ஆக, 'கவி' என்ற பழைய சொல் "பொருளை ஊடுருவி நோக்குவோன், மேல்எழுந்தவாறு அன்றி உண்மையைப் பார்ப்பவன், மறைபொருளைக் காண்பவன், முழுஅறிவு படைத்தவன், எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே காணும் திறம் வாய்ந்தவன்" என்ற பொருளில் வழங்கியுள்ளது.

மேலும், ஆர்தர் அந்தராத்மந: (மேகம் போலே உள்ளூர ஈரம் உடையவன்), 'லோக ஹிதாய இவ ப்ரவ்ருத்த (உலக நன்மைக்காக வாழ்பவன்), ஸமஸ்தேஷுஅபிச வஸ்து ஹுசிபம்: பத்ரம் முதம் பச்சயந்த (எல்லாவற்றிலும் நன்மையையும் மங்களத்தையும், இன்பத்தையும் காண்பவன்) என்று கவிகளை வடமொழியில் புகழ்வர்:- ஷேக்ஸ்பியர், Finds tongues in trees, books in running brooks, sermons in stones and good in everything என்றதைப்போல.

கம்பர் தரும் இலக்கணம்

கம்பரே கவியின் இலக்கணத்தையும் கவிஞர் இயல்பையும் தம் காவியத்தில் பல இடங்களில் சொல்லுகிறார்; அவற்றில் ஒன்று:

காப்பிய இமயம்

“புவிமினுக்கு அணியாய் ஆன்ற பொருள் தந்து புலத்திற்றாகி,
அவி அகத்துறைகள் தாங்கி, ஐந்திணை நெறி யளாவி
சவி உறத்தெளிந்து, தண்ணென்று, ஒழுக்கமும்
தழுவிச் சான்றோர் கவி”

ஒட்டக்கூத்தர் பாட்டில்

தமிழ் இலக்கியத்திலே ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி’ என்ற சொற்
றொடரைக் காண்பது ஒட்டக்கூத்தர் பாடப்புகளில் மட்டுமே.

குலோத்துங்கன் கலிங்கத்துப்பரணி கொண்ட வரலாற்றினை
அவன்மேல் பாடிய பிள்ளைத்தமிழில் கூத்தர் கூறுகிறார். அவர்
அங்குக் குறிப்பிட்டது கம்பனையல்ல.

“பாடல் பெரும் பரணி தேடற்கரும் கவி
கவிச் சக்ரவர்த்தி பரவ”

என அவர் சயங்கொண்டாரைப் பாடுகிறார். தக்கயாகப் பரணி இறுதி
இரண்டு தாழிசைகளில்.

“கோக்கும் தமிழ்க் கொத்தனைத்தும் வாழியே
கூத்தன் கவிச்சக்ரவர்த்தி வாழியே”

“வாழி திசைக் கப்புறத்து நாற்கவி
வாழி கவிச்சக்ரவர்த்தி கூத்தனே”

என முடிவுறுகிறது.

அடியார்க்கு நல்லார் உரையில்

இப்போது கிடைக்காத பரணி நூல் ஒன்றை ஒரு சக்கரவர்த்தி
பாடியதாக அடியார்க்குநல்லார் சிலப்பதிகாரம் “இந்திர விழுவர்
எடுத்த காதை” உரைப்பகுதியில் கூறுகிறார்.

எவ்வாறாயினும், தம்மைப் புகழ்ந்து காவியம் இயற்றிய சில
புலவர்க்கு அரசர் கவிச்சக்கரவர்த்திப் பட்டம் சூட்டியதாகத்
தெரிகிறது. ஒவ்வொரு தாழிசைக்கும் ஒரு பொன் தேங்காயை

திரு. என்.வி. நாயுடு

உருட்டியதாகவும் அது மூன்று மணிகள் பொதிந்த பொன் தேங்காய் எனவும்கூடக் கதைகள் உண்டு.

சம்ஸ்கிருத இலக்கியத்திலும் கவிச்சக்கரவர்த்திகளைக் காணோம்; ஆனால், அதற்கு இணையாக, 'கவி ஸார்வ பெளம' என்ற சொற்றொடரை ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் வால்மீகிக்குச் சூட்டுகிறார். (கோதாஸ்துதி 7). புலவனுக்குப் புலவன் செய்யும் பாராட்டு.

அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் கம்பருக்குச் செல்வத்தையோ, விருதுகளையோ அரசர் தந்ததாகத் தெரியவில்லை. தந்திருந்தால், சயங்கொண்டாரையும் கூத்தரையும் போல இலக்கியத்தில் அது இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

கையாளப்பட்ட பாடல்கள் சிலவே

அரசர்கள் ஒருபால் இருக்க, புலவர்களே கம்பரைப் போற்றியதாகத் தெரியவில்லை. கம்பருடைய பாட்டுக்கள் புலவர் வாயிலும் புழங்கவில்லை.

பேராசிரியர் முதல் மணவாள மாமுனிகள் வரை வாழ்ந்த ஜைந, சைவ, வைஷ்ணவ உரையாசிரியர் கம்பரிடமிருந்து கொண்ட எடுத்துக்காட்டுகள் குறைவு; கம்பனைவிடத் தரம் குறைந்தவை என நாம் இன்று கருதும் சீவகசிந்தாமணி, சூளாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி, பரணிகளில் இருந்து எடுத்தாளப்பட்டவற்றைக் காட்டிலும் கம்பராமாயணப் பாடல்களை அவர்கள் கையாண்டது சொற்பமே.

கம்பர் ஏறத்தாழ 700 குறட்பாக்களைக் கையாண்டது மட்டும் அன்றிப் பலவற்றிற்கு விளக்கமும் தந்துள்ளார். ஆனால், பரிமேலழகர் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டிய கம்பர் பாட்டு ஒன்றே ஒன்தான் என்று தோன்றுகிறது. அவ்வாறே, நம்மாழ்வார் பாசுரங்கள் பல கம்பனில் மிளிக்கின்றன. உரையாசிரியர்களும், அரும்பதம் எழுதியவரும் எடுத்தாண்ட கம்பர் வாக்கு 4 அல்லது 5 இடங்களிலேயே.

கவிகளும் மன்னர் தரும் பரிசும்

ஆதலின், கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று கம்பரைப் புலவர்கள் பாராட்டியது 15-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகே ஆதல் வேண்டும்.

காப்பிய இமயம்

புலவர்கள் எப்போதும் அரசர்களால் பாராட்டப்பெறுவதை விரும்பி ஏற்கவில்லை; அப்பாராட்டு தமக்குச் சிறப்புத் தருவது எனவும் கருதவில்லை. வறுமையால் அவர்கள் செல்வர்பால் இரக்க நேரிடலாம். ஆனால், அவ்விரப்பு புலவரைத் தாழ்த்துவதாகவும் கொடையாளரை உயர்த்துவதாகவும் புலவர் கருதவில்லை; அக்கால உலகமும் கருதவில்லை.

சயங்கொண்டார் கலிங்கத்துப்பரணி பாடியபோது, அபயன் (குலோத்துங்கன்) அவருக்குப் பொருள் ஈந்தானாம். பொருள் பெற்றுக்கொண்ட சயங்கொண்டார் தம்மை அவ்வரசனினும் உயர்ந்தவனாக கருதிக்கொண்டு, அக்கருத்தை உலகுக்கும் எடுத்து அறைந்தார்.

“காவலர் ஈகை கருதுங்கால் காவலர்க்குப்
பாவலர் நல்கும் பரிசு ஒவ்வா பூவில் நிலை
யாகாப் பொருளை அபயன் அளித்தான் புகழாம்
ஏகாப் பொருள் அளித்தோம் யாம்”

அபயன் அளித்தது நிலையாத பொருள்; யாம் அவனுக்கு அளித்தது நீங்காத புகழ் - மிடுக்கைப் பாருங்கள்!

இந்த மிடுக்கைப் பாரதிவரையில் காண்கிறோம். வறுமையில் வாடும் பாரதி எட்டையபுரம் அரசர் தம்மை வந்து வழிபட வேண்டும் என்று சீட்டு அனுப்புகிறார்:

“பாரி வாழ்ந் திருந்த சீர்த்திப்
பழந்தமிழ் நாட்டின் கண்ணே
ஆரிய, நீ இந் நாளில் அரசுவீற்
றிருக்கின் றாயால்
காரியம் கருதி நின்னைக் கவிஞர்
தாம் காண வேண்டின்
நேரில் அப்போதே எய்தி
வழிபட நினைகி லாயோ?”

ஓட்டக்கூத்தரும், சயங்கொண்டாரும் பெரும் புலவர்கள்.. எனினும், சக்கரவர்த்திகளால் அவர்களுக்குச் சூட்டப்பெற்ற பட்டம் நிலைபெற வில்லை.

திரு. என்.வி. நாயுடு

கம்பர் பெற்ற கவிச் சக்கரவர்த்திப் பட்டம்

சக்கரவர்த்தித்வம், ஸாம்ராஜ்யம் என்ற கருத்துக்கள் பண்டைத் தமிழ் மரபுக்கு ஒவ்வாதன. வடநாட்டில் இருந்த அம்முறை தமிழ்நாட்டுக்குப் பரவத்தொடங்கியது பல்லவர் ஆட்சியில்; கருத்து ஊன்றியதும் வலிமை பெற்றதும் சோழப் பேரரசில் சக்கரவர்த்தித்துவம் சாம்ராஜ்யங்கள், தமக்குள்ளே உண்டாகும் முரண்பாடுகளால் பூசல்களால், விரைவில் அழிந்து போகின்றன. அவை வெறுமையானவை; மக்களுக்குப் பயன் தராதவை; அரசர்களுையே சமூகத் தலைவராகவும் சிறந்தவராகவும் பகட்டாகக் காட்டுபவை என்பதைப் புலவர் உணர்ந்தனர். அது, அசுரத் தன்மையில் முடியக்கூடும் என்பதையும் அவர்கள் அறிந்தனர். ரோமசாம்ராஜ்யம் முதல் சோழ, விஜயநகர, முகலாய, பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யங்கள் யாவும் இதற்குச் சான்று.

சிறந்த கவிகள் சக்கரவர்த்திகள் ஆக விரும்பவில்லை. சக்கரவர்த்திகளால் கௌரவிக்கப்படுவது தமக்குப் பெருமை தருவது எனக் கருதவும் இல்லை.

கம்பர் இராமாயணம் பாடி அரங்கேற்றிய காலத்தில் எவரும் அவரைச் சக்கரவர்த்தி என்று புகழவில்லை. பிற்காலத்தில் பெயர் அறியாத புலவன் ஒருவன் “அம்பிலே சிலையை நாட்டி” என்ற பாடலைப் பாடினான். மக்களோ, கம்பர் கவிதைச் சிறப்பை அறிந்து மனமார அவரைக் கவிக்குலத் தலைவராகப் போற்றினர்.

போற்றுதற்கான காரணங்கள்

போற்றுதற்குக் காரணங்கள் பல ஆகலாம்; அவற்றுல் சில:

1. வால்மீகம் அந்தக் காலத்தில், தமிழ்நாட்டில் நன்கு பயிலப்பட்ட நூல்; ஆனால், கால தேச பேதங்களால் தமிழ் மரபுக்குப் பல இடங்களில் ஒவ்வாததாக இருந்தது. முதனுற் கதையைத் தமிழ் மரபுக்கு ஏற்ப மாற்றி அமைத்து மக்கள் நுகருமாறு கம்பர் நல்கினார்: “தெய்வமாக்கவி மாட்சி தெரிக்க” “வையம்... இகழினும்” இராமாவதாரத்தைப் படைத்தான்.

2. தமிழில் காப்பியங்கள் இருந்தன; எனினும், தண்டி போன்ற புலவர் வகுத்த பெருங்காப்பிய இலக்கணத்துக்குப் பொருந்தும்

காப்பிய இமயம்

காப்பியங்கள் உண்டா என்பது ஐயத்துக்கு உரியது. கம்பர் பெருங்காப்பிய கருத்தா என்பதற்காக மக்கள் இப்பட்டம் சூட்டியிருக்கலாம்.

(பெருங் காப்பியங்கள் யாவும் முதனூல்கள் அல்ல. ஹோமரும், அக்காலத்திருந்த பழங்கதைகளைத் தொகுத்துப் பாடியதாகவே கூறுகிறான்; Paradise Lost பழைய விவிலியக் கதையே அன்றோ?)

3. வாழ்க்கையில் ஒருவனுக்கு நேரும் வெற்றி - தோல்வி, எழுச்சி - வீழ்ச்சி, மான - அவமானம், உயர்வு - தாழ்வு, நன்மை - தீமை போன்றவற்றை உரியவாறு வெளிப்படுத்த அவன் அறியான். பெருங்கவிகள் தம் பாத்திரங்கள் மூலமாக நம்மில் பலருடைய மனத்தில் எழும் கருத்துக்களை வெளியிடுகின்றனர்: வெளியிடும்போது அக் கருத்தின் அழும், திண்மை, எளிமை, பொருட் செறிவு, தெளிவு - யாவற்றையும் கண்டு நாம் வியக்கிறோம்.

இராமனுக்கோ, வாலிக்கோ, குகனுக்கோ, அநுமனுக்கோ நேர்ந்த சூழ்நிலை நமக்கும் நேருகிறது. ஆனால், அவற்றைக் கம்பர் சொன்னவாறு நாம் சொல்ல முடிவதில்லை. “அட்டா என் மனத்தை உள்ளபடி அறிந்துள்ளான், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த ஒரு கவிஞன். எவ்வளவு அழகாக என் கருத்தை அவன் அப்போதே சொல்லி வைத்தான்! அவன் ‘ஸர்வ த்ருக்’; தன்காலத்தில் திகழ்வது மட்டுமன்றி எதிர்காலத்தில் நிகழ இருப்பதையும் அல்லவா தன் காவியத்துள் பொதித்துள்ளான்” என்று வியந்து, கம்பர் இடத்தால் மட்டும் அன்றி, காலத்தாலும் சூழ்நிலையாலும் (தேச, கால, வர்த்தமானங்களால்) கவிச்சக்கரவர்த்தி எனப் போற்றுகிறோம்.

4. எத்தனை சந்தங்கள்! ஒவ்வொரு துறையிலும் என்ன ஒளசித்தயம்!! (தக்கது, தகாதது பற்றிய உயர்வு நவிற்கி) என்ன பொருள் கொண்டுக்கூட்டு!! ‘எப்போதோ நடந்ததைப் பின்னர்க் கொணர்ந்து முடிப்பது’!!.

கவிச் சக்கரவர்த்தி எனப் பாராட்டப் பெறுவதற்கு இவ்வாறு பல காரணங்கள் கூறலாம். அவற்றின் நிலைக்களன் கம்ப ராமாயணம்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

அழகு, பொருள், அறிவு, அனுபவிக்கக்கூடிய இடங்கள், வழிகள், ஒளி, தெளிவு, குளிர்ச்சி, நல்ல ஒழுக்கம் என்ற 9 குணங்களை உடையது பெரியவர்களுடைய பாட்டு.

“கற்பகம் அனைய அக்கவிஞர் நாட்டிய
சொல் பொருள் ஆம் எனத் தோன்றல் சான்றது”

-பம்பைப் படலம் 5

வேண்டியன எல்லாம் தரும் கற்பக மரம் போன்று கவிஞரின் சொல்லும் பொருளும் தோற்றத்தில் சிறந்தது.

மேற்சூறியது கம்பன் தானே ஆகிச் சொன்னது; - கவிக்கூற்று

“கவிகள் ஆகுவார் காண்குவார் மெய்ப்பொருள்”

-இரணிய வதைப் படலம் 32

இது பிரகலாதன் வாக்கில் வருகிறது.

“நல் இயல்கவிஞர் நாவில்

பொருள் குறித்து அமர்ந்தநாமச்

சொல் என, செய்யுள் கொண்ட

தொடை என, தொடையை நீக்கி

எல்லையில் சென்றும் தீரா

இசை என, பழுது இலாத

பல் அலங்காரப்பண்பே

காகுத்தன், பகழிமாதோ!”

-கும்பகருணன் வதைப் படலம் 22

-இது இராவணன் இராமனுடைய அம்பைப்பற்றிச் சொல்வது. அது கவிஞருடைய சிறந்தசொல் போன்றது; சொற்களை முறையாகத் தொடுத்த பாட்டுப் போன்றது; பாட்டுச் சொல்லும் புகழ் போன்றது; பல அணிகளை உடையது.

காவியத்தில் தலைவனையும் தலைவியையும் முதல் முதலாகக் கவிஞன் நுழைக்கும் பகுதி சிறப்பு வாய்ந்தது. சீதா பிராட்டி நம் கண்ணுக்கு முன்பு முதலாகத் தோன்றுவது மிதிலைக் காட்சியில்.

காப்பிய இமயம்

“பொன்னின் சோதி, போதினின் நாற்றம்,
பொலி பூவின்
தென் உண் தேனின் தீஞ்சுவை,
செஞ்சொற் கவி இன்பம்”

என்பது பாட்டு. அவளுடைய திருமேனியின் ஒளியைக் காண்கிறோம்; திருமேனியிலிருந்து பொங்கும் மனத்தை முகருகிறோம்; தேன்போல இனிய மொழியைக் கேட்கிறோம். ஐந்து புலன்களில், கண்களும், மூக்கும், காதுகளும், இந்த இன்பத்தை நுகருகின்றன. ஆனால் தலைவியை நுகரப் புலன்கள் மட்டும் போதா. நுண் கருவியாகிய பண்பட்ட மனமும் வேண்டும். மனத்தால் மட்டும் நுகரக்கூடியது கவி இன்பம்; ‘செஞ்சொல் கவி இன்பம்’ அவள். எந்தப் புலன் இன்பமும் இந்த மன இன்பத்துக்கு ஈடாகாது. ஒருவன் அனுபவிக்கக்கூடிய இன்பங்களுள் மிக மிகச் சிறந்தது செஞ்சொற் கவியை அனுபவிக்கும் இன்பமே. இக்கருத்தைக் கொண்டு கம்பர் சீதா பிராட்டிக்கு இவ்வவமையைப் படைத்தார்.

நுகர்வுத்திறன் சுலபமல்ல

இந்தக் கவி இன்பம் எல்லோராலும் நுகரக் கூடியதா? இல்லை; இல்லை. அவ் இன்பம் நுகரும் ஆற்றல்பெற முழு நல்வினைப் பயன்வேண்டும் என்கிறார் மகாகவி காளிதாசன்.

“அநாக்ராதம் புஷ்பம், கிஸுலயம், அலூநம் கரருணை, அதாவித்தம் ரத்தம், மதுநவம் அநாஸ்வாதித ரஸம், அகண்டம் புண்யா நாம் பலம் இவ.”

முகராத பூ, கிள்ளாத தளிர், தோளாத மணி, சுவைக்காத புதுத் தேன் - இவை மூக்கு, கை, கண், நா, ஆகிய புலன்களுக்கும்மட்டும் விருந்தாவன. அவை போதா. ஏன்னில், முழு நல்வினைப்பயன் போன்றவள் சகுந்தலை.

ஆக, கம்பரையும் காளிதாசனையும் இணைத்துப்பார்த்தால், ‘செஞ்சொற் கவி இன்பம்’ நுகரும் ஆற்றல் “முழு நல்வினைப்பயன்” என்பது தெளிவாகிறது.

நல்வினைப்பயனால், நாம் இக்கவி இன்பத்தைத் துய்க்கிறோம். ‘கவி இன்ப’த்தைத் துய்க்க இயலாதவர் “நல்வினைப் பயன்” இல்லாதவர்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

‘கவி’ என்ற சொல்லைப் பேரின்பமாக, பெறுவதற்கு அரிய பேறாக, ஒழுக்கச் சிறப்பாக, மெய்ப்பொருளாக, அழகின் சிகரமாக யாவற்றினும் உயர்ந்த பொருளாகக் கம்பர் கையாண்டார்.

கவிஞர் இந்தப் பண்புகள் யாவற்றையும் ஒருங்கே கொண்டவராக இருந்தனர்; இருக்க வேண்டும் என்பது அக்கால மரபு; அதுவே கம்பருடைய கருத்து.

சக்கரவர்த்தி

சங்க காலத் தமிழ் மன்னர்கள் அரசர்களே ஆன்றிச் சக்கரவர்த்திகள் ஆல்லர். தமிழ் மன்னவர்களையும் அவர்களுடைய கடமை - உரிமைகள், மக்களோடு கொண்டிருந்த தொடர்புகள் போன்றவற்றையும். ஆராய வேறு கட்டுரை வேண்டும். ஒரு மன்னவன் மற்றொரு மன்னவனைக் கீழ்ப்படிய வைத்துத் தன் பிரதிநிதியாக ஆட்சி செய்வித்தல் சங்ககால மரபுக்கு முரண்பட்டது.

சங்க நூல்களில்

சக்கரவர்த்தி - ஸாம்ராட்-ஸாம்ராஜ்யம் என்ற கருத்துக்கள் வடநாட்டில் அக்காலத்தும் இருந்தன; இருந்தமையைத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர்; ஆனால், பின்பற்ற உரியனவாகவோ, பெருமை உடையனவாகவோ அவற்றைச் சங்க காலத் தமிழர் கருதவில்லை. (பின்னர் இந்த நிலைமை மாறியது எனலாம்).

புறநானூற்றில் ஒரு பாட்டு (175): “மோரியர், திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைத்த உலக இடைகழி அறைவாய் நிலை இய, மலர்வாய் மண்டிலத்தன்ன நாளும், பலர் புரவு எதிர்ந்த அறத்துறை நின்னே” என்பது.

மோரியர் சந்திரகுப்தன், அசோகன் வழிவந்த பாடலிபுரத்து அரசர். அவர்கள் கிரேக்க நாட்டிலிருந்து இந்தியாவரை, படையெடுத்து, நாடு கவர்ந்து, தம் பிரதிநிதிகளை அங்கங்கு வைத்துச் சென்ற கிரேக்கரின் சம்பந்திகள். கிரேக்கரைப் பின்பற்றி, மோரியர் தமிழ்நாடு நீங்க இந்தியா முழுவதும் ஆட்சியைப் பரப்பினர்; ஆண்டனர். அவர்களுடைய ஆணை உதயகிரிக்கும் அப்பால் செல்லாமல் தடுத்தான், சூரியன். அந்தச் சூரியனைப் போலவே,

காப்பிய இமயம்

மக்களை அறம் வழுவாது காத்தவன் இப்பாட்டால் கூறப்படும் ஆதனுங்கள் என்ற அரசன் - என்பது புறநானூற்றுப் பாடற் செய்தி.

மோரியர் ஆணை தமிழ்நாட்டில் பரவாது தடுத்தவருள் ஆதனுங்கள் ஒருவன் ஆகலாம். அவ் அரசனைப் பற்றி வரலாற்றுக் குறிப்பு இதற்குமேல் இல்லை.

தமிழ்நாட்டில் முடிசூடிய மன்னர் சேர, சோழ, பாண்டியர்; முடிசூடாத மன்னர் பலர் இருந்தனர். ஆனால், ஒரு மன்னன் மற்றொரு மன்னனுக்காக (வைவிராயாக, ராஜப்பிரதிநிதியாக) மக்களை 'ஆள்' வில்லை. மன்னனுக்கும் மக்களுக்கும் நேரடித் தொடர்பு இருந்தது. மக்கள் உடல், மன்னன் உயிர்: கம்பர் அதை மாற்றி அமைத்தார்.

மக்கள் உயிர், மன்னன் உடம்பு என்ற கருத்துத் தனியே ஆராய உள்ளது.

கம்பரில் “அரசர்க்கரசன்”

‘சக்கரவர்த்தி’ என்ற வடமொழிச்சொல்லுக்கு ஏற்ற தமிழ்த் தொடரான ‘அரசர்க்கு அரசன்’ என்பதை இலக்கியப் பிரயோகம் செய்தவரும் கம்பரே.

“அம்மாண் நகர்க்கு அரசன், அரசர்க்கு அரசன்;

செம்மாண் தனிக்கோல் உலகு ஏழும் செல்ல நின்றான்”

- அரசியற் படலம் I

அந்த அரசர்க்கரசன் தசரதன். கம்பர் காலத்தில் சங்க காலக் கருத்து மாறி, சாம்ராஜ்யக் கருத்தும் ‘சக்கரவர்த்தித்துவ’மும் தமிழ்நாட்டிலும் உதித்திருந்தன.

தசரதனைப் பற்றி வால்மீகி கூறுவது சிந்திக்க உரியது: “அநுரக்த: ப்ராஜபிக்ச ப்ரஜாக்ச அபி அநுரஞ்ஜதே” ii 1.14 (மக்கள் அவனுக்கு இனியர்; மக்களுக்கும் அவன் இனியன்).

‘கண்ணுக்கு இனியான்’ (ப்ரியதர்சன:), ‘மனத்துக்கு இனியான்’ (சித்த ரஞ்ஜன:) என்பன அரசர் கொண்ட விருதுகள்.

திரு. என்.வி. நாயடு

காளிதாசன் ரகுவின் திக்விஜயத்தைக் சூறுகிறார். ஆனால், அது 'தர்மவிஜயம்': நாட்டையோ, பொருளையோ கவரும் ஆசையால் உந்தப்பட்ட 'லோப விஜயம்' அன்று; அழிப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட 'அஸூர விஜயம்' அன்று.

வங்க நாட்டை வென்ற ரகு, அங்கு இருந்த மன்னருள் சிறந்தவரைப் பொறுக்கி மீண்டும் அந்நாட்டுக்கு அரசர் ஆக்கினான்; எவ்வாறு நாற்றங்காலில் சிறந்த நாற்றுக்களைப் பிடுங்கி, அதே வயலில் திரும்பவும் நடுதலால் விளைச்சல் பெருகுகிறதோ, அவ்வாறு அந்நாட்டிலேயே ஆட்சி பீடத்தில் நடப்பெற்ற அரசர், குடிமக்களுடைய நன்மை கருதி ஆட்சி புரிந்து, நாட்டு வளம் பெருக்கி, பன்மடங்கு அதிகரித்த வருவாயால் ரகுவுக்குத் திறை செலுத்தினர் (ரகுவம்சம் 4.37).

2
சமஸ்கிருதமும், தமிழும்
தரும் இராம காதை

வரலாற்றுத் தொடக்க காலத்தில் இந்திய உபகண்டத்தில் சமஸ்கிருதமும் அதன் தொடர்பு மொழிகளும் பரவலாக வழங்கின. 'ஸம்ஸ்கிருதம்' என்ற சொல்லுக்குப் பண்பாடு, திருத்தம், செப்பனிடல் என்பது பொருள்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

அக்காலத்திலேயே தமிழ் மொழியும் வலம் பெற்றிருந்ததேனும் அம்மொழியும் அதைச் சார்ந்த மொழிகளும் இந்திய உபகண்டத்தின் தென்பகுதியில் மட்டும் வழக்கில் இருந்தன. 'தமிழ்' என்ற சொல்லுக்கு இனிமை என்பது பொருள்.

சம்ஸ்கிருதமும் தமிழும் சொல் மரபுகளின் பிரித்துக் கூற இயலாதவாறு அக்காலத்திலேயே தம்முள் பின்னி இணைத்திருந்தன.

மொழிகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் மக்களுடைய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பன. வாழ்க்கை முறைகளுக்கு ஏற்பச் சொற்கள், சொல் தொடர்கள், மரபுகள், யாப்புகள், அணிகள் மொழியில் இடம் பெறுகின்றன.

ஒரே குழுவில் புது உற்பத்தி முறைகள், பண்டமாற்றுப் பெருக்கம், வணிக விரிவு, வேற்று நாட்டுத் தொடர்புகள் புதுக் கருத்துக்கள், செயல், கருவி, ஆற்றல்கள் போன்றன மொழிகளைத் தாக்குகின்றன. பிற மொழிகளைப் பேசும் குழுவினரின் தொடர்புகள் மொழிகளை மாற்றுகின்றன; வளப்படுத்துகின்றன.

தேவைகளுக்கு ஏற்ப மனிதன் வகுத்துக்கொண்டவற்றுள் மொழி இலக்கணமும் மொழி விரிவும் அடங்கும். நாளடைவில் பழையன கழியப் புதியன புகுகின்றன.

மொழியின் தோற்றம் வரலாற்றுக்கு முந்தியது. மொழியின் வளர்ச்சி வரலாற்றால் ஆராயப்படும். வளர்ச்சியின் வேகம் வாழ்க்கையின் வேகத்தை ஒட்டி அமையும். சில காலங்களில் சம்ஸ்கிருத, தமிழ் மொழிகளில் சிறந்த கருத்துக்களும் உயர்ந்த காவியங்களும் விஞ்ஞான நூல்களும் தோன்றியதும் பல காலங்களில் அவை தேங்கி இருந்ததும், நாளடைவில் பல மறைந்ததும், சூழ்நிலைகளால் மீண்டும் தோன்றியதும் வளர்ந்ததும் மக்கள் சமூகத்தினுடைய நிலையைக் காட்டுவன. மொழி, இலக்கிய, இலக்கண, விஞ்ஞான வரலாறுகள் மக்கள் வரலாற்றினின்றும் வேறு அல்ல.

காப்பிய இமயம்

வால்மீகி நம் நாட்டின் 'ஆதிகவி'; உலக இலக்கியத்திலேசுட 'ஆதிகவி'யாவும் இருக்கலாம். வால்மீகியின் காலத்திலே அமைந்திருந்த குடி அமைப்பு, ஊர் வகுப்பு, நாடுகள், அமைச்சு, நீதி, போர் முறைகள், வணிகம், உழவு, போக்கு வரவு, கல்வி, கலைஞன், தொழிற்சுடங்கள் முதலியவை உயர்ந்த சமூக வாழ்க்கையைக் காட்டுகின்றன. அவற்றைக் குறிக்கும் மநுநீதி, வேதங்கள். அவற்றின் அங்கங்களான சிட்சை, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருத்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் முதலியன இன்று உள்ளன.

கிரேக்கர்களும், அவர்களுக்குப் பின்னர் ரோமானியர்களும் வரலாற்றை எழுத்தில் வடித்தனர். படைத்தலைவர் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துவைத்தனர். ஆளுகையில் இருந்தவர் மக்களுக்குத் தத்தம் செயல்களைப் பொதுமன்றங்களில் அறிவித்தனர். புது ஆக்கங்கள் கல்லிலும், செம்பிலும் பொறிக்கப்பட்டன. இவை வரலாற்றுக்கு ஆதாரங்கள்.

ஆனால், அவற்றின் முன்பே வாய்மொழியாக வந்து, நினைவில் நிலைபெற்றவை இருந்தன. நம் நாட்டின் சுருதி, ஸ்மிருதி எனப்படுவன அவை. பழைய வீரர் செயல்களை ஊர்தோறும் பாடிச் சென்ற பாணரும் ஒரு வகையில் வரலாற்று ஆசிரியரே. நாம் அவற்றைப் புராணம் என்கிறோம். இவற்றை யெல்லாம் ஒழுங்கு படுத்தியே 'இதிகாசம்' எழுந்தது. இவை யாவற்றையும் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும் அவற்றில் கூட்டியும் குறைத்தும் மிகைப்படுத்தியும் சுருக்கியும், மாற்றியும், திரித்தும் அமைத்தனர் என்றால், அது எதிர்பார்க்கப்பட வேண்டியதே.

பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்தபின், அந்நூல்களைக் காக்கவேண்டி அப்போதிருந்த உருவத்தில் அவற்றை ஆராய்ந்து ஒழுங்குபடுத்தி, பூஜ்ய பத்திரங்களிலும், பனை ஓலைகளிலும் பெரும்புலவர்கள் எழுதி வைத்தனர். அவை மேலும் சிதையாவாறு உரைகளையும் இட்டுக் காத்தருளினர். இதுகாறும் கிடைத்துள்ள எழுத்தும் உரையும் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டன. உரை இட்டுக் காக்கப்பட்டுள்ள வால்மீகி ராமாயணத்திற்குப் பல உருவங்கள்

திரு. என்.வி. நாயுடு

உண்டு. பொதுவாக, அவை இந்தியாவின் வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்குப் பகுதிகளில் வழங்குவன; அப்பகுதிகளில் வாழ்ந்தவரால் உரை இடப்பட்டன.

உரை இடப்படாத கம்பராமாயணமும் பல உருவங்களில் திகழ்ந்தது. அவை 'மர்ரே' பதிப்பிலும் சென்னைக் கம்பன் கழகப் பதிப்பிலும் செப்பனிடப்பட்டுள்ளன. இராமாயண காவியம் தோன்றிய வரலாற்றை வால்மீகி கூறுகிறார்.

இனி, இரு காவியங்களிலும் உள்ள சிறப்புக்களைக் காண்பதற்குத் தமிழ் நாட்டில் பெரும்பாலோர்க்கு அறிமுகமான கம்பர் காவியத்தை மையமாகவும் வால்மீகியைச் சார்பாகவும் கொண்டு கூறுவேன்.

பாயிரம்

கம்பர் காவியத்தில் பாயிரம் 'தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே' 'அவர் நற்குணக் கடல் ஆடுதல் நன்று அரோ' 'அவர் பாதம் அல்லது பற்றிலர் பற்றிலார்'. என்ற வணக்கத்துடன் தொடங்குகிறது.

வால்மீகியின் காவியம் 'வஸ்து நிர்தேயம்' வரு பொருள் உரைக்கும் வகையால் அமையும். வால்மீகி கேட்க, காவியத் தலைவன் பண்புகளை நாரதன் உரைப்பதாகத் தொடங்குகிறது; கடவுள் வாழ்த்து இல்லை. அவ்வாறே, கம்பரிடம் காணும் அவையடக்கமும் அங்கு இல்லை. கம்பர் தம் காவியத்தை அரங்கேற்றப் புக்கதால் அது தேவைப்பட்டது. வால்மீகியின் காவியம் அரங்கேறியது குசலவர்களால். ஆசிரமத்தில் பாடப்பெற்றுப் பின்னர் இராமன் வேள்வி மண்டபத்தில் நிகழ்ந்தது.

அற்றுப் படலம்

காவியத்தை மழையுடனும் ஆற்றுடனும் தொடங்கும் மரபு கம்பருக்கு முன்பு தமிழில் காணப்படுவதன்று, ஸம்ஸ்கிருத நூல் மரபும் அன்று.

காப்பிய இமயம்

முதல் பாட்டிலேயே காளிதாசன் சாயலைக் காண்கிறோம். 'அயோத்தி மக்கள் மநுவின் காலம்'தொட்டு இன்றுகாறும் அரசனுடைய ஆணைச் சக்கரத்தினால் தேய்ந்த நெறியிலிருந்து ஒரு கோடு அளவும் புறம் சென்றாரல்லர் என்பது ரகுவம்சம்.

“ரேகா மாத்ரம் அபி கூண்ணாத் ஆமநோ வர்த்மந: பரம்|
நவ்யதீய பாஜா: தஸ்ய நியந்து: நேமி வருத்ய இரகுவம்சம்||

நியந்து : அடக்கி ஆள்பவன். இது மக்கள் வாழ்க்கையின் முழுமையைச் சுட்டும். கம்பர் வாக்கிலோ, அடிவருடைய 'ஐம் பொறி வாளியும்' பெண்டிருடைய கண் எனும்... அம்பும் நெறியின் புறம் செலர்' என வருகின்றது. அவ்வாறு புறம் செலர்மைக்கு அரசன் ஆணையைக் காரணமாகக் கம்பர் கூறவில்லை.

சுர்மையான கொடிய அம்புகளை ஒத்த நீர்த் தாரைகள்

ஸீ தீக்ஷண தாரா பதந உக்ா ஸாமிக ருதுஸம்ஹாரம் 2.4

என்பதும், உருக்கிய வெள்ளி போன்ற தாரைகள் வேகமாகச் சொரிய நிஷித்த ரஜத த்ரவ ஸந்திகாஸா தாரா ஜவேந பாதிதா' (ம்ருச்சகடிக 5.4) என்பதும். “வான் வெள்ளி வீழ் இடை வீழ்ந்த தெனத் தாரைகள்” என்ற வரியை நினைவூட்டும். 'ஸ்ரயு மாநஸ சிரஸிலிருந்து பெருகியது' என்பார் வால்மீகி. மாநஸ ஸர ப்ரவ்ருத்தா (1.24.7) இது கம்பர் கூறாதது.

நாடு, 'தேவ மாத்ருகம்' (தேவரைத் தாயாக உடையது) 'நதி மாத்ருகம் (அழ்றைத் தாயாக உடையது) என இரு வகைப்படும். நாட்டை 'அதேவ மாத்ருகம் (தேவரை மட்டும் தாயாகக் கொள்ளாதது) ஆக்கினார் என் முன்னோர். அதனால் மக்கள் இன்பம் உற வாழ்கின்றனர்' என்று இராமன் பரதனிடம் கூறுகிறான். 'அதேவ மாத்ருகோ ரம்ய ஜநபதஸ்பீத: ஸீகம் வஸதி" (II. 100.43). இக் கருத்து, “சோலை தோறும் வயல்கள் தோறும் உயிர் என (சரயநீர்) உலாயது” என்னும் கம்பர் பாட்டில் தொனிக்கிறது.

ஆகமங்கள் தம்முள் வேறுபட்டன; பயன் (ஸித்தி) அடையக் கூடிய வழிகள் பல; எனினும், அவை உம்மிடமே வீழ்வன. எப்படி? கங்கை பல கால்களாகப் பிரிந்தும் கடலையே அடைவது போல. பஹீதா அபி ஆகமை பிந்தா: பந்தா₂ந: ஸித்தி ஹேதவ: தவய்யேவ

திரு. என்.வி. நாயுடு

நிபதந்தி ஓகா ஜாஹ்நவியா இவ அர்ணவே” (ர.வ. 10.26) இது “கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம் தொல்லையில் ஒன்றே ஆகித் துறை தொறும் பரந்த சூழ்ச்சி”யை நினைவுப்டுகிறது.

நாட்டுப் படலம்

ஆற்றையும் நாட்டையும் வால்மீகி ஒரே ச்லோத்தில் கூறிவிடுகிறார். கோசலம் என்ற புகழ் பெற்ற அகன்ற, சிறப்பு மிகுந்த நாடு ஸரயு நதிக்கரையில் இருந்தது (1.5.5).

இனி ‘வாங்க அரும் பாத நான்கும் வகுத்த வான்மீகி’ என்ற சொல் தொடருக்கு விளக்கம் தெரியவில்லை. திருநாராயணையங்கார் சொன்னதாகக் கி. இராமாநுஜ ஐயங்காரிடம் நான் கேட்டது வருமாறு:

‘பாதே அஸ்ய விஸ்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்ய அம்ருதம் தீனீ. இவ் உலகங்கள் யாவும் அவனுக்கு ஓர் அடி. சாகாதவர் விண் உலகம் மூவடி என்பது புருஷ சூக்தம் 1-3 (ரிக் வேதத்தின் பகுதி) இக் கருத்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் 3 12.6 லும் உள்ளது. (வேதத்தின் பகுதி) வைணவர் இவ் உலகப் பிரிவுகளை முறையே லீலா, நித்ய விபூதி என்பர். இவற்றில் ஒரு பாதமாகிய இவ் உலகை வரங்குதல் (கொள்ளல்) எனிது; மூன்று பாதங்களாகிய அவ் உலகைக் கொள்ளல் அரிது. இந் நான்கு பாதங்களுக்கும் உரிய பங்கைத் தம் காவிய மூலமாக வகுத்தளித்தார் வால்மீகி.

ஆனால், வால்மீகத்தில் அவ் உலகில் நடந்த பகுதி இது. பிரம்மாவும் தேவர்களும் தம் பங்கு பெற வந்தனர்; (விஷ்ணுவும் வந்தார்). இராவணனுடைய கொடுமையைத் தேவர் முறையிட, விஷ்ணு தசரதன் மதலையாய் வந்து குறை தீர்ப்பேன் என வாக்களித்தார் (1.15.16). இது நடந்தது அவ்வுலகில்.

கம்பர் வேள்வி தொடங்கும் முன்பே விண் உலகில் நடந்ததாக, வதிட்டன் மனத்தில் எண்ணினான். வால்மீகி முப்பாத உலகை வகுத்தது புதிராகவே உள்ளது.

காப்பிய இமயம்

நகரப் படலம்

வால்மீகியும் கம்பரும் அயோத்தி நகரத்தைக் கூறும் பகுதியில் பெரும் மாறுபாடு இல்லை. சொல் வளமும் பொருள் வளமும் சிறப்பு வாய்ந்தன. அயோத்தி நகரை நிர்மாணித்தவன் மநு (5.6). 12 யோஜனை நீளமும் 3 யோஜனை அகலமும் கொண்டது (7) சால மரக் காடுகள் நகரை மேகலை போலச் சூழ்ந்திருந்தன. மாமரங்கள் உத்யானவனங்களில் இருந்தன (5-12).

கம்பர் வாக்கில் இராகவன் “இனிது இருந்து இவ் ஏழ் உலகு ஆள் இடம் என்றால் ஒல்லுமோ இதனின் வேறு ஒரு போகம் உறைவு இடம் உண்டு என உரைத்தல்” என இராமன் பிறப்பை எதிர்பார்த்தது அயோத்தி. காளிதாசன் வாக்கில் அது இராமன் பிறந்த போது “உலகம் முழுவதும் குற்றங்கள் நீங்கி, குணங்கள் வெளிப் போந்தன. மனிதருள் சிறந்தவனான (புருஷ-உத்தம) விஷ்ணுவைப் பின் தொடர்ந்தது பரமபதம் பூமிக்கு வந்தது போலும்’ எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நீர் தோஷம் அபவாத ஸரவம் ஆவிஷ்க்ருத குணம் ஜகத்

அத்வகாத் இவ ஹி ஸவர்க; காம் கதம் புஹேரத்தரம்||

(10-73)

கம்பர் கூறாத மாந்தர் பண்புகள் சில:

நிறைவேறாத இச்சை உடையோர், கோழைகள், கொடியர், நாத்திகர், பொய் பேசுவோர், அழுக்காறு உடையோர், புறங்கூறுவோர் அயோத்தியில் இல்லை. (14) பரிதாபத்துக்கு உரியவர் மனம் மருண்டோர், அல்லல் உறுவோர் இல்லை (15) உருக் குலைந்தோர், அரசனிடம் பக்தி இல்லாதோர் இல்லை. (16)

கூத்தரியர், ப்ராஹ்மணரைப் பின்பற்றினர்; வைச்யர் கூத்தரியருடைய ஆணையை ஏற்றார்; சூத்ரர் தம் வேலையைச் செய்ததோடு பிற வருணத்தோருக்கும் பணி புரிந்தனர் (19).

நகரின் நான்கு முகங்களிலும் வாயில்கள் இருந்தன. (ரகுவம்சம் 15-60). கம்பர் வேதம் நாலும் அன்ன வாயில் (21) என்கிறார். நகர

திரு. என்.வி. நாயுடு

மானிகைகள் உயரத்தாலும் வெண்மையாலும் இமயம் ஒத்தன (177-2; 1151-24; 71-20), வெண்மேசங்களை ஒத்தன (115-22). இலங்கையிலுள்ள மானிகைகள் வெண் நிறத்தன எனக் கூறப்படுகிறது. (V28 19,56).

வயா வருத்தா யத் பரஸ்வேப்ய: 'ஸ்ருதௌ தஸ்காதா ஸ்திதா' (ரகு 1-27) (திருட்டு பிறருடைய பொருளினின்று புறக்கணிக்கப்பட்டது, சொல் அளவிலே நின்றது) என்ற கருத்து 'கள்வார் இலாமையால் பொருள் காவலும் இல்லை' என்பது கம்பர் வாக்கில் எதிரொலிக்கிறது.

நான்கு பாதைகள் கூடும் சதுக்கத்தில் வலம் வருதலை (keep left) வால்மீகி கூறுகிறார். (1117-16)

கம்பன் கூறும் கருத்துக்கள் சில வால்மீகத்தில் இல்லை.

இராமன் விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்பது காளிதாசர் கருத்தே அன்றி வால்மீகி கூறாதது என மேலே கண்டோம். கம்பர் தெளிவாக, 'செங்கண் மால் பிறந்து ஆண்டு அளப்ப அருங்காலம் திருவின் வீற்றிருந்தமை' எனக் கூறுகிறார்.

'நிலமகள் மங்கல நாண்' என்று அயோத்தியைக் கூறுவது தமிழ் வழக்கு. சம்ஸ்கிருத நூல்களில் எங்கும் மங்கலநாண் இல்லை.

'கான் நிகர் குடிகள்-நகர மக்கள் அரசனை ஒத்தவர் என்பது வால்மீகி கூறாதது. இக்கருத்தை ராமாநுஜர் 'ஸ்தம் பரம் புருஷம் உனபதி' (கீதை 8-10) என்ற இடத்து "அவன் அந்தப் பரமபுருஷனுடைய இயல்பை அடைகிறான்; அவனுக்குச் சமமான இறைமையை உடையவன்;" என வியாக்கியானம் இடுகிறார். சங்கர பாஷ்யம் இவ்விடத்தில் "பரம புருஷனை அடைகிறான்" என்பதோடு முடிவுறுகிறது. இராமாநுஜர் கருத்து கம்பரில் படர்ந்துள்ளதற்கு இது ஒரு சான்று.

அரசியல் படலம்

தசரதனுக்கு ஏழு அமைச்சர்கள் இருந்தனர். அவர்களின் பெயர்கள்: த்ருஷ்டி, ஜயந்த, விஜய, ஸீராஷ்ட்ர, ராஷ்ட்ரவர்தந,

காப்பிய இமயம்

தர்மபால், சுமந்தர் என்பன. அவர்கள் அரசனுக்கு உகந்த நன்மையைச் செய்வர்: அரசன் உட்கிடக்கையை அவனின் புறத்தோற்றத்தால் ('இங்கித்') அறிவர்; தம் செயலில் தூய்வர்; பணியில் பற்று உடையவர்; (6-1-3) இனிமையாகப் பேசுபவர் (1-6-19).

மேலும், 8 புரோகிதர் (சடங்குகளை ஆற்றுவோர் 'ரித்விஜ் இருந்தனர். வஸிஷ்ட, வாமதேவ, ஸீயஜ்ஞ, ஜாபாலி, காஸ்யப, கௌதம, மார்கண்டேய காத்யாயந என்பவர். இவர்களுள் வஸிஷ்டரும் வாமதேவரும் மந்திரிகாளாகவும் இருந்தனர்). (1-6-45).

அமைச்சருள் சுமந்திரனும் புரோகிதருள் வஸிஷ்டனும் முக்கியமான காவிய பாத்திரங்களாக வருகின்றனர். மிதிலையின் புறநகர்ப் பகுதியில் காணும் அகலிகையின் கணவன் கௌதமன் வேறு; அதே பெயர் உடைய தசரதனுடைய புரோகிதன் வேறு. சித்திரசூடத்தில் காணும் ஜாபாலியும் வேறானவன். இவர்கள் அனைவரும் அரசு காரிய நிர்வாகிகள் அல்லர். 'மந்திரி' என்பதன் சொல்லின் பொருள் 'மனத்தைக் காப்பவன்' என்பது. இது ஆங்கிலத்தில் conscience keeper என்பது. 'புரோகிதன்' என்ற சொல்லுக்கு (அரசனின்) நன்மையை முதன்மையாகக் கொண்டவன் என்பது பொருள்.

இவர்களைத் தவிர அரசியல் அலுவலர் பலர் இருந்தனர். ஸசிவ, மஹாமாத்ரா, (1136-16) என்ற உயர்ந்த பதவிகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. 'ஸாதநவா' என்ற உபாத்யாயரும் (ஆசிரியரும்) பெயரால் குறிப்பிடப்படுகிறார். மந்திரிகள் புரோகிதருடைய உயர்ந்த பண்புகளை முனிவர் புகழ்ந்து கூறுகிறார் (6-6-19).

உள்நாட்டு நிகழ்ச்சிகளையும் வெளிநாட்டு அரசரும் பகைவரும் செய்தது, செய்யப்போவது, செய்ய எண்ணுவது ஆகியவற்றை அவ்வப்போது அரசனுக்கு அறிவிக்கும் ஒற்றர் இருந்தனர் (1-6,9,19).

திரு. என்.வி. நாயுடு

அரசன் பிராமணரையும் சூத்திரியரையும் இம்சித்துத் திறை பெறவில்லை. (வைசியரையும் சூத்திரரையும் பற்றிக் கூறப்படவில்லை). குற்றவாளிகளை ஒழுப்பதில் அவரவர் வலிமையும் வலிமையின்மையும் அறிந்து அவற்றிற்கேற்பத் தண்டனை விதித்தான் (1.6.13).

தசரதனுடைய ஆட்சி மரபு காவியத்தில் பல இடங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. (11,2). சர்க்கங்கள் இராமனுடைய குணங்களை விமர்ச்சிப்பது போல அரசின் பண்புகளைக் கூறுவன. 11 100 ஆம் சர்க்கம் சித்திரகூடத்தில், இராமனுக்கு அரசன் செய்ய வேண்டுவனவற்றை அறிவுரை கூறுவதுபோல் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

அனுமனிடம் தசரதனைப்பற்றி இலக்குவனுடைய பேச்சு ஒன்று குறிப்பிடத்தக்கது. அவன் (தசரதன்) பால் வெறுப்புக் கொண்டவன் இல்லை; (தசரதன்) வெறுப்புக்கு உரியவனும் இல்லை. எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் தசரதன் கடவுளைப் (பிரஹ்மாவை) போலச் சமமான அன்பு பூண்டிருந்தான்-

ந த்வேஷ்டா வித்யதே தஸ்ய ஸ து த் வேஷ்டி ந
கஞ்சருஸது ஸர்வேஹீ வுதேஹீ பிதாமஹ இவ அபர :

(11 4.7)

என்பது வால்மீகம்.

ரகுவம்சத்திலும் ரகு குல மன்னர் பண்புகள் கூறப்படும் இடங்களில் எல்லாம் சிறப்பாக முதல் சர்க்கம் 17-ஆம் சர்க்கங்களில் இலட்சிய அரசு கூறப்பட்டுள்ளது.

கம்பருடைய அரசியல் படலம் பல அரிய கருத்துக்களைக் கொண்டது; தசரதனுடைய அரசியலைக் காட்டிலும் அவன் குணச் சிறப்பைக் கூறுவது.

“ஈந்தே கடந்தான் இரப்போர்கடல்; எண் இல் நுண் நூல்
ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவு என்னும் அளக்கர்; வாளால்
காய்ந்தே கடந்தான் பகைவேலை; கருத்து முற்றத்
தோய்ந்தே கடந்தான் திருவின் தொடர் போக பெளவம்”

காப்பிய இமயம்

என்பது. தசரதன் உலகை சத்தியத்தாலும் இரப்போரை ஈகையாலும் குருக்களைப் பணிவிடையாலும் வீரரை வில்லாலும் பகைவரைப் போராலும் வென்றான்.

ஸத்யேந லோகாந் ஜயநி, தீநாத் தாநேந ராகவ|
குருந் ஸீம்ருஷயா, வீரோ தநுஷா, யுதி ஸரத்வாந் || 112.29

என் நீண்ட ஆயுட்காலத்தில் விரும்பிய இன்பங்கள் எல்லாம் குறைவறத் துய்த்தேன்,

தீர்காயு புக்தா போகா யுதஈபஸீதா (4:12)
என்பவற்றின் எதிரொலி

தசரதன் மரணத்தால் சோகம் உற்ற பரதனைத் தேற்றும் இராமன் வார்த்தைகளிலும், தசரதன் பெற்ற ஆயுளும் போகமும் பற்றித் திரும்பத் திரும்பக் காண்கிறோம்.

போ காந் ச ஆவாப்ய புஷ்கலாந் (T 105:35)
“ஆயு: உத்தமம் ஆஸாத்ய போகாந் அபி ச ராகவே’ (36)
நிர்விஷ்ட விஷய ஸ்நேஹ (ரகுவம்சம் 12:1)

கம்பரில் தசரதனே கூறுவன இவை:

“நெடிது நாள் உண்ட, எச்சிலை நுகருவது இன்பம் ஆகுமோ?
(1338)

தசரதனை உடலாகவும் ஆயோத்தி மக்களை உயிராகவும் கம்பன் சிருஷ்டித்த புதுமையை நாம் வியக்கிறோம்.

“உயிர் எலாம் தன் உயிர் ஒப்ப ஓம்பலால்
செயிர் இலா உலகினில் சென்று, நின்று வாழ்
உயிர் எலாம் உறைவது ஓர் உடம்பும் ஆயினான்”

“வெம் பகுதியாம் என
ஒன்றென உலகிடை உலாவி மீமீசை
நின்று நின்று உயிர்தொறும் நெடிது காக்குமே”

என்பன அப்பாடல்கள்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

“மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம் அதனால்
யான் உயிர் என்பது அறிகை வேன்மிகு தானை வேந்தர்க்குக்
கடனே”
(புறம் 186)

‘மன்னை இன்றி வைகும் மன்னுயிர் என்னும் காலை
இன் உயிர் இன்றி வைகும் யாக்கையை ஒக்கும்”
பெரியபுராணம் 380

என்பனவும்

இறைவன் ‘உயிர்’; உலகம் ‘உடல்’ என்பர் ஸ்ரீ தேசிகனும்
“ஓர் உயிர் உலகுக்கு என்னும் நீ திருவோடு” (தேசிகன்)
“ஓர் உயிர் எல்லாம் ஏந்த இன்புறுதி” (மும்மணிக்கோவை 4)
உலகு உடம்பாய்த் தாம் உயிராய் நின்றாய் நின்றாய் வந்தார்
(திருசின்னமாலை 5)

‘மன் உயிர் எல்லாம் மன் ஆள் வேந்தன் தன் உயிர்
(மணிமேகலை 7-11-12)

என்பனவும் மன்னனை உயிராக மக்களை உடலாகக் காண்பன.
இதற்கு மாறுபட்டது கம்பர் கருத்து. தசரதனை மட்டும் அன்றி,
இராமனை உயிராகவும் பிரிந்து சென்ற பரதனை உடலாகவும் கம்பர்
கூறுகிறார்.

“ஆவி அங்கு அவன் அலது இல்லை, ஆதலான்
ஓவல் இல் உயிர் பிரிந்து உடல் சென்றென்னவே (1310)

அவ்வாறே இராமன் சுக்கிரீவனை உயிராகவும் வானரப்படையை
உடலாகவும் கூறுகிறார். ‘எழுபது வெள்ளம் யாக்கைக்கும் ஓர் உயிர்’.
(6928) நகர மக்கள், “இன்உயிர் யார்க்கும் ஒன்றாய்ப் பொரு அரு
தேரில் செல்ல, புறத்திடைக் கண்டார் போல்வார்” (1577) என்ற
இடத்து அயோத்தி மக்களுடைய உயிர் இராமன், உடல் மக்கள்
என்பது கவிக்கூற்று.

இராமனுக்கு அரசு நெறி புகட்டும் வதிட்டன் கூற்றாகவும்
“வையம் மன் உயிர் ஆக, அம் மன் உயிர் உய்யத்தாங்கும் உடல்
அன்ன மன்னன் (1423) எனவும் அவ்வாறே சடாயு தனக்கும்

காப்பிய இமயம்

தசரதனுக்கும் இருந்த தொடர்பை “நீ (தசரதன்) உடல் நான் (சடாயு) ஆவி” எனத் தசரதன் கூறியதை நினைவிருத்தி, ‘உயிர் கிடக்க உடலை விசும்பு ஏற்றினார், உணர்வு இறந்த கூற்றினாரே (2/12). என்று கூறுவதாகச் கம்பர் குறிப்பிடுவார். இவற்றில் பல குழப்பங்கள் உள்ளன.

வடநூலார் இராமன் குணங்களைப்பற்றிக் கூறும்போது ‘மக்களுக்கு வெளியில் உலவும் உயிர் அவன்’. ‘பரஜாநாம் ப ஹி: சர இவ ப்ராணோ’ (T1.19) என்று இராமனை உயிராகக் கூறி, பட்டாபிஷேகத்துக்குப் பின்பு அவரவர் தம் நாட்டுக்குத் திரும்பும் போது உயிர் உடலைத் துறந்து ஏகுவது போல அவரவர் தத்தம் வீடுகளுக்குச் சென்றனர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஜக்ஷுமு ஸ்வம் ஸ்வம் க்ஷுருஹம் ஸரவே தேஹீ தேஹம் இவத்யகந் (VII 4039).

இக் குழப்பத்துக்குச் சமாதானம் காண ஒரு கருத்துப் பயன்படும். ‘நாராயணன் பரன், நாம் அவனுக்கு நிலை அடியோம், சோராது அனைத்தும் அவன் உடம்பு’ (அம்ருதாஞ்சநி 17) என்பது ‘நாராயணன்’ என்ற சொல்லின் பொருள். பொருள் அழிவு அற்றது (Matter is indestructible); மாறுமே அன்றி அழியாது. அழியாத பொருள்களின் திரள் நாரங்கள்; ‘அயநம்’ என்பது அவை சாரும் இடம். அவ் இடம் ஒன்றோ, பலவோ ஆகலாம். நிலைப்பதோ, நிலையாததோ; சுழற்சியிலோ, மாறுதலிலோ இருக்கலாம். பொருள் திரளுக்குச் சார்பிடம் எனவோ, பொருள் திரளைச் சார்பாக உடையது எனவோ (தந் புருஷ ஸமாஸம் வேற்றுமைத் தொகையாகவோ பாஷீவரீஹி ஸமாஸம் அன்மொழித் தொகையாகவோ) விரித்து நாராயண என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் உரைப்பர்.

ஏதோ ஒன்று, அது சென்று நின்று (சர-அசர) வாழ்உயிர் எலாம் உறைகிறது. உயிர் அற்ற நுண் பொருளோ, பருப்பொருளோ இல்லை. ஒரு சூழ்நிலையில் உயிர் அற்றது எனக் கருதப்படும் அசேதனமும் உயிரும் உணர்வும் உடைய சேதனம் ஆகிறது. இது பரிணாம வளர்ச்சி; படிப்படிப்படியாக அது கரணங்களையும் அறிவையும் பெற்று உயர்கிறது. இப் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு ஓர் தலைவன் - ஆக்குவோன், ஆட்டுவிப்போன் தேவை என்று கருதினர்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

அவ் ஒன்று நாரங்களுக்கு (சராசரங்களுக்கு) அயநம் (நிலை, சார்பு, மூலம்) ஆவான். அன்றி அவற்றைச் சார்பு மற்றும் மூலமாக உடையவன்-இந்தக் கருத்தில் யாவும் அதன் உடம்பு ஆகிறது. அது இல்லாத உருவமோ, அருவமோ இல்லை.

‘ஓர் தன்மை அணுவினைச் சத கூறிட்ட கோணினும் உளன்’
‘மாமேருக்குன்றினும் உளன்’, ‘இந்நின்ற தூணினும் உளன்’ நீ சொன்ன சொல்லினும் உளன்.’ (6312)

‘தொட்ட தொட்ட இடந்தொறும் தோன்றுவான்’ (6314)

‘எங்கும் உளன் ஒருவன்’ (8555)

‘திரிவனவும் நிற்பனவும் ஞான நாயகன் உருவமே’ (8642)

‘தயிர்தோய் பிறை எனில் அழ் வகை கலந்து,
ஏறிய தலைவன்

பயிராதது ஓர் பொருள் இன்னது’ (9075)

எனப் பல இடங்களில் கம்பர் கூறுகிறார். தலைவன் அனைத்தையும் நிலையாகக் கொண்டிருத்தலால், அவன் நிலைக்களம் ஆகிறான்; அனைத்திலும் இயங்குவதால் உயிரும் ஆகிறான். பூவும் மணமும் - ஒளி உடைய பொருளும் ஒளியும் - குணமும் குணம் உடையதும் - பிரித்து எண்ண முடியாதன, பிரித்து அராயக்கூடாதன - பொருளும் அதன் ஆற்றலும் அவ்வாறே (Matter is energy, energy is matter).

இவற்றை அறிந்தபின் இக்கேள்விக்கே இடம் இலது. அரசனே மக்கள்; மக்களே அரசு. ஆனால், இந்த நிலை சமுதாயத்தில் இன்னும் ஏற்படவில்லை. அது ஒரு இலட்சியமே. அந்த இலட்சியத்தை வாழ்க்கையில் இலக்கியத்தில் எய்தத் தடையாக நிற்கும் பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு, கலை, இன, வர்க்க, சாதி, மத வேற்றுமைகள் நீங்க நீங்க, இவ் உண்மை தெளிவாகும். வேற்றுமைகள் உள்ளவரை பொருளும் அதன் பண்பும் வேறு என்ற தோற்றமே ஓங்கும்.

காளிதாசனுடைய இரகு குல மன்னர் ஓர் ஊர் என இப் புவிமுழுவதும் காத்தனர் (அந்நய யாஸநாம் உர்வீம் ஸஸாஸ ஏகபுரீம்

காப்பிய இமயம்

இ.வ. 1.30) என்றது, கம்பரில் 'வையகம் முழுவதும் வறிஞன் ஓம்புமோர் செய் எனக் காத்து இனிது அரசு செய்கின்றான்'. (179) எனக் காண்கிறோம். அவன் உழைப்பை, அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் உழுவது ஓர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருக்க முயலும் முயற்சி 'பத்தி உழவன் கிருணி' (ஆசார்ய ஹ்ருதயம் 104) எனப் பாராட்டுகிறார். இச் சூத்திரத்தில் உழவன் இறைவன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உழவுக்கு இரவி இன்றியமையாதது, அதலின் ஆட்சியைப் 'பருதியாம் என நின்று காக்கும்' (178) என்கிறார் கம்பர்.

திரு அவதாரப் படலம்

தசரதன் வம்சத்தை வளர்க்க மகன் இல்லாத குறையைத் தானே எண்ணி வருந்துகிறான். அக் குறையை நீக்க வாஜமேத யாகத்தைச் செய்ய உறுதி பூண்டதும் அவனே (8.1,2) அவ் உறுதி பூண்ட பின்பே அவையைக் கூட்டுகிறான்; யாகத்தை நிறைவேற்ற அவர் துணையை நாடுகிறான். அனைவரும் அரசன் கருத்தை ஆமோதிக்கின்றனர். அதன் பிறகே மனைவியரிடம் கூறுகிறான். பிள்ளைப்பேற்றிலும் பெண்களின் பங்குக்கு இது ஒரு சான்று. தேரோட்டியான சுமந்திரன் அரசனைத் தனிமையில் (9.1) கண்டு முன்பு அங்கநாட்சன் ரோமபாதன், வனத்திலிருந்து விபாண்டகன் மகன் ருஷ்ய ச்ருங்கனைக் கொணர்ந்து அந்த நாட்டில் மழை பெய்வித்ததையும் அவன் மகள் சாந்தாவை ருஷ்யசிருங்கனுக்குத் திருமணம் செய்வித்ததையும் கூறுகிறான். ருஷ்ய ச்ருங்கன் தசரதனுடைய மாப்பிள்ளையாகவும் கூறப்படுகிறான் (1.9.19). சாந்தா தசரதனுடைய மகளோ, அன்றி ரோமபாதனும் தசரதனும் ஒரே குலத்தவரோ, அதன்வழி சாந்தா தசரதனுடைய மகள் முறையினளாகி இருக்கலாமோ என எண்ண வேண்டி உள்ளது.

கம்பரில் தசரதன் தன் குறை நேர்ந்தது வதிட்டனிடம். அறுபதினாயிரம் என்ற எண் அவனுடைய ஆட்சிக்காலம் (182). இந்த எண் தசரதனுடைய அவையோரைக் கூறும்போது (668) சனகன் வில்லைத் தண்டில் தாங்கினரைக் கூறும்போது கம்பர் வழங்கும் எண். தசரதன் தான் ஆண்டதாகக் கூறவில்லை; 'ஓம்பினேன்' என்பதே அவர் வழங்கும் சொல். மனம் மறுகுற்றுக் கைகேயிக்குக் கூறும்போதுதான் 'நின் மகன் ஆள்வான்' நீ இனிது

திரு. என்.வி. நாயுடு

ஆள்வாய்' 'நிலம் எல்லாம் உன் வயம் ஆமே, ஆளுதி' (1526) என்பான். ஆளுகை ஏச்சுக்கு 'உரியது; 'ஓம்புதல்' போற்றற்குரியது. இந்திரசித்து, "மனிதருக்கு அடிமையாய் நீ இராவணன் செல்வம் ஆள்வாய்" (9100) என்றும், இலக்குவன் பரதன் தான் பெறும் இருநிலம் ஆள்கைவிட்டு இன்று என் ஏவலால் அருநரகு ஆள்வது காண்டி (2413) என்றும் கூறுவது காண்க.

தசரதனுடைய வேள்வியில் அவி பெற வந்த தேவர்களுள் பிரமனிடம் முறையிட, பிரமன் அங்கு வந்த விஷ்ணுவிடம் 'நீர் உம்மை நான்கு கூறுகள் ஆக்கிக்கொண்டு மனித வடிவில் தசரதன் புத்திரராக அவதரித்துப் போரில் ராவணனைக் கொல்ல வேண்டும். ('விஷ்ணோ; புத்ரத்வம் ஆகச்ச க்ருத்வா ஆத்மாநம் சதுர்விதம் தத்ர தவம் மாநுஷோ பூ4த்வா பரவ்ரு3த்த4ம் லோக காண்டகம் அவத்யம் தேவதை: விஷ்ணோ ஸமரேஜஹி ராவணம்' 1.15 21-2) என்று கூறி, 'உம்மைச் சரணடைகிறோம், (தத: த்வாம் சரணம் க்தா' (15.25) எனவும் கூறினர். விஷ்ணுவும் அதை ஏற்று, "அச்சம் தவிர்ப்பீர். மங்களம் ஆகுக. உம் நன்மைக்காக இராவணனைக் குலத்தொடும் கொண்டு 11000 ஆண்டுகள் மனித உலகில் வாழ்வேன்" என்ற வரம் தந்தார். ("பயம் த்யஜாத, பத்ரம், வோ ஹிதார்த்தம் யுதி ராவணம் (27) ஏவம் தந்தவா வரம்" (30).)

இதுவே வால்மீகத்தில் காணப்படும் முதல் சரணாகதி. இத்தனைப் பிரமாணங்களையும் மீறி, கம்பர் கதையைக் கையாள்வது குறிப்பிடத்தக்கது. 'சரண் அடைந்தோம்' என வானவர் கூறவில்லை. 'வருந்தல், வஞ்சகர்தம் தலை அறுத்து இடர் தணிப்பென் தாரணிக்கு" என்பதே விஷ்ணுவின் வாக்கு. 'தசரதன் மதலையாய் வருதும் தாரணி' என்றது விஷ்ணுவான தன்னையே. 'வளையொடு திகிரியும் விரிவாள் பாயலும் இளையர்கள்'. இளையர் இடத்து விஷ்ணு அம்சம் இலது. பிறப்பைக் கூறும் பாசுரமும்,

ஒரு பகல் உலகெலாம் உதரத்துள் பொதிந்து,
அரு மறைக்கு உணர்வரும் அவனை, அஞ்சனக்
கரு முகி கொழுந்து எழில் காட்டும் சோதியைத்
திருவுறப் பயந்தனள் - திறம் கொள் கோசலை -282

என்று கூறுகிறது.

மூவருக்கும் பரத்துவத்தில் பங்கு இல்லை.

காப்பிய இமயம்

'கலைக்கோட்டு முனிவனைக் கொண்டு வேள்வி, செய்விக்கச் சொன்ன வரலாற்றைக்' கூறியது வதிட்டன்; சுமந்திரன் அன்று.

காளிதாசன் தசரதன் சாபம் பெற்ற வரலாற்றை முதற்கண் கூறுகிறார். (வால்மீகத்திலும், கம்பரிலும் இது தசரதன் இறக்குமுன் கோசலைக்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது) சாபம் பெற்ற பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே அவனுக்கு 'மகப்பேறு என்னும் ஒளி இன்மை' தோன்றுகிறது, (ரகுவம்சம் 10.2) ருஷ்ய ச்ருங்கரைக் கொண்டு மகப்பேறு யாகம் தொடங்கினான். அப்போது தேவர்கள் பாற்கடலில் அறிதுயில் அமரும் ஆதி புருஷனை அடைந்தனர் என்பது 8 சுலோகங்களால் ஆன குளகம். அவனை 17 சுலோகங்களில் துதித்து உவப்பித்தனர். விஷ்ணு கேட்க, அவர்கள் தாங்கள் இராவணன்பால் கொண்டுள்ள அச்சத்தைத் தெரிவித்தனர். விஷ்ணு 10 சுலோகங்களால் அவர்களின் அச்சத்தை அகற்றினார். பின் தெளிந்த நீர்நிலைகளில் ஒரே சந்திர பிம்பம் பலவாகத் தோன்றுவது போல, விஷ்ணு பல (நான்கு) வகையாகப் பிரிக்கப்பட்ட தன்மையில் அவர்கள் (கோசலை, சுமித்திரை, கைகேயி) கருப்பங்களில் வசித்தார்.

விபக்த ஆத்மா விபுச: தாஸாம் ஏக: குசுக்ஷீ அநேகதா₄!

உவாஸ ப்ரதிமா சந்த்ரா: ப்ரஸநநாநா அபாம் இவ || RV 10-65

நால்வரும் விஷ்ணுவின் பிம்பமே என்பது கருத்து.

ஆழ்வார்கள் வாக்கில் தனிமுதல்வன் வெங்கதிரோன் குலத்தில் இராமனாகத் தோன்றினான்; தம்பியர் என்ற பெருமை மட்டுமே தசரதனுடைய பிற மதலையர்க்கு உண்டு என்பது போல வெளிப்படுகிறது. அக் கருத்தைக் கம்பர் தொடர்ந்தார்.

வால்மீகத்திலும் இறைவனுக்கு உரிய பண்புகளைத் தம்பியர் கொண்டிருந்ததாக இல்லை. காவியத்தில் இராமன்துதி ஒன்றே. அது பிரமனது VI 117 6-31.

இறைமையைக் கூறிட்டாலும் ஒவ்வொரு கூறும் முழுமை உடையது, அளப்பரியது, எல்லை அற்றது. மனத்திற்கும் சொல்லுக்கும் அப்பாற்பட்டது எனக் கூறப்படுவது. அந்த

திரு. என்.வி. நாயுடு

முழுமையினின்று முழுமையை எடுத்தாலும் எஞ்சியது முழுமையே என்பது ஈசாவாஸ்யம்.

தசரதன் பரிவாரங்களுடன் அங்க நாட்டுக்குச் சென்று உரோமபாதன் அனுமதி பெற்று ருஷ்ய ஸ்ருங்க முனிவரையும் அவர் மனைவி சாந்தாவையும் அயோத்திக்கு அழைத்துவந்தான். வந்த பிறகு, வஸந்த ருதுவில் யாகம் செய்ய மனம் கொண்டான் (12.1). அந்த யாகம் தொடங்க ஓராண்டு சென்றது (13.1). வதிட்டன் விரும்பியவாறு முன்பே தொடர்பு கொண்டிருந்த (பூர்வ ஸம்பந்திநம்) மிதிலை அரசன் சனகனையும் (13,21,22) காசி, கேகய அரசரையும் யாகத்திற்கு அழைத்தான். யாக பூமியை ஸரயுவின் வடகரையில் அமைத்தான் (4) எனக் குறித்துக்கொள்வதால் அயோத்தி நகரம் தென்கரையில் இருந்தது என எண்ண இடம் உள்ளது. வேள்விக்குரிய கலைஞரை முனிவர் கூறுகிறார்: யக்ஞ கர்மம் அறிந்த அந்தணர், அவருடன் பணி புரிவோர், சில்பகாரர், தச்சர், குழி தோண்டுவோர். சோதிடன், பலவிதத் தொழிலாளர், நாடகத் தொழிலாளர், ஆடுவோர் -இது போன்ற பல வகைத் தொழிலாளர் பரதனுடன் சித்திரகூடத்திற்குச் சென்றதாகவும் முனிவர் வரிசைப் படுத்திக் கூறுவார்.

யாகம் ஓராண்டு நடந்தபின் வேள்வித்தீயில் எழுந்த பூதம் கொணர்ந்த பாயஸம் (16-19) தேவ அன்னத்தில் (16-21). தசரதன் கோசலைக்குப் பாதியும் சுமித்திரைக்கு முதலில் கால்பங்கும், மறுபடியும் எட்டில் ஒரு பங்கும் கொடுத்தான். கைகேயிக்கு (எட்டில் ஒரு பங்கும்,) எட்டில் மூன்று பங்கும் அளித்தான். 'சுதை நிகர் பிண்டத்தையும் பகிர்ந்து மூவர்க்கும் அளித்ததைக் கம்பர் கூறுகிறார். யாருக்கு எவ்வளவு எனக் கூறவில்லை. கூத்தரிய ஜாதியில் பிறந்த 'மஹிஷி' தவிர அரசனுக்கு வைச்ய ஜாதியினர் 'வாவாதர', சூத்ர ஜாதியினர் 'பரிவ்ருத்தி' யாகக் குதிரையைத் தொட்டதாக முனிவர் கூறுகிறார் (14-35). வால்மீகத்தில் கூறப்படும் பல சடங்குகளைக் கம்பர் விட்டுவிட்டார்.

தேவியர் கரு உற்று 12 மாதங்களுக்குப்பின் மக்களைப் பயந்தனர் (18.8). முனிவர் இவ் இடத்தில் இராமன் விஷ்ணுவின்

காப்பிய இமயம்

பாதிபாகம் (18-11) எனவும் பரதன் கால் பாகம் (18-13) எனவும் லக்ஷ்மண ஸத்ருக்கர் எஞ்சியதில் பாதி-பாதி எனவும் (விஷ்ணோ, அரதஸமந்விதௌ) எனவும் கூறுகிறார்.

காளிதாசன் ஸமூகத்தில் செவிலித்தாயர் குழந்தைகளுக்குப் பால் அருத்துவது வழக்கமாய் இருந்தது (10-78).

இராமனுக்கும் இலக்குவனுக்கும் இடையே இருந்த தொடர்பை 'நெய்குழல் உறும் இழை' எனக் கம்பரும் 'தான் உடல் படைத்ததே இராமனுக்கு உகந்த தொண்டாற்றவே' (ஸர்வ ப்ரியகா தஸ்ப ராமஸ்ய அரி ரீரத: 18-29) என வான்மீகியும் கூறுகின்றனர்.

திருப் பொலிந்த இலக்குவன் இராமனுக்கு வெளியே உள்ள உயிர் 'லக்ஷ்மண லக்ஷ்மீ ஸம்பந்ந; பக்ஷி: ப்ராண இவ அப 18-3)". மேலும் யுத்த காண்டத்தில் சாரணன் வாக்கில், இலக்குவன் இராமனுடைய வலது கை என்றும் வெளியில் உலாவும் உயிர் என்றும் கூறப்படுகிறது. (ராமஸ்ய தசரிணோ பாஹி நித்யம் ப்ராணோ பஹிசர:" VI23-24) எனவும் கூறுவர்.

"எதிர்வார் கார்வர அலர் பயிர் பொருவுவார் கனியால்" என்ற சிறந்த உவமையே காளிதாசனின் 'கோடையின் இறுதியில் கார்மேகங்களைப்போல மக்கள் மனம்தாழ்" அக்குமரர் கவர்ந்தனர்' என்றதன் எதிரொலியாக வெளிப்படுகிறது. ("மந: ஜஹ்ரு: நிதாக அந்தே ஸ்யாம அபரா திவஸாகிவ" 10-8).

மேலும், நான்கு புதல்வரும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு நான்கும் உருப் பெற்று வந்ததுபோல் விளங்கினர். முதல்வன் இராமன் அறமூர்த்தி என்பதையும், தசரதன் இப்பயன்களை இம்மையிலே பெற்றான் என்பதையும் "தர்ம் அர்தவ காம மோக்ஷானாம் அவதார இவ அங்கவாந் (10-84) என்று காட்டுகிறார்.

கையடைப் படலம்

விசுவாமித்திரன் அவையில் தோன்றும் போது தசரதன் இராமன் திருமணத்தைக் குறித்து உபாத்யாயர்களுடனும் பந்துக்களுடனும் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

“அத ராஜா தசரத தேஷாம தாரகரியாம் ப்ரதி ।

சிந்த யாமாஸ தர்மாத்மா ஸ உபாத்யாய ஸபாந்தவ || 18-378

இன்னும் இராமனுக்கு முக சூரவரம்சூடச் செய்யவில்லை; 16 ஆண்டு நிரம்பவில்லை. குழந்தைக் கல்விசூட முடியவில்லை; அஸ்திரங்களை அறியான்; போர்புரியும் வல்லுநன் அல்லன். “ஊந ஷோடவர்ஷ காக பக்ஷ தரம்” (1.19.9); ஊந ஷோடஸ வர்ஷ (20-2). “பால: ஹி அக்ருத வித்ய: ...ந ச அஸ்த்ர பல ஸம்யுக்த: நச யுத்ந விஸாரத (7) என்பன தசரதன் விசுவாமித்திரனுக்குச் சொல்வன. குழந்தை, பன்னீராட்டைப் பருவத்தன்; ஓராடை உடுத்திருப்பவன் என இந்நிகழ்ச்சிக்குச் சில நாட்களுள் இராமனுடன் போர் புரிந்த மாரீசன் இராவணனுக்குக் கூறுவன.

“பால த்வாதஸ வர்ஷ” (III 38-6)

“ஏக வஸ்த்ர தர” (14)

திருமணத்திற்குப் பின் சில ஆண்டுகள் அய்யோத்தியில் வாழ்ந்து, பிறகு கானகம் ஏகும்போது இராமனுக்கு வயது 25 என்பது சீதையானவன், இராவண ஸந்யாஸிக்குச் சொல்வது:

மம பர்தா மஹா தேகா வயஸா பஞ்ச விம்ஸக (III 47-10)

(என் கணவன் ஒளி பொருந்தியன்; 25 வயதினன்).

குழந்தைப் பருவம் நீங்கு முன்னரே திருமணத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பது அக்கால வழக்கம் போலும் ।

கம்பரில் இராமன் காதல் நோய் உறும் வயது வந்தவனாகக் காணப்படுகிறான். இராமனுடைய ‘முதிரா இளமை’ கம்பனின் பயிலும் ‘படையூற்றம் இலன், சிறியன் இவன்’ (326) என்ற சொற்கள் முற்றிலும் வெளிக் கொணரவில்லை.

இராமனைத் தன்னுடன் அனுப்புமாறு விசுவாமித்திரன் தசரதனை வேண்டும்போது, வெளிப்படையாகவே வீரர்கள் நன்கு பயிற்றப்பட்டவர்களான மாரீசனும் சுபாஹுவும் யாகத்திற்குச் செய்யக்கூடிய இடையூறுகளையும் (19,5), பிரமனால் வரம் பெற்று

காப்பிய இமயம்

மூவுலகங்களையும் துன்புறுத்தும் மஹாபல, மஹாவீர்ய ராவணனையும் விசுவாமித்திரர் குறிப்பிடுகிறார். அதனுடன் தான் அறிந்துள்ள இராமனுடைய பெருமையையும் குறிப்பிடுகிறார் (19-14). இவற்றையெல்லாம் கம்பர் விட்டுவிட்டார்.

தசரதன் இராமனைப் போருக்கு அழைத்துச் செல்வது உரியது அன்று எனப் பலமுறை கூறி, இறுதியில் மறுக்கிறான் (20, 25-26) உணர்ச்சி மிகுதியால் அவன் சொற்கள் குழறிப் பிதற்றல் ஆகின்றன (28), முனிவனுக்குச் சினம் மூளுகிறது.

“முன்பு அளித்த வாக்கைப் பின்பு மறுத்தல் ரகு குலத்துக்கு இழுக்கு. நீர் இது தகும் எனக் கருதினால் நான் சொல்கிறேன்: நீர் உம் பிரதிஞ்சையப் பொய் ஆக்கி உம் நண்பர் சூழ இன்பமாக வாழும்” (21-23) எனக் கூறி, விசுவாமித்திரன் எழ, வசிட்டன் உடன் எழுந்து அம்முனிவன் பெருமையையும் தசரதன் இழைத்த தவற்றையும் எடுத்துரைக்கிறான். ‘இராமனை விசுவாமித்திரன் காக்கவல்லவன், விசுவாமித்திரன் சொல்வது இராமனுடைய நன்மைக்காக என்ற காரணங்களைக் கூறி இராமனை அனுப்புமாறு பணிக்கிறான். அதில் மூன்றாவது காரணத்தையே கம்பர் கையாண்டுள்ளார்.

‘நின் மகற்கு உறுத்தல் ஆகலா உறுதி எய்தும் நான் மறுத்தியோ?’ என்பது (328) வால்மீகத்தில் ‘நின் மகற்கு உறுதி தரவே முனிவன் உன்னை அண்மி இரந்தான் (21-21) என வருகிறது.

தசரதனுடைய இழிவும் இராமன் விசுவாமித்திரன் பெருமையும் மறுக்கும் போதும் கம்பர் கூறாதன. அவன் வாக்கில் அரசனுக்கு உரிய கம்பீர்யம் காணப்படுகிறது.

தாய் தந்தையர் வாழ்த்தி வழியனுப்ப (க்ருதஸ்வத்யயநம்) வதிட்டன் மங்கள் மந்த்ரம் கூற, இராமலக்ஷ்மணர்கள் மன எழுச்சியுடன் திருவொடும், பொலிய, அழகு ஒளி கால, கையில் ஏந்திய வில்லுடனும் வாளுடனும் உற்சாகத்துடன் விசுவாமித்திரனுடன் சரயுவின் தென் கரையில் நடந்து சென்றனர். அவர்களுக்கு வெப்பமும் களைப்பும் தோன்றாதவாறும் உடலுக்கு ஊறு

திரு. என்.வி. நாயுடு

நிகழாதவாறும் முனிவன் அவர்களுக்கு மந்திரங்களை ஓதினான். பிறகு, அவர்களுக்குப் பசியும் நீர்வேட்கையும் ஞாமல் இருக்கப் பல-அதிபல என்ற கலைகளைக் கற்பித்தான் (22-18). எனினும், மாயமானாகி வந்த மாரீசனைக் கொன்ற இராமன், பர்ணசாலைக்குத் திரும்புங்கால், பசி, களைப்பு, நீர் வேட்கையால் வருந்தியதாக வால்மீகி இராமாயணம் கூறும் (III 58-19).

அன்றிரவு, அவர்கள் சரயு நதிக்கரையில் புல் படுக்கையில் கௌசிகனின் அன்பு நிறைந்த சொற்கள் தாலாட்ட இன்பமாகத் துயின்றனர் (24).

மறு நாட் காலை கௌசல்யாவின் அழகிய குழந்தையைத் தாய் எழுப்புவது போல, தன் வீரத்தால் உலகிற்குப் பல, நன்மைகள் செய்வதற்கு விசுவாமித்திரன் எழுப்பினான் (282).

வஞ்சர் தீ வினை

போருக்குச் செல்லும் வீரன் பகைவரைக் கொல்லும் நோக்கத்துடன் போகிறான். பகைவரால் கொல்லப்படும் வாய்ப்பு உண்டு என்று அறிந்தும் துணிந்து களத்தில் இறங்குகிறான். நேருக்கு நேர் நின்று போர் புரிய அறிவானே அன்றி மாயையும் வஞ்சமும் அறியான்.

உலகில் மற்றொரு வகையான போரும் உண்டு சொல்வன்மையால் பொய்ம்மை மெய் எனத் தோற்றுவிப்பது, புறங்கூறி இகழ்விப்பது; அறவழிக்குத் தகாத முறைகளால் தற்காலிக உயர்வு பெறுவது. வேறு திறமை இல்லாத கயவருடைய தீவினைகளால் ஒருவனுடைய மானம் பறிபோக, அதைத் தாளாமல் உயிர் நீப்பவர் உள்ளனர்; உயிர் நீக்காமல் தமக்கு உற்ற பழியைத் துடைக்க அற்றம் நோக்கி எஞ்சுவாரும் உளர். அப்படி எஞ்சுவார் நெஞ்சில் வைகும் அறாக் கனல் போன்றது ஒரு பாலைவனத்தின் வெப்பம் எனக் கம்பர் கூறுகிறார்.

“விஞ்சு வான் மழையின் மேல் அம்பும் வேலும்பட
செஞ் செவே செருமுகத்து அன்றியே திறன் இலா
வஞ்சர் தீவினைகளால் மான மா மணி இழந்து
எஞ்சினார் நெஞ்சுபோல், என்றும் அறாது அரோ (345)

காப்பிய இமயம்

கவிச் சக்கரவர்த்தி நெஞ்சின் கனலைப் பல இடங்களில் உவமையாகப் பயன்படுத்துகிறார்.

'வஞ்சன் பொய்க்கரி கூறிய கொடுஞ்சொல் (2998) அறன்வலி உடைய நல்லோர்க்கும் உண்டாகும் மான இழப்பும், பழியும், நெடிது நில்லா: விரைவில் அழியும், அவ்வாறு இராமனுக்கு நாகபாசத்தால் உண்டான வடுவும் கருடன் வருகையால் உடனே அழிந்தது.

'அறனே இழைக்கும் உரவோன்
வல்லான் ஒருத்தன் இடையே படுத்த
வடு ஆன மேனி வடுவும்' (8265)

இந்திரசித்தன் 'படைகள் வருந்தியதற்கு உவமையாக, தம்பால் பழிவர மனம் அழுங்கிப் பெருமூச்சு விடும் நல்லோரைக் கூறுகிறார்.

'பிறர் முன் சொல்லா, உரை உண்ட நல்லோர் என்ன,
உயிர்த்து உயிர்த்து உழைப்பதானார் (8189)

தஞ்சம் அடையுமுன் அவர்தகுதி அறிந்து தஞ்சம் புகவேண்டும் 'சிறியோரை அண்டித் தம் காரியம் சாதித்துக்கொள்வதிலும், பெரியோரைத் தஞ்சம் அடைந்து காரியம் கை கூடாமையே சிறந்தது என்பார் காளிதாசன் (மேகதூதம்).

இலங்கை எரிந்தபோது, பறவைகள் புகைப்படலத்தின்மேல் எழ அஞ்சி, கடலில் வீழ்ந்து அங்குள்ள மீன்களுக்கு இரை ஆயின. 'அருள் இல் வஞ்சரைத் தஞ்சம் என்று அடைந்தவர் அனைய' (5979) என்பது கம்பர் வாக்கு. வஞ்சரைச் சரணடைந்தவர் நிலையை இது நினைவூட்டுகிறது.

மற்றொரு வஞ்சவினை: அறம்கூறும் அவையில் தம் நன்மைக்காகப் பொய்ச்சான்று புகல்வோர் அறம் அல்லா நெறியில் செல்லும் நெஞ்சம் உடையவர். அவர் குலம் அழிவது போல இராவணனுடைய மூல பலம் அழிந்தது என்கிறார்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

“வஞ்ச வினை செய்து நெடு மன்றில் வளம் உண்டு, கரி பொய்க்கும், மறம்ஆர் நெஞ்சம் உடையோர்கள் குலம் ஒத்தனர், அரக்கர்” (9441) கிங்கரர் வதையிலும் இதே உவமை கையாளப்பட்டுள்ளது.

“புலம்தெரி பொய்க்கரி புகலும் புண்கணார்,
குலங்களின் அவிந்தனர், குரங்கினால் (5546)

பழிச்சொல்லால், தம் நிலையினின்று இழிந்ததை வால்மீகியும் ஓர் உவமையில் பொதித்துள்ளார். சுந்தர காண்டத்தில் அசோகவனத்தில் உள்ள சீதையைக் கூறும் பல உவமையில் ஒன்று ‘முன்பு ஏற்பட்டிராத பழியால் ஒருவன் புகழ் கீழே வீழ்ந்து கிடப்பது போல்’ என்பதாகும்.

‘அபூதேந அபவாதேந கீர்திம் நிபதிதாம் இவ’ (ப.ம.அ.) காளிதாசன் குமார சம்பவத்திலும், ‘பொய்க்கரி’, ‘வஞ்சர் சினை’ ‘தஞ்சம்’ போன்றவற்றைப் பன்முறை வழங்கி இருத்தலான் இவை கம்பர் வாழ்க்கையினின்று எழுந்தனவோ என ஐயற இடம் உளது.

குறிப்பினால் உணர்தல்

சதானந்தன் சீதையின் பிறப்பு வளர்ப்புக் கூறி, ‘இவன் (இராமன்) வில்லை ஏற்றின் நன்று; மலர்க் குழல் சீதை நலம் பழுது ஆகாது” (689) எனத் தன் உரையை முடித்தான்.

முனி பகர்ந்த எலாம் உன்னி, விசுவாமித்திரன் சடைமுடி துளக்கிப் “போர் ஏற்றின்- இராமனின்-முகம் பார்த்தான். அவ்வள்ளலும் அம் மாதவத்தோன் நினைந்த எலாம் நினைந்து அந்த நெடுஞ்சிலையை நோக்கினான்”. (690) சைகையால் அறிபவன் இராமன்.

இதற்கு முன்பே, அயோத்தியினின்று முனிவன் வேள்வி காக்கப் புறப்பட்டபோது, இடையில் கொடும் சுரம்-பாலைவனம் எதிர்ப்பட, முனிவன் அருங்குமரர் “பூவின் மெல்லியர், வருந்துவர் சிறிது” என

காப்பிய இமயம்

மனத்தின் நோக்கினான் (கருதினான்). பின் 'நோக்கினன் அவர் முகம்; நோக்க நோக்கிடைக் கோக் குமரரும் அடி குறுக', அவருக்கு வித்தைகள் இரண்டு அருளினான். (355, 356) "நோக்கினால் கருத்தறிதல் கோசல நாட்டார் இயல்பு" என நம்பிள்ளை திருவாய்மொழி 6-2-7 ஈட்டில் கூறியது இத்தகைய சான்றுகளைக் கொண்டோ என எண்ண வேண்டியுள்ளது. இராமன் 'குறிப்பினால் உணரும் கொள்கையான்' (6029) என்பது கவிக் கூற்று.

வான்மீகத்தில், சனகன் விசுவாமித்திரனிடம் 'இவ்வில்லை அரச குமாரருக்குக் காட்டுக' என்றார். முனிவன் 'குழந்தாய், ராம!, வில்லைப் பார்' என்றான். இராமன் அவ்வாறே பார்த்து 'நான் இவ்வில்லைக் கையால் எடுத்து வளைக்க முயல்கிறேன்' என்றான். முனிவன் நன்று அவ்வாறே செய்' என, இராமன் முனிவன் சொல்படி ('வசநாத் முகந் 1.67-15) வில்லை எடுத்தான்.

கண் சைகையால் முனிவன் ஆணை இட்டதைக் கம்பரிலிருந்து தியாகராஜர் கையாளுகிறார். இப்பகுதிக்கென மத்யமாவதி ராகத்தில் அழகிய கீர்த்தனம் ஒன்றை அமைத்துள்ளார்.

உன் முன் மயிர்ச்சுருள் அசைந்து அலைவதைக் கண்டு அந்த அரச முனிவன் உவகையால் எப்படி உள்ளம் பொங்கினானோ? 'அலகலு அல்லலாடங் கநி ஆ நாண் முனி எடு பொங்கெனோ' என்பது பல்லவி. 'முனிவன் கண்ணின் சைகை உணர்ந்து சிவதனுவை ஒடிக்க எழும்போது உன் முகத்திற்குக் களை ஊட்டும், 'முனிகனுயைக தெலிசி சிவதநுவுனு விரி செடி ஸமயமுந த்யாகராஜ விநுதுநி மேமுன எஜ்ஜில்து' என்பது சரணம்.

இராமன் வாயால் கூறாது, கண்ணால் கூறும், சோகப்பகுதி ஒன்று உண்டு. சீதையை இராமன் 'சாதியால் அன்று எனில் தக்கதோர் நெறி போதி' (10019) என, அவளும் 'சாதலின் சிறந்தது ஒன்று இல்லை (10028) என முடிவு செய்து, இளையவனை அழைத்து 'இடுதி தீ' என வாயில் கூறினான். இளையவன் இராமனைத் தொழ, அவன் 'கண்ணின் கூறினான்'. (10029)

திரு. என்.வி. நாயுடு

'குறிப்பின் குறிப்பு உணராவாயின் உறுப்பினுள் என்ன பயத்ததோ கண்' (குறள் 705) உறுப்புக்களுள் சிறந்தது கண்; கண்களின் பயன் பிறர் கருதிய பொருளை உணர்தல்; அவ்வாறு உணராவாடின கண்கள் இருந்தும் பயன் இல்லை.

மேல் நிகழ்வன கம்பர் வாக்கில் வினைமுற்றுக்களாக உதிக்கின்றன. "பொழிந்த நெய் ஆகுதி வாய்மொழி பொங்கி எழுந்த கொழுங்கனல் என எழுந்தான். அவ்ளரி வலம் கழித்து எழும்" (8604). வால்மீகி இவ்வழக்கத்தை இலங்கையிலும் காண்கிறார்- அக்ஷகுமாரன் போருக்கு எழும்போதும் (47-2) இந்திரஜித் போருக்கு எழும்போதும் (80-10).

"மால்விடையும் . பொன் நாகமும், நாகமும் நாண நடந்தான்" (697).

"ஆடக மால்வரை அன்னது தன்னை
தேட அரு மாமணி, சீதை எனும் பொன்
சூடக வால்வளை சூட்டிட நீட்டும்
ஏடவிழ் மாலை இது என்ன எடுத்தான்" (698)

கையால் எடுத்தது கண்டனர், இற்றது கேட்டார். (699) மலை போன்ற உறுதி உடையது ஆயினும், பெருமுயற்சி இன்றி, மன்மதனுடைய மெல்லிய பூவில்லை நாண் ஏற்றினான்.

"ஆததஜ்ய சைல ஸாரம் அபி ந அதியத்தநத: புஷ்பசாபம் பேசலாம் ஸ்மர" (11-45) என்பதன் எதிரொலி இது.

கம்ப ராமாயணத்தில், இராவணன் வெண்பொருப்பை எடுத்த தோள்களால் எடுக்கலாகாப் பொன்மலையை அனுமன் எடுத்த காட்சி ஒன்று உண்டு. அயர்ந்த இலக்குவனை 'எடுத்து அகல்வென்' என நடந்தான் 'இராவணன். (72224) எழுந்திலன் இளையான். இராவணன் அயல்சார, தூயவன் அனுமன் 'தகவு கொண்டதோர் அன்பு எனும் தனித் துணை அதனால், அகவு காதலால், மகவு கொண்டுபோய் மரம் புகும் மந்தியின் எடுத்தான்'. (7229)

காப்பிய இமயம்

For Stony limits cannot hold love out

And love can do that dares love attempt (Romeo and Juliet II ii)

என்பது ஷேக்ஸ்பியர் வாக்கு.

கல்லும் காதலுக்குத் தடை ஆகாது: முயற்சிக்குக் காதல் வெற்றி தரும்.

“நூற்றிரண்டு மலைகளைச் சாடுவோம்

நுண்ணிடைப் பெண்ணொருத்தி பணியிலே” - பாரதி

பெண்ணரசி தோன்றினாள்

வில்லை அவைக்குக் கொணர்ந்தபோது அதன் வரலாற்றைக் “கோதமன் காதலன்” சதானந்தன் கூறத் தொடங்குகிறான். அதில் ஒரு பகுதி சீதையின் தோற்றம். “உரம் பொருவில் தலம் வேள்விக்கு ஆதலின்’, எரு இடப்படாத நிலம் சமன் செய்யவே உழப்பட்டது; ‘உழுதேம்’ என்று கூறி அந்தாதித் தொடையாக ‘உழுகின்ற’ எனத் தொடங்குகிறார். உழும்போது கொழுவின முகத்தில் எதிரில் சாலில் நிகழ்ந்தது. பொழுது புலரும் நேரம். புவியின் செல்வம் வெளிப்பட்டது.

ஓர் உழவன் கலப்பைக் கொழு மடுத்து நிலத்தைப் பல சால் உழுதான். உழுகின்ற கொழுமுகத்தின் உதிக்கின்ற கதிரின் ஒளி பொலிகின்ற புவி மடந்தை திரு வெளிப்பட்டென, புணரி எழுகின்ற தெள் அமுதோடு எழுந்தவளும் இழிந்து ஒதுங்கித் தொழுகின்ற நல் நலத்துப் பெண்ணரசி தோன்றினாள். (682) இவ் எழுச்சியை வால்மீகி சீதை வனத்துக்குப் புறப்படும் தறுவாயில் வைப்பார். ‘உத்தே அம்மீமத: காலே கம் ப்ரபா, இவ விஸ்வத: II 39-28 உதய ஞாயிற்றின் ஒளி காலையில் ஆகாயத்தில் எழுவது போல’ என்பது இதன் பொருள்.

அதனை வெல்வாள் இங்கு நிலம் இப் பெண்ணுக்கு அரசியை (1118) நிலம்தரு திருவைத் தந்து பெருமை கொண்டது. இக்கருத்தைக் கம்பர் சூர்ப்பணகை வாக்கில் “தார்தந்த கமலத்தானைத் தருக்கினர் கடைய, சங்க நீர் தந்தது; அதனை வெல்வான் (சீதையை) நிலம் தந்து நிமிர்ந்தது அன்றே” (3144) என்கிறார். திருமகள் இழிந்து ஒதுங்குவதை இராமன் வாக்கில்,

திரு. என்.வி. நாயுடு

“மங்கையர்க்கு ஓதி வைத்த இலக்கணம் வண்ண வாசப்
பங்கயத் தவட்கும் - ஐயா! நிரம்பல.....
குயிலுக்கு ஒன்றும் குறைவு இலை” (4507)

திருமகளுக்குக் குறை உள்ளதேனும் இவளுக்குப் பெண்மை
இலக்கணக் குறை இலது. இராவணன் வாக்கில், “செந்திரு நீர்
அல்லீரேல் அவளும் வந்து ஏவல் செய்யும்” (7684) என்பதும்.
கவிக்கூற்றில் “திருவின் முகத்துத் திரு” (5340) என்பதும்.
“வஸிதாயா ஹி வஸீதாம் ஸரீயாயா: ஸரீயாயா: ஸரீ (II 113-2)
என்பதுவும் ஒன்றே.

சூர்ப்பணகை வாக்கில்: ‘தாமரை இருந்த தையல் சேடியாம்
தரமும் அல்லள்’ (3135). அயோத்தி மக்கள் வாக்கில்: மண்ணினும்
நல்லள்; மலர்கள், கலைமகள், கலைஊர் பெண்ணினும் நல்லள்’
(1352) எனச் சீதை பேசப்படுகிறாள், ஸம்ஸ்கிருதப் புலவர்
இவ்வாறே காவிய நாயகியின் தோற்றத்தை வியக்கின்றனர். இவ்
எழுச்சியை அதிகவி வான்மீக, சனகன் வாக்கில் வைக்கிறார்:

அத மே க்ருஷத சேஷத்ரம் ஸரங்கலாத உத்திதாதத:
சேஷத்ரம் ஸோதயிதா லப்தா நாமநா மீதேதி விஸருதா
புதலாத் உத்ததா ஸா

‘நான் கலப்பையால் உழவோட்டி நிலத்தைத் தூய்மை பெறச்
செய்யும்போது பூமியினின்று அவள் உதித்தாள்.சாலினின்று
எழுந்ததால் சீதை என்ற பெயர் படைத்தாள்’.

‘உழுகின்ற கொழுமுகத்தின் உதிக்கின்ற கதிரின் ஒளி’ (682)
என்ற கம்பரின் பாடலில் வான்மீகக் கருத்தினைக் காணமுடிகிறது.

‘உரம் பொரு இல் நிலம்’ வேள்விக்காக எரு இடப்படாத நிலம்;
-சீதை தோன்றிய நிலம்.

சீதை நிலம், தரு திரு: “தார்தந்த கமலத்தானை.. கடைய, சங்க
நீர் தந்தது; அதனை வெல்வான் (உழு) நிலம் தந்து நிமிர்ந்தது”.
(3144).

அவள் ‘மண்ணினும் நல்லள்’ (மந்திர 1352).

காப்பிய இமயம்

இக்கருத்து வால்மீகியின் || 39-48 ஸ்லோகங்களோடு ஒப்பிடத்தக்கது. உழுங்கால், சனகன் தவம் பெண் உருவமான ஒளிப்பிழம்பாக வெளிப்பட்டது.

ஸீதை அநுசூயைக்குச் சொல்லும்போது (|| 118 28-9): 'சனகன் ஏரைப்பிடித்த கையன் நிலத்தைக் கீறிப் பிளந்து நான் தோன்றினேன். அவன் கைப்பிடியில் தெளிக்கத் தான்யம் இருந்தது நான் முற்றிலும் மண் தூசியால் மூடப்பட்டிருந்தேன்' என்கிறாள் இதைச் சனகன் கூறுவது: 'புவி மடந்தை திரு வெளிப்பட்டெனப்' (682). (பூமியின் செல்வம் ஒருங்கு திரண்ட அழகு புணர எழுகின்ற தொத்தான்).

'தாமரை இருந்த தையல் சேடியாந்தரமும் அல்லன்' (சூர்ப்ப 69)

"இத்திருவை நிலவேந்தர் எல்லாரும் காதலித்தார்" (இரகு வம்சம் 11-54)

சீதை அனசூயைக்குக் கூறுவதுடன் இது முற்றும் வேறுபடும்.

'இயற்கை முறையில் பிறவாதவன் என, உரிய அரசர் என்னை மணக்க முன் வரவில்லை, தந்தை துயரத்தில் அழுந்தார்' என்கின்றார் ஆனால், சனகன் கூற்று: ஒளித்திரன் முழு நிலத்தில் தோன்றியது. அரசர்க்கரசன் சனகனுடைய தவம் உருப்பெற்று முன் தோன்றியது ஒப்ப' என்பார் பாஸகவி.

இதம் தத் ஸீத்ரீமயம் தேஜோ ஜாதம் சேஷ்தரஉதராத்ஹலாத்
ஜநகஸ்ய ந்ருபேந்த்ரஸ்ய தபஸ: ஸந்தித்ரஸநம்

சீதையின் உரு அழகோடு குணநலனையும் கவி கூறுகிறார். இதை ஸீதை அநுகூயையிடம் கூறும்போது, 'சனகன் ஒரு கையில் ஏரைப் பிடித்து மற்றொரு பிடியில் தானியம் தெளிக்க இருந்தபோது நிலத்தைக் கீறிய பிளவில், மண்ணால் மூடப்பட்டு நான் தோன்றினேன்' என்கிறார்.

காளிதாசனில் கூர்மையாக நோக்க வேண்டிய பகுதி ஒன்று: ஐந்து பூதங்களான பூ, புனல், தீ, வளி, வெளி என்பனவற்றில் பூமிக்கு நாற்றச்சுவை உண்டு. பூமியின் மணம் உழும்போது வெளிப்படும்;

திரு. என்.வி. நாயடு

விளைச்சலில் விளங்கும்; வெளிவரும் செடி, கொடி மரங்களால் மக்கள் உணர்வர்; உழுகின்ற கொழுமுகத்தால் புரண்ட மண்ணிலிருந்து எழும் மண் பூமியின் வேட்கையை அறிவிப்பது “ஸீர உத்கஷணஸீரபி”. அதன் மேல் மேகம் படிய, விதை வீழ, பூமி பயன் தரும். சிறந்த மண் உடைய மாளவ பீடபூமி மக்களுக்குப் பயன் தரும் வேட்கை நிரம்பி உள்ளது. அதன்மேல் ஏறிப்படிந்து மேலே செல்வாயாக என்பது யக்ஷன் மேகத்தை வேண்டியது. ஸத்ய: ஸீர உத்கஷண ஸீசபீ கேதர்ம் ஆடுஹ்ய மாலம்... வீரஜ (மேகதூதம் 16).

‘குணங்கள் - அழகு’

“குணங்களை என் கூறுவது? கொம்பு இவளைச் சேர்ந்து அவை உய்யப் பிணங்குவன; அழகு இவளைத் தவம் செய்து பெற்றது காண்” (683) என்று சீதையின் குணச்சிறப்பைக் கம்பர் இயம்புவார். வேறு இடங்களில் சீதையின் அழகைக் கூறுவார். கவிக் கூற்று:

‘இப்பாவை தோன்றலால் அழகு எனும்
அணியும் ஓர் அழகு பெற்றதே! (513)

அழகு இதுகாறும் மகளிர்க்கு ஓரணியாக இருந்தது. அவ் அணி இவளோடு சேர்ந்து உருவம் பெற்றது. அமிழ்தினைச் சுவை செய்தென்ன அழகினுக்கு அழகுசெய்தார்’ (1119) என்ற வருணனையும் நினைவு கூரத்தக்கது.

பிறர் தம்மை அணிகளால் அழகு செய்துகொள்ள இவளிடமிருந்து அணிகள் நீங்கினால், அவள் இயற்கை அழகு தோன்றிப் பொலிவுறும்.

உமிழ்சுடர்க் கலன்கள் நங்கை உருவினை மறைப்பது ஓரார்,
அமிழ்தினைச் சுவை செய்தென்ன அழகினுக்கு

அழகு செய்தார்’ 1119

அமிழ்து தன்னை நுகர்ந்தாரைப் பிறவற்றை நுகராமல் தடுப்பது. எனவே, அமிழ்துக்குச் சுவை ஊட்டுவது அதற்குக் குறை ஆகும், நிறைவு ஆகாது. இதை ‘ஏழைமை’ பேதைமை என்கிறார் கவி. தானே

காப்பிய இமயம்

யாவற்றுக்கும் அணியாகும்: தனக்குப் பிறிது அணி இலது. 'தான் அணி ஆனபோது தனக்கு அணியாது மாதோ' (1123) உண்மையில் ஒருவர்க்கு அணி என்பது அவரின் குணநலமும், ஒழுக்கமும் ஆம்.

இராவணன் கண்டன: "பொற்பினுக்கு அணியினை, புகழின் சேக்கையை, கற்பினுக்கு அரசியைக் கண்ணின் நோக்கினான்" (3344).

அனுமன் கண்டன: "இற்பிறப்பு என்பது ஒன்றும் இரும்பொறை என்பதொன்றும் கற்பெனும் பெயர்தொன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன்" (6035).

இராமனும் அமைய நோக்கினான்: "கற்பினுக்கு அரசினை, பெண்மைக் காப்பினை, பொற்பினுக்கு அழகினை, புகழின் வாழ்க்கையை". திருமணத்துக்குப் பின், சீதையின் அக அழகும் புற அழகும் இராமனை எவ்வாறு கவர்ந்தன என வால்மீகி கூறுகிறார்: "குணாத் ரூபகுணத்ச அவி ப்ரீதி: பூயோ அபி வர்ததே தஸ்யாத்ச பர்தா த்விகுணம் ஹ்ருதயே பரிவர்த்தே" (77-27) அவளுடைய குண செளந்தர்யத்தாலும் அவனுடைய குண ஸௌந்தர்யத்தாலும் அவர்களிடையே காதல் மென்மேலும் வளர்ந்தது. இருவரும் இதயத்தில் மாறிமாறி ஈரிரு மடங்காகப் பெருகினார்.

குணங்கள் கருப்பொருள்; பருப்பொருள் ஒன்றைச் சேர்ந்தே அவை உய்ய வல்லன. இன்றேல், குணங்களை மக்கள் அறியார். இவளைச் சேர்ந்து உய்ய வேண்டும் என நற்குணங்கள் யாவும் தம்முள் போட்டி இடுகின்றன. கொம்பு இவளைச் சேர்ந்து அவை 'உய்யப் பிணங்குவன்' (683). இக் கருத்து புதிது. இராகவனைக் குணங்கள் அலங்கரிக்கின்றன என்பர், வால்மீகி: ராகவம் ரோபயந்தி ஏதே ஷ்டிகுணா: 33.12 சீதை அனுமனையும் அவ்வாறே புகழ்கிறாள்: 'பலகுணங்கள் உனக்கு அணி ஆகின்றன'. அடைமொழிகளைத் தந்துள்ளார். அடைமொழி, அது தழுவும் பெயருக்கு ஊறு விளைவிக்கக் கூடும் ஆதலின் அடைமொழிகளைத் தவிர்க்க வேண்டும் - என்ற கருத்தும் உளது.

பஹுவோ குணா: தவய்யேவ ஸோபநா 113-38 அழகு மட்டும் அன்றித் தவமும் இவளை அண்டிப் பிறரால் காணத்தக்கது ஆயிற்று. அழகு இவளைத் தவம் செய்து பெற்றது காண் (683) என்பதொடு

திரு. என்.வி. நாயடு

கடல் வாக்கில் 'தவப் பாவை' (6067) என வருவதும் அனுமன் வாக்கில் தவம் செய்த 'தவம் ஆம் தையல்' (6037) என வருவதும் ஒப்பிடத்தக்கனவாகும்.

'இப் பாவை தோன்றாலால் அழகு எனும் அழகும் ஓர் அழகு பெற்றதே' (516) என்ற கருத்தும் காவியத்தில் தொடர்ந்து பயிலும்.

“தள்ளரிய பெருநீதி”

ஒரு பாத்திரத்தைச் சில பாடல்களில் கூறும் கவிஞன், அப்பாடல்களுள் ஒவ்வொன்றும் பொருள் ஆழும் கொண்டதாக அமைக்க வேண்டியுள்ளது. பரதனுடைய சிறந்த பண்புகளைக் கூறும் பாடல் ஒன்றில், 'தள்ள அரிய பெருநீதி' என்று நீதிக்கு இரு அடைமொழிகளைத் தந்துள்ளார். அடைமொழிகள் அது தழுவும் பெயருக்கு ஊறு விளைக்கக் கூடும் ஆதலின், அடைமொழிகளைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்ற கருத்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, 'பெருநீதி' என்றதால் 'சிறுநீதி'யும் உண்டோ? 'தள்ள அரிய' என்றதால் 'தள்ள எளிய' நீதியும் உண்டோ? - என்ற ஐயங்கள் அடைமொழிகளால் எழுகின்றன. ஆன்றி, இரு அடைமொழிகளும் 'நீதி'யைத் தள்ளுவனவா? முந்திய 'தள்ளரிய' என்னும் அடைமொழி பிந்திய 'பெரு' என்பதைத் தழுவி ஒரே அடைமொழியாகி 'நீதி'யைத் தழுவுகிறதா?

கீதையில் 'ஸாஸ்வத தர்ம கோப்தா' (14.27) (என்றுமுள அறக் காவலன்) என வருகிறது. இராமானுஜர், என்றுமுள அறம் வேதநெறி என உரை காண்கிறார். இருவருமே அத்தகைய அறத்தைக் காப்பவன் என்றே கருத்துக் கொள்கின்றனர். 'நிலைத்துள்ள காவலன்', 'அறங்காவலன்' என்று பிரிக்கவில்லை. முதல் அடைமொழி அடுத்த அடைமொழியை வலியுறுத்துமே ஆன்றி, அதைத் தாண்டியுள்ள பெயர்ச் சொல்லுக்குப் போகாது.

'தள்ளரிய' தாண்டுவதற்கு-கடத்தற்குக் கடினமான சில நீதிகள் எச் சூழ்நிலைக்கும் எச் சமூகத்திற்கும் பொருந்துவன: வாய்மை, புறங்கூறாமை போன்றவை சில நீதிகள் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்கே பொருந்துவன. கொல்லாமை, கள்ளாமை, நியமங்கள் போன்ற;

காப்பிய இமயம்

இவை பெரும்பாலும் எதிர்மறைப் பண்புகள். 'பெருநீதி' எச் சூழ்நிலைக்கும் எச் சமூகத்திற்கும் பொருந்துவது; உடன்பாட்டுப் பண்புகளைக் கீதை 'த்ருவநீதி' (18.78) என்னும். 'ஸத்ய பராக்ரமம்' என்ற தொடருக்கு உரை இடும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை: "வேண்டியனபோது கொள்ளவும் தவிரவும் ஆழ்படி அல்லகாண் இவர் குணங்கள் இருப்பது. அவை நித்யமாய்க் காண இருப்பது. அவை இயற்கையாகவே இவருக்கு அமைந்தன" என்கிறார். அவை சாஸ்வத தர்மம்.

கும்பகருணன் இரு நெறிகளையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறான்: ஒன்று "நீதியால் வந்த ஓர் நெடுந்தரும நெறி"; மற்றையது, "அரக்கச் சாதியால் வந்த சிறுநெறி". முன்னதை அறிவான், பின்னதை அறியான் (7625). ஸ்வாதந்தர்யம் - ஒருவன் விருப்பப்படி இயங்கும் உரிமை, மனிதனுடைய அடிப்படை உரிமைகளுள் ஒன்று. ஆனால், அது சமூக நியமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இராமன் வாக்கில்: வஸிஷ்டன், கோசலை போன்ற பெரியோர் நெடுங்காலம் அயோத்தியிலிருந்து வெளிப்போந்திருந்தது நியாயமே எனக் கூறும் இராமன், 'கிந்து அநுஷ்டாந நித்யத்வம் ஸ்வாதந்தர்யம் அபகர்ஷதி' (ஆனால், என்றுமுள்ள (தள்ளரிய) சமூக ஒழுக்க நெறி ஒருவனுடைய (உ.ரா.ச. 1.8) சுதந்திரத்தைக் கீழே இழுக்கிறது) எனக்கூறுவதாக உத்தர ராம சரிதம் உரைக்கிறது. முரண்படும் இருவேறு உரிமை கடமைகளுக்குள் சமூகநெறி தனி ஒருவனுடைய நெறியைக் கட்டுப்படுத்தும். 'நீதி ஆறு' (10100) நீதி செல்லும் வழி; 'நீதித் தனி ஆறு', நீதியின் ஒப்பற்ற நெறி எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். 'தருமம் நீ அலது இன்மை என்னும் தன்மையாய்' (10183) என்று கோசலை கூறுவதும் பரதனைக் குறித்ததே. 'பெருநீதி' பெரும் பயன் அளிக்கும் நீதி, சித்திர கூடத்தில் பெருமான் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றியவன் ஆதலின்.

'பள்ளம்': ஆழி, கடல் - இவை அறுகள் புகும் இடம். பரதன் கடல் போன்றவன். வேறு இடத்தில் "ஒளியாறு நிறை சுண்ணப் பெருங்கடலின் மண்ட" (1154) என்கிறார். பிராட்டி கைவனை திருத்துபு கடைக் கண்ணினால் இராமனை உணர, அவள்

திரு. என்.வி. நாயுடு

கடைக்கண்ணிலிருந்து பாய்ந்த ஒளி என்னும் அறு இராமனாகிய கடலில் பாய்ந்து நிறைந்தது. அது போன்று நீதி எனும் அறு பரதன் என்னும் பள்ளத்தில் பாய்ந்து நிறைந்தது.

பரதனைக் 'கடல்' என்றும் இலக்குவனைக் 'கழி' என்றும் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை கூறுவார். "வில்லை ஊன்றிய கையொடும் வெய்துயிர்ப்போடும், வீரன் கண்கள் நீர் சொரிய, கங்குல் எல்லை காண்பளவும் நின்றான் இமைப்பிலன் நயனம்" (2344) என மகாத்மாவாகிய லட்சுமணனுடைய (86-1) பெருமையைக் குகன் பரதனுக்குக் கூறுவது 'கழியின் பெருமையைக் கடலுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினார் என்பது' வியாக்யாநம். இளைய பெருமானுடைய ஆசாரம் அளப்பரியது. அவருடைய குணக் கடலைக் குகன் கையாலே இறைக்கத் தொடங்கினான். 'கீர்தி ஸ்வயம் வர பதே பரத' (புகழ் தானாகவே வரித்து ஏற்ற தலைவன் பரதன்) என்பார் வேதாந்த தேசிகன் (பாதுகா ஸஹஸ்ரம் 133).

'தகையான்' 'தகைமை': அகங்கார மமகாரங்கள் யான் எனது என்ற எண்ணங்கள் மேடுபட்டிருக்கும் என்பது திருவாய்மொழி (3, 3-4) ஈட்டின் விளக்கம்.

திருமாலுடைய சிறப்புக் குணங்கள் இரண்டு: 'ஸௌலப்யம்'-அடியார்க்கு எளியன் ஆதல்; 'பரத்வம்' - யாவினும் உயர்ந்திருத்தல். இவ்விரண்டனுள் எளிமையே ஏற்றமாம்படி இருக்கிறவனுக்கு 'அவன் உயர்ந்தவன்' என்று சொல்லுகை தாழ்வாகும். 'தாதை உதவிய தரணி தன்னைத் தீவினை என்ன நீத்து (3837), காயும் கிழங்கும் உண்டு பொன்னின் மேனி பொடிஉற' (2391) வைகி, 'இந்திரியங்களை அவித்து இருந்த' (2514) பரதனுக்கு அத்தகைமையே உயர்வு தருவது. 'மன்னே ஆவான் வருதல்' தாழ்ச்சி ஆகும்.

நீதி அறு புக மண்டும் பள்ளம் என்ற சொற்றொடர் பரதனை வாழ்த்தும் பரத்வாஜன் வாக்கில் வான்மீகத்தில் காணப்படுவது. 'மக்களுள் புலி அன்ன சீலத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் அறிவாலும் சிறந்த உன்னிடம் ஆரியப் பண்புகள் யாவும் தங்கி

காப்பிய இமயம்

நிலைபெற்றுள்ளன என்றால், ஏவரேகொல் உனை வியப்பார். நீர் பள்ளத்துப் பாய்தல் இயல்பே அன்றோ?

ந ஏதத் சித்ரம், நர வயாக்ரே, சீல வருத்த விதாம் வரே!
யதி அழர்யம் த்வயி திஷ்டேத் து நிம் ந உத்ஸ்ருஷ்டம்

இவ உதகம் || 113-16

பாஸ நாடகத்தில் பரதனைப் பாவலன் கூற்றாக, 'அந்தோ, இத்துணைக் 'குண நிதி' யான புருஷ-உத்தமனான புத்திரனைப் பெற்றும் அவனுடைய சிறந்த குணங்களைக் காணாது நம் தந்தை விதியின் வலிமையால்...

தம் சிந்தயாமி ந்ருபதி ஸீரலோக யாதம் யே ந அயம்

அத்மஜு விஜிஷ்ட குண: ந த்ருஷ்ட:

ஈத்ருக் விதகுண நிதிம் ஸமவாய்ய லோகே

திக் பேர் விதே: யதிபலம் புருஷ-உத்தமேஷீ || ப்ரதிமா

4-22

தொடர்ந்து 'உம் புகழ் பெற்ற குணங்களால் நான் வெல்லப்பட்டேன்' எனவும் வருகிறது.

பவத: க்யாதை குணை: நிர்ஜித: (23) தம்பியைத் தமையன் பவாந் பவத: என்று அழைப்பது பரதனுக்கு இராமன் தரும் அரும் சிறப்பு. கம்பரில் பிறர் கூற்றாக வருவனவே.

'ஆமிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ' (2337)

எண்ணில் கோடி இராமர்களேனும், அண்ணல் நின்

அருளினுக்கு அருகு ஆவரோ? (10181)

குணத்தால் (பரதன்) வள்ளலை (இராமனை)யே அனையான் அல்லன்; இராமனினும் உயர்ந்தான்.

'எழிலால் (பரதன்) இராமனை ஒப்பது குகன் வாக்கில் காண்கிறோம்- 'நம்பியும் என் நாயகனை ஒக்கின்றான்' என. பாஸ கவியும் அதையே கூறுகிறார்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

‘தோள் கண்டார்’-‘நோக்கி, நோக்கி நின்றார்’

வடமொழியில் அழகைக் குறிக்கும் சொற்கள் பலவற்றுள் மூன்று: ‘ஸௌந்தர்யம்’, ‘லாவண்யம்’ ‘ஸோபா’ என்பன. அவற்றின் ‘பிரயோகங்கள்’ (கையாளும் திறன்கள்) வெவ்வேறு ஆனவை.

‘ஸௌந்தர்யம்’; ‘ஸூந்தர’ (அழகு) என்பதன் பண்புப் பெயர். ‘லாவண்யம்’: ஆலை அலையாகப் பரவும் ஒளித்திரள். இதை ‘எழில்’ என்கிறார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை (3.19.14). ‘ஸோப’ ஆணும், பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் இணைந்திருப்பதால் இருவரிடமும் சேர்ந்த அழகு-இவற்றைக் கம்பரும் வால்மீகியும் காளிதாசனும் அனுபவித்திருப்பதைக் காண்போம்.

இராமனுடைய தோள், தாள், கை என்னும் அவயங்களைக் கண்ட மிதிலைப் பெண்கள் தம் கண்களை ஓர் அவயத்தினின்றும் ஈர்த்து வேறு ஓர் அவயத்தில் செலுத்த இயலாமையால், எவரும் இராமனுடைய திருவடிவின் அழகை முற்றிலும் துய்த்தார் அலர் என்பது கவிக்கூற்று.

பெண்கள் ஆணின் தோளை முதலில் நோக்குவர் என்பது ‘அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினான்’ (514) என்பதைத் தொடர்ந்து, சீதையின் நோக்கிய நோக்கு எனும் நுதிகொள் வேல் இணை ஆக்கிய மதுகையான் தோளின் அழ்ந்தன்’ (515) என்பதால் காண்கிறோம்.

மேலும், நேரிழை (சீதை) நெடிய நம்பி தோளின்கண் நயனம் வைத்தான்’ (2735) என்றதும், சூர்ப்பணகை இராமனை இப்பெருந் தோளவன்’ (2752) என்றதும் வலியுறுத்தும். இலங்கை மகளிரும் ‘பதகன் (இராவணன்) வீரத்தோளின் வீக்கம் நினைந்து துளங்குகின்றார்’ (5008). தனிமையில் தான் கண்டவற்றின் நினைவுகளைக் கூறும்போதும் சீதையின் மனத்தை ஈர்த்தவை. ‘அலங்கல் காடு’ (குஞ்சி) எழு, அல்லவேல், மரகதப் பெருங்கல் (புயம்) கண் (532). மேலும் மார்பு, குஞ்சி, வதனம், கைகள்

காப்பிய இமயம்

இவற்றைக் கூறி, தோள், முறுவல் தன் உயிரை முந்தி உண்டது என்கிறான் (534, 536).

மிதிலை மகளிர் கண்டது இராமனுடைய அவயவ 'ஸௌந்தர்யம்'. அந்த ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்ட அயோத்தி மக்களுடைய கண்களை வால்மீகி கூறுகிறார். வீதிவாய்ச் செல்லும் இராமன் நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்டபோதிலும் அவனிடம் வைத்த மனத்தையோ, கண்களையோ திரும்பிப் பெற மக்கள் சக்தி அற்றவர் ஆயினர் என வால்மீகி கூறுகிறார். ந ஹி தஸ்மாத் மந: கச்சித் சக்ஷிஷீ வா நரோத்தமாத்! நர: சக்நோது அபாக்ரஷ்டும் அதிக்ராந்தே அபி ராகவே || 117.13.

சீதையிடம் அவ்வாறே இராவணன் கூறுவது: உன் உடலில் எந்தெந்த உறுப்பைக் கண்டாலும் அந்தந்த உறுப்பில் என் கண்கள் கட்டுண்ணப்படுகின்றன. “யத்யத் பச்யாமி தே காடுத்வம், சீத ஆம்சி ஸ்த்ருச ஸூநே தஸ்மிந், தஸ்மிந் ப்ருது, ச்ரோணி, சஹீ; மம நிபத்யதே || 20 15. பார்த்த கண்ணினை ஈர்கிலாக் கள்வனேன்’ (1969) எனபது குகன் வாக்கு. தசரதன் வாக்கோ “இராமனோடு என் கண்கள் போய்விட்டன; இன்னம் அவை திரும்பவில்லை”. ‘ராமம் மே அநுகதா த்ருஷ்டி அதில் அபிநநிவர்த்திதே’ (|| 42.34). தசரதன் ‘விழிக்கும் கண் வேறு இல்லான் (1653) ‘இல்லா’ என ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகக் கொள்ளாது முற்றாகக் கொண்டு, “விழிக்கும் கண் இலேன், நின் கண் மற்று அல்லால்; வேறொருவரோடு என் மனம் பற்றாது” என்ற பெரியாழ்வார் வாக்கை (5.12) ஒட்டி உரை கொள்ள வேண்டும், ‘கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணா’ ஆகையான்.

சம்ஸ்க்ருத இலக்கியங்கள் பலவற்றிற்கு முற்பட்ட ப்ராக்ருத மொழி இலக்கியமான காதா ஸப்தசதியில் ஒரு பாட்டு:

எழில்மிகும் உறுப்பினில் எதில் முதல் பார்வை
வீழ்ந்ததோ அதில் ஆழ்ந்ததே அன்றி
மேனி முழுவதும் மேவ எவரும்
கண்கள் ஆரக் கண்டது இவையே (3.34)

-மு.கு. ஜகந்நாத ராஜா மொழிபெயர்ப்பு

திரு. என்.வி. நாயுடு

உறுப்புக்களுக்கு உரித்தாக்கிய மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் உடல் முழுவதற்கும் உரித்தாக்கி அவ் உடலைக் கொண்ட பிற தேவதைகளுக்கு உரித்தாக்கி 'எந்தெந்தத் தேவதைகளை நம்பிக்கை நிறைந்த பக்தியுடன் வழிபடுகிறானோ அவனுடைய நம்பிக்கையை உறுதி செய்கிறேன்" என்பது கீதை 7.21. 'தோள் கண்டார்' என்ற பாட்டில் கூறப்பட்ட கை, கால் ஆகிய உறுப்புகள் முன்பு பிராட்டியின் வாக்கிலும் பயில்கின்றன.

இந்திர நீலம் ஒத்து இருண்ட குஞ்சியும்
சந்திர வதனமும் - தாழ்ந்த கைகளும்
சுந்தர மணிவரைத் தோளுமே, அல
முந்தி என் உயிரை அம்முறுவல் உண்டதே (536)

ஆழ்வார் ஈடுபட்ட செய்ய கமலக் கண்ணும் செவ்வாயும் செவ் அடியும், செய்ய கையும், திருச் செய்ய கமல உந்தியும், செய்ய கமல மார்பும் (திருவாய்மொழி 8.4.7) என்ற இடத்து நம்பிள்ளை உரையை நினைவுபடுத்துகிறது. அண்ணலும் நோக்க அவளும் நோக்க, "நோக்கால் பிறந்த முதல் உறவைத் தொடர்ந்த உரிமையால் அவன் பூத்த முறுவலும் அம் முறுவலுக்குத் தோற்று விழும் திருவடிகளும், திருவடிகளில் விழுந்தாரை எடுத்து அணைக்கும் திருக்கைகளும் அணைக்கப்படும் இடம் ஆகிய திருமார்பும் (திருத்தோளும்)' என. தோள் கண்டவள் தான் அணைக்கப்படும் இடத்தையே கண்டாள்; தடக்கை கண்டவல் தன்னை எடுத்து அணைக்கும் உறுப்பையே கண்டாள்; தாள் கண்டவள்தான் வீழப் பற்றுக்கோடான அவன் திருவடிகளையே கண்டாள். தான் காண்பதற்கு முன்போ பின்போ வேண்டியிருந்த உறுப்பைக் கண்டாள் இல்லை.

இனி அவயவ அழகுக்கும் முழுமையான உருவ அழகுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை வேறோர் இடத்தில் நம்பிள்ளை உரையில் காண்போம். "எங்கும் அழகு அமர சூழ் ஒளியின்" என்ற திருவாய்மொழிப். பகுதி (3.10.9)யை எடுத்து வியாக்யாநம் செய்கிறார். 'அவாங்மய' ஸௌந்தர்யத்தோடும் சேர்ந்த ஸமுதாய ரூப லாவண்ய பிரபையை உடையவன்' என்பது வாதிசேசரி அழகிய மணவாள ஜீயரின் பதவுரை ஈட்டில் நம்பிள்ளையின் விளக்கம்.

காப்பிய இமயம்

அழகு என்பது அவயவத்தை மட்டும் குறிப்பது. 'சூழ் ஒளி' என்பது அனைத்து அவயங்களும் சேர்ந்த அழகு. பாதாதி கேசம் அவயங்களைத் தனித்தனி பார்த்தால் 'இங்கே அழகு குடி கொண்டது, இங்கே அழகு குடிகொண்டது', என்னும்படி வானுலகு முழுவதும் ஒளி வெள்ளமிட்டு நிற்கும். 'லாவண்யம்' எங்கும் ஒக்கப் பரந்து அலை எறியும்.

'லாவண்யம்': திருமேனியைச் சூழ்ந்த ஒளி எனவும் திருமேனியிலிருந்து எழுந்து உலகம் முழுவதும் பரந்த ஒளி எனவும் இருவகையாகப் பொருள் கூறலாம். அந்த லாவண்யம் (தேஜஸ்) ஒளி காலும். அவ் ஒளியில் தனித்தனி அவயங்களின் அழகு அடங்கும்.

அவ் ஒளியைக் காணக் கண்கள் கூசும். ஆதலின், கம்பர். "யாவரே வடிவினை முடிய (முழுவதும்)க் கண்டார்?" என வியக்கிறார் எனவும் கொள்ளலாம்.

"அழகு எலாம் ஒருங்கே கண்டால் யாவரே ஆற்றவல்லார்?" (1136) "எண் பிறங்கு அழகிற்கு எல்லை இல்லை ஆம் (2791) 'அழகு அரு நறவு என, தன கண்ணும் உள்ளமும் வண்டு என' (1362). இக் காட்சியைக் காளிதாசன் அஜனையும் சம்புவையும் நாயகராகக் கொண்டு நகரப் பெண்கள் செயல்களை ஏறத்தாழ ஒரே அமைப்புள்ள சுலோகங்களில் வருணிக்கிறார்.

அவ் ஒருவனையே இலக்காகக் கொண்டு தம் கண்களால் அவன் அழகைப் பருகினர். ஏனைய பொருள்களை அவர்கள் அறியவில்லை. மற்றப் புலன்கள் தத்தம் இயக்கம் தவிர்த்துக் கண்களின் வழியாகச் செயல் ஆற்றின.

தம் ஏக த்ருஸ்யம் நயனந: பிபந்தயோ
நாய்யோ ந ஜக்மு: விஷய-அந்தராணி /
ததா ஹி ஸேஷ-இந்திரிய வருத்தி:ஆஸாம்
ஸர்வ-ஆத்ம நா சக்ஷி: இவ ப்ரவிஷ்ட II KS 7.64

திரு. என்.வி. நாயடு

முதல் பாதம், 'தா ராகவம் த்ருஷ்டிபி: ஆபிதந்தயோ' என்பது RV 7.12 'கண் பிற பொருளில் செல்லா: கருத்தெனின் ஆஃதே' (2791) என்ற சூர்ப்பணகை செயலும் இதுவே. சேக்கிழார் நம்பி ஆரூரர் தில்லையில் பேரின்ப வெள்ளத்தில் திளைத்ததைக் கூறும்போது 'ஐந்து பேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள, அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையேஆக' (252) என்பதும் இதுவே. ஆனால் காளிதாஸனிலோ நான்கு கரணங்களும் கண்கள் வாயிலாகச் சிந்தையில் புக்கன (ஷே 'சேஷ இந்திரிய வ்ருத்தி: ஸர்வ-ஆத்மநா சக்ஷி ப்ரவிஷ்டா). அப்பர் தில்லையில் புகுவதைக் கூறும்போதும் இவ்வாறே கண்களோடு சேர்த்துப் பிற இந்திரியங்களும் உருகும் என்று கூறுகிறார். 'கண்ணும் பொழி மழை ஒழியாதே பெய்யும் தகையன, கரணங்களும் உடன் உருகும்' (1437).

கவிகள் அனைவரும் கண்ணே பிற இந்திரியங்களை முன் நடத்திச் சென்று இயக்குவதைக் கூறினரே அன்றி, பிற இந்திரியம் எதுவும் கண்களை இயக்கியதாகக் கூறவில்லை. காழியார் பதிகங்களை ஏழிசையில் வைத்துப் பரவும் பாணரும் பாடினியாரும் வாசிக்க, 'ஞான போனகர் மகிழ்ந்தார்' 'நன்மறையோர் அதிசயித்தார்', 'எவ் உயிரும் மகிழ்வித்தார்', என்றெல்லாம் கூறுங்கால் செவி ஒழியப் பிற கரணங்கள் தம் செயல் மறந்ததாகக் கூறவில்லை.

இனி, இன்பத்தில் திளைக்கும் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவர்க்கொருவர் ஊட்டும் அழகின் பொலிவைப் பிறர் கண்டு அநுபவிப்பதைப் பார்ப்போம்.

'எங்கும் அழகு அமர் சூழ் ஒளி' என்ற லாவண்யத்தைப் பாட்டின் முதல் அடியில் அநுபவித்த அழ்வார், 'அல்லி மலர்மகள் போக மயக்குக்களை அடுத்த அடியில் அநுபவிக்கிறார். (திருவாய்மொழி 3-10-9) உரையைக் கொண்டல்லது மாறன் மனத்தை அறிய நம்மால் இயலாது; எனவே, ஈட்டுக்குப் போவோம். முதல் அடியில் அவயவ சோபையைக் கூறி, ஸமுதாய சோபையைக் கூறி, இவை காட்டில் எரித்த நிலவாகாதபடி அநுபவிப்பார் உண்டு என்கிறார் இரண்டாம் அடியிலே.

காப்பிய இமயம்

புனிலே மணம் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போல நிரதிசய (அதற்கு மேல் ஒன்று உண்டு என்னக் கூடாத போக்யை (இன்ப நுகப்புவ உடையவன்) ஆன பெரிய பிராட்டியாரோடு ஸம்ஸுலேஷத்தாலே (கலவியாலே) பிறந்த ஆச்சர்யமான (விஞ்சிய) மயக்கம். மயக்கம் கூடலும் (ஒன்று சேர்ந்திருத்தலும்) கலத்தலும் ஆகிய ஆநந்தம் என்பன உரைப் பகுதிகள். உலகின் தலைவனுக்கு (ஸ்ர்வேச்வரன்) மயக்கம் இராது. ஆதலின் மயக்கு' - ஆநந்தம் என உரை இடுகிறார்.

இக்கருத்தைக் கம்பரிலும் வால்மீகியிலும் காளிதாசனினும் நுகர்வோம்.

கடிகழல் சாலை நின்றும், பெண்ணிடை அரசி வந்தாள் (2788); சூர்ப்பணகை கற்பின் கனலியைக் கண்ணிற் கண்டாள்; (2789); 'நெடிது நோக்கி நின்றான்' (2791) இது மிதிலையில், "அவள் அழகை மாந்தி, தம் சொற்கல் குழறித் தத்தம் தகை தடுமாறி மஞ்சரும் மாதராரும் நின்றார் (1134) என்பதை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது.

சூர்ப்பணகையின் 'கண் பிற பொருளில் செல்லா; கருத்து எனில் அஃதே' (1134).

'எண் பிறங்கு அழகிற்கு எல்லை இல்லையாம்' (2791). ஆனால் காணும் கருவிக்கு எல்லை உண்டு. எத்துணை 'நுண் புலம் நுணங்கு கேள்வி நுழைவினர் எனினும், நோக்கும் (அவர்), கண்புலம் வரம்பிற்று ஆமே; (அவர் காணும்) காட்சி கரையிற்று ஆமே" (8434) என்பான். வேறு சூழ்நிலையில் அனுமன் 'காட்சி கரை காணான்' (504) ஆனால் காணும் புலனுக்கு எல்லை உண்டு. சீதையைக் காணும் முன்பே, இராமனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சூர்ப்பணகை திரும்ப நோக்கினாள்; மறுபடியும் புவையை நோக்கினாள். கமலத்துக் கடவுள் தானே ஒரு திறத்து உணரநோக்கி, உருவினுக்கு உலகம் மூன்றின் இரு திறத்தார்க்கும் செய்த வரம்பு இவர் இருவர் என்றான் (2792) இருவரையும் மாறிமாறி நோக்கி ஒருவரில் மற்றொருவருடைய அழகு பொலிவதை அநுபவித்தாள் சூர்ப்பணகை. இவ் அநுபவம் இராம காதையில் வேறு எந்தப் பாத்திரத்துக்கும் - ஏன்? - பல ஆண்டுகள் உடன் திரிந்த இலக்குவனுக்கும் கூடக் கிடைத்திராத பேறு.

திரு. என்.வி. நாயுடு

இருவரையும் தனித்தனியாக வெவ்வேறு இடங்களிலும் சூழ்நிலைகளிலும் கண்ட அநுமனை- ஒத்த ஒழுக்கம், வயது, செயல், குடிப்பிறப்பு யாவற்றாலும் இராமன் வைதேகியை மனைவியாகப் பெறத் தகுதி உடையவன் என எண்ண வைத்தது.

துல்ய ஸீல வயோ வ்ருத்ஹீம் துல்ய அபிஜந லக்ஷணாம்|

ராகவ: அர்ஹதி வைதேஹீம் தம் ச இயம் அஸித ரக்ஷணா

||16.5

‘கடல் வரை உள்ள ராஜ்யம் கிடக்க, அனைத்து உலகங்களுமே இவளுக்கு மாறு ஆகா’, எனப் பலவாறு அனுமன் புகழ்வது கூடலில் அன்று, பிரிவில். அதனால்தான் இராமாயணகாவியமே சிறை இருந்தாள் ஏற்றம் கூறுவது என ஆசார்ய ஹ்ருதயம் கூறுகிறது.

காவிய உலகில் இத்தகைய கூட்ட அழகை அநுபவித்தவர் காளிதாசனும் பவபூதியும்.

காளிதாசன் கூறும் வாழ்த்து ஒன்று இங்குக் கருதத்தக்கது. மின்னலும் நீர் உண்ட கரு மேகமும் சேர்ந்தது போல நீவிர் இருவரும் ஒருவருடைய அழகு மற்றவரால் விருத்தி அடைவதற்குக் காரணம் ஆகக் கடவீர். (அந்யோந்ய சோபா பரிவ்ருத்தயேவாம் யோக: தடித் தோயதயோ, இவ அஸ்து RV 6.65). உமையையும் சிவனையும், அஜனையும் இந்துமதியையும் ஒருங்கே காணும் நகர மக்கள் வாக்கு: பரஸ்பரம் (ஒருவர்க் கொருவர்) உள்ள காதலினால் அழகு மிகும் இவ் இருவரின் இணைப்பு ஒன்று சேர்ந்திராவிடின் பிரமன் இவர்களுடைய அழகைச் சிருஷ்டிப்பதில் கொண்ட ப்ரயத்தம் எல்லாம் பயன் அற்றதாக ஆகி இருக்கும்’.

(பரஸ்வரேண ஸப்ருஹணீய சோபம்

ந சேத் இதம் த்வந்தம் அயோஜயிஷ்யந்

அஸ்மிந்த த்வயே ரூப விதாந யத்ந:

பத்ய: ப்ரஜாநாம் விப ஸோ அப விஷ்யத் || RV 7.66 RV 7.14)

‘பிரமனுடைய கைவண்ணைக் கலைக்கு எல்லை (சதுராந்த சில்ப ஸீமா’ 1.73) என்பார் லீலா சுகர்.

காப்பிய இமயம்

சீதையிடம் இராவணன் காதலை இரக்கிறான். அப்போது 'இராமனை நேரில் கண்டிராதபோது உன்னைச் சிருஷ்டித்தபின் உலகை ஆக்கிய பிரமன் அழகைப் படைப்பதினின்றும் ஓய்வு பெற்று விட்டான். ஏனெனில், உன் ஒத்த அழகுடைய வேறொருத்தியை அவனால் படைக்க முடியாது என்ற எண்ணத்தால்' என இராவணன் சஹுகின்றான்.

த்வாம் க்ருத்வா உபாத மந்யே ரூப கர்தா ஸ விஸ்வக்ருத் |
ந ஹி ரூப-உபமா ஹி-அந்யா தவ-அஸ்தி சுபத்ரஸநே || V2

ம ந:13

நாடக உலகிலே துன்ப இயலின் உச்ச கட்டம் சாகுந்தலத்தின் ஐந்தாம் அங்கம். சகுந்தலையைத் துஷ்யந்தனின் அவைக்கு அழைத்துச் சென்று, அவனை அடையாளம் கண்டுகொள்ளாத அரசனுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறான், ஸார்ங்கரவ:

த்வமீ அர்ஹதமீம் ப்ர அக்ர ஸா: ஸம்ருதோ அஸிந
ஸகுந்தலா மூர்திம் தீம் ச ஸ்தக்கிரியா |
ஸமாநயந் துல்ய குணம் வதூர வரம்
சிரஸ்ய வாச்யம் த கந: ப்ரஜாபதி || 5.15

'நீர் யோக்யதை உடையவருள் முதன்மையனவர் என்பதை யாம் அறிவோம்; சகுந்தலா (இல்லற) ஒழுக்கத்தின் பண்புகளின் உருவம். ஒத்த குணங்களை உடைய இளம்பெண்ணையும் உரிய மணமகளையும் இணைத்ததால் நெடுங்காலமாகப் பிரமனுக்கு உற்ற பழிச்சொல் நீங்கியது'. (ஒருமித்த தகுதி அற்ற ஆண், பெண்களைத் தம்பதி ஆக்குவது விதியின் பிழையால் நேர்ந்த பழி).

கமலத்துக் கடவுள் ஆண், பெண் என்ற இரு திறந்தாருக்கும் அழகின் எல்லையாக இவ் இருவரையும் படைத்தான் என்ற சூர்ப்பணகை, 'அவ்விருவரும் ஒன்று சேர்ந்திராவிடின் அவ் அழகின் பயன்தான் என்ன?' என்ற பகுதியை எண்ணவில்லை. அதையும் எண்ணி இருப்பின் 'இகழ்விப்பேன் இவளை' (2793) என்ற கருத்து எழுந்திராது; 'உன்னம் கதித்திராது (2796) பின்னர் இராவணனுக்கு 'அன்னவள் தன்னை நிற்பால் உய்ப்பல் (3147) யான் கொண்டு ஊடாடும் வண்ணம் இராமனைத் தருதி என்பால்' (3145) என

திரு. என்.வி. நாயுடு

இவ் அரிய சேர்த்தியைப் பிரிக்க முயல்வதும் நிகழ்ந்திராது. இவற்றால்தான் கம்பர் கூறுகிறார்: 'கற்றனர் ஞானம் இன்றேல் காமத்தைக் கடக்கலாமோ' (3150).

ஒழுக்கத்தாலும், கருத்தாலும், கொள்கையாலும், வயதாலும், உருவத்தாலும் முற்றிலும் ஒத்த கணவன் மனைவியரைக் காணல் அரிது. அவனை ஒத்த அவனோ, அவனை ஒத்த அவனோ உலகில் இலர் என்பதால் ஊழ் அத்தகையோரை ஒன்று கூட்டாமையாலே ஒவ்வாதாரை நாம் உலகில் காண்கிறோம்.

மாலதீமாதவத்தில் ஒரு வாழ்த்து!

'ஒருவரிடம் உள்ள நலங்களையும் பண்புகளையும் மற்றொருவர் மேலும் சிறக்கச் செய்வதற்காகப் படைக்கும் தொழில் கைவந்த பிரமன் மேற்கொண்ட பணி பயன் தருக; உமக்கும் (உன்னைக் காண் போருக்கும்) மன எழுச்சி உண்டாகுக'.

வரீயாந் அந்யேரன்ய ப்ரகுண நிர்மாண நிபுண

வ்யாபார: பலது ச மநோஜ்ஞ: ச பவது 1.16

இவை 'சோபா' என்பதன் பொருளை விளக்குவன. அழ்வார் பாட்டில் (திருவாய் மொழி 3.10,9) அழகு (ஸௌந்தர்யம்) லாவண்யம் - ஒளி; 'மலர்மகள் போக மயக்கு - 'ஸோபா' என்பனவற்றை முறையே 'தோள் கண்டார் அழகிற்கு எல்லை இல்லையாம்' 'பொறுத்திருந்தானை நோக்கிப் பூவையை நோக்கி நின்றான்' என்பவற்றின் வாயிலாகக் கம்பர் காட்டுகிறார்.

அந்தமில் நோக்கு இமை அணைகிலாமையால்
பைந்தொடி ஓவியப் பாவை போன்றனள் (518).

இராமன் மேல் வைத்த கண் வாங்க இயலாது, இமைத்திலாது பிராட்டி ஓவியப் பாவை போன்று நின்றதைக் கவி கூறுகிறார். இது சீதைக்கு மட்டும் நிகழ்வது அன்று. கோலம் கொண்ட சீதையின் 'தூய் வடிவு கண்டார் அமைத் திரள்கொள் தோளியரும், ஆடவரும் எல்லாம் இமைத்திலர்' உயிர்த்திலர்கள், சித்திரம் எனத்தாம்' (1145). இலங்கையிலும் இராவணன் அந்தப்புர மகளிரும் இந்நிலையினரே.

காப்பிய இமயம்

'அரக்கன்மேல் வைத்த சிந்தையர், வாங்கும் உயிர்ப்பிலர், பாத்திரம் புரைநாட்டம் பதைப்பு அறச் சித்திரங்கள் என இருந்தார் சிலர்' (5004).

தேவர் நாட்டம் இமையாது எனினும், அவர் உடல் அசைவு உடையவரே. இராமன் வில் இறுத்த போது, அவ் அசைவும் தவிர்ந்து 'விண்ணோர் உயிருடை உடம்பும் எல்லாம் ஓவியம் ஒப்ப நின்றார்' (705). காளிதாஸன் இவ்விடத்தில் 'மிதிலை நகர மக்கள் இராமனுடைய அழகைப் பருகுவார்கள் இமைத்தலும் மனத்தை ஏமாற்றுவதாகும்' என்றார். மந்யதே ஸம் பிபதேதாம் விலோசதை பக்ஷம்பாதம் அபி வஞ்சநாம் மந: RV 1186.

முதல் வரி வேறு பதிப்புகளில் 'நோக்கினை அமைகிலாமையால்' (2735) என்று உள்ளது. 'அமைகல்லா' என்ற சொல்லுக்கு மதுரைக் காஞ்சி 343 உரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'பார்த்த பார்வை மாறுதல் அமையாத' என வகுத்துள்ளார். 'அமைய' பொருந்தாக என்ற பொருளில் மேலும் பல இடங்களில் பயின்றுள்ளது. (குறுந்தொகை 117 ஐயரவர்கள் உரை) பொருள் ஏறத்தாழ ஒன்றே எனினும், இமைகள் 'அனை' வதற்குக் கூறுவதில்லை. நயனங்கள் அமைய (2735) என்றே கம்பர் கூறுகின்றார். எனவே இவை அமைவதைக் கூறுவதிலும் 'கண் இனை' அமைகில்லா என்பது சிறந்ததாகத் தோன்றுகிறது. "சிந்தையும் நிறையும் மெய்ந்நலனும் பின் செல மைந்தனும் முனியொடு மறையப் போயினான்". இவ் அடிகள் 'என் நலனும் என் நிறையும் என் சிந்தையும்... கொண்டு என்னை ஆளும் கொண்டு... போயினாரே' என்ற திருமங்கை அழ்வார் பாசுரத்தை அடி ஒற்றியது.

அங்கு வியாக்கியானத்தில் கூறுவது: அவனுக்கு உரியது அழில் ஒரு கூறே உரியது. ஆயினும் என் உடைமைகள் எல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டு போனான். 'என் நலம்' என்பது என் அழகு, மாமை, இளமை என்ற உருவப் பண்புகளையும், நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்ற உள்ளுறை பண்புகளையும் குறிக்கும். 'நலன்' பிறரை அழிப்பதே அன்றிப் பிறரால் அழிக்க ஒண்ணாதது.

திரு. என்.வி. நாயுடு

'நிறை' : ஸ்திரீத்வம், பெண்மை-அடக்கம், நிறை ஒன்றே பெண்ணைப் பெண் ஆக்குவது. இயல்பான அடக்கம் கருவி, 'நிறை எனும் அங்குசம்' பயன்படாது நிமிர்ந்துபோனது, 'சிந்தை': பெண்மைக்கு அடியான மனம். நலன் என்பது கூடலிற் பொலிவு; பிரிவில் துயர் என்பது 'நீங்கும்கால் நிறம் சாய்ந்து, புணரும் கால், புகழ் பூத்து, நாம் கொண்ட குறிப்பு இவள் நலம்'. 'சுடர் நோக்கி மலர்ந்து, ஆங்கே படில் கூம்பும் மலர் போல், என் தொடர் நீப்பில் தொகும் இவள் நலம்' என்பன தலைவன் கூற்று (கலித்தொகை 78).

என் நெஞ்சும் நாணும் நலனும் இவை எல்லாம்
மன்னன் புனல் நாடன் வவ்வினான் - என்னே
அரவு அகல் அல்குலாய் அழில் ஒன்று அன்றோ
புரவலர் கொள்ளும் பொருள்.

(தலைவி கூற்று: முத்தொள்ளாமிரம் 89).

'ஆட் கொண்ட' செயல் அடிமைச் சமூகத்தின் சாயலைக் காட்டும். பெரியோன் ஒருவனுக்கு அடிமையாக இருப்பதைக் தம் சிறப்புக்களில் முக்கியமானதாக அடிமையும், ஆட்கொள்வது தன் கடமையும் உரிமையும் என ஆண்டவனும் கருதினர். சமூகமும் ஏற்றுக்கொண்டது. மனைவி-கணவன் தொடர்பும் அடிமைத்தனத்தைப் பின்பற்றியது.

கம்பரில் அடிமைச் சமூகம் பெரிதும் பேசப்படுவதில்லை; ஆட்கொண்டதை இவ்விடத்தில் விடுத்துள்ளார்.

'அடிமையில் சிறந்தேன்' (6508) என வேறு சில இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளது உபசார வழக்கு ஆகலாம்.

3

கம்பரின் முன்னோடி

வாங்க அரும் பாதம் நான்கும்
வகுத்த வான்மீகி என்பான்
தீங்கவி செவிகள் ஆரத்
தேவரும் பருகச் செய்தான்;
ஆங்கு அவன் புகழ்ந்த நாட்டை,
அன்பு எனும் நறவம் மாந்தி,
மூங்கையான் பேசல் உற்றான்
என்ன யான் மொழியல் உற்றேன்.

(நாட்டுப் படலம் I)

திரு. என்.வி. நாயடு

‘வான்மீகி தீங்கவி செய்தான்; யான் நாட்டு மொழியில் மொழியல் உற்றேன்’.

‘வாங்க : கொள்ள. கிரகிக்க. அரும் : அரிய. பாதம் நான்கும் : மறுமைக்கு உரியன மூன்றும் இம்மைக்கு உரியது ஒன்றும் ஆகிய நான்கு பாதங்களையும். வகுத்த : செய்த’. என்று கொள்ள வேண்டும் என்று திரு. நாராயணையங்கார் கூறிய உரையைத் திரு. கி. இராமாநுஜ ஐயங்கார் உரைத்தார். இவ் டூலக நியதி கொள்ள எளிது. மறுமை நெறியை நாம் நேரில் அறியோம் ஆதலின் அதனைக் கொள்ளல் அரிது. வான்மீகி யாவற்றையும் அறிந்து இராமாயணத்தை வகுத்தார் . அன்றி, இம்மைக்கு உரிய அறம் பொருள் இன்பங்களையும் மறுமைக்கு உரிய வீட்டையும் நான்கு பாதங்களாகக் கொண்டு வான்மீகி வகுத்தார் எனலாம்.

உண்மையை விரிக்க, நான்கைப் பிரித்துப் பொருள் காண வேண்டும். சிறப்பு உம்மையாகக் கொள்ள ஏது இல்லை. •

வான்மீகி இக்காவியத்தை ‘வகுத்த’ முறையை வான்மீகியின் சொற்களாலேயே காண்போம்.

“ஸம் அக்ஷரை: சதுர்பி: ய: பாதை கீதோ மஹர்ஷிணா |
ஸோதூவ்யாஹாணா பூய: சோக: ச்லோகத்வம் ஆகத: ||”

1-2-40

ஓழுங்கான எழுத்துக்களால் நான்கு பாதங்களை உடையதும், இரக்கம் ச்லோகமாக வெளிப்பட்டதும் ஆன பாட்டு முனிவனால் கூறப்பட்டது.

“ஸ யதா கதிதம் பூர்வம் நாரதேந மஹாத்மநா
ரகுவம்சஸ்ய சரிதம் சகார பகவாந் முநி: 1.3.9

எப்படி முன்பு நாரதனால் கூறப்பட்டதோ அவ்வாறு ரகுவம்சக் கதை முனிபகவானால் செய்யப்பட்டது.

“வேத உபப்ருஹ்மண அந்ததாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு: |
காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத்
பௌலஸ்தய வதம் இத் ஏவம் சாகர சரிதவ்ரத: ||: 1.4.7

காப்பிய இமயம்

வேதம் சார்ந்த ப்ருஹ்மணங்களின் பொருளை மனத்துள் வாங்கிக்கொண்டு, ஸீதையின் சிறந்த ஒழுக்கத்தைக் கூறும் இராமாயண காவ்யம், ராவண வதம் என்பதனை ஒழுக்கத்திலும் விரத நிலையிலும் சிறந்தவனான முனிவன் செய்தான்.

“பாட்யே கேயே ச மதுரம் ப்ரமானை: த்ரிபி: அந்விதம் ||

ஜாதிபி: ஸப்தபி: யுக்தம் தந்த்ரீ லய ஸமந்விதம் ||

ரஸை : ச்ருங்கார கருண ஹாஸ்ய ரௌத்ர பயாநகை:||

வீராதிபீ: ரஸை: யுக்தம் காவ்யம் ஏதத் அகாயதாம் || 1-4-8-9

படிக்கவும் பாடவும் இனியது; த்ருதம் மத்யம் விளம்பித காலங்களோடு கூடியது; ஸட்ஜம் முதலான ஏழு ஸ்வர ஸ்தாநங்களுக்கு இயைந்தது: யாமுடன் ஒத்துடன் பாடத் தக்கது. சிருங்காரம், இரக்கம், நகை, சினம், அச்சம், வீரம் போன்ற சுவைகள் கொண்டது. அக்காவியத்தை(குச லவர்)ப் பாடினர், ‘தீங்கவி’ என்ற கம்பர் சொல் இவை அனைத்தையும் உட்கொண்டது. ‘செவிகள் ஆற’: ‘கேட்டு’ ஆறார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே’ (திருவாய்மொழி 10.6.11) என்ற இடத்து ஈடு “பாட்யே கேயே ச மதுரம்’ என்கிறபடியே இசையில் புணர்ப்புண்டு கேட்டு, ...செவிவழியே புக்கு நெஞ்சுக்கு இனிதாகை அன்றிக்கே, செவிப்பட்டபோதே பிடித்து ரவிக்கையாலே... நினைவும் சொல்லும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாலே செஞ்சொல்” என்பது நினைவு கூரத்தக்கது. மூளையில் நரம்புகளால் தாக்குண்டு இன்பம் பெறுமுன் முன் செவிகளே இன்பம் பெற்றன. ‘தேவரும் பருக’, செவிகளால் உயர்ந்த தேவரும் (சிறப்பு உம்மை) பருக. ‘ச்ரோத்ர பேயம்’ என்கிறார் காளிதாசர் (மேகதூதம் 13).

‘செய்தான்’ : ‘க்ருதம்’ என்ற வடசொல் தொனிக்கிறது. ஸம்ஸ்க்ருதம்: நன்றாகச் செய்யப்பட்டது; செப்பனிடப்பட்டது. இதில் இறைவனோ அருளோ இல்லை. வான்மீகி செய்தார்; அவ் அளவே.

அவர் படிக்கவும் பாடவும் இனிய காவியம் செய்தார். யான் நாட்டில் பயிலும் மொழியில் மொழியல் உற்றேன். முன் ‘தேவபாடை’ (பாயிரம் 10) (அருகிய மொழி) என்றவர் இங்கு நாட்டில் வழங்கும் மொழியைக் கூறுகிறார்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

சிற்குணத்தர் தெரிவு அரு நல்நிலை
 ஏற்கு உணர்த்த அரிது; எண்ணிய மூன்றனுள்
 முற்குணத்தவரே முதலோர் ; அவர்
 நற்குணக் கடல் ஆடுதல் நன்று அரோ. (பாயிரம் - 2)

மூன்று வாக்கியங்களால் ஆன தொடர். 'நல்நிலை உணர்த்த அரிது', 'முற்குணத்தவரே முதலோர்', 'அவர் நற்குணக் கடல் ஆடுதல் நன்று' என்பன அவை.

சிற்குணத்தர்: சித்-அறியும் திறம்: பொறிகளால் உணர்தல், உணர்ச்சியில் மன ஈடுபாட்டால் எண்ணம் மாறுபடல், மாறுபாட்டால் உண்டாகும் தொடர்ச்சி - இவை யாவும் 'சித்' என்ற சொல்லில் அடங்கும். 'சித்' ஆகிய குணம் (பண்பு) உடையவர் சிற்குணத்தர். இது உலகில் உள்ள எல்லா உயிர்களையும் குறிக்கும். புல், பூடு ஆகிய ஓர் அறிவுப் பொருள் முதல் மனிதன் ஈறான அறு அறிவுப் பொருள்களும் உயிர், அறிவு, உணர்ச்சி, மனம், இயக்கம் உடையன அனைத்தும் 'சித்'தில் அடங்கும். இவரைச் 'சேதனம்' என்பது. இவர்க்கு எதிர்மறை 'அசித்'. அசித் என்பது அதாவது, உயிர், உணர்வு, மனம், இயக்கம் அற்ற இனம்.

'தெரிவு அரு'-தெரிய அருமையான. தெரிதல் = ஆராய்தல் (திருக்குறள் 51-ம் அதிகாரம் பரிமேலழகர் உரை). ஆராய்தலுக்கு முதல் கருவி, அளவை (பிரமாணம் measurement) - அளவையால் அனுமானம் (Inference) உண்டாகும். அனுமானம் உறுதிப்பட, நூல்கள் (Science) தோன்றும். இவற்றால், ஆராய அரிதான 'நல்நிலை' குறிக்கோள், முடிவு, மக்களுடைய, அவர்களுள் ஒருவனுடைய, பலருடைய, நிலைமைகளை என்னால் உணர்த்தல் அரிது. மூன்று ஒரு அருமையைக் கூறியதால், உணர்த்தல் அரிதினும் அரிது எனப் பெற்றாம், 'எண்ணிய மூன்று': சிற்குணத்தருடைய முதல் எண்ணம் அவை எனக் கண்டோம். அது மற்றைய இரண்டினும் சீரியது. ஆனால், ஒவ்வொருவரும் அளவையால் மட்டுமே அறியமுடியாது. ஆகையால், அனுமானத்தாலும் நூலாலும் அறியவேண்டியுள்ளது. 'முற்குணத்தவர்' 'அளவையால் அறிபவர். இங்கு, மூன்று குணங்கள் 'சத்துவம். ராஜஸம், தாமசம்' (மாறாத ஒளி உடைய சமநிலை, மாறும்நிலை. உறக்கம் போன்ற இருள்நிலை) எனக் கொண்டு, 'முற்குணம்' சத்துவநிலை எனவும்

காப்பிய இமயம்

அக்குணம் உடையோர் 'முதல்வர்' எனவும் கூறுவது உண்டு. 'முன்றவன் குணங்கள்' என்ற இரணியன் வதை 122-ஆம் பாட்டு எடுத்துக்காட்டு. 'அவர்': முதலோர்:

'நல் குணக் கடல் ஆடுவது: நல்ல குணங்களில் தோய்வது. அக்குணங்களோடு எப்போதும் கூடி, பொருந்தி இருப்பது. அவ்வாறு இருப்பது 'நன்று', நல்லது என்கிறார்.

'அரு' 'நல்' என்ற சொற்கள் இப்பாட்டில் இருமுறை பயில்வது. அவற்றின் அருமையையும் உயர்வையும் கருதி.

ஆதி, அந்தம், அரிஎன யாவையும்
ஓதினார், அலகு இல்லன உள்ளன,
வேதம் என்பன, மெய்ந் நெறி நன்மையன்
பாதம் அல்லது பற்றிலர் பற்றிலார். (பாயிரம் - 3)

வேதம் என்பன ஓதினார் பற்றிலார்; நன்மையன் பாதம் அல்லது பற்றிலர். வேதம் ஓதிய அறிவினரும் பற்று அற்றவரும் இறுதியான நன்மையனுடைய பாதத்தை அன்றி வேறு பற்று இல்லாதவர்.

வேதம் ஓத்து, ஓதித் தெரிவது. 'ஓதி ஓதி உணருந்தொறும் உண்மை உதவும்.' அஃது அறாய்ச்சிக்கு உரியது அன்று.

ஆதியும், அந்தமும் 'அரி' என வேதம் ஓதும் 'ஓம்' என்ற பிரணவத்தில் தொடங்கி, அதிலே முற்றுப்பெறும். பிரணவம் அரியின் எழுத்து எனப் பல நூல்கள் கூறும். (கீதை 7.8)

அலகு - எண்ணிக்கை இல்லன - அடங்காதன. எண்ணற்றவையும் எண் உள்ளனவும் யாவற்றையும் ஓதினவர் மெய் (உருவம்), நெறி (வழி), நன்மை (குறிக்கோள்) இவற்றை ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் என்பர்.

'வேள்வியும், மெய்யும், தெய்வ வேதியர் விழைவும் அஃதே' எனக் கம்பர் மேலே கூறுவர். (நாகபாச 179) 'வேள்வி' ஒரு நெறி; 'மெய்' வேள்வி செய்வோன்; 'விளைவு' - பயன்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

அறிந்தன வேத அரும்பொருள் நூல்கள்
அறிந்தன கொள்க, அரும் பொருள் ஆதல்;
அறிந்தனர் எல்லாம்-அரியை வணங்கி
அறிந்தனர்

-திருவாய்மொழி 9.3.3

‘பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக் பற்று விடற்கு’ (குறள்). இறைவன் ‘மெய், நெறி, நன்மை - மூன்றும் என வைணவப் பெரியார் கூறுவார். (பட்டர் ஸ்ரீ குணரத்ந கோசம் 28 ஸ்ரீவசனபூஷணம் 92, 103). ஆனால், இறைவனே அடையத்தக்க பயன்’ என்ற கருத்து எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொது. இறைவன் அருள் தந்து தன்னை வணங்குவிக்கிறான் என்பதை ‘அவனருளால் அவன்தான் வணங்கி’ என்ற திருவாசகத்தில் காணலாம். இறைவன் ‘ஸ்வரூபம்’ தானே ஆதல். ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ என்பது ப்ருஹத் ஆரண்யக உபநிடதம் I 4.10; IV 4.5.

இக்கருத்துக்களை உள் அடக்கியது ‘மெய்ந் நெறி நன்மையன்’ என்ற தொடர்.

கம்பன் இம்மூன்று பாடல்களால் இறைவன் தொழிலையும் (‘விளையாட்டு’), குணங்களையும் (‘முற்குணம்’), பெயரையும் (‘அரி’) கூறுகிறார். மக்களுடைய வாழ்க்கையில் ஈடுபாடு அற்ற, நிர்க்குணமான, பெயரும் இல்லாத பொருள் அவருக்குத் தேவை இலது.

வால்மீகி பல நற்குணங்கள் பொருந்திய அவன் வாழ்ந்த உலகிலேயே, அதே காலத்தில் வாழ்ந்த, மனிதப் பெருமைகளைக் காவியத் தலைவனாக வால்மீகி கொண்டது பாயிரத்தில் வெளிப்படை (I-1).

ஓசை பெற்று உயர் பாற்கடல் உற்று, ஒரு
பூசை முற்றவு நக்குபு புக்கென
ஆசை பற்றி அறையல் உற்றேன் மற்றுஇக்
காசில் கொற்றத்து இராமன் கதை அரோ. (பாயிரம் - 4)

(நான்) இராமன் கதையை ஆசை பற்றி அறையல் உற்றேன் -
பூசை பாற்கடல் முற்றவும் நக்குபு புக்கென...

காப்பிய இமயம்

பூனைக்குப் பால்மீது ஆசைதான்; ஆனால், அது பாற்கடல் முழுவதும் நக்கிக் குடிக்க வல்லது அன்று. அவ்வாறு, எனக்கு இராமன்மீது உள்ள ஆசை பெரிது. எனினும், அவன் பண்புகளை முற்றிலுமாகக் கூற வல்லேன் அல்லேன் யான்.

'காசில் கொற்றம் - குற்றம் அற்ற வீரம், பேராண்மை. இது கருதிய பரிமேலழகர் பேராண்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக, இராமன் 'இன்றுபோய் நாளை வர' என இராவணனிடம் முதற்போரில் கூறியதைக் கொண்டார். 'பேராண்மை என்ப தறுகண்; ஒன்று உற்றக்கால் ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு, (குறள் - 773) ஊராண்மை: உபகாரியாம் தன்மை: எஃகு: கூர்மை.

கம்பர் தாம் எடுத்தாண்டது 'இராமன் கதை' எனத் தெளிவாகக் கூறுகிறார். வால்மீகி 'ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத்' (1-47) எனத் தம் காவியமே 'சீதையின் பெருங்கதை' எனக் கூறுவதுடன் கம்பர்கருத்து மாறுபடும். பட்டர் ஸ்ரீ குணரத்ந கோசம் 4-ல் இராமாயணம் சீதையின் ஒழுக்கத்தைக் கூறுவது எனவும், வால்மீகியின் கருத்தை ஒட்டி ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் முனிவன் தன்னோடு பூமியிலிருந்து பிறந்து, உடன் பிறந்தாள் ஆகிய ஸீதையின் கதையைக் கூறிப் பிறந்த குலப்பெருமை கொண்டதாக உத்ப்ரேசைக் செய்வதும் (பாதுகா ஸஹஸ்ரம் 1005) நினைவுகூர்தல் தகும். ஸீதையின் ஒழுக்கத்தில் ஒரு பகுதியான சிறை இருப்பைமட்டுமே நினைவுகொண்டு, 'இராமாயணமே சிறையிருந்தாள் ஏற்றம் கூறுவது எனப் பிள்ளை உலகாசாரியன் கூறுவர். (ஸ்ரீ வசநபூஷணம் 5).

'வையம் என்னை இகழவும், மாசு எனக்கு எய்தவும், இது இயம்புவது யாது எனில் பொய் இல் கேள்விப் புலமையினோர் புகல் தெய்வ மாக்கவி மாட்சி தெரிக்கவே. (பாமிரம் - 6)

'நடையின் நின்று உயர் நாயகன் தோற்றத்தின் இடை நிகழ்ந்த இராமாவதாரப் பேர்த தொடை நிரம்பிய தோம் அறு மாக்கதை சடையன் வெண்ணெய் நல்லூர்வயின் தந்ததே'. (பாமிரம் - 11)

'தெய்வ மாக்கவி மாட்சி தெரிக்கவே நான் இயம்புவது'. 'மாக்கதை(யை) (நான்) தந்தது வெண்ணெய் நல்லூர் வயின்'. என இயைக்க.

திரு. என்.வி. நாயுடு

தெய்வ மாக்கவி: 'தெய்வ' என்ற சம்ஸ்கிருதச் சொல் 'திவ்' என்ற பகுதியினின்று தோன்றியது. திவ்-ஒளி: 'மா': என்ற ஒரெழுத்துச் சொல் தமிழிலும், சம்ஸ்கிருதத்திலும் இலக்குமியைக் குறிக்கும். 'தெய்வ மாக்கவி': ஒளிமிகுந்த இலக்குமியைக் கூறும் கவி, வால்மீகி. 'மாட்சி தெரிக்க': பெருமை விளங்க, வால்மீகியை உலக இலக்கியங்களிலே 'ஆதி கவி' என்பர்.

'கவி ப்ரதம பத்ததிம்' என்பது காளிதாசன் வாக்கு. கவியின் முதல் அடி ரகு வம்சம் 15.33.

'திவ்யாஸ்தாநாத்... ஜுகதீம் காஹாமாநா... பாதந்யாஸம் ப்ரதமம் அநகா பாரதீ யத்ரா சக்ரே...ஸ வஸூதாச்ரோத்ர ஜந்மா முநி' என்கிறார் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் (பாதுகாஸஹஸ்ரம் 4) குற்றம் அற்ற வாக்குத் தேவதை, ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தவன், பூ உலகில் தன் கால் அடி வைப்பதற்கு ஏற்ற இடமாகத் தேடி, பூமியின் காது என்ற புற்றில் முதல் அடிவைத்து இறங்கினான். அப்புற்று வால்மீகி முனிவனை மூடியிருந்தது. 'வன்மீகம்' என்றால் சம்ஸ்கிருதத்தில் புற்று என்று பொருள்.

வான்மீகி 'தெய்வ மாக்கவி'. அவன் புகழ் விளங்க, கம்பர் தமிழில் இயம்புகிறார். அதனால், உலகினர் கம்பர் தம் தகுதிக்கு மீறிய செயலைச் செய்ய முனைந்தமைக்கு இகழுகின்றனர்: கம்பருக்கு மாசு (இழுக்கு) ஏற்படுகிறது.

கம்பர் வான்மீகிபால் கொண்டிருந்த மதிப்பு இதனால் புலனாகிறது. வான்மீகத்திலிருந்து பல இடங்களில் மாறுபடப் போகிறார். ஆதலின், அதனால் உண்டாகக்கூடிய 'மாசு'க்கு முதலிலேயே கழுவாய் தேடி வைத்துக்கொள்கிறார். இது, அவையோருக்கு (காவியத்தைப் படிப்போருக்கு) அடங்கிக் கூறும் 'அவை அடக்கம்', 'நடை' ஒழுக்கம்.

இக்காவியத் தலைவன் ஒழுக்கத்தின் ஒவ்வொரு படியிலும் நின்று தன் உயர்வைப் புலப்படுத்துகிறான், - சீடனாக, மகனாக, கணவனாக, உடன்பிறந்தானாக, தோழனாக, அரசனாக, பகைவனாக, வீரனாக, காதலனாக. நாம் அவனைப் பல இடங்களிலும் காண்கிறோம். ஒவ்வொன்றினும் அவன் பெருமை மிளர்கிறது. இதுவே, 'நடையில் நின்று உயர் நாயகம்'.

காப்பிய இமயம்

அந்த நாயகன் பத்துமுறை உலகில் பிறந்தான் என்பது புராணம். அவன் தோற்றங்களில் ஏழாவது இராமன் என்றது. அது 'இடை நிகழ்ந்தது'.

கம்பர் தம் காவியத்திற்குச் சூட்டிய பெயர் 'இராமாவதாரம்' என்பது தெளிவு. 'அவதாரம்': இழிதல், வான் நின்று இவ் உலகத்தில் இழிதல். அவ்வாறு, இழிந்ததற்குக் காரணம் இந்நூலில் பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது:

அனுமன் வாக்கில் - பிணிவீட்டு படலம் 81

இந்திரன் வாக்கில் - சரபங்கன் பிறப்புநீங்கு படலம் 28

வாலி வாக்கில் - வாலிவதைப் படலம் 139

இராவணன் வாக்கில் - இராவணன்வதைப் படலம் 134

கவி வாக்கில் - திரு அவதாரப் படலம் 102

'தோம் அறு மா' - குற்றம் அற்ற இலக்குமி, சீதை. (மாக் கதை - இலக்குமி / சீதையின் கதை) சில இடங்களில் இராமனுடைய செயல் விவாதத்திற்கு உரியதாகலாம்: ஆனால், எங்கும், எவரும் சீதையின்மேல் எவ்விதக் குற்றமும் ஏற்றத் துணியார். வான்மீகத்தில் காணப்படும் சில நவைகளையும் கம்பர் களைந்தார் என்பதை நாம் காண்போம்.

காவியத்தின் பெயர் 'இராமாவதாரம்'. எனினும், அது கூறுவது சீதையின் கதை, 'மாக் கதை'.

தம்மை ஆதரித்த 'சடையன்' வாழ்ந்த 'வெண்ணையநல்லூர்'ரில் கம்பர் இராமாவதாரத்தைத் தந்தார்.

சடையனையும் அவன் ஊரையும் இக் காவியத்தில் ஆறு இடங்களில் கம்பர் பாடியுள்ளார்.

பால காண்டம் : வேள்விப்படலம் 1

அகலிகைப்படலம் 17

மிதிலைக்காட்சிப்படலம் 73

யுத்த காண்டம் : சேது பந்தனப் படலம் 6

நாகபாசப் படலம் 236

திருமுடி சூட்டு படலம் 1

திரு. என்.வி. நாயுடு

வெண்ணெய்நல்லூர் திருவாரூருக்கு அணியது எனச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகிறார் வன்தொண்டரை ஆட்கொள்ள வந்த ஐயர் “இங்குளேன்; இருப்பும் சேயது அன்று; இந்த வெண்ணெய்நல்லூர்” (பெரியபுராணம்).

முத்தமிழ்த் துறையின் முறை போகிய
உத்தமக் கவிஞர்க்கு ஒன்று உணர்த்துவென்
'பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும்
பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ?' (பாயிரம்-8)

கம்பர் தம்மைக் குறை கூறும் கவிஞர்க்கு உணர்த்துவது:

'பித்தர், பேதையர், பக்தர்-எனும் மூவரும் சொன்னவை
ஆறாய உரியன அல்ல,

'பித்தர்' மனம் திரிந்தவர்; 'பேதையர்': அறிவிலிகள்; 'பத்தர்': உணர்ச்சி
மிகுதியால் தம் வசம் இழந்தவர்.

இது, 'அறியாத பிள்ளைகளோம்' என்ற திருப்பாவை 28 ஆறாயிரப்படி உரையில் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாராலும், திருவாய்மொழி 1,3.5-ல் ஈட்டிற்கு அரும்பத உரையிட்ட அடையவளைந்தானாலும் எடுத்தாளப்பட்டது.

தேவ பாடையின் இக்கதை செய்தவர்
மூவர் ஆனவர் தம்முளும் முந்திய
நாவினான் உரையின்படி நான் தமிழ்ப்
பாவினால் இதுஉணர்த்திய பண்டிதரோ (பாயிரம்-10)

மூவர் தம்முள் முந்திய நாவினான் உரையின்படி நான் தமிழ்ப்
பாவினால் இது உணர்த்திய பண்டி.

தேவபாடை: முன் 'தெய்வ' என்ற சொல்லுக்குக் கொண்ட பொருள்
காண்க. ஒளி பொருந்திய மொழி: சம்ஸ்கிருதத்தில்.

சம்ஸ்கிருதத்தில் ராம காதையைச் செய்த மூவர் யாவர் என்பது
தெளிவில்லை. வான்மீகியும், காளிதாசனும் கம்பருக்கு முந்தியவர்
என்பது தெளிவு. மகாபாரதத்திலும், அத்தியாத்ம ராமாயணத்திலும்

காப்பிய இமயம்

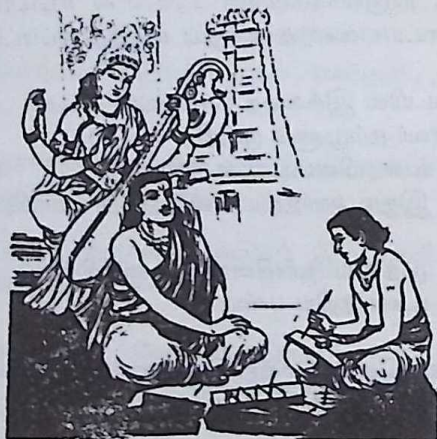
இக்கதை பயிலுகிறது: அவற்றை வியாசர் என்ற பெயர் கொண்டு ஒருவரோ, பலரோ, இயற்றியிருக்கலாம்.

வான்மீகி காவியத் தலைவனோடு சம காலத்தவர் எனவும், தலைவன் அவரைத் தரிசித்து விட்டுக் கானகம் சென்றான் எனவும், அவர் இயற்றிய ராமாயணம் (II. 56-14) கூறுகிறது. தொடக்கத்தில், இன்றைய உலகில் சிறந்த குணங்களைப் படைத்தவன் அயோத்தியில் வாழும் இராமன், என நாரதரும் அவ்வாறே கூறுகிறார்: (I. 1).

காவிய இறுதியில் வான்மீகியே இராமனிடம் “ராம, இது ஆதிகாவியம்; உன்வாழ்க்கையில் இக்காவிய நிகழ்ச்சிகள் நிலைபெற்றன. ரகு குலத்தின் புகழைப் பரப்ப உரிய பெருமகன் உன்னைத் தவிர வேறு இல்லை”.

“ஆதி காவ்யம் இதம், ராம, த்வயி, ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம்
நஹ்யன்யோ அர்ஹதி காவ்யானாம் யசோபாக் ராகவாத்ருதே”

VII 98-18

4

கம்பர் காட்டிய வழி:அன்பு -சில குறிப்புகள்

கம்பர் பிறருக்குக் காட்டிய வழி
ஒருபால் இருக்க, தமக்கே வகுத்துக்-
கொண்ட வழி, அன்பு வழி.

‘அன்பெனும் நறவம் மாந்தி... யான்
பேசலுற்றேன். நறவம் ‘கள்’: ‘காதல்
என்றதுவும் ஓர் கள்ளில் தோன்றிற்றே’.
வளரும் மொழியில் சொற்களின்
பொருளும் நாளடைவில் மாறும்.

காப்பிய இமயம்

கம்பருடைய காவியத்திலே அன்பு காதலாக வருகிறது, நேயமாக வருகிறது, நட்பாக வருகிறது, அறத்திற்குத் துணையாக வருகிறது, மறத்தைப் போக்க, பேராண்மை தோன்ற வருகிறது, அருளாக, பேர்அருளாக, கறவையும் கன்றுமாக வருகிறது, புகழ்பெற வருகிறது, பழிபெற வருகிறது, கள்ளாக வருகிறது, கையுறை கொண்டு வருகிறது, வெற்றி தருகிறது, தோல்வி தருகிறது.

'அன்பு காட்சியளவைக்கு எய்தாது, அநுமான அளவால் வெளிப்படும் மெய்ப்பாட்டுவழி தோன்றும்' என்றார் உரையாசிரியர். கண்ணீருடன் வெளிப்படுகிறது; என்பும் ஆவியும் உணர்வும் உருகுகின்றன; மானத்தையும் வீரத்தையும் துன்பத்தையும் ஈர்த்துக் கரையில் தள்ளுகிறது. ஒருதலை அன்பு காண்கிறோம் - இயற்கையின் அன்பைக் காண்கிறோம். செயல்தன்மை அற்ற, உணர்ந்து நுகரும் தன்மை அற்ற அசேதனப் பொருள்களின் அன்பையும் காண்கிறோம். அன்பின் ஆக்கத் திறனைக் காண்கிறோம்; அழிக்கும் திறனையும் காண்கிறோம். பகைவனுக்கு அருள்வதையும் காண்கிறோம்.

அவற்றில் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

தயரதன் அன்பு

தசரதனுடைய அரசு அன்பு அரும்பியது. தாய் ஒக்கும் அன்பு (171).

தாய் ஒக்கும் அன்பு என்பதன் விளக்கத்தை நகரப் படலம் பாடல் தெளிவாக்குகிறது.

ஏகம் முதல் கல்வி முளைத்து எழுந்து,
எண் இல்கேள்வி
ஆகம் முதல் திண்பணை போக்கி,
அருந்தவத்தின்
சாகம் தழைத்து, அன்பு அரும்பி,
தருமம் மலர்ந்து
போகம் கனி ஒன்று பழுத்தது
போலும் அன்றே. (167)

திரு. என்.வி. நாயுடு

இராமன்

என்புதோல் உடையார்க்கும் இல்லாக்கும்தம்
வன்பகைப் புலன் மாசு அற மாய்ப்பது என்?
முன்பு பின்பு இன்றி மூஉலகத்தினும்
அன்பின் நல்லது ஓர் ஆக்கம் உண்டாகுமோ (1422)

முடிகுட இருக்கும் இராமனுக்கு வதிட்டன் கூறும்
உறுதி மொழி கவனிக்கத் தக்கது.

செவ்வியோர் ஆர்வம் மன்னவர்க்கு ஆயுதம் ஆவதே. (மந்தரை
சூழ்ச்சிப்படலம் 24, 28) இந்தச் சூழ்நிலையில் பிறந்து வளரும்
இராமன் அயோத்தி மக்களிடம் நடந்துகொள்வதை உணரவேண்டும்
He is the product of that civilised society.

எதிர்வார், கார்வர அலர் பயிர் பொருவுவார். கனியால் .

எதிர்வரும் ஆவர்களை எமையுடை இறைவன்,
முதிர்ந்தரு கருணையின் முகமலர் ஒளிரா,
“எதுவினை? இடர் இலை? இனிது நும் மனையும்?
மதி தரு குமரரும் வலியர் கொல்?” (308, 311)

இத்தகைய அன்புடைய இராமன் நகர் நீங்கிக் காடு நோக்குகிறான்.
அவன் நகர் நீங்கும் போது மக்கள்

‘செந்தாமரைத் தடங்கண் செவ்வி அருள்நோக்கம்
அந்தோ! பிரிதுமோ’ என்பார்.

- நகர்நீங்கு படலம் 110

கைகேயி

கைகேயியினுடைய அன்போ பேர் அன்பு.

ஆழ்ந்த பேர் அன்பினாள் அனைய கூறலும்... (1454)

ஆயு பேர் அன்பு எனும் அளக்கர் ஆர்த்து எழ
தேயு இலா முகமதி விளங்கித் தேசுற
தூயவள் உவகை போய் மிக... (1458)

காப்பிய இமயம்

அன்பு என்பது ஓர் பந்தம்; கம்பன் அன்பும் தளைதான்; ஆனால் வான் தளை (தூய தளை).

பரதன்

அன்பத்துக்கு எல்லை உண்டோ? (2345)

துன்பு உருக்கவும், சுற்றி உருக் கொணா,
என்பு உருக்கும் தகைமையின் இட்டது ஆய்,
முன்பு உருக் கொண்டு, ஒருவழி முற்றுறா
அன்பு உருக் கொண்டது ஆம் எனல் ஆகுவான். (10155)

இலக்குவன்

நாம் காணும் ஏவல் செய்யும் இலக்குவன், சினம் மூண்டெழும்
இலக்குவன், கிட்கிந்தையில் 'முனிவினும் முளைக்கும்
அன்ப (4329) னாக உள்ளான்.

வாலி

தீயுக் ஏசுவான் பேசல் உற்றவன் சாகுந்தறுவாயில், 'தாய் என
உயிர்க்கு நல்கி, தருமமும் தகவும், சால்பும், நீயென நின்ற நம்பி -
என அன்புக் காட்சியனாக இராமனைக் காணும் வாய்ப்பும்
பெறுகிறான். (4061)

கும்பகருணன் அருள்வேட்டல்

'அருளுதி, எம்பி பிரியானாக அருளுதி; உம்பியைத்தான்
உன்னைத்தான் அநுமனைத்தான் ஒருபொழுதும் எம்பி பிரியானாக
அருளுதி'. (7627) - இங்கே கும்பகருணனிடம் அன்பு மலர்ந்தமை
காணுகிறோம்.

குகன்

புனை கழல் புலவு வேற்கை புளிஞர்கோன்
பொருவில் காதல்
அனையவற்கு அமைவின் செய்தான்; ஆர் அவற்கு
அன்பிலாதார்?
நினைவரும் குணங்கொடன்றோ இராமன் மேல்
நிமிர்ந்த காதல்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

குகனின் அன்பு இதில் விளங்குகிறது. மேலும் வாள்வீரற்கு அன்பன் குகனைக் காண்போம். 'ஒருங்கிதேனொடு மீன் உபகாரத்தன், இருந்த வள்ளலைக் காண வந்து எய்தினான்'. (1961) மன்னவன் 'வருக' என்ன, பரிவினன் விரைவில் புக்கான் கண்ணனைக் கண்ணின் நோக்கிக் களித்தனன். 'எல்லை நீத்த அருத்தியன் 'தேனும் மீனும் அமுதினுக்கு அமைவது ஆகத் திருத்தினென் கொணர்ந்தேன்; என்கொல் திருவுளம்?' என்ன (1966) 'உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் தெரிதரக் கொணர்ந்த என்றால் அமிழ்தினும் சீர்த்த அன்றோ?' (1967) என்பது இராமன் வாக்கு. இவ்வன்பு கொண்டே 'முன்பு உளெம் ஒரு நால்வேம்; முடிவு உளது என உன்னா அன்பு உள இனி நாம் ஓர் ஐவர்கள் உளர் ஆனோம்'. 'அவன் அன்பத்துக்கு எல்லை உண்டோ' எனப் பரதன் வியக்கிறான். (2345)

அன்பு வழி - இராமனும் சீதையும்

இராமன் - காவியமோ, ஓவியமோ, காதலோ, அன்போ, நிகழ்வது முதலில் அகத்து, பின்பே புறத்து.

நெடும் சரம் நேர்ந்தபோது, நீங்கல் ஆற்றலன் சன்கி என்று அண்ணலும் நினைந்தான்.

சனகமா மட மயிற்குக் கனக மால்வரை இயல்பெலாம் தெரிவுறக் காட்டும். (2047)

கனி அன்னமும் மட அன்னமும் நடமாடுவ கண்டான். (1927)

இராமனுடைய காவலில் இங்குத் தேர்ந்த தலைவி நாண்முறைமை (Without conventions); ஒருவருக்கொருவர் காதல் நோக்கம் பரிமாறுதல்...

'அஞ்சம்பையும் ஐயன் தனது அலகு அம்பையும்... (1928)

'அருப்பேந்திய, கலசத்துணை அமுதேந்திய... (1931)

இருவரும் சரிநிகர், சமமாகக் காதலை அனுபவக்கின்றனர்.

'ஓதிமம் ஒதுங்கக் கண்ட உத்தமன், உழையன் ஆகும் சீதைதன் நடையை நோக்கி, சிறியது ஓர் முறுவல் செய்தான் மாது அவள் தானும் ஆண்டு வந்து நீர் உண்டு மீளும் போதகம் நடப்ப நோக்கிப் புதியதோர் முறுவல் பூத்தான்.

(2736)

காப்பிய இமயம்

'வில் இயல் தடக்கை வீரன் வீங்கு நீர் ஆற்றின் பாங்கர்
வல்லிகள் நுடங்கக் கண்டான். மங்கைதன் மருங்குல் கண்டான்
எல்லி அம் குவளைக் கானத்து இடை இடை மலர்ந்து நின்ற
அல்லி அம் கமலம் கண்டான், அண்ணல் தன் வடிவம் கண்டான்.
(2737)

Since I left you, Mine eye is in my mind
And that which governs me to go about
Doth part his function and and is partly blind
Seems seeing but effectually is out;
For, it no form delivers to the heart
Of bird or flower or shape which it doth latch
Incapable of more, replace with you
My most true mind thus maketh mine untrue-Shakes. (XIII)

'ஊண் இலா யாக்கை பேணி, உயர் புகழ் சூடாது உன்முன்
நாண் இலாது இருந்தேன் அல்லேன், நவைஅறு
குணங்கள் என்னும்
பூண் எலாம் பொறுத்த மேனிப் புண்ணிய மூர்த்தி தன்னைக்
காணலாம் இன்னும் என்னும் காதலால் இருந்தேன் கண்டாய்.
(7653)

இது மேல் நடக்க இருக்கும் பிரிவுக்கொடுமையை உயர்த்திக்
காட்டும் பின்திரை. A backdrop for the tragedy to follow:

'ஆதரித்து அமுதில் கோல் தோய்த்து, 'அவயவம் அமைக்கும்
தன்மை யாது? எனத்திகைக்கும் அல்லால் - மதனற்கும் எழுத
ஒண்ணாச் சீதை. (483)

தேவு தென்கடல் அமிழ்து கொண்டு அனங்கவேள் செய்த
ஒவியம் புகையுண்டதே ஒக்கின்ற உருவாள். - (5079)

முகிற்குலம் தடவும் தோறும் நனைவன, முகிலில் சூழ்ந்த
அகிற்புகை கதுவும் தோறும் புலர்வன போல

துப்பினால் செய்த கையொடு கால்பெற்ற துளிமஞ்சு
ஒப்பினான்றனை நினைதொறும் நெடுங்கண்கள் உகுத்த
அப்பினால் நனைந்து, அருந்துயர் உயிர்ப்புடை யாக்கை
வெப்பினால் புலர்ந்து ஒருநிலை உறாத மென்துகிலாள்.

(5076)

திரு. என்.வி. நாயடு

துன்பத்தைக் கிளறிவிடும் பழைய நினைவுகள் :

மும்மடங்கு பொலிந்த முகத்தினன்
வெம்மடங்கலை உன்னி வெதும்புவான் (5087)

சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை ஒத்திருக்கும்
முகத்தினை உன்னுவான் (5088)

சஞ்சலம் கலந்தபோது தையலாரை உய்யவந்து,
அஞ்சலஞ்சல் என் இலாத ஆண்மை

வார்சிலை, ஏங்கு மாத்திரத்து, இற்று இரண்டாய் வீழ
வீங்குதோளை நினைந்து மெலிந்துளான் (5089)

கால்வளை, வில்நலம் புகழ்ந்து ஏங்கி வெதும்புவான் (5090)
வாழி நண்பினை உன்னி மயங்குவான். (5091)

இடையிலே to relieve the monotony

அருத்தி வேதியற்கு ஆன்குலம் ஈந்து, அவன்
கருத்தின் ஆசை கரையின்மை கண்டு, இறை
சிரித்த செய்கை நினைந்து அழும் செய்கையான் (5094)

பேராற்றல், செல்வாக்கு, செல்வம் யாவற்றிலும் சிறந்துயர்ந்தே
இராவணன் சீதா பிராட்டியிடமும் கெஞ்சிப் பமணிந்துரைக்கும்
வாசகர்கள் கருத்தக்கன:

‘வஞ்சனேன் எனக்கு நானே மாதரார் வடிவுகொண்ட
நஞ்சுதோய் அமுதம் உண்பான் நச்சினேன்; நாளும் தேய்ந்த
நெஞ்சு நேரானது; உம்மை நினைப்பு விட்டு, ஆவி நீக்க
அஞ்சினேன்; அடியனேன் நும் அடைக்கலம், அமுதின் வந்தீர்’
(7641)

என்றுதான் அடியனேனுக்கு இரங்குவது?... என்றுதான்
அனங்க வாளிக்கு இலக்கலாதிருக்கலாவது? (7640)

‘அறம் தரும் செல்வம் அன்னீர், அமுதினும் இனியீர். என்னைப்
பிறந்திலன் ஆக்க வந்தீர்’. (7646)

காப்பிய இமயம்

பெண் எலாம் நீரே ஆக்கி, பேர் எலாம் உமதே ஆக்கி,
கண் எலாம் நும்கண் ஆக்கி, காமவேன் என்னும் நாமத்து
அண்ணல் எய்வானும் ஆக்கி ஐங்கணை அரியத்தக்க
புண் எலாம் எனக்கே ஆக்கி விபரீதம் புணர்த்து விட்டார் (7643)

இவ்வண்ணம் பலவாறு இராவணன் இரந்தும் கற்பின்
கனலியின் மனம் திறம்பவில்லை என்பது இராமபிரான்பால் கொண்ட
அன்புப் பிணைப்பைப் புலப்படுத்துகிறது.

மறத்தை நீக்கவும் அன்பே துணை என்பதை இராமனின்
போர்க்களச் செயல் புலப்படுத்துகிறது.

இராவணனிடம்...

வெறுங்கை நாற்றினன் விழுதுடை ஆல் அன்ன மெய்யன்

- 7265

நின்றவன் நிலை நோக்கிய நெடுந்தகை இவனைக்
கொன்றல் உன்னிலன் - 7266

வெறுங்கை நின்றான் எனக் கொள்ளா

இன்று அவிந்தது போலும் உன் தீமை
என்று இசையோடு

ஒன்ற வந்ததன வாசகம் இனையன
உரைத்தான் - 7266

'அறத்தினால் அன்றி அமரர்க்கும் அருஞ்சமதம் கடத்தல்
மறத்தினால் அரிது என்பது மனத்திடை வலித்தி' -7267

'ஆளயாவுனக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளையாயின கண்டனை இன்று போய்ப் போர்க்கு
நாளாவா என நல்கினன்'. - 7271

கும்பகருணனிடம்...

ஏதியோடு எதிர் பெருந்துணை இழந்தனை;
எதிர் ஒருதனி நின்றாய்;

திரு. என்.வி. நாயுடு

நீதியோனுடன் பிறந்தனை ஆதலின் நின் உயிர்
 நினக்கு ஈவென்;
 போதியோ? பின்றை வருதியோ? அன்றெனின்
 போர்புகுந்து இப்போதே
 சாதியோ? உனக்கு உறுவது சொல்லுதி சமைவுறத்
 தெரிந்து அம்மா? - 7594

'மூக்கு இலாமுகம்' என்று முனிவர்களும் அமரர்களும்
 நோக்குவார் நோக்காமை, நுன்கணையால் என் கழுத்தை
 நீக்குவாய்; நீக்கியபின் நெடுந்தலையைக் கருங்கடலுள்
 போக்குவாய், இது நினை வேண்டுகின்ற பொருள் (7628)

- இவ்வாறு விசித்திரமான வரத்தைப் பகைவனாகிய இரமணிடம்
 கேட்கிறான் கும்பகருணன். அவ்வாறு கேட்கத் துணியுமளவுக்கு
 இராமணின் அன்பு புலப்படுத்தப்படுகிறது.

Twas sin before; but, now it is charity
 Q Margaret to - Edward IV to kill her

இராவணன்

இறுதிப் போரிலும் இராவணன் 'சோரி சோர உணர்வு
 துளங்கினான்' (9672)- கண் அகல் மெய் துறந்த உணர்வினன்
 வீழ்தலும் எய்திறம் தவிர்ந்தான் - அறம் உன்னுவான். (9674)
 ஊறுதான் உற்றபோதே உயிர்தனை நூறுவாய்' என மாதலி
 நாக்கினான். ஏறு சேவகன், இது இயம்பினான்.- (9674)

'படைத்துறந்து மயங்கிய பண்பினான்
 இடைபெறும் துயர் பார்த்து, இகல் நீதியின்
 நடைதுறந்து, உயிர் கோடலும் நன்மையோ?
 கடைதுறந்து போர், என் கருத்து, என்றான். (9675)

அன்னதோர் போழ்தில் ஏவர் அஞ்சலியாதார்?. (9676)

பேராண்மைக்கு வலிமை சேர்க்கும் ஊராண்மையாகிய
 மனிதநேய அன்பாகிய இதனை இலக்குவனிடமும், அனுமனிடமும்
 கூடக் கண்டிலம்.

காப்பிய இமயம்

சுகசாரணர் துள்ளியின் இரதம் தோய்ந்து, தொல் நிறம் கரந்து, வேறாய் வெள்ளி போன்று இருந்த செம்பும் அம் என வேறுபட்டார். வேய் தெரிந்து உரைக்க வந்தார் - புன்கணார் புன்கண் நீக்கும் புரவலன் அவரை 'வாக்கினின், மனத்தின், கையின், மற்று இவர் வலியாவண்ணம் போக்குமின் விரைவின்' என்றான். (6775-6783). இக்கட்டான நிலையில் பகைவன் அனுப்பிய ஒற்றரிடமும் இராமன் அன்பு காட்டிய பாங்கினை இங்கே உணர்கிறோம்.

இனி, ஆர்வலர் புன்கணர் காண்போம். அடைக்கும் தாழ் இன்மையால் கண்ணீர் வழியாக உலகுக்கு அன்பைத் தூற்றும் விரகதாபம். சீதையைப் பிரிந்தபோது அன்றி, இவ்வாறு நெகிழ்ச்சியற்றது மூன்று இடங்களில்.

இராமன் அசையாத சிந்தை அரவால் அனுங்க அழியாத உள்ளம் அழிவான். 'நாகபாசத்தால்' இலக்குவன் கட்டுண்டான். வீடணன் 'அளியத்தேன் நான்' 'செத்திலென்' 'ஆர் உறவு ஆகத்துக்கேன்', 'கழிந்தும் இல்லேன்', 'அத்தலைக்கு அல்லேன்' யான் 'அபயம்' என்று அடைந்து நின்ற இத்தலைக்கு அல்லேன் எனப் புலம்புகின்றான். Self pity born out of self love. (நாகபாசப் படலம்)

இராமன் சுடுகாட்டில் மோடி மங்கல வாழ்க்கை வைப்பில் தம்பியைச் சென்று கண்டான். பெய் இரு தாரைக் கண்ணீர்ப் பெருந்துளி பிறக்க, 'மார்பிடைத்துடிப்பு உண்டு என்னா, தம்பியைப் பூமியில் வளர்த்தி (நீட்டிக்கிடத்தி). (8637)...

வில்லினை நோக்கும் பாச
வீக்கினை நோக்கும், வீயா
அல்லினை நோக்கும், வானத்து
அமரரை நோக்கும், 'பாரைக்
கல்லுவன் வேரோடு' என்னும்,
பலனவாய் கறிக்கும், கற்றோர்
சொல்லினை நோக்கும்,
தன் கைப் பகழியை நோக்கும்

- தோளான். (8225)

திரு. என்.வி. நாயுடு

'ஈண்டு இங்கு ஒருவன் ஓர் இடுக்கண் செய்ய,
வென்று, இவன் உலகை மாய்த்தல் விதி அன்றால்' (8242)

'தருமமும் ஞானமும் தவமும் வேலியாய்
மருவ அரும் பெருமையும் பொறையும் வாயிலாய்,
கருணை அம் கோயிலுள் இருந்த கண்ணன்' (6411)

பிரமாத்திரத்தால், கட்டுண்ட படைகளைப் போர்க்களத்தில்
வேறு இடத்திலிருந்து வந்த இராமன் கண்டான். self pity.

புன் தொழில் புலை அரசினை வெஃகி என், பூண்டேன்?
கொன்று ஒருக்கினேன், எந்தையை; சாடபுவைக் குறைத்தேன்,
இன்று ஒருக்கினேன் இத்தனை வீரரை; இருந்தேன்!
வன் தொழிற்கு ஒரு வரம்பும் உண்டாய் வரவற்றோ? (8634)

கடைக்கண் தீ உக, அங்கதக் களிற்றினைக் கண்டான்;

'படைக்கலங்களைச் சுமக்கின்ற பதகனேன், பழிபார்த்து,
அடைக்கலப் பொருள் காத்தவாறு அழகிது' என்று அழுதான்.

-(8636)

தம்பியைக் கண்டான்.

பொருமினான், அகம் பொங்கினான், உயிர்முற்றும் புகைந்தான்
குருமணித் திருமேனியும் மனம் எனக் குழைந்தான்;
தருமம் நின்று தன் கண்புடைத்து அலமரச் சாய்ந்தான்

(8638)

விழித்திலன் கண் இணை; அங்கையும் தாளும்
பெயர்த்திலன் உயிர் பிரிந்திலன் - கருணையால் பிறந்தான்.

(8639)

Utter loneliness :

தாங்குவார் இல்லை; தம்பியைத் தழீஇக் கொண்ட தடக்கை
வாங்குவார் இல்லை; வாங்கினால் தெருட்டுவார் இல்லை;
பாங்கர் ஆயினார் யாவரும் பட்டனர்; பட்ட
தீங்குதான் இது; தமிழனை யார் துயர் தீர்ப்பார்?

- 8640

காப்பிய இமயம்

இலக்குவண் 14 ஆண்டுகள் உண்ணாது உறங்காது இருந்தது
இராமன் அறிந்ததே Innermost feelings come out under shock,

பயிலும் காலம் பத்தொடு நாலும் படர் கானத்து
அயில்கின்றேனுக்கு ஆவன நல்கி, அயிலாதாய்!
வெயில் என்று உன்னாய், நின்று தளர்ந்தே மெலிவுஎய்தி,
துயில்கின்றாயோ இன்று? இவ் உறக்கம் துறவாயோ? - 8648

வேள்விக்கு ஏகி, வில்லிம் இறுத்து, ஓர் விடம், அம்மா,
வாழ்விக்கும் 'என்று எண்ணினென், முன்னே வருவித்தேன்;
சூழ்வித்து' என்னைச் சுற்றினரோடும் சுடுவித்தேன்;
தாழ்வித்தேனோ, இத்தனை கேடும் தருவித்தேன்! - 8650

மண்மேல் வைத்த காதலின் மாதா முதலோர்க்கும்
புண்மேல் வைத்த தீ நிகர் துன்பம் புகுவித்தேன்;
பெண்மேல் வைத்த காதலின் இப்பேறுகள் பெற்றேன்;
எண்மேல் வைத்தேன், என் புகழ்; யான்தான் எளியேனோ!
- 8651

மாயா சீதையை இத்திரசித்து அனுமன் முன்பு வாளால் வெட்டி
நிகும்பலை சேர்ந்தான். உண்மைச் சீதை என நம்பி அனுமன்
வெங்கண் நீர் அருவிசோரா இராமன் முன் வீழ்ந்தான், வீழ்ந்தவன்
தன்னை, வீரன்! 'விளைந்தது விளம்புக' என்ன, 'ஆழ்ந்து எழு
துன்பத்தானை, அரக்கன் இன்று அயில் கொள் வாளால் போழ்ந்தனன்'
என்று கூறிப் புரண்டனன், பொருமுகின்றான்.

துடித்திலன், உயிர்ப்பும் இல்லன்; இமைத்திலன்;
துள்ளிக் கண்ணீர்
பொடித்திலன்; யாதும் ஒன்றும் புகன்றிலன்; பொருமி உள்ளம்
வெடித்திலன்; விம்மிப் பாரின் வீழ்ந்திலன்;
வியர்த்தான் அல்லன்;
அடுத்தது துன்பம் யாவும் அறிந்திலர், அமரரேயும். - 8895

இந்திரசித்து அயோத்திக்குப் போனான் என அனுமன் அறிவிக்க,
வினையேன் வந்த
மனை பொடிபட்டது, அங்கு,
மாண்டது தாரம் ஈண்டும்;
எனையன தொடரும் என்பது உணர்கிலேன்!
இறப்பும் காணேன் - 8916

திரு. என்.வி. நாயுடு

தாதைக்கும், சடாயுவான தந்தைக்கும் தமிழன் ஆயு
 சீதைக்கும், கூற்றம் காட்டிக் தீர்ந்திலது ஒருவன் தீமை;
 பேதைப் பெண் பிறந்து, பெற்ற, தாயர்க்கும் பிழைப்பு இலாத
 காதல் தம்பியர்க்கும், ஊர்க்கும், நாட்டிற்கும்'
 காட்டிற்று அன்றே? - 8917

மறுபடியும் சீதையே குற்றவாளி-யாவும் சேர்ந்தே மீட்சிப்படலத்தில்
 நேர்ந்த கொடுமைக்கு அடிகோலும்.

இராவணனுக்கும் பலவிதத் துன்பங்கள், சோர்வுகள்
 உண்டாயின. அவனுடைய தங்கை தலையின் தாங்கிய செங்கையள்,
 சோரியின் தாரை சேந்து இழி கொங்கையள், மூக்கிலள், குழையின்
 காதிலள் மங்குலின் ஒலி படத்திறந்த வாயினள். அவன் கழல்
 விழுந்தனள், புரண்டாள். 'யாவர் செயல்' என்றான். மன்மதனை ஒப்பர்
 எனத் தொடங்கி, 'இராமனும் இலக்குவனும் என்பர் பெயர்' என்றான்.
 'நீ இடை இழைத்த குற்றம் என்னை கொல்' என இராவணன்
 வினவினான்.

என் வயின் உற்ற குற்றம் யாவர்க்கும் எழுத ஒணாத
 தன்மையன் இராமனோடும் தாமரை தவிரப் போந்தான்,
 மின்வயின் மருங்குல் கொண்டாள், வேய்வையின் மென்தோள்
 கொண்டாள்,

பொன்வயின் மேனிகொண்டாள், பொருட்டினால் புகுந்தது'
 என்றாள். இது சூர்ப்பணகை வினட.

'ஆர் அவன்' என்ன, சூர்ப்பணகை 'ஐய, ஆழித்தேர் அவன் அல்குல்...
 பார் அவன் பாதம் தீண்டப் பாக்கியம் படைத்ததம்மா, பேர் அவன் சீதை'
 என்று வடிவு எலாம் பேசலுற்றதும்

கரனையும் மறந்தான்; தங்கை மூக்கினைக் கடிந்து நின்றான்
 உரனையும் மறந்தான், உற்ற பழியையும் மறந்தான், வெற்றி
 அரனையும் கொண்ட காமன் ஆம்பினால், முன்னைப் பெற்ற
 வரனையும் மறந்தான், கேட்ட மங்கையை மறந்திலாதான்! - 3149

அக்கனை விண்ணொடு மண் காண மாருதி தேய்த்தான்... என்ன
 ஆயிற்று?

அண்டம் உற்றுளது ஊர் அழுத பேர் அமலை - 5709

காப்பிய இமயம்

அயன் மகன் மகன் மகன் அடியின் வீழ்ந்தனன்
மயன் மகள், வயிறு அலைத்து அலறி மாழ்கினான். - 5715

இராவணன் எதுவும் சூறவில்லை, இந்திரசித்து 'எம்பியோ
தேய்ந்தான் எந்தை புகழன்றோ தேய்ந்தது' (5721) என எழுந்தான்.

கும்பகருணன் மறைவைக் கேட்ட இராவணன், மராமரம்
பணைகளோடும் மண்மேல் விழ்வதே போலவிழ்ந்தான்.-(7707)
அறிவழிந்து அவசனாகி அரற்றினான்.-(7708) மானுடவன் வில்
ஒன்று நின்னை விளிவித்துளது என்னும் சொல் அன்றோ என்னைச்
சுடுகின்றது? (7712) மானுடவன் மெல் அம்பு மெய் உருவ
நீண்டனவாம்; தாம் இன்னம் நின்றாராம், தோள் நோக்கி... (7713)

அதிகாயன் இறந்துபோக, ஐய அதிகாயன் முதல்வர் ஆய
சோகலக் குமரர் எல்லாம் கொடுத்தனர் ஆவி (7987) என்றனர்
தூதர். அப்போது இராவணன் நிலை:

ஏங்கியவிம்மல் மானம், இரங்கிய இரக்கம் வீரம்
ஓங்கிய வெகுளி துன்பம், என்று இவை ஒன்றற்கொன்று
தாங்கிய தரங்கம் ஆகக் கரையினைத் தள்ளித் தள்ளி,
வாங்கிய கடல்போல் நின்றான் - அருவி நீர் வழங்கு கண்ணான்
(7988)

கண்ணீர் கலுழ்ந்தது. மனத்தில் எழும் அலைகள். விம்மல்
மானத்தையும், இரக்கம் வீரத்தையும் வெகுளி துன்பத்தையும்
அலைகளைப் போல ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தள்ளிக் கரைசேர்த்தன.

நகும், அழும், முனியும், நானும்; பெண் எனும் பெயர எலாம்
பிளப்பென் என்று எண்ணும் (இராமனோடு ஒற்றுமை) மானத்தால்
புழுங்கி நையும். (7890)

வீடணன் தந்த வெற்றியிலே இந்திரசித்து வதை
இராவணனுடைய அவலத்தை முதன் முறையாகவும் கடைசி
முறையாகவும் காண்கிறோம். பத்துத் தலைகளும் தனித்தனி
அரற்றும். (9201-9207) மகன் உடலை நாடிக் களத்தில் புகுவான்.

திரு. என்.வி. நாயடு

தலை கண்டிலன். உடல் கொண்டு ஊர் புக்கான். சீதையையும் கொல்ல ஓடினான். தயிலத் தோணி வளர்த்து உடலை அதில் இட்டு, மாற்றலரை வெல்லச் சென்றான். (9208-9229)

இத்துணை வேதனையிடையேயும் இராவணனின் அன்பு புலப்படுகிறது; உண்மைதான். ஆனால், இந்த அன்பு தனி வேதனையை மையமாகக் கொண்டது; தன்னை மறவா - தன்னவரைப் பேணும் அன்பு. இராமபிரான் அன்பே ந மாற்றார்மாட்டும் செல்லும் அன்பு.

இராவணனிடம் முறையே காமமும் மானமும் அன்பை மீறின. இராமன் அன்பு பிறர் மேலது. இராவணன் அன்பு தன்மேலது.

அன்பின் மெய்ப்பாடு:

கணையாழி பெற்ற சீதை

இறந்தவர் பிறந்த பயன் எய்தினர்கொல் என்கோ?
மறந்தவர் அறிந்து உணர்வு வந்தனர்கொல் என்கோ?
துறந்த உயிர் வந்து இடை தொடர்ந்துகொல் என்கோ? (5291)

வாங்கினள்; முலைக்குவையில் வைத்தனள், சிரத்தால்
தாங்கினள்; மலர்க்கண் மிசை ஒற்றினள்; தடந்தோள்
வீங்கினள்; மெலிந்தனள்; குளிர்ந்தனள்; வெதுப்போடு
ஏங்கினள்; உயிர்த்தனள்; இது இன்னது எனல் ஆமே? (5293)

மோக்கும்; முலை வைத்து உற முயங்கும்; ஒளிர் நல்நீர்
நீக்கி, நிறை கண் இணை ததும்ப, நெடு நீளம்
நோக்கும்; நுவலக் கருதும், ஒன்றும் நுவல்கில்லாள்
மேக்குநிமிர் விம்மலள்; விழுங்கலுறுகின்றாள். (5294)

ஆண்தகைதன் மோதிரம் அடுத்த பொருள் எல்லாம்
தீண்டு அளவில், வேதிகை செய்தெய்வ மணி கொல்லோ
(5295)

காப்பிய இமயம்

சூடாமணி பெற்ற இராமன்

பைப் பையப் பயந்த காமம் பரிணமித்து உயர்ந்து பொங்கி,
மெய்யுற வெதும்பி, உள்ளம் மெலிவுறு நிலையை விட்டான்
ஐயனுக்கு, அங்கி முன்னர் அங்கையால் பற்றும் நங்கை
கை எனல் ஆழிற்று அன்றே கைபுக்க மணியின் காட்சி!

(6053)

பொடித்தன உரோமம்; போந்து பொழிந்தன கண்ணீர்; பொங்கித்
துடித்தன மார்பும் தோளும்; தோன்றின வியர்வின் துள்ளி;
மடித்தது மணி வாய்; ஆவி வருவது போல ஆகித்
தடித்தது மேனி; என்னே, யார் உளர் தன்மை தேர்வார்? (6054)

மோதிரம் பெற்ற பரதன்

அழும்; நகும்; அனுமனை அழிக்கைகளால்
தொழும்; எழும்; துள்ளும்; வெங்கனி துளக்கலால்;
விழும் அழிந்து; ஏங்கும்; போய் வீங்கும்; வேர்க்கும்; அக்
குழுவொடு குனிக்கும்; தன் தடக்கை கொட்டுமால். -10199

'ஆடுமின், ஆடுமின்' என்னும்; ஐயன்பால்
'ஓடுமின் ஓடுமின்' என்னும்; 'ஓங்கு இசை
பாடுமின் பாடுமின்' என்னும்; பாவிசை, சூடுமின்
சூடுமின் தூதன் தான் எனும் - 101200

வேதியர் தமைத் தொழும்; வேந்தரைத் தொழும்
தாதியர் தமைத் தொழும்; தன்னைத் தான் தொழும்;
ஏதும் ஒன்று உணர்குறாது இருக்கும்; நிற்குமால்;
காதல் என்றதுவும் ஓர் கள்ளில் தோன்றிற்றே! - 10203

சேவடி இரண்டும் அன்பும் அடியுறையாகச் சேர்த்தி,
பூ அடி பணிந்து வீழ்ந்த பரதனைப் பொருமி விம்மி,
நாவிடை உரைப்பதொன்றும் உணர்ந்திலன், நின்ற நம்பி,
ஆவியும் உடலும் ஒன்றத் தழுவினன் அழுது சோர்வான்.

- 10278

அன்பு ஆர்வம் உடைமையை ஈனுவதையும், ஆர்வம் உடைமை
நண்பு என்னும் நாடாச் சிறப்பை ஈனுவதையும் காண்போம். 'வாழி

திரு. என்.வி. நாயடு

நண்பினை' உன்னி மயங்குவாள். (5091) அனுமன் இருவரை எய்த
நோக்கி (சனகன் உருவ நோக்கியது போல)

அன்பினன், உருகுகின்ற உள்ளத்தன், ஆர்வத்தோரை
முன்பிரிந்து அனையர் (கருங்கடல் பள்ளியில் பிரிந்தவர்
கூடினார் என முன்பே சொன்னாரே) தம்மை முன்னினான்
என்ன நின்றான். (3759)

என்பு நெக்கு உருகுகின்றது, இவர்கின்றது அளவில் காதல்
அன்பினுக்கு அவதி இல்லை, அடைவு என் கொல்? (3763)

இவ் உருக்கம் இராம பக்தியாகப் பரிணமிக்கிறது - காவியம்
முழுவதும்.

சுக்கிரீவன் கண்டனன், நோக்கினான். தேறினன்
அமரர்க்கெல்லாம்..., மாறி இப்பிறப்பில்..., ஆறுகொள்...; வேறு
குழுவை... இவர்கின்ற காதல் ஓதக் கனைகடல் கரை நின்று ஏறாக்
கண் இணை கனிய நோக்கி அனகனைக் குறுகினான்.

(இங்குள்ள தொடர்களுக்கெல்லாம் பல்வேறு பாடல்களில்
வருவன. அங்கங்கே அன்பின் கோலத்தைக் குறிப்பன -பதிப்).

'எனக்கும் நிற்கும் நேர்: நினைச்செற்றவர் என்னைச் செற்றார்.
உன்னோடு உற்றவர் எனக்கும் உற்றார். உன் கிளை எனது. என் காதல்
சுற்றம் உன் சுற்றம். நீ என் உயிர்த் துணைவன். (3812) -இராமனின்
சுற்று.

வீடணனும்

முன்புறக் கண்டிலன், கேள்வி முன்பு இலென்;
அன்புறக் காரணம் அறியகின்றிலென்;
என்புறக் குளிரும்; நெஞ்சு உருகும். - 6384

இராமன் இதை அறிந்து கூறுகின்றான்: 'எம்முழை அன்பின்
வந்த அகனமர் காதல் ஐய' என்கின்றான். - 6507

காப்பிய இமயம்

இராவணன் கூறியது போல், வீடணன் ஆரசின் மேல் ஆசை ஊன்ற வந்தவன் அல்லன்.

இவ்வாறு, இராமன் அன்பு ஈனும் ஆர்வம் உடைமையையும், ஆர்வம் உடைமை நட்பையும் ஈனுவதைக் காண்கிறோம். (குறள்) இராமன் ஆர்வத்தை நட்பாக்கிக்கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிராட்டி திருவாக்கு: 'உருக்கினன் உணர்வை' (5254) ஆதலின் 'வினவுதற்கு உரியன்' இரக்கமே ஆகவந்து எம்பிரான் நாமம் சொல்லி உருக்கினன் உணர்வை. வாழ்க!

அறிஞர் NVN அவர்கள் ஓர் இடத்தில் சொற்பொழிவு ஆற்றுவதற்கு எழுதிவைத்த கைக்குறிப்புகளே இப்பகுதியில் காணப்படுபவை. கட்டுரையாக எண்ணுவது தவறு. குறிப்புகளில் தொடர்ச்சி இல்லாதது போல் தோன்றும். நுணுகி நோக்கினால் அத்துணைக் குறிப்புகளும் கம்பன் காட்டிய வழி அன்பே யாகும் என்ற கருத்தை விளக்குவனவே என்பது தெளிவாகும்.

குறிப்புகளைக் கட்டுரையாக்கிவிடாமல் அவர் குறித்துவைத்தபடியே அச்சிடப்பட்டுள்ளன. பாடல்களின் எண்கள் குறித்தமையும் ஆங்காங்கே சில சிறு குறிப்புகள் இணைப்பாகச் சேர்த்தமையுமே எம் பணி - பதிப்பாசிரியர்.

5
துளசியில் அறிய
வேண்டியன

கல்லாப் புல்லர்க்கு நல்லோர்
சொன்ன பொருள்

இராமனுடைய தூதனாகச் சென்ற
அங்கதன் எண்ணுவது:

மேகம் அமுதத்தையே மழையாகப்
பொழிந்தாலும் மூங்கில் பூக்காது,
காய்க்காது. அவ்வாறே, இப்புல்லனிடம்
இராமனுடைய அறிவுரை பயன் தராது.
6-16

காப்பிய இமயம்

தவளையைக் கொல்வதால் சிங்கத்தின் பெருமை ஓங்குமா? உன்னைக் கொல்வதால் வானரத் தலைவருக்கு, இப்போது புகழ் மேலும் ஓங்காது. 6-23

வளைந்த வில் போன்ற சொற்களால், அங்கதனுடைய வாய் உமிழ்ந்த சரங்கள், இராவணனுடைய நெஞ்சில் தீயை மூட்டின. தன் நெஞ்சில் நின்ற இரும்புச் சலாகையை இராவணன் மறுமொழி என்ற இடுக்கியால் குத்தி எடுத்தான் - தற்புகழ்ச்சியில் திளைத்தான். 6-23

இராவணனின் தற்புகழ்ச்சியைக் கேட்ட அங்கதன் கூறியன:

இராமன் வெறும் மானிடன்தானா? காமதேனுவும் பசுத்தானா? கல்ப தருவும் மரம்தானா? கங்கையும் அறுதானா? அன்ன தானமும் பிற தானங்களுள் ஒன்றா? அமுதமும் ஓர் உணவுதானா? கருடனும் ஒரு பறவைதானா? சேடன் பாம்புதானா? சிந்தாமணியும் ஒரு கல்தானா? 6-26

தீய வழியை நாடுவோன், ஆசை உடையவன், உலுத்தன், எண்ணும் திறமை இல்லாதவன், முற்றிலும் வறிஞன், தற்பெருமை பாராட்டுவோன், மிக்க வயோதிகன், தீரா நோயுற்றவன், என்றும் சினம் உடையவன், திருமாலைப் புறக்கணிப்பவன், வேத வல்லுநரை வெறுப்பவன், தன் உடல் இன்பத்தைமட்டும் பேணுபவன், பாவங்களின் உருவம் - இவர்கள் வாழ்தலினும் இறத்தல் நன்று.

உன் செல்வம் ஆணிவேர் அற்ற மரம்; பிறர்துயரத்தால் பெற்றது. அவ் ஆக்கத்தில் உன் முயற்சி சிறிதே. பிறர் உழைப்பையே நம்பி உள்ள செல்வம் விரைவில் அழியும். மழையால் வரும் ஆற்று வெள்ளப் பெருக்கு மழை நின்றதும் வற்றிப்போகும். ஊற்று நீரையும் உறைபனியையும் தோற்றுவாயாகக் கொண்ட ஆறே என்றும் வற்றாத ஜீவநதி. ராமபக்தியே அத்தகைய தோற்றுவாய்.

இக்கட்டுரைக்கு ஆதாரமான செய்திகள் துளசீதாசரின் இராம சரிதமானசத்தில் இருப்பவை.

-பதிப்பாசிரியர்

திரு. என்.வி. தாயுதன்

பெரியாரைப் பேணித் தமராக் கொளல்

சித்திரகூடத்தில் சனகன் மனைவி சுநயநா, கோசலையின் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டு சூழுவது:

சிறியோருடைய பெருமை பெரியோரைச் சேர்ந்தொழுகலால் உண்டாவதே. தீயின் புகை மேலே எழும்புவது அதன் கீழே உள்ள நெருப்பால் அன்றோ! மலை உச்சியில் உள்ள புல்லையும் மரங்களையும் தாங்குவது மலையே அன்றோ!

மக்கள் சூரியனுக்குக் கருப்பூர ஆரத்தி எடுக்கின்றனர். அதனால் ஒளி பெறுவது சூரியன் அல்ல; கருப்பூரம்தான். சூரியனைக் காணக் கருப்பூரம் உதவுவதில்லை.

இராமனுக்கும், இரவிகுலத்துக்கும் என் மகள் சீதையால் என்ன பணிபுரியமுடியும்? அவளன்றோ, இராமனை அடைந்ததால் பெருமை அடைகிறாள்?.

பரதன் சொல்வன : இராமனிடம் சித்திரகூடத்தில் 'எதற்குமே விதியின்மேல் பழி போடுவது மனிதர் வழக்கம். என் துரப்பாக்கியம், என்னை ஈன்றாளின் நேர்மையற்ற ஆசை, என்னை ஆளுடையவன் என்பால் கொண்ட அன்பு, காலத்தின் கோலம் யாவும் ஒன்று சேர்ந்து என்னை இந்நிலைக்குக் கொணர்ந்துள்ளன'.

பகலில், போகவேண்டிய பாதை அறியாது, தடுமாறுவோன் தன் தவறுக்குச் சூரியன்மீது பழிபோடுவது போலும் இது. 2-267

சித்திரகூடத்தில் சுநயநாவின் வாக்கு: வாழ்க்கையில் இன்ப - துன்பங்கள், நன்மை - தீமைகள் கலந்துள்ளன. ஆனால், நாம் காண்பதாகக் கருதுவதும், கவல்வதும், துன்பத்தையும் தீமைகளையும் பற்றியனவே.

காகங்களும், ஆந்தைகளும், வாத்துகளும் எங்கும் காணப்படுகின்றன. அன்னங்களைக் காண்பது அரிது.

மேலும், விதியின் கொடுமையை அடிக்கடி நினைக்கிறோம். அதே விதி நமக்குச் செய்த நன்மைகள் சிலவே ஆயினும், அவற்றை

காப்பிய இமயம்

நினைப்பதில்லை. விதி நம் வாழ்க்கையில் புகுந்து விளையாடுகிறது: விளையாட்டுக்கு முறை ஏதும் இல்லை. குழந்தைகளின் விளையாட்டைப் போலவே தன் இச்சைப்படி. 2-281

இயற்கையை வெல்ல முடியுமா? பெண் ஒருத்தி அழகிய ஆணைக் கண்டு காமுறுவாள் ஆயின், அவள் தன் உடன்பிறந்தார், தந்தை, தமையன் யாவரையும் புறக்கணிப்பாள்.

சூரியகாந்தமணி சூரியனைக் கண்டதும். ஒளிகாலுவதை அதனால் தடுக்க இயலாது. காம நெகிழ்ச்சியும் அத்தகையதே. 2.17-8

சூர்ப்பணகையின் காமத்தைப் பற்றி இலக்குவன் கூறியன: பிறருக்கு ஏவல் செய்வோன் இன்பத்தை விழைவது போலும், பரமஏழை பிறருடைய நன்மதிப்பை நாடுவது போலும், கவறும், கள்ளும் பேணுவோன் செல்வத்தை விரும்புவது போலும், பாதிவிரத்யத்தினின்று வழுக்கிய பெண் நற்கதி வேண்டுவது போலும், உலுத்தன் புகழைத் தேடுவது போலும், பற்றுக்கள் அறாதவன் வீடு பேறு விழைவது போலும், ஆகாயத்தைக் கறந்து பால்குடம் நிரப்புவது போலும் அவளுடைய ஆசை. 2.17-8

சூட்டிட நீட்டும் ஏடவிழ் மாலை

இராமன் வில்லை முறித்ததும், மக்கள் ஆரவாரித்தனர்; ஆடவர் ஜாஞ்ஞா, மிருதங்கம், சவகம், பேரி, தபலா, டோல் போன்ற இசைக்கருவிகளை முழக்கினர்; பெண்கள் மங்கள கானம் பாடினர். சீதையின் தாய் வெய்யிலால் வறண்ட பயிர் மழையால் தழைத்தது போலத் தோன்றினாள். சனகன் வெள்ளத்தில் எதிர் நீச்சல் போட்டுச் சோர்ந்தவன் காலில் தரைதட்டியது போல உயிர்பெற்றான். சீதை சாதகப்பறவை மழைநீர் பெற்றது போலக் களித்தாள்.

சதானந்தன் ஆணை இட, சீதை, நான்கு தோழியர் புடைசூழ, சனகன் அன்றே முடித்த விரவஜித் யாகத்தின் மணம் கமழும் வெற்றி மாலை ஏந்தி, அன்னப்பேடை போல நடந்து வந்தாள். இராமன் அருகில் வந்ததும் நாணி நின்றான். காதல் ஓங்க, இராமனை நோக்கினாள். இராமனுடைய முகஒளியால் செயல் இழந்து, தெளிவுற்று அம்மாலையை இராமன் தோளில் அணிவித்தாள். 1-263

திரு. என்.வி. நாயடு

பற்றுக்களால் ஐயமும் அச்சமும்

ஆசை அறாதவனும், உலுத்தனும் பிறரை ஐயுறுவதும் அஞ்சுவதும் இயல்பு.

நாய் ஒன்று வறண்ட எலும்புத் துண்டைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவ்வழியே சிங்கம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. தன் எலும்புத் துண்டைச் சிங்கம் கவர்ந்துவிடுமோ என ஐயற்று அஞ்சிய நாய், அந்தத் துண்டை வாயில் கவ்விக்கொண்டு ஓடுகிறது.

அவ்வாறே, தேவர் தலைவன் இந்திரன் நாரதனைக் கண்டதும், தான் அழிரம் வேள்விகளை இயற்றிப் பெற்ற பதவியையும், தான் நுகரும் செல்வச் சிறப்பையும் நாரதன் பறித்துவிடுவானோ என்ற ஐயத்தையும் அச்சத்தையும் கொண்டான். 1.125

அவை யடக்கம்

உயரமாகப் பறக்கும் வல்லமையை உடைய கருடீனாலும் சூரியனை அடைய இயலாது; கொதுகாலும் இயலாது.

இராமனுடைய புகழைப் பிரமனாலும் கூற இயலாது; என்னாலும் இயலாது. இதை அறிந்தும் யான் இம் முயற்சியை ஏற்றுக்கொண்டேன். அம்முயற்சியைப் பாராட்டுவீராக.

வால்மீகியும் நாரதனும் புகழாத ராம குணாதிசயங்களை நான் கூறமுடியும் என்ற கருத்தால் அன்று; என் மனத் திருப்திக்காகவே எழுத முற்பட்டேன்; பிறருக்காக அன்று. 1.7;...

தெருண்ட மேலவர் கீழவர்ச் சேரினும் அவர் புன்மையை மாற்றுவர்

சுடர் மணிகள் இமைக்கும் நெற்றிக்கு அருகில் கொடிய நச்சுப்பையுடன் பல்லும் உளது. எனினும், மணியை நச்சு அணுகாது. மணியின் ஒளி நச்சையும் நிறம் பெறச் செய்யும்.

நல்லோர் தீயோர் அருகில் இருந்தாலும், அவரைத் தீமை அணுகாது. நல்லோருடைய சகவாசம் தீயோரைப் புனிதமாக்கும். 1.3.5

பாதரசம் பட்டதும் பித்தளையும் பொன் ஆகும்.

காப்பிய இமயம்

காவியப் பொழிவு

மணி, மாணிக்கம், முத்து முறையே நாகம், மலை, யானையினின்று கிடைத்தாலும், அவை தத்தம் பிறப்பிடத்தில் ஒளி கால்வதில்லை. அரசனுடைய மகுடத்திலும், அழகிய பெண்ணின் மேனியிலுமே அவற்றின் பெருமை விளங்கும். அவ்வாறே, கல்வி கேள்விகளில் சிறந்த கவிஞனுடைய பெருமை அவனுடைய கவிமில் விளங்கல் பக்திப்பொருளால் மட்டுமே விளங்கும். பக்தியை உட்கொண்டிருந்தால், கலைமகள் பிரமலோகத்திலிருந்து மகிழ்ச்சியுடன் அக்கவிஞனிடம் ஓடோடி வருவாள். தோ 1.11

ஓர் அழகிய நங்கை தேர்ந்த அணிகலன்களைப் பூண்டிருக்கலாம்; எனினும், தகுந்த ஆடை அணியாவிட்டால், அணிகள் விளங்கா.

அவ்வாறே, கவிதைக்குரிய முறையான யாப்பு, அணிகளைப் பெற்றிருந்தும், இராமன் பெயர் பொதிந்திரா விட்டால், காவியத்தில் பொலிவு இராது. 1.10

கம்பரும் துளசீதாசரும்

'இத்திருவை நிலவேந்தர் எல்லோரும் காதலித்தார்' எனச் சீதையை மணம்புரியவந்த அரசர்களைக் கம்பர் குறிப்பதைத் துளசிதாசர்: கருடனைப்போன்று உயரத்தில் விரைவாகப் பறக்க ஆசைப்படும் காகம்; சிங்கத்துக்கு உரியதை விரும்பும் முயல்; காரணமின்றிப் பிறன் மீது சினங்கொள்வோன் தன் உயர்வை நச்சுதல்; சிவனிடம் பகைமை கொண்டவன் செல்வத்தைச் சேர்க்க முயல்வது; இரவலர்க்கு ஈயாத உலுத்தன் புகழை நாடுதல்; ஆசைகளுக்கு அடிமையானவன் தூய வாழ்க்கையைப் பேணுதல்; திருமால் அடியார் அல்லாதவன் துறக்கம் அடைதல் - இவை பயன் தரா; அத்தகையது சீதைபால் அவ் அரசர் கொண்ட காதல். 1.267

உண்மையும் கரவும்

உண்மையோடு கரவு கலந்தால் உண்மை நிலைபெறும், கரவு வெளியேறும்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

பாலுடன் நீர் கலந்தால் வேற்றுமை தெரிவதில்லை. அதில் வஞ்சமெனப்படும் புளிப்புக் கலக்கும்போது, பால் - நீர் வெளியேறி, பால், திரிந்து உண்ணற்கு இனிய 'பனீர்', நிலை பெறுகிறது. 1.57.2

கால் நகம் முதல் உச்சிவரை வெகுளியில் தோய்ந்த பரசுராமன் இராமனை ஏசல்:

அட்டா, பால்வடியும் முகம்; காளசூட விஷம் நிரம்பிய மனம்
புகழ் என்னும் வெள்ளை சாத்திய உடல்; மை எனக்

கருத்த உள்ளம் 1.277.4

ஜயந்தன் முயற்சி

இந்திரனுடைய மகன் ஜயந்தன் இராமனுடைய வள்ளன்மையை அறியக் காக வடிவில் வந்தது, கடலின் அழத்தை ஓர் ஏறும்பு அளக்க முயல்வதை ஒக்கும். 3.1.3

காலத்தால் ஆற்றா நன்றி

உண்ணும் நீர் வேட்கையால் உயிர் இழப்பான் ஒருவற்கு, அவன் செத்தபின் அமுதக்கடலில் குளிப்பாட்டுவேன் எனக் கூறுவதால் பயன் என்?.

நீர் வற்றிக் காய்ந்துபோன பயிருக்கு மழையால் பயன் என்?

உரிய காலத்து உதவாது பின்னர்க் கழிவிரக்கப்படுதலால்

பயன் என்? 1.261

சீதையின் காதல்வேதனை

சனகன் அவையில் வில் இறுக்க எழும் இராமனை, காதல் தீயால் வாடும் சீதை காண்கிறாள். அவளுக்கு ஒவ்வொரு கணமும் ஒரு யுகமாகத் தெரிகிறது. அவளுடைய எண்ணங்களைக் கவி கூறுகிறார்.

6

குளகத்தில் இராமன்

மணக்கோலத்தில்

இராமன் மணக்கோலம்
கொண்டதைக் கம்பர் 20 பாடல்களைக்
கொண்ட குளகத்தில் அநுபவிக்கிறார்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

சங்கினம் தவழ்கடல் ஏழில் தந்தவும்,
 சிங்கல் இல் அருமறை தெரிந்த தீர்த்தமும்,
 கங்கையே முதலிய கலந்த நீரினால்,
 மங்கள மஞ்சனம் மரபின் அடியே - 1207

“மஞ்சனம் அடி, கன்னிமார்களை வேதியர்க்கு நல்கி, கலவை சாத்தி, சுழியம் சூடி, குழை தோன்ற, திலகம் மின்ன, கழுத்து அணி தரள வெண்கொடி, தோள்அணி வளையம், தடக்கையின் நடுவண் வளையம் கடகம் மின்ன, மார்பினில் ஆரம் வயங்கிக் காட்ட, உத்தரீயம் மார்பில் தோன்ற, மார்பினில் நூல் முடித்து, உதர பந்தனப் பட்டுச் சாத்தி, வாள் வீக்கி, தொங்கல் நாற்றி, முகம் ஆசையின் ஒளிகளை அளந்து காட்ட, சிலம்பு பாதம் பற்ற, கோலம் தாங்கினான், பன்னக மணிவிளக்கு அழலும் பாயலுள் அநந்தர் நீங்கினான்”. (1208-1226)

விள, விள, மா, விளச்சீர்கள் பெரும்பாலும் ஆசிரியத்தளையில் இணைந்தன.

வீடணன் கண்ட இராமன்

செங்கதிர்ச் செல்வன் செம்மல் (சுக்கிரீவன்) ஆற்றுப்படுத்த, வீடணன் கடற்கரையில் கார்க்கடல் கமலம் பூத்தது எனப் பொலிவதனைக் கண்டான். இக்காட்சியைக் கம்பர்:

அள்ளிமீ(து) உலகை வீசும் அரிக்குலச் சேனை நாப்பண்
 தெள்ளுதண் திரையிற்(று) ஆகி, பிறிதுஒரு திறனும் சாரா
 வெள்ளிவெண் கடலுள் மேல்நாள் விண்ணவர் தொழுது வேண்ட,
 பள்ளிதீர்ந்(து) இருந்தான் என்னப் பொலிதரு பண்பினானை
 - 6494

பொலிதரு பண்பினானை, மணி என வயங்குவானை, சுந்தரத் தோளினானை, சிற்றவை பணித்த மோலி பொலிகின்ற சென்னியானை, வீரனை, நோக்கி, மயிர் சிலிர்ப்ப, கண்ணீர் வார, நெஞ்சு உருகி, ‘அறநிறம் கரிதோ?’ என்றான். (6494-6498)

விள, மா, மா, விள, மா, மா என 6 சீர்கள்; ஆசிரிய வெண்தளைகள் விரவியது 5 பாடல்களால் ஆன குளகம்.

காப்பிய இமயம்

இனி, பிற பாத்திரங்களுக்கெனக் கம்பன் கொண்டுள்ள குளகங்களைக் காண்போம்.

மழுவாளன் வந்தான்

மிதிலையிலிருந்து இராமன் சீதையுடன் அயோத்திக்குப் போகும் வழியில், பறவைகள் தடைசெய்ய, புள்ளின் குறிகொள்வான், 'இன்றே வரும் இடையூறு அது நன்றாய் விடும்' என்றான். அப்போது,

என்னும், அளவினில் வானகம் இருள் கீறிட, ஒளியாய்
மின்னும்படி புடை வீசிய சடையான்; மழு உடையான்;
பொன்னின்மலை வருகின்றது போல்வான்; அனல் கால்வான்;
உன்னும் தழல் விழியான்; உரும் அதிர்கின்றதுஓர் மொழியான்

- 1269

கனி, கனி, கனி, மாச்சீர்களால் வஞ்சித்தளை மட்டுமே பயிலும் பாட்டுக்களால் ஆனது இக்குளகம்.

“உரும் அதிர்கின்றஓர் மொழியான், அயில் முக வானிகள் தெரிவான்” (எழுவாய்கள்) ‘முனிவு யாது?’ என்று அயல் கருத, பாரின்மிசை வெஞ்சுடர் படர, உமைகேள்வனை ஒப்பான், மழு உடையான் குருதிப் புனல் அதனில் குடைவான், வடி வானிகள் தெரிவான், மழுவாளவன் (எழுவாய்கள்) வந்தான்.

இந்தச் சந்தம் சீதை, இராமன், சூர்ப்பணகை என்ற பாத்திரங்கள் வருகையிலும் பயிலும்.

சீதை: ‘பொன்னின் ஒளி பூவினவெறி சாந்துபொதி சீதம்’ (1144)

இராமன்: ‘வெய்யோன் ஒளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறைய’ (1926).

சூர்ப்பணகை: விஞ்சுகுளிர் பல்லவம் அனுங்க’ (2762).

சடாயுவை அணுகினர்

அகத்தியன் இராமனைப் ‘பஞ்சவடியில் உறையின்’ என, அண்ணலும் விடை கொண்டு, காவதம் பலவும் நடந்து செல்லும்போது கண்டனர் கழுகின் வேந்தை.

திரு. என்.வி. நாயுடு

உருக்கிய சுவணம் ஒத்து, உதயத்து உச்சி சேர்
 அருக்கன் இவ் அகலிடத்து அலங்கு திக்கு எலாம்
 தெரிப்புறு செறிசுடர் சிகையினால் சிறை
 விரித்து இருந் தனன் என, விளங்குவான்தனை - 2691

விள, விள, மா, விளச் சீர்கள் ஆசிரியத்தளை கொண்ட 8
 பாடல்களால் சடாயுனைவ வருணித்து 'வீரனை அணுகினர்' என
 முற்றுப் பெறும்.

"உருக்கிய சுவணம் ஒத்து... திக்கு எலாம் சிறை விரிது
 இருந்தனன் என
 விளங்குவான்தனை... மந்தரகிரி என வயங்குவான்தனை...
 பவளநீள் கொடி போல் நிறம் பொலிந்தெனப்
 பொலிகின்றான்தனை...
 சேய்மையில் நோக்குறு சிறுகணான்தனை, யானையின்
 தோட்டிபோல் ஒளிர் துண்டத்தான்தனை...
 இரவியின் பொலி மவுலியான்தனை... கற்பங்கள் பல
 கண்டுளான் தனை...
 வீரனை - அழங்கு அவர் அணுகினர்". - 2691-98

சூர்ப்பணகை இராமனைக் கண்டபோது

அவள் நிலைமையைக் கவி கூறுவது:

நீலமாம் மணிநிற நிருதர் வேந்தனை
 மூல நாசம்பெற முடிக்கும் மொய்ம்பினான்
 மேலை நாள் உயிரொடும் பிறந்து தான் விளை
 காலம் ஓர்ந்(து) உடன்உறை கடிய நோயனாள் - 2739

விள, விள, மா, விள என் 4 சீர்கள், வெண்தளையும்
 ஆசிரியத்தளையும் விரவின 3 பாட்டுக்கள்.

கடிய நோயனாள், இறுதி ஈட்டுவாள், நோன்மையாள்,
 (எழுவாய்கள்) இராகவன் இருந்த சூழல்வாய் எய்தினாள்.
 (2739-2741)

கலுழன்

நாகபாசம் இளைய காளை தோள்களை இறுகுறப் பிணிக்க,
 அன்பின் மிகையால், மெள்ள இருநூடு வந்து தெரிவான் எவன் எனக்
 கம்பர் வினை முற்றைத் தொடர்ந்து வினை எச்சங்களாலும்
 எழுவாய்கள் பலவற்றாலும் விளக்குவார்.

காப்பிய இமயம்

அசையாத சிந்தை அரவால் அனுங்க அழியாத
உள்ளம் அழிவான்
இசையா இலங்கை அரசோடும் அண்ணல்
அருள்இன்மை கண்டு நயவான்
விசையால் அனுங்க வரமேரு வையம் ஒளியால்
விளங்க இமையாத்
திசையானை கண்கள் முகிழா ஒடுங்க நிறைகால்
வழங்கு சிறையான் - 8245

காய், மா, மா, மா, காய், மா, மா என்ற 7 சீர்கள் வெண்தளையால்
கட்டுண்டன. (சில அடிகளில் காய்ச்சீரும் மாச்சீருமாக உள்ளன)
5 பாடல்கள்.

“நிறைகால் வழங்கு சிறையான், நாகம் மெலிய, மோலி
சுடரோனின் மும்மை சுடர, வெய்யோன் தென்பால் எழுந்து வடபால்
நிமிர்ந்து வருகின்ற செய்கை தெரிய, துயர் தீர அண்ணல் திருமேனி
கண்டு தொழுவான், 'மேலும் முன் சொன்ன எழுவாயையே கொண்டு,
'பணிவான்', 'மொழிவான்' என்ற முற்றுக்களுடன் பாட்டுக்கள் முடியும்.

கம்பன் கண்ட மக்கள் செயல்கள்

மிதிலை மக்கள் சீதையின் திருமண அணி காண்போர்,

தோரணம் நடுவாரும் தூண்உறை பொதிவாரும்
பூரண குடம்எங்கும் புனைதுகில் புனைவாரும்
கார்அணி நெடுமாடம் கதிர்மணி அணிவாரும்
அரண மறைவாணர்க்கு) இன்அமு(து) அடுவாரும்
(1181)

விள, காய், விள, காய் என 4 சீர்கள், ஆசிரிய, வெண்தளைகள்,
கொண்ட 17 பாடல்கள் பலவகை மக்களையும் அவர் செயலையும்
கூறி, 'கண்ணுறல் அரிது' என்றும் கருதுதல் அரிது' என்றும் முடியும்.

அயோத்தி மக்கள் இராமன் முடிசூட்டு விழாவிற்கு நகர் அணி
செய்வதும், முடிசூட்ச் செல்லும் இராமனையும், நகர்நீங்கும்
இராமனையும் காண்பதுவும் குளகமாக அமையவில்லை.

திரு. என்.வி. நாயுடு

அனுமன் இலங்கையில் காணும் அரக்கியர்:

கானக மயில்கள் என்னக் களிமட அன்னம் என்ன
ஆனனக் கமலப் போது பொலிதர அரக்கர் மாதர்
தேன்உகு சரளக் சோலை தெய்வநீர் ஆற்றின் தெண்ணீர்
வானவர் மகளிர் ஆட்ட மஞ்சனம் ஆடு வாரை - 4938

விள, மா, மா, விள, மா, மா என 6 சீர்கள், ஆசிரிய
வெண்தளைகள் கொண்ட 17 பாடல்கள். 'முதலினோரைக் கண்ணில்
கண்டான்' என முற்றும். மேலும் பல, மாதர் நிலையைக் கூறும்.

எரிசுடர் மணியின் செங்கேழ் இளவெயில் இடைவி டாது
விரி இருள் பருகி நாளும் விளக்கின்றி விளங்கு மாடத்(து)
அரிவையர் குழுவும் நீங்க ஆசையும் தாழு மேயாய்
ஒருசிறை இருந்து போன உள்ளத்தோடு ஊடு வாரும் - 5014

விள, மா, மா, விள, மா, மா என 6 சீர்கல்: ஆசிரிய
வெண்தளைகள் 11 பாடல்கள் 'இத்திறத்து அரக்கிமார்கள் உறையும்
தெருவும் பார்த்தான்' என முற்றும்.

7

குளகத்தில் இராவணன்

கம்பன் பாடிய குளகங்களுள் மிக விரிவானவையும், பல்வேறு சந்தங்களில் அமைந்தனவும், இராவணனைக் குறித்தன. அவன் கொலு வீற்றிருக்கை, வருகை. துயில்கை, தானை காண்கை, தேர் ஏறுதல் ஆகியவற்றைக் கம்பர் பாடுகிறார்.

குளகச் செய்யுட்கள் பற்றி இந்நூலில் முன்வந்துள்ள கட்டுரையுடன் இணைத்துக் காண்க.

திரு. என்.வி. நாயுடு

1. கொலுவீற்றிருக்கை

சூர்ப்பணகை மூக்கிழந்தும் இராமன்மேல் வைத்த பேரா ஆசை
மனம் கவற்ற (வருத்த), ஆற்றாள் ஆகி, இராவணனுக்குச் 'சீதை
தன்மை உரைப்பென்' என இலங்கைக்குக் கடிது ஓடி வர, அப்போது
இராவணன் கொலுவீற்றிருந்த நிலைமையைக் கம்பர் இருவகைச்
சந்தங்களில் அமைந்த 22 பாடல்களில் சொல்லுகிறார்.

அப்பாடல்களின் அமைப்பு வருமாறு

“நிலையிலா உலகினிடை நிற்பனவும் நடப்பனவும்
நெறியின் ஈந்த
மலரின்மேல் நான்முகற்கும் வகுப்பரிது நுனிப்பதொரு
வரம்பில் ஆற்றல்
உலைவிலா வகையிழைத்த தருமமென நினைந்தலாம்
உதவும் தச்சன்
புலன்எலாம் தெரிப்பதுஒரு புனைமணிமண் டபமதனிலீ
பொலிய மன்னோ
(3068)

பாட்டின் ஒவ்வொரு அடியும் விள, காய், காய், காய், மா, மா என
அறு சீர்கள் கொண்டு, ஆசிரியம், வெண், கலி, ஆசிரியம் என்ற
தளைகளால் கட்டுண்டது. இத்தகைய பாட்டுக்கள் 4:

சூர்ப்பணகையோடு ஓடிவரும் கவிஞன் சேய்மையிலிருந்து
கண்ட காட்சி இது. அண்மையில் வர வரச் சந்தம் மாறுகிறது.

ஆய்வரும் பெருவலி அரக்கர் ஆதியோர்
நாயகர் நளிர்மணி மகுடம் நண்ணலால்
தேய்வுறத் தேய்வுறப் பெயர்ந்து செஞ்சுடர்
ஆய்மணிப் பொலன்கழல் அடிநின் றார்ப்பவே. (3072)

விள, விள, மா, விள-என 4 சீர்கள்; யாவும் ஆசிரியத் தளைகள்.
இத்தகைய பாடல்கள் 16.

இடையில் வேறொரு சந்தம்

காப்பிய இமயம்

மேகமென் துருத்தி கொண்டு விண்ணவர் தருவும் விஞ்சை
நாகமும் சுரந்த தீந்தேன் புனலொடும் அளாவி நவ்வித்
தோகையர் துகிலின் தோயும் என்பதோர் துணுக்கத் தோடும்
சீகர மகர வேலைக் காவலன் துடைப்ப மன்னோ

விள, மா, மா, விள, மா, மா என 6 சீர்கள். யாவும் ஆசிரியத்தளை
கொண்ட பாடல்கள் 2. இக்காட்சியின் பொருள் முடிபு:

“மண்டபம் அதனில் பொலிய, மகுட நிரை வயங்க, மார்பில்
அழம் குலவ. அரக்கர் ஆதியோர் நின்று அழப்ப, தேவரும் அவுணரும்
தூவிய மலர்க் குப்பை துன்ன, விஞ்சை வேந்தர்கள் சுற்ற, சித்தர் சேர,
அமைச்சர் இறைஞ்சுகின்றனர்; கின்னரர் பயம் கிடந்த நெஞ்சினர்;
உரகர் நடுங்கும் நாவினர்; பிரக்கர் உலைந்து சூழ, தும்புரு
இசையின் எத்த, நாரதன் வீணைத் தேமறை வாணியின் செவியின்
வார்க்க, வேலைக் காவலன் சீகரப் புனல் சிந்த, சமீரணன் உகும்
மணியும் முத்தும் துடைப்ப, வேத்திரக் கையர் இருக்கை ஈய, காவலன்
கடிகை கூற, எரிக்கடவுள் விளக்கம் காட்ட, கற்பகத் தரு மணிகளும்
ஆன்களும் நிதிகளும் நீட்ட, அணி ஒலி வீசலால் இருள் இன்று என்ன,
கங்கை முதலிய கன்னியர் வாழ்த்த, நாரியர் நடம் நடப்ப நோக்கி,-
இராவணன் இருந்தனன்”.

கொலு வீற்றிருக்கை-2

அனுமனைப் பிணித்த இந்திரசித்தன் இராவணன் இருந்த
கோயிலைச் சென்று எய்தினான். மாருதி எதிர்ந்த இராவணன் இருந்த
நிலையைக் கம்பர் 17 பாட்டுக்கள் கொண்ட குளகத்தில்
அமைக்கிறார்.

தலங்க(ள்) மூன் றிற்கும் பிறிதொரு மதிதழைத் தென்ன
அலங்கல் வெண்குடைத் தண்நிழல் அவிர்ஒளி பரப்ப
வலம்கொள் தோளினான் மண்நின்(று) வான்உற எடுத்த
பொலம்கொள் மாமணி வெள்ளியங் குன்றுஎனப் பொலிய

(5842)

யாவும் மா, விள, விள, விள, மா என 5 சீர்கள்; (மூன்றிற்கும்
என்பதை மூன்றி(ற்)கும் என அலகிடுக).

திரு. என்.வி. நாயுடு

ஆசிரியத் தளையும் வெண் தளையும் விரவி வருவன. “மணி வெள்ளியங்குன்று எனப் பொலிய, தழும்பும் குறிகளும் புயங்களில் வயங்க, புகை உயிர்ப்ப, உரகர்கோன் அரசு வீற்றிருந்தது ஒப்ப, கருங்கடல் கிடந்தது கடுப்ப, அல்லு வீற்றிருந்தது என்ன, முகம் பயம் இயற்ற, மாதர்கள் மைந்தரின் தோன்றினர் சுற்ற, யாரும் குழுவொடு சுற்ற, மங்கையர் பாடல் வழங்க, ஆடல் நோக்குறின் நகை விளங்க, ஒரு முகம் உண்ண, குடிப்ப, பருக, அருந்த, செலுத்த, முயல, பயில, பொருந்த, நினை, நோக்க, விழித்தாரை வேல் தாக்க, தென்றல் உடல் இடை நுழைய, விரியாக் கைகளாம் தாமரைக்கு இந்துவே போன்று, இருந்த எண்திசைக் கிழவனை மாருதி எதிர்ந்தான்” எனக் குளகம் முடுவுறும்.

3. வருகை

தேவியை அரக்கியர் குழுவில் அனுமன் கண்டனன். மரப் பொதும்பர் புக்கு அவன் நின்றனன்: சோலைவாய் ஆரக்கன் தோன்றினன்.

அத் தோற்றத்தை 20 பாடல்கள் கொண்ட குளகமாகக் கம்பர் பாடுகிறார்.

சிகரவண் குடுமி நெடுவரை எவையும்
ஒருவழி திரண்டன சிவண,
மகரிகை வயிர குண்டலம் அலம்பும்
திண்திறல் தோள்புடை வயங்க,
மகரநீர் வேலை தழுவிய கதிரின்
தலைதொறும் தலைதொறும் தயங்கும்
வகையபல் மகுடம் இளவெயில் னறிப்பக்
கங்குலும் பகல்பட வந்தான் (5146)

விள, மா, விள மா, விள, விள, மா என்ற 7 சீர்கள் ஆசிரியம் வெண்தளைகள் விரவிப் பிணைந்த பாடல்கள்.

‘அரக்கன்’ என் முற்பாட்டின் எழுவாய் வந்தான்’ என்ற வினைமுற்றோடு இணைந்தது; அவன் தன்மை உணர்த்தும் எச்சங்கள் மேலே தொடர்கின்றன.

காப்பிய இமயம்

“மங்கையர் படர, எனைவரும் உயிர்ப்பு அவிந்திருப்ப, (எனப் பிறரைக் கூறி, இராவணன் மாண்பை) மார்பில் நூல் துளங்க, காசின் கற்றை கற்பக முழு வனம் கவின, மௌலி ஒளி பரப்ப, மாதிரக் காவல் யானை அஞ்ச, மங்கையர் மஞ்ஞை அங்குமு என மயங்க, பாடல் அண்டமும் வையமும் அளப்ப, அல்குலார் மயில் என நடப்ப, அரம்பையர் ஆட, வாரி நீர்த் திவலை உருக்கிய சேம்பு எனத் தெறிப்ப, மகளிர் செங்கடை ஈட்டம் மார்பினும் தோளினும் மலைய, குடை மீதுற விளங்க, நிலமடந்தை முரல, ஒரு மணி நெடும் அரவின் உலாவி திகைப்புறு சிந்தையான்-இன்னதோர் தன்மை வருகின்றானை அஞ்சனை சிறுவன் கண்டனன்”.

பாட்டுக்களின் இடையிலும் வினை எச்சங்கள் பல உள.

4. துயில்கை

காவிய நாயகனுக்கோ. எதிர் நாயகனுக்கோ எப்புவனும் தராத பெருமையைக் கம்பர் இராவணனுக்கு அளிக்கிறார். அவன் துயில்நிலையிலும், செத்த நிலையில் போலவே, அவன் பெருமை காணப்படுகிறது. துயிலில் கலக்கமும், சாவில் அடக்கமும் கவியில் காண்கிறோம்.

அவன் உயிர்ப்பும், புரள்கையும், மிடுக்கும் மூன்று வகைச் சந்தங்கள் கொண்ட 13 பாட்டுக் குளகம்.

“நூல் பெருங்கடல் நுணங்கிய கேள்வியன் நோக்கினன்
மறங்கூரும்
வேல் பெருங்கடல் புடைபரந் தீண்டிய வெள்ளிடை
வியன்கோயில்
பால் பெருங்கடல் பல்மணிப் பல்தலைப் பாப்புடைப்
படர்வேலை
மால் பெருங்கடல் வதிந்ததே அனையதோர் வனப்பினன்
துயில்வானை
- 5040

கனி, விள, விள, விள காய் என ஐந்து சீர்கள் - வஞ்சி, வெண், ஆசிரியத்தளைகள் கொண்டன 5 பாடல்கள்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

கொண்டபேர் ஊக்கம் மூள, திசைதொறும் குறித்து மேல்னாள்
மண்டிய செருவில் மானத் தோள்களால் வாரி வாரி
உண்டது தெவிட்டி, பேழ்வாய்க் கடைகள்தோ

றொழுகிப் பாயும்

அண்டர்தம் புகழின் தோன்றும் வெள்ளெயிற் றமைதி யானை

- 5045

விள, மா, மா, விள, மா, மா என டீ சீர்கள்: வெண்தளையும்
ஆசிரியத் தளையும் கொண்டன டீ பாட்டுக்கள்.

இடையில் சந்த மாறுபாட்டால் ஐயறத் தக்க பாட்டு ஒன்று:

தோடுமுத தார்வண்டும் திசையானை மதம்துதைந்த

வண்டும் சுற்றி

மாடுமுத நறும்கலவை வயக்களிற்றின் சிந்துரத்தை

மாறு கொள்ள

கோடுமுத மார்பானைக் கொலைஉமுத வடிவேலின்

கொற்றம் அஞ்சித்

தாள்தொமுத பகைவேந்தர் முடிஉமுத தழும்பிருந்த

சரணத் தானை

- 5051

காய், காய், காய், காய், மா, மா என டீ சீர்கள்:

ஆசிரிய வெண்தளைகள் விரவிய பகுதியில் கலித்தளையை
முதன் முதல் காண்கிறோம்.

வனப்பினன் துயில்வானை, துயில்வது ஓர் தகையானை,
சீதையை நினைதொறும் உயிர்தேய்வானை, குழைவுறு நெஞ்சு
பாழ்பட்டானை, வெள் எயிற்று அமைதியானை, மாலை தீய
உயிர்க்கின்ற உயிர்ப்பினானை, காதல் நீரில் ஆவியை
அரைக்கின்றானை, மயிர்ப் புறம் பொடிக்கின்றானை, தோள்
ஒழுக்கினானை, வாலி நேமி குலிச வாய்மை துடைத்த மார்பானை,
வேந்தர் முடி உமுத தழும்பு இருந்த சரணத்தானை, (கேள்வியன்)
நோக்கினன்.

காப்பிய இமயம்

இது வினைமுற்றுக்குப்பின் வரும் செயப்படுபொருட் கோவை.

5. இராமனைக் காண்டல்

இராவணன் குன்று என நின்ற பெற்றியை 17 குளகப் பாடல்களால் கூறி, அவன் இராமனை 'நிமிர் கண்கொடு' கண்டான் என்ற வினையொடு முற்றும்.

கவடுகப்பொருத காய்களி றன்னான்
அவடுயக் கின்மல ரம்புற வெம்பும்
சுவடுடைப் பொருவில் தோள்கொ டனேகம்
குவடுடைத் தனியோர் குன்றென நின்றான். - 6860

விள, மா, விள, மா என 4 சீர்கள் ஆசிரிய, வெண்தளைகளால் கட்டுண்ட பாடல்கள் 17.

“குன்று என நின்றான், வடமேருவின் மிசை செல்லும் மனத்தான், வாசுகி ஒத்தான் (என்ற எழுவாய்கள்) குடை மீது விளங்க, உத்தரீயம் நெடு மாரிபிடை உலாவ, அரம்பையர் அயல் சார, மங்கையர் முறை சுற்ற, தொங்கல் வயங்க, நாரதனார் கீத அமுது விழுங்க, பொங்கு அரத்த விழியோர் புடைசூழ, படையோர் புடை விம்ம, தூரியம் துவைப்ப, அரம்பையர் இசை பாட, கிரி ஒத்தனர் சுற்ற, கலவைக் களி வாசம் விளம்ப, சூத்திரத்தர் சுற்ற நின்றான். (எழுவாய்) அரியை, மறை தேடும் காரணத்தை நிமிர் கண்கொடு கண்டான்”.

6. இராவணன் போர்க் கோலம்

இராவணன் மணிமுரசு ஏற்றி, ஈசனைப் பூசனை செய்து, தானம் வீச, அறம் நல்கி, போர்த் தொழிற்கு அமைவது ஆனான்; பொன் கசவம் சேர்த்தான்.

வான்வ லம்பட மந்தரம் சூழந்தமா சுணத்தின்
தான்வ லந்தொளிர் தமனியக் கச்சொடும் சார்த்திக்
கோன்வ லந்தன குவிந்தன ஆமெனும் கொள்கை
மீள்வில் கிம்புரி மணிக்கடி சூத்திரம் வீக்கி

திரு. என்.வி. நாயுடு

மா, விள, விள, விள, மா ஆகிய 5 சீர்கள் ஆசிரிய வெண்தளைகள் கொண்ட 21 பாடல்கள்.

“கடி சூத்திரம் வீக்கி, கோசிக மருங்கில் அரவம் பிணித்து, சதங்கை சரி உடை சாய் நலம் சாத்தி, கங்கணம் தழுவ, குண்டலம் செவியிடைத் தூக்கி, முத்து இனம் திகழ, முத்தக் குடை இமைப்ப, (இனி அவன் இயல்புகள்) எயிற்று ஈட்டம் பிறைக்குலம் முளைத்தன ஒக்க, பத்து நெற்றியும் எழில் படைக்க, மணி முடித் தலங்கள் இருள் அகற்ற, தும்பை சூட்டி, தூணி பூட்டி (‘வருக தேர்’ என) நினைந்துழிச் செல்வது, நலத்தின் மா பூண்டது, எவ் உலகத்தும் செல்வது, அண்டம் விற்கும் காசு இனம் குயிற்றியது, படைக்கலம் தொகையன் சுமந்தது. வென்றியின் உறையுள்-அனைய தேரினை அருச்சனை அற்றி, வெறுக்கை நேர்ந்தான்.

8

குறிகளால் காட்டிடக் கருதிடும் முயற்சி

1. இத் தலைப்பு, பாரதி வாக்கு. சிதைந்த ஒரு பாட்டின் பகுதி. விதியே விதியே தமிழ்ச் சாதியை என் செய நினைத்தாய். ...என்பதன் மெய்ப்பொருள் எனக்கு உணர்த்துவாய். ஏனெனில், 'சிலப்பதிகாரச் செய்யுளைக் கருதியும், திருக்குறள் உறுதியும், தெளிவும், பொருளின் ஆழமும் விரிவும் அழகும் கருதியும், 'எல்லை ஒன்று இன்மை' எனும் பொருள் அதனைக் கம்பன் குறிகளால் காட்டிட முயலும் முயற்சியைக் கருதியும், முன்பு நான் தமிழ்ச்சாதியை அமரத்தன்மை வாய்ந்தது' என்று

திரு. என்.வி. நாயுடு

உறுதிகொண்டிருந்தேன். ...என்றும். ...கலங்கிடாதிருந்த எனைக் கலக்குறுத்தும் செய்தி ஒன்று, அதனைத் தெளிவுறக் கேட்பாய். ...வானம் பொய்க்கின் மடிந்திடும் உலகுபோல் தானமும் தவமும் தாழ்ந்திடல் பொறுத்து ஞானம் பொய்க்க நசிக்கும் ஓர்சாதி. ...பொய்ம்மைச் சாத்திரம் புகுந்திடின மக்கள் பொய்ம்மை ஆகிப் புழு என மடிவர். ...செய்கையும் சீலமும் குன்றிய பின்னரும் உய்வகைக் குரிய வழிசில உளவாம்... அது: 'நன்மையும் அறிவும், எத்திசைத்து எனினும் யாவரே காட்டினும் மற்று அவை தழுவி வாழ்வீராயின் அச்சம் ஒன்றும் இல்லை'.

2. நன்மையும் அறிவும் எத்திசையன? யாவரே காட்டினர்?

3. பொருளை, பிரித்து அறிதல் தொகுத்து அறிதல்.

i) 'பொருள்' என்பது யாது?

ii) 'எல்லை' என்பது என்ன? 'எல்லை ஒன்று இன்மை' பொருளுக்கு அடையாவது எப்படி?

iii) 'குறிகளால்' கம்பன் காட்டுவது எதனை?

iv) அம் 'முயற்சி' யின் பயன் என்ன?

4. 'பொருள்' - பருப்பொருள், நுண் பொருள்

i) பருப் பொருள் எல்லை உள்ளது; அது வடிவும், நிறம், பருமன், மணம், ஊறு ஆகியவற்றால் பிரித்து அறியற்பாலது.

ii) நுண் பொருள் புலன்களால் அறியக்கூடியது, அறியக்கூடாதது என இருவகைப்படும்.

அறியக்கூடிய ஒலி, ஊறு (மென்மை, வன்மை) ஒளி (நிறம்), சுவை, மணம் யாவும் நுண் பொருள்களே. அவ் அவற்றிற்கு உரிய நரம்புகளை அவை இயக்குவதால், மனத்தில் படிந்து (படிவம்) எண்ணங்களை இயக்குகிறது, அவையும் பொருட்களே.

அறியக்கூடாத பொருட்கள்: குணம், அழகு, கற்பு, தவம், அறம், வீரம், புகழ், பழி, மெய், பொய் போன்றன; அவை, பருப்பொருட்களைச் சேர்ந்ததே நாம் அறியற்பாலன.

காப்பிய இமயம்

5. பருப்பொருட்களைக் கம்பர் பல இடங்களில் கூறியுள்ளார்: அறு, நாடு, நகரம், தானை, மக்கள், கழனி, மதில், கொடி, மனை, பொன், மணி, மலர், இருக்கை, வில், பறவை, தேர், தானை போன்றன. மக்கள் புலன்களால் அறியக்கூடிய நுண்பொருட்களையும் கூறியுள்ளார்: ஓதை, நிறம், நாற்றம், மென்மை, தன்மை யாவும்.

6. புலன்களால் அறியக்கூடாத நுண்பொருட்கள் - பிற பொருட்களைச் சேர்ந்தே காண வேண்டுவன: சூழ்நிலையில் காணக்கிடைப்பன.

- 'குணம்' : 'குணங்களை என் கூறுவது? கொம்பிவளைச் சேர்ந்து அவை உய்யப் பிணங்குவன்'.
 'அழகு' : 'அழகிவளைத் தவம் செய்து பெற்றது காண்'
 'அழகெனும் அணியும் ஓர் அணி பெற்றதே'
 'கற்பு' : 'கற்பின் நின்றன காலமாரியே' (Concretisation)
 'அறம்' : 'அறங்கள் நாறு மேனியார்' இவர் வந்து தோன்றுதல்
 'மெய் அறமூர்த்தி' உருவம், Personification
 'தவம்' : 'தவம் செய்த தவமாம் தையல்'
 'புகழ்' : 'தன் உயிர் புகழ்க்கு விற்ற சடாய்' 'எம்பியோ தேய்ந்தான்? எந்தை புகழன்றோ தேய்ந்தது'
 'பழி' : 'உயிர் கொடுத்துப் பழி கொண்ட பித்தன்'
 'பொய்' : 'பொய்யினும் பெரிய மெய்யான், பொருப்பினைப் பழித்த தோளான்'
 'உண்மை' : 'உண்மையாம் எனப் பெரியது, வென்றியின் உறையுள்'
 'சொல்' : 'நீ சொன்ன சொல்லினும் உளன்'
 'இன்பமும் துன்பந்தானும் உள்ளத்தோடு இயைந்த அன்றே'

7. அழகு, இன்பம், துன்பம் - இவை எழுப்பும் உணர்ச்சிகள் சொல்லால் கூற முடியாதன: மனத்தால் அறியவே முடியும். ஒளி, நாற்றம், சொல், பொன்னின் சோதி, போதினின் நாற்றம், பொலிபூவின் தென் உண் தேனின் தீஞ்சுவை, செஞ்சொற் கவி இன்பம்'. புலன் இன்பத்திலும் அறிவின்பம் அனைத்தினும் சிறந்தது.

திரு. என்.வி. நாயடு

Medium of Poetry is the most powerful of the media of Art. Poetry is the queen of all arts; it appeals to the mind which is the queen of all senses.

-Aristotle

On a poet's lips, I slept
 Dreaming like a love adept
 In the sound of his breathing kept...
 From these create he can
 Forms more real than living man
 Nurselings of immortality - Prometheus-Shelley

புலன் உணர்ச்சிகள் சொல்லுக்கு எட்டா; அறிவுக்கு எட்டும்.

8. இனி 'எல்லை' வரம்பு

பெருமை → FINITE - DE - FINITE - DEFINITION

சிறுமை → INFINITE - INFINITESIMAL ,

கம்பர் பலவற்றிற்கு 'எல்லை உண்டோ?' எனக் கூறுவார்:

'அழகு' - 'எண் பிறங்கு அழகினுக்கு எல்லை இல்லையாம்'
 - ஆர் உழை அடங்கும்?
 'அழகினுக்கு அவதி இல்லை?'

'மோகம்' - 'மோகத்துக்கு ஓர் முடிவும் உண்டாம் கொலோ?'
 - மூர்க்கன் முடித்தலை அற்ற போதன்றி
 ஆசை அறாது

வலி - 'மனிதன் நோன்மை வரம்புடைத்தன்று'

வெப்பம் - 'விதியின் வெய்யன படைக்கலம்', 'விதி காமினும்
 வெலற்கரியான்'

கால எல்லை i) மூர்க்கன் முடித்தலை அற்ற போதன்றி
 ஆசை அறாது'

ii) 'பாவம் தோன்றிய காலமே தோன்றிய
 பழையோர்'

உலகங்கள் iii) 'எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவும்'

காப்பிய இமயம்

9. 'மும்மைத் தாய் காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன்'

'சான்றுக்குச் சான்று இல்லை' authority

"அளவையால் அளந்து, 'அம்' 'அன்று' என்று

அறிவுறும் அமைதி

உளவையாவையும் உனக்கில்லை; உபநிடதத்து உனது
களவை அழ்ந்துஉறத் தெளிந்திலது அழினும், கண்ணால்
துளவை அழ் முடியாய் 'உளைநீ' எனத் துணியும்" (10056)

எல்லை, அவதி, வரம்பு, காலம், அளவை கணக்கு

நீத்தல் இவை யாவும்

நம் அறிவின் (எண்ணத்தின்) எல்லை, அவதி...யே அன்றி,
பொருளின் தன்மைகள் அல்ல, பொருளின் தன்மை, அதன்
தன்மையினின்று வேறுபட்டது. Subjective / Objective.

சிலர் 1 Vps-ஐயும் அறியவல்லர். ஒலியின் எல்லை
←32 Vps - 1024 Vps→ கருவிகள் - tolerance என்ன என்று
கேட்கிறோம். ±0001cm.

காலத்தின் எல்லை Geological ages, light years - ஒளியின்
எல்லை. ultra violet - Infra Red. X-ray.

இவை அண்மையில் அறிந்து கூறப்பட்டன.

மனிதனுடைய அறிவின் எல்லை அகன்றுவருகிறது -
விஞ்ஞான வளர்ச்சியால். 'அவ் அறிவு புலன்களால்
உண்டானதே; பெளதிகப் பொருளான மூளையில் எழுந்ததே.
The development of the mind is the process of man's evolution.
Mind is the highest form of matter.

இவற்றைச் சொற்களால் கூறுவது எப்படி? - tending of Infinity

i) நாழி நவை தீர் உலகெலாமாக...

ii) குணங்களை... மேவாதவர் இல்லை; மேவினரும்
இல்லை; வெளியோடு இருள் இல்லை மேல் கீழும்

திரு. என்.வி. நாயுடு

இல்லை. மூவாதமை இல்லை, மூத்தமையும் இல்லை; முதல் இடையோடு ஈறு இல்லை, முன்னோடு பின் இல்லை.

iii) அளவையால் அளந்து

பாழிய பணைத்தோள் வீர...

ஊழிதூர் பகலாய் ஓதும் யாண்டெலாம் உலகம் ஏழும்
ஏழும் வீவுற்ற ஞான்றும் இன்றென இருத்தி'

காலம்:

Infinity is not describable 'முன் ஆன பூதங்கள் யாவையும்
முற்றிடினும் உன் நாள் உலவாய் நீ என்போல் உளை' (ego)

infinite tyranny - even for a short period

'இற்றை நாள் வரை, யான் உள நான் முதல், இப்பேர்
சொற்ற நாவையும் கருதிய மனத்தையும் சுடும்என்
ஒற்றை ஆணை'.

Infinite faith: சாணினும் உளன்; ஓர் தன்மை, அணுவினைச்
சதகூறிட்ட கோணினும் உளன்; மாமேருக் குன்றினும்
உளன்; இந்நின்ற தூணினும் உளன்; நீ சொன்ன
சொல்லினும் உளன்' சொல்லும் பொருளே.

Infinite self confidence: 'முன்னையார் இறந்தாரெலாம்...
என்னையே எண்ணி யான் இந்நெடும் பகை
தேடிக்கொண்டேன்'

10. எல்லை இன்மையைக் குறிகளால் காட்டுவது, எண்ணத்தால்
காட்ட முயல்வது 'செஞ்சொல் கவி இன்பம்' எண்ணத்திற்கு
மீறியவற்றை. அளவையாலே உவமையாலே சொற்களாலே
எண்ணங்களை வெளியிட வேண்டும். சொற்களே
கவிஞனுடைய கருவிகள். 'பொருள்' சொல்லும் பொருளே (mat-
ter); ஆதலின், எதையும் பொருளைக் கொண்டே (materials) கூற
உரியது.

11. கவிஞனுடைய முயற்சி x விஞ்ஞானியின் முயற்சி
கவிஞனுடைய கலை, பொருளைக் கொண்டு எழுந்தது:
கவிஞன் சமூகச் சூழ்நிலையில் தாண்டிப்பார்ப்பவன்.

காப்பிய இமயம்

விஞ்ஞானமும் பொருளைக் கொண்டு எழுந்தது. பொருள் முதல்வாதம், விஞ்ஞானி பொருளின் கூறுகளையும், இயக்கத்தையும், முடிவையும், ஆராய்கிறான்; பொது நியதிகளை ஆராய்கிறான். Reasoning, Analysis, Law of motion, classification, pattern பொருளின் பொதுத்தன்மையை ஏற்றுக்கொண்டு, அத்தன்மையை மனிதகுல முன்னேற்றத்துக்கோ, தனி ஒருவன் முன்னேற்றத்துக்கோ (இலாபத்துக்கோ) பயன்படுத்துவதை ஆராய்கிறான்.

Fundamental Research-Applied Research:

கவி இந்த ஆய்வுகளைத் தாண்டி, கடந்து, நிலை நின்று இருக்குமாயின், கனவுகாண்கிறான். ஒவ்வொரு சமயம் பெரும்பான்மை அவன் நிற்கும் உலகுக்குப் புறம்பே போய்விடுகிறான் - உலகத் தொடர்பு அறுகிறது. உலக உண்மைக்கு மாறுபட்ட நிலையில் கொண்டுபோய் விடுகிறது. அங்கு, அந்நிலைக்கும் தான் காணும் உலகிற்கும் மாறுபாடு காணும்போது, மனக்குழப்பம் உண்டாகிறது.

'வெல்லுமோ தீவினை அறத்தை மெய்ம்மையால்'

'மதியின் பிழை அன்று, மகன் பிழை அன்று, மைந்த
'விதியின் பிழை, நீ இதற்கு என்கொல் வெகுண்டது'

'மன் இழைத்ததும், மைந்தன் இழைத்ததும், முன்
இழைத்த விதியின் முயற்சியால்'

'அரக்கர் பாவமும், அல்லவர் இயற்றிய அறமும்
துரக்க நல் அருள் துறந்தன'

என்பன எழுகின்றன. The unknown cause is equated to God and fate: that stops further investigation. அறியாமையே விதி, கடவுள் ஒரு hypothesis (இருக்கிற தென்று வைத்துக்கொள்வோம்; விளைவுகள் என்ன? இல்லை.....?)

12. இன்மையின் குறி - 0 இந்தியாவில் தோன்றியது.
பெருமையின் குறி ௧

திரு. என்.வி. நாயுடு

இன்மைக்குக் குறி dy / dx இட்டால், அது உண்மையாமோ?
பெருமைக்குக் குறி இட்டால், அதன் பெருமை குன்றுமோ?

வளர்ச்சியின் குறி

பரப்பு, கனம், தொகுப்பு பரிமாணக் குறி $\int \dots$

காலத்தின் குறி - light years, geological ages

வேகத்தின் குறி - speed of light

தோன்றுவது ஒரு பகுதி, தோன்றாதது ஒருபகுதி Complex No.

தோன்றாதது Force, Work, Power, Radiation (Radio
active degeneration) Dyne, Erg, Watt.

கொண்டு கூட்டு (குறிப்புகளின் தொகுப்பு)

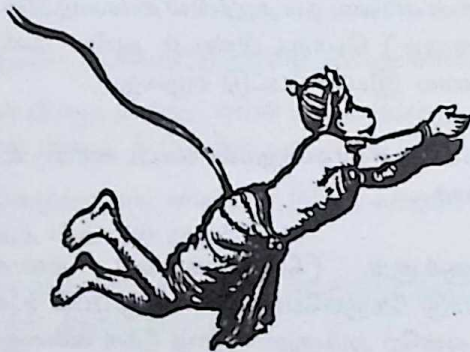
1. பொருள் பருப்பொருள், நுண்பொருள் என இரு வகைத்து, நுண்பொருள் புலன்களால் அறியக்கூடியன, பருப்பொருள்களைச் சார்ந்த எண்ணத்தால் அறியக்கூடியன என இருவகைப்படும்.
2. பொருளின் எல்லை நம் அறிவின் எண்ணத்தின் எல்லையே. (எண்ணமும்) பொருட்பிண்டம் ஆகிய மனிதன் மூளை புலன்களால் இயக்கப்பட்டு எழுவது.
3. எல்லையை எண்ணத்தால் காட்டலாம்: உவமையால் காட்டலாம்.
4. பொருளுக்கும் (செயலுக்கும்) எண்ணத்திற்கும் முரண்பாடு நேரும்போது மனக்குழப்பம் உண்டாகிறது. செயல் ஒன்றே அக்குழப்பத்தை நீக்க வல்லது.
5. கம்பர் பொருளைக் குறிகளாற் காட்டிடும் முயற்சி பொருளுக்கும் எண்ணத்துக்கும் உள்ள தொடர்பைக் காட்டுதலே. சில குறிகள்; இன்மை 0 இந்தியாவில் தோன்றியவை: இன்மைக்கு ஒரு குறி இட்டால், அது உண்மை ஐ ஆகி விடுகிறது. எண்ணமுடியாத பெருமைக்கு ஒரு குறி இட்டால், அது ௦ ஆகிறது.

காப்பிய இமயம்

6. கம்பர் குறிகளால் காட்டிட முயலும் முயற்சி எனப் பாரதி ஏன் சொன்னார் என நாம் உணர்தல் இயலாது.

பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு:

குறிகளால் காட்டிடக் கருதிடும் முயற்சி என்ற தலைப்பின்கீழ் அறிஞர் N.V. நாயுடு அவர்கள் பல குறிப்புகளைக் தொகுத்துள்ளார். கம்பராமாயணத்துள் வந்துள்ள இந்தக் குறிப்புகளை - வகைப்படுத்தியும் தந்திருக்கிறார். இது கட்டுரை அன்று; ஆழமான கட்டுரைக்கு உதவக்கூடிய குறிப்புகளே இங்கே உள்ளவை. குறியீடுகள் கவிதையில் எப்படியெல்லாம் வரக்கூடும் என்பதை இக்குறிப்புகளின் விரிவிலே அறியலாம்.

9

அமலனாதிபிரான்

“அமலன் ஆதிபிரான் அடியார்க்கு
என்னை ஆட்படுத்த
விமலன் விண்ணவர் கோன்
விரையார் பொழில் வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
நீண்மதில்
அரங்கத்து அம்மான் திருக்-
கமலபாதம் வந்து என் கண்ணில்
உள்ளன ஒக்கின்றதே”

-இது திருப்பாணாழ்வார்
அருளிச்செய்த பாடல்

காப்பிய இமயம்

வைணவர்களுக்கு ஒரு மரபு உண்டு:

நம்மையும் அறியாது நம் மனத்துக்குள் புகத்தகாத எண்ணங்கள் புகலாம். அவ் எண்ணங்களால் மனம் தீட்டுப்படும். அத்தீட்டைத் துடைத்துத் தூய்மைப்படுத்த 'அமலானாதிரான்' சேவிக்க வேண்டும் என்ற மரபை இராமானுஜரோ அவருக்கு முந்திய ஆசாரியர்களோ ஏற்படுத்தினார்கள் என்பர்.

இனிக் கம்பர் பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

பஞ்சவடி என்னும் பருவச்சோலையில் இருந்தனன் இராமன். அங்குத் திங்களின் சிறந்து ஒளிர் முகத்தன், செவ்வியன், வஞ்ச மகள் சூர்ப்பணகை வந்தாள்; நவ்வியின் ஒதுங்கி, இறை நாணி, அயல் நின்றாள்.

'தீது இல் வரவு ஆக திரு!' என விளித்து, வேதமுதல் ஆகிய இராமன் கேட்ப, பேதை அவள் தன் நிலை விரிப்பாள்; நாண் இலன், 'காமன் என்று ஒருவன் செய்யும் வன்மையைக் காத்தி' என்றாள். கொண்டல் உண்டாட்டம் (மது உண்டது போன்ற விளையாட்டுத் தன்மை) கொண்டு, நக்கு அவனுடன் உரையாடினாள். அச்சமயம் பெண்ணிடை அரசி. அரக்கர் என்னும் கான் கட முளைத்த கற்பின் கனலி, அங்கு வந்தாள், சூர்ப்பணகை அகம் திகைத்து நின்றாள். பொன்னொடும் புனிதன் பூம்பொழில் சாலை புக, சூர்ப்பணகை ஒடுங்கி, பனிக்கறைப் பொதும்பர் புக்காள்.

சூர்ப்பணகை விடியல் வந்து தனி இருந்த தோகையைத் தொடர்ந்தாள். அயல் இருந்த தம்பி வாள் உருவி மூக்கும் காதும் முலைக்கண்களும் போக்கிவிட்டான்.

நிறை தவத்தின் துறை முடித்து மரகதத்தின் மலை வந்தான். 'அந்தோ, உன் திருமேனிக்கு அன்பு இழைத்த வன் பிழையால், எந்தாய், யான்பட்ட படி இது காண்!' என்று எதிர் விழுந்தாள். நீண்ட வாக்குவாதம் நிகழ்ந்தது. இறுதியில், 'காற்றினிலும் கனலினும் கடியானைக் கொடியானைக் கரனை உங்கள் கூற்றுவனை இப்பொழுதே கொணர்கின்றேன்' என்று சலம் கொண்டு போனாள்.

முதல் நாளே இராமனிடம் தன் செயலுக்குக் கழிவிரக்கம் உண்டாயிருந்தது.

திரு. என்.வி. நாயுடு

‘வளை எயிற்றவர்களோடு (அரக்கர்களோடு) வரும் விளையாட்டு என்றாலும் விளைவன தீமையே ஆம்’ என்பதை உணந்தான் வீரன்.

தகாத இவ்விளையாட்டு எண்ணங்கள் தன் மனத்துள் புகுந்தமைக்குக் கழுவாய் தேடி, அக்கமலக் கண்ணன் அமலத் தொல் பெயர் ஆயிரத்து ஆழியான் நிமலப்பாத நினைவில் இருந்தான். அந்நிலையில் இருந்த இராமனைக் கரனுக்கும் அரக்கர்க்கும் சூர்ப்பணகை சுட்டினாள். அப்பாட்டு:

“துமிலப் போர் வல் அரக்கர்க்குச் சுட்டினாள்
அமலத்தொல் பெயர் ஆயிரத்து ஆழியான்
நிமலப்பாத நினைவில் இருந்த அக்
கமலக் கண்ணனைக் கையினில் காட்டினாள்” - (2899)

‘அமலனாதிபிரான்’ சொற்களையும் கருத்தையும் வைணவ மரபையும் அடி ஒற்றியது இப்பாட்டு என்பார் திரு. பி.ஸ்ரீ. அப்போது இராமன் தன் மனத்தீட்டைத் துடைத்துத் தூய்மைப்படுத்த ‘அமலனாதிபிரான்’ அனுசந்தானம் செய்து கொண்டிருந்தான் என்பார். அதை வலியுறுத்த ‘அமலன், நிமலன்’ ‘கமல’ என்ற ஆழ்வார் திருப்பாசுரச் சொற்களைக் கம்பர் எதுகையில் பெய்துள்ளார் என்பார்.

10
 'நாலாயிர
 வியாக்கியானங்களில்
 கம்பர்'

நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தம் என
 வழங்கும் இருபத்து நான்கு நூல்கள்
 பன்னிரு புலவர்களால் இயற்றப்பட்டவை,
 அவர்களுள் பதின்மர் ஆழ்வார்கள். ஒருத்தி
 அவ் ஆழ்வார்களுள் ஒருவருடைய
 வளர்ப்புப் பெண் ஆண்டாள். மற்றொருவர்
 'தேவு மற்றறியேன்' எனக் குருசூர்
 நம்பியின்பாவின் இன்னிசை பாடித்திரிந்த
 மதுரகவி. இவ்இருபத்து நான்கு
 நூல்களுக்கும் உரை இட்டருளியவர்

திரு. என்.வி. நாயடு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை. சில நூல்களுக்கு மட்டுமே வேறு சிலர் உரைசெய்துள்ளனர். ஆவ் உரைகளுள் சிறப்பாகப் போற்றப்படுவது திருவாய்மொழிக்குத் 'தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறி தன்னை வள்ளல் வடக்குத் தெருவீதிப் பிள்ளை எழுதிவைத்த ஈடு'.

உரைகள் அனைத்தும் ஸம்ஸ்கிருதமும் தமிழும் கலந்த மணிப்ரவாள நடையில் அமைந்தவை. பாட்டின் பொருளை விளக்கவும், தன் கொள்கையை நிலை நிறுத்தவும் உரையாசிரியர்கள் ஆயிரக்கணக்கான மேற்கோள்களை அங்கங்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். பெரும்பாலும் ஆம் மேற்கோள்கள் வேதங்கள், உபநிஷதங்கள், வால்மீகி இராமாயணம், மஹாபாரதம், புராணங்களினின்று எடுக்கப்பட்டவை. எனினும், சில இடங்களில் பரிபாடல் குறுந்தொகை, கலித்தொகை, திருக்குறள், கம்ப ராமாயணம் போன்ற நூல்களைக் கையாண்டுள்ளனர். உரையாசிரியர் அனைவரும் இருமொழிப் பயிற்சியுடன், இருமொழிப் பற்றும் உடையவர் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

கம்ப ராமாயணப் பாடல்கள் இவ் உரைகளில் பயின்றுள்ளதைப் பார்ப்போம்.

1. ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்ப, வரம்பு இகந்து ஊக்கமே மிகுந்தது உள்தெளிவின்றியே தேக்கு எறிந்து, தீம்புனல் வருகிறது சரயு ஆற்றில் (21). வண்டு ஆற்றுநீரில் மொய்க்குமா என்ற ஐயம் எழுந்தது போலும்! பெரிய வாச்சான்பிள்ளை 'வண்டு அறைமான்' என்ற பெரிய திருமொழி (1.1.10) உரையில் இவ் ஐயத்தைப் போக்கக் கம்பரின் ஆற்றுப்படலச் செய்யுளை ஆதாரமாக மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

2. 'வையகம் முழுவதும் வறிஞன் ஒம்பும் ஓர் செய் எனக் காத்து இனிது அரசு செய்கிறான் தசரதன். (179) 'ஒரு நாயகமாய் ஓட உலகுடன் ஆண்டவர்' (திருவாய் மொழி 4.1.1) ஈடு உரையில் மேற்கோள் இக்கம்பர் பாட்டு.

3. 'தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்; தாள் கண்டார் தாளே கண்டார்; தடக் கை கண்டாரும் ஆஃதே (1081) இக்கருத்து 'எங்கும் அழகு அமர்குழ் ஒளியன் என்ற திருவாய்மொழி (3-10.8) ஈடு

காப்பிய இமயம்

வியாக்கியானத்தில் பயின்றுள்ளது. பாதாதி கேசம் அவயங்களைத் தனித்துப்பார்த்தால் இங்கே அழகு குடிகொண்டது என்னும்படி இருத்தல்.

4. சீதை அசோக வனத்தில் அனுமனிடம் கூறுவது 'தீவினை தீர் வரம் வேண்டினாள் தொழுது' என்று விளம்புவாய் (5379) தலைமகளைத் பிரிந்த தலைவி தோழியிடம் 'நம் கண்களால் கண்டு தலையில் வணங்கவும் ஆம் கொலோ' என்ற திருவாய்மொழி (5.3.1)க்கு அரும்பதம் அருளிய ஜீயர் கம்பர் பாடலை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

5. 'இலங்கை ஒள் எரி மண்டி உண்ண செந்தீ உண்டு தேக்கிட்டதே' என்ற திருவாய்மொழிக்கு (2.1.3) ஈடு வியாக்கியானம் அரும்பதம் எழுதிய ஜீயர் 'செந்தீ இத்யாதி கம்ப நாடகத்திலே' என இடம் குறிப்பிட்டுள்ளார். கம்பர் பாட்டு இப்போதுள்ள பதிப்புகளில் 'நெருப்புத்தின்று தேக்கிடுகின்றது' எனக் (இலங்கை எரியூட்டு படலம் 40) காணப்படுகிறது. 'செந்தீ என நம்பிள்ளை காலத்திருந்த பாடலில் இருந்திருக்கலாம் - அன்றி, அவர் நினைவிலிருந்து எழுதியிருக்கலாம்.

வருணனை வழி வேண்டி, அடுக்கிய புல்லின் கருணை அம் கடல் கிடந்தனன் கருங்கடல் நோக்கி (6593) ஒரு கடல் இன்னொரு கடலை நோக்கிக் கடந்த இக்கருத்தில் யாப்புண்டு திருவாய்மொழி வியாக்கியானத்தில் 'நின்ற அறும், இருந்த அறும், கிடந்த அறும் நினைப்பு அரியன்' (5.10.6) என்ற இடத்தும், ஞாலத்தூடே நடந்தும், நின்றும், கடந்தும் இருந்தும்' (6.9.3) என்ற இடத்தும் நம்பிள்ளை கம்பர் பாடலை நினைவுகூர்வார்.

வியாக்கியானத்தில் உள்ள கம்பர் மேற்கோள் 'கருணை அம் கடல் துயின்றனன்' என்பது; இப்போதுள்ள கருணை அம் கடல் கிடந்தனன் என்ற பாடம் அன்று.

இவை அன்றிக் கருத்தொற்றுமை பல இடங்களில் காணக் கிடக்கிறது. அவற்றுள் ஒன்றுமட்டும் காண்போம்:

'மைய கண்ணாள் மலர்மேல் உறைவாள் உறை மார்பினன்
செய்யகோலத் தடங் கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான்'

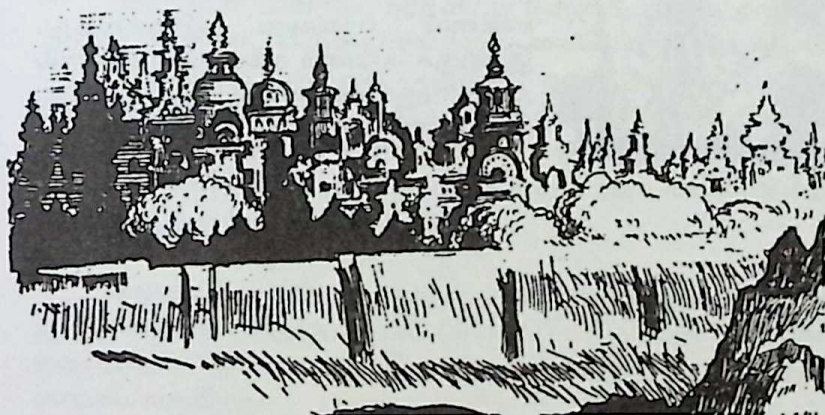
திரு. என்.வி. நாயுடு

என்பது திருவாய்மொழி (4.5.2) வியாக்கியானம், 'செங்கண்மால் தம் திருக்கண்களால் எப்போதும் பிராட்டியை நோக்கி இருந்ததால், பிராட்டியின் திருமேனி செந்நிறம் பூண்டது. மையுண்ட கண்ணாள் எப்போதும் பெருமானைப் பார்த்தாலால் அவர் திருமேனி கருமை ஒளி பெற்றது; இக்கருத்து.

பஞ்சு அணி விரலினார் தம் படைநெடும் கண்கள் எல்லாம்
செஞ்செவே ஐயன் மெய்யில் கருமையைச் சேர்ந்தவோ தாம்
மஞ்சுஅன மேனியான்தன் மணிநிறம் மாதரார்தம்
அஞ்சன நோக்கம் போர்க்க இருண்டதோ அறிகிலேமால்

- 1072

என்ற கம்பர் பாட்டை அடிஒற்றி உள்ளது.

11

“துயில் துறந்தான்”

இளைய பெருமாள் இராமனுடன் வனத்தில் இருந்த பதினாலு ஆண்டுகளும் உறங்கவில்லை என்ற எண்ணம் பரவலாக இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் கம்பராமாயணத்தில் ஆங்காங்குக் காணப்படும் குறிப்புகளே. அவற்றைத் தொகுத்து ஆராய்வோம்.

திரு. என்.வி. நாயடு

1. கங்கைக் கரையில், 'அமுது அன்னாளும் வீரனும் விரித்த நாணல் மாலைவாய்ப் பாரின் பாயல் வைகினர்; வரிவில் ஏந்திக் காலைவாய் அளவும் தம்பி இமைப்பிலன் காத்து நின்றான்' (1974) அடுத்த பாட்டில், குகன், விழித்த கண்ணன் தம்பி நின்றானே நோக்கி, தலைமகன் தன்மை நோக்கி, கண்ணீர் அருவி சோரக் குன்றின் நின்றான்'.

இவ் இருவர் நிலையும் இதேவாறு வான்மீகத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது (II 51,26,27,50) இந்நிலையை விளக்கும் பிள்ளை பெரிய லோகாச்சாரியார் 'இளைய பெருமானை ஸ்ரீகுகப் பெருமாள் ஐயப்பட்டார்; இருவரையும் ஐயப்பட்டு, ஸ்ரீகுகப் பெருமானுடைய சேனை ஸ்ரீராமபிரானைப் பாதுகாத்தது. ஏனெனில், ஒருநாள் பெருமானுடைய திருமுகத்தைப் பார்த்தவர்களை அவ்அழகு படுத்தும் பாடாமிற்று இது' என விளக்கம் தருவர் (ஸ்ரீ வசனபூஷனம் 251-52).

புது இடம், புதுபரிஜனங்கள் - அதுவும் வேடர். அன்றிரவு, இளைய பெருமாள் 'நடமாடும் மதிள் போலே வளைய வருதல்' வியப்பன்று; அவனைக் குகன் ஐயுறுதலே வியப்புக்கு உரியது. குகனையும் அவருடைய படைவீரர் ஐயுறுதல் மேலும் வியப்புக்கு உரியது. அவ் ஐயுறவு அவர்கள் அனைவருக்கும் இராமன் பக்கல் உள்ள ஈடுபாட்டின் விளைவு.

இக்காட்சி மீண்டும், பரதனிடம் குகன் பேச்சாக 'அழகனும் அவளும் துஞ்ச, வில்லை ஊன்றிய கையொடும் வெய்துமிர்ப் போடும் வீரன், கங்குல் எல்லை காண்பளவும் நின்றான்; இமைப்பிலன் நயனம்' (2345) என வருகிறது. 'அவன் நின்றதும், கண் இமைக்காததும், உனக்கு எப்படித் தெரியும்?' என்று பரதன் கேட்கவில்லை. கேட்டிருந்தால், குகனும் அவ்வாறே நின்றது வெளிப்பட்டிருக்கும்.

வால்மீகியும் இதே கருத்தைப் பரதனிடம் குகனுடைய பேச்சாக இருமுறை அமைத்திருக்கிறார். (II 86;27;87,20,24) (நாணல்) தருப்பைப் படுக்கையை இலக்குவனே அமைத்ததாகக் குகன் வாயால் வருகிறது.

காப்பிய இமயம்

'தம் முன் வரை ஆறும் காணே வைக, கண்துயில் கொள்ளாது
அயல் காத்தற்கு ஆனான்'. (3670)

இலக்குவனே தன்னைப்பற்றி கூறுவது. 2. சீதையைப் பிரிந்த
இராமன் துயரால் நலிந்து, 'கண் எனத் தெரிந்த செய்ய தாமரை கங்குற்
போதும் குவியலாத் தன்மை' யைக் கூறும் கவிச்சக்கரவர்த்தி,
இமைத்தில இராமன் 'கண்ணும் வன் தோள் தம்பி கண் போன்ற
அன்றே' (3545) என்கிறார். இதற்கு இவ்வாறு பொருள்
கொள்ளலாம்: தம்பி கண் என்றுமே குவியாதது, இராமன் கண்
அந்நாளில் தம்பியின் கண்போன்றது.

3. வீடணனை ஏற்ற இராமன், தம்பியைத் 'துஞ்சல் இல்
நயனத்து ஐய சூட்டுதி மகுடம்' எனப் பணிக்கிறான். (6505). இது
வனவாசத்தின் இறுதி ஆண்டில் நிகழ்வது; அதற்குள் தம்பியின்
உறங்காத தன்மையை வள்ளல் அறிந்திருக்க வேண்டும்; எனினும்,
அதைத் தடுக்க ஏதும் செய்யவில்லை. இது வால்மீகத்தில் இல்லை.

4. இராவணனுடைய ஒற்றர் இராமனுடைய படைவலி
கூறும்போது, இலக்குவனை.

அறக்கண் அல்லது ஒரு கண்ணிலன் ஆகி,
நிறக் கருங் கடலுள் நேமியின் நின்று
துறக்கம் எய்தியவரும் துறவாத
உறக்கம் என்பதனை ஓட முனிந்தான்' - (6881)

என அறிமுகப்படுத்துவர். ஒற்றர் இத்துணையளவு துருவி நோக்கும்
ஆற்றல் பெற்றுத் தலைவனுக்கு எடுத்துரைப்பது போற்றற்கு
உரியது. எதிரியின் பழக்க வழக்கங்கள், நோன்மை நொய்ம்மைகளை
அரசன் அறிய வேண்டு மன்றோ?.

5. முதற்போரில் இராவணனை இலக்குவன் எதிர்த்தான். அவன்
விட்ட சரங்கள் அனைத்தையும் இராவணன் அறுத்தெறிந்தான்,
'அவை மெல்லிய; இவற்றை அறு' என மழை பெய்தது போலச்
சரங்களைப் பொழிந்தான் 'துயில் பிரிந்தான்' (7174) அவற்றையும்
விலக்கி, இலக்குவனுடைய அம்புப் புட்டிலையும் இராவணன்
அறுத்தான். இந்நிலையில், அனுமன் போருக்கு வந்தான். இங்கும்,
'துயில் பிரிந்தான்' என்பது கவிக்கூற்று.

திரு. என்.வி. நாயுடு

6. இந்திரசித்தனுடைய முதல் போரில் அனுமனை ஊர்தியாகக் கொண்ட இலக்குவன், இந்திரசித்தன் தேரையும் நாற்பது வெள்ளம் படையினரையும் அழித்தது கூறும் கவி, இலக்குவனை 'மனையும் வாழ்வும், உறக்கமும் மாற்றினான்' என்பார் (8154). தன் மனைவியையும் வாழ்க்கையையும், உறக்கத்தையும் துறந்தவன்.

7. இரண்டாம் போரில், இலக்குவன் மீண்டும் அனுமனின் தோள்மேல் ஏறி இந்திரசித்தனுடன் போர் செய்வதைக் கூறும் கவி, 'சில வாளிகள் துறந்தான் துயில் துறந்தான்' என்பார் (9036).

இவற்றால், கம்பர் இலக்குவனைக், 'கங்குற் போதும் துயிலாத கண்ணன்' எனத் தம் கதைப் போக்கைக் கொண்டு செல்வது வெளிப்படை.

வால்மீகியின் இலக்குவன் உறங்கியதாகவே வருகிறது. பரத்வாஜ ஆசிரமத்திலிருந்து சித்திர கூடம் செல்லும் வழியில், ஒரு நாட் காலை:

“அத ராதர்யாம் வ்யதீதாயாம் அவஸீப்தம் அநந்தரம்
ப்ரபோத யாமாஸ சனைர்லக்ஷ்மணம் ரகுபுங்கவ:
“ஸௌமித்ரே ச்ருணு வந்யாநாம் வல்கு வ்யாஹரதாம் ஸ்வனம்
ஸம் ப்ரதிஷ்டாமஹே கால: ப்ரஸ்தானஸ்ய பரந்தப
“ப்ரஸூபிதஸ்து ததோ ப்ராத்ரா ஸமயே ப்ரதிபோதிததை
ஜஹௌ நித்ராம் ச தந்த்ராம் ச ப்ரஸக்தம் ச பரிச்ரமம்”

(56:1-3)

(பின்னர், இரவு கழிந்தபின், இராகவன் எழுந்து இலக்குவனை மெதுவாக எழுப்பினார். எதிரிகளை வாட்டுபவனே, ஸுமித்ரா குமாரனே, வனத்தில் எழும் இனிய (புள்) ஒலிகளைக் கேள்; இங்கிருந்து புறப்படுவதற்கு ஏற்ற காலம் இது; புறப்படுவோம்” என்றார். உறங்கிக்கொண்டிருந்தவன், இவ்வாறு உரிய காலத்தில் எழுப்பப்பட்டுத் தன் உறக்கத்தையும், சோம்பலையும், தன்னைப் பீடித்திருந்த தளர்ச்சியையும் விட்டான்).

இலக்குவன் இராமனுக்குப் பணிசெய்வதே தன் வாழ்க்கையின் பயனாக எண்ணி ஒழுகுபவன். விசுவாமித்திரன் தந்த படைக்கலம் இராமனைப் பிரியலாற்றாது 'வீர, நீ விதியின் எம்மை ஏவின செய்து

காப்பிய இமயம்

நிற்றும், இளையவன் போல' (96) என்று இறைஞ்சி அவனுக்குப் புறத்தொழில் புரிந்தன; அப்புறத்தொழிலின் ஒரு கூறு இராமனைக் காத்தல்.

இக்காவல் இலக்குவன் பதினான்கு ஆண்டுகளும் உறங்கவே இல்லை என்று கருத்தை எழுப்பிற்று. உறக்கம் உயிரினங்களுக்கு இயற்கை; அவசியம். உறங்காததால் இலக்குவன் உயர்ந்தான் எனக் கருதுவோர் உளர். இயற்கைக்கு மீறிய செயல்களால் ஒருவர் சிறப்புப் பெற்றவராகக் கருதல் மக்களுடை மனத்தை ஈர்க்கப் பயன்படுத்தும் சாதனம். பிறரை ஏய்க்க அதைப் பயன்படுத்துவோர் பலர் உளர். ஆனால், இலக்குவனுடைய காவியப்பெருமை அவன் உறங்காமையால் வந்தது அன்று.

இலக்குவன் 'துயில் துறந்த'தை அழ்வார்களும் கூறவில்லை. இக்கருத்து எங்கு உதித்தது?

அத்பூதம் ராமாயணம் யுத்த காண்டம் 8-ஆம் சர்க்கம் 64-66-ம் சுலோகங்களிலும், ஆனந்த ராமாயண ஸார காண்டம் 11-ம் சர்க்கம் 176-177-ம் சுலோகங்களிலும், 'இந்திரசித்து பன்னீராண்டு நித்ராஹாரம் விட்டவராலேயே வெலற்கு உரியன்' என வீடணன் இராமனுக்கு உரைத்ததாகக் காணப்படுகிற செய்தியிலும் அறிகின்றோம். அத்தகையவனே இந்திர சித்தனைக் கொல்லத் தகுதி உடையவன் என்பதை இராமன் அறிந்து, இந்திரசித்தை வெல்ல இலக்குவனை ஏவுகிறான்.

கம்பர் இந்திரசித்து பெற்ற இவ்வரத்தை எங்குமே கூறவில்லை. இலக்குவன் உறக்கத்தை விட்டதாகக் கூறுகிறாரே அன்றி, உணவை விட்டதாகக் கூறவில்லை. மாறாக, வால்மீகி இராம லக்குவர் தண்டகாரண்ய முனிவர் அளித்த உணவை ஏற்றுக்கொண்டதாக இரண்டு இடங்களில் கூறுகிறார். (ஆரண்ய காண்டம் 1-22; 12-27) கங்கையைக் கடந்ததும் பல விலங்குகளை வேட்டையாடிக் கொண்டு தசையைத் தீயில் வாட்டி உண்டதாகவும் கூறுகிறார். (அயோத்யா காண்டம் 52.102; 56:22-27)

மூலக் கதையினின்று கம்பர் கொண்ட மாறுதல் இது.

12

‘யார்கொல் இச் சொல்லின் செல்வன்’

அனுமன் மாணவப் படிவமொடு
 இராம லக்குவர் எதிர்சென்று எய்தி,
 ‘கவ்வை இன்றாக நுங்கள் வரவு’
 என்றான். உடன்பாட்டு மொழியாக
 ‘நல்வரவு ஆகுக’, அன்றி ‘நன்மை தரும்
 வரவு ஆகுக’ என்னாது, எதிர்மறைப்
 பொருளதாகக் ‘கவ்வை (துன்பம்)
 இன்றாக’ என்றது, இராமன்
 சூர்ப்பணகையை விளித்துத் ‘தீதில் வரவு
 ஆகுக’ என்றதனோடு ஓங்கும்.

காப்பிய இமயம்

கருணையோன் 'நீ யார்?' என, அனுமன் நீண்டதொரு அடைமொழி போட்டு மூன்று விளிகளுடன் விளம்பல் உற்றான்:

'மஞ்சு எனத் திரண்ட கோல மேனிய! மகளிர்க்கு எல்லாம்,
நஞ்சு எனத் தகைய ஆகி நளிர் இரும்பணிக்குத் தேம்பாக்
கஞ்சம் ஒத்து அலர்ந்த கண்ணீ யான் காற்றின் வேந்தற்கு
அஞ்சனை வயிற்றில் வந்தேன், நாமமும் அனுமன் என்பேன்'.

(3765)

'இம் மலை இருந்து வாழும் ளிகதிர்ப் பரிதிச் செல்வன்
செம்மலுக்கு ஏவல் செய்வேன். தேவ! நும் வரவு நோக்கி
விம்மல் உற்று அனையான் ஏவ வினவிய வத்தேன்'. (3766)

இராமன் திருமேனி, திருக்கண், தெய்வத் தன்மை இவற்றை
மூன்று விளிகளும் குறிக்கும்.

தன், தந்தை, தாய், நாமம், ஏவல், வந்த காரணம்
ஆகியனவற்றைப் பிற இரு வாக்கியங்களும் குறிக்கும். அதிலும்
ஒரு பொய்; சுக்கிரீவன் இராமன் வரவு நோக்கி விம்மல் உறவில்லை.
'இவர் காண்மினோ, கறுவு உடைய வாலி ஏவலின் வரவினார்கள் தாம்'
என மருகி ஓடினான். (3752) 'உய்தும் நாம் என ஓடினான்' (3751)
வெருவினான்; விம்மல் உற்றான் அல்லன். ஆனால், இப்
பொய்ம்மையை இராமன் அறியான்.

இவ் இரு வாக்கியங்களுக்காகவே இராமன் அனுமானைப்
புகழ்ந்திட எண்ணி 'அற்றலும் நிறைவும் கல்வி அமைதியும் அறிவும்
என்னும் வேற்றுமை இவனோடு இல்லையாம்' (3767) என
விளம்பலுற்றான்: 'இங்கு இவன் இசைகள் கூரக் கல்லாத கலையும்
வேதக் கடலுமே உலகத்து எங்கும் இல்லாத என்னும் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற்று அன்றே (3768) என வியந்தான்.
'சொல்லின் செல்வன்' என்ற பட்டத்தையும் உடனே சூட்டிவிட்டான்.

நாம் வாக்கியங்களைப் பார்த்தோம். அவ் வாக்கியங்கள்
அனுமானை இப் பட்டத்துக்கு உரியன ஆக்குகின்றனவா? தன் மேனி
அழகையும், மகளிரை வருத்தி, பணிக்கும் குவியாத தாமரை ஒத்த
கண் அழகையும் கூறியதாலே இராமன் உச்சி குளிர்ந்து, இப்பட்டம்
சூட்ட முன் வந்தானா? அனுமன் பேச்சில் தன் துன்பம் மாற்ற வந்த

திரு. என்.வி. நாயடு

மேகம் எனவோ, தெய்வம் எனவோ, பல துன்பங்களுக்கு உள்ளாகியும் வாடாத தாமரை போன்ற முகம் எனவோ உள்ளுறை பொருள் இருக்கலாம். ஆனால், முக ஸ்துதிக்குப் பட்டம் தருபவனா இராமன்? 'சொல்லின் செல்வன்' என்ற இராமன் வாய்மொழி, பிறகு அனுமன் கூறுவனவற்றால் அவனுக்குத் தகுதி தரலாம். ஆனால், இதுகாறும் அனுமன் கூறினவற்றால் தகுதி தராது.

இதற்குக் காரணம்? வால்மீகி.

அனுமன் வினயத்துடன் வணங்கித் தெளிவான, மனத்துக்கினிய சொற்களால் சிறு வாக்கியங்களைக் கொண்டு பேசினான்:

'உண்மையும் வீரமும் பொருந்தியவர்களே! ராஜரிஷி, தேவர் ஒத்தவர்களே, தவக்கோலத்தவரே, விரதம் பூண்டவரே', என விளித்து 'நீர் எந்நாட்டவர்? ஏன் இங்கு வந்தீர்? திருமேனி ஒளி காலுகின்றது. சடை தரித்திருக்கின்றீர் - ஆனால் வில்லும் வாளுமும் ஏந்தி இருக்கின்றீர். வீரருக்கு உரிய இலக்கணங்கள் பொருந்தி உள்ளீர். அடியேன் அறியுமாறு கூறுங்கள்'. 'சுக்கிரீவன் என்ற தர்மாத்மா, வீரத்தலைவன், தமையனால் துன்புறுத்தப் பட்டவன், உங்கள் நட்பை விரும்புகிறான்' என 19 சுலோகங்களால் அழகாகக் கூறுகிறான். (3:5-23) இராமனோ, இலக்குவனோ பதில் கூறவில்லை. அனுமனுடைய சொல் அழகில் ஈடுபட்டு மயங்கி நிற்கின்றனர். (3:24-4). இராமன் நேரடியாகப் பதில் கூறாது, இலக்குவனிடம் அனுமன் பேச்சை வியந்து கூறுகிறான்.

'இவன் ருக் யஜுரீர் ஸாம வேதங்களைக் கற்றவன் ஆதல் வேண்டும். ருக்வேதம் அறிந்தவன் ஆதலின் நாப் பிறழா எழுத்துக்கள், யஜுரீர் வேதம் அறிந்தமையால் சொற் கோவை, ஸாம வேதம் அறிந்தமையால் இனிய ஓசை நயம், இலக்கணம் அறிந்தமையால் வாக்கிய அமைப்பு, அப சப்தம் சற்றும் இல்லை. கண், நெற்றி, முகம், புருவம், மற்றும் எந்த உடற்பகுதியும் விகாரம் அடையவில்லை. தான் கூறவந்த கருத்துக்களை மிகச் சுருக்கமாகவும் இன்றி, விளக்கமாகவும் இன்றி, சோர்வு இன்றிக் கூறுகிறான். நினைவுடைச் சொற்கள் இவன் நெஞ்சிலிருந்து வருவன; மத்தியம் ஸ்வரத்தில் கூறுகிறான்.

காப்பிய இமயம்

'பண்பட்ட ஒழுக்கம் உடையவன்; பேசும்போது இடையில் நிறுத்தவில்லை; உச்சாரணம் மங்களகரமாக உள்ளது; கேட்டார் உள்ளத்தைப் பிணிக்கும் தகையது; பகைவரும் (கேளாரும்) வேட்ப மொழிவது'.

ஸ்ம்ஸ்கார க்ரம ஸம்பந்நாம் அத்ருதாம் அவிளம்பிதாம்
உச்சாரயதி கல்யாணீம்வாசம் ஹ்ருதய ஹாரிணீம் (IV : 3-32)

இவ்வாறு பாராட்டி 'வாக்ய விஷாரத்' ('வித்வான்') என இராகவன் சஹுவதைக் கம்பர் 'சொல்லின் செல்வன்' என மொழி பெயர்க்கிறார்.

இங்கு இராமன் சஹ்றாகச் சொல்லின் தன்மையை விளக்குகிறார் வால்மீகி. விளக்கியபின் காரணம் காட்டி, இராமன் அனுமனுக்குச் சூட்டும் பட்டத்தை அனுமன் சற்றுப் பேசியதுமே காரணம் இன்றிக் கம்பர் சூட்டியுள்ளார்.

13

‘வினவுதற்கு உரியன்’

அசோகவனத்தில் பிராட்டி உயிர்விம்மி இருந்து அழிவாள், ‘இறத்தலே அறத்தின் அறு’ எனா, மாதவிப் பொதும்பர் எய்தினான். மரக்கிளையில் இருந்த அனுமன் இதைக் கண்டு துணுக்கம் கொண்டு, ‘அண்டர் நாயகன் அருள் தூதன் யான்’ எனாத் தொழுது தோன்றினான். மேலும், ‘இராமன் ஆணையால் அடியனேன் அடைந்தனன்’; ‘நாடும் கொட்பினால் மிடைந்தவர் உலப்பு இலர், ‘தவத்தை மேவலால் நின் சேவடி, நோக்கினேன்’. ‘ஆண்தகை அறிந்திலன்’ ‘ஐயறல்’ ‘அடையாளம் உளது’ ‘உரையும் உள்’

காப்பிய இமயம்

'காண்டி', 'வேறு நினையல்' எனச் 'சிறு சிறு வாக்கியங்களால் இறைஞ்சினான் அனுமன். அவன் இரக்கமும் மெலிவும் எய்தினான். 'இவன் தன்னால் கேட்கப்படுவதற்கு உரியனோ' என்று ஆய்ந்து, பதினொரு காரணங்களால் 'வினவுதற்கு உரியன்' (5255) என்ற முடிவுக்கு வருகிறான். அக்காரணங்கள்:

1. 'நின்றவன் நிருதன் அல்லன்'
2. 'பொறிகள் ஐந்தும் வென்றவன்'
3. 'அல்லனாகில் விண்ணவன் ஆக வேண்டும்'
4. 'உணர்வு உரையன் நன்று'
5. 'தூயன்'
6. 'நவை இலன்'
7. 'உணர்வை உருக்கினன், உயிர் தந்தான்'
8. 'என் உள்ளம் இரங்கும்'
9. 'வஞ்சகர் மாற்றம் அல்ல'
10. 'நினைவு உடைச் சொற்கள்'
11. 'கண்ணீர் நிலம்புகப் புலம்பா நின்றான்'

-இவற்றால் அனுமனுடைய உரு, மெய்ப்பாடு, உரை, தூய்மை, யாவற்றையும் சீதை எய்த நோக்கியமை தெரிகிறது. யாவற்றுக்கும் மேலாகத் தன் உள்ளம் இரங்குவதைக் குறிப்பிடுகிறான்.

நின்ற அனுமன் உருவால் அரக்கன் அல்லன்; தன்னைக் கண்ட அரக்கர்கள் யாவரும் 'தம் சொற்கள் குழறித் தத்தம் தகை தடுமாறி நின்றார்'; இவனோ இவ்விகாரங்கள் அடையவில்லை. பஞ்ச சேனாபதிகளை வென்ற அனுமனைப் பாராட்டும் வகையில்,

'வஞ்சமும் களவும் வெஃகி வழி அலா வழி மேல் ஓடி,
நஞ்சினும் கொடியர் ஆகி, நவை செயற்கு உரிய நீரார்,
வெஞ்சின அரக்கர் ஐவர்; ஒருவனே, - வெல்லப்பட்டார்
அஞ்சு எனும் புலன்கள் ஒத்தார்; அவனும் நல் அறிவை ஒத்தான்'
- 5664

என்று கம்பரும் 'விண்ணவர் விகாரங்கள் அடையார்' எனச் சிந்தாமணியில் திருத்தக்கதேவரும் கூறுவன எண்ணத்தக்கன. அவன் புறத்தூய்மையுடன் அகத் தூய்மையும் உடையவன்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

முன்னரே அனுமனைச் 'சொல்லின் செல்வன்' என இராமன் புகழ்ந்திருக்கிறான். அவன் சொற்கள் வாயளவில் வருவன அல்ல. நினைவிலிருந்து நெஞ்சிலிருந்து உணர்ந்து வெளிப்பட்டவை என இவன் எண்ணுகிறான்.

'சொல்லின் தொகை அறிந்த தூய்மையவர்' (711) என்ற வள்ளுவன் வாக்கிற்கு விளக்கம் தரும் பரிமேலழகர், சொல்லின் தொகையுள் செஞ்சொல் என்பது ஒன்று என்பர். அதாவது, நேரடியான பொருள் தரும் சொல்; 'தூய்மை, அவற்றுள் தமக்கு ஆகாதன ஒழித்து ஆவன கோடல்' என்பார்.

'உணர்வை உருக்கினன்' 'உள்ளம் இரங்கும்' என்பனவே சீதையின் மனத்தால் 'இவன் வினவுதற்கு உரியன்' என்ற முடிவுக்கு வரச் சிறப்பான காரணங்கள். நல்லவர்கள், காணுகின்றவர்களின் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தும் இத்தகு நெகிழ்வே சான்று. 'நெஞ்சம் அல்லதொரு வஞ்சமற்ற துணை இல்லை'. இக்கருத்து, பல இடங்களில் மிளர்கிறது.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குச் சான்றாக வேறு ஒரு நிகழ்ச்சி: இராமன் சீதையைக் கண்டு காதல் கொண்டபின் 'அவள் வேறு ஒருவனுக்கு உரியவனோ? கன்னியோ', என்ற ஐயம் உண்டாகிறது. அவனே ஐயம் தெளிகிறான். 'ஆகும் நல்வழி'; அல்வழி என் மனம் ஏகுமோ?' 'இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்து, வசித்தனாடைய சிஷ்யனான என் மனம் தகாத வழியில் போகாது. ஒருத்தியிடம் மனம் போனது என்றால், அவள் கன்னியே ஆகும். வேறு இதற்கு ஐயறவு இல்லை, (626) என்று தெளிகிறான். கம்பரின் இவ்வாக்கை நேருக்கு நேராகத் துளசீதாஸர் ராம சரித மானஸம் 236-ம் சௌபாயியில் மெழிபெயர்த்துள்ளார்.

அனுமன் இராம இலக்குவரைக் கண்டபோது, உருகுகின்ற உள்ளத்தனாய் 'என்பு நெக்கு உருகுகின்றது, இவர்கின்றது அளவில் காதல்' என்ற நெகிழ்ச்சியே இராமன்பால் அவனை ஈர்க்கின்றது.

சுக்கிரீவன் இராமனோடு நட்புப் பூண்ட பின்னும் தனி இருந்து ஐயம் தீரச் சிந்திக்கும் அளவில் 'தோன்றலை அறிதற்கு முடிவு என்?' என வினவ, 'அன்பு சான்று; ஆக்கை என்பு தோன்றல உருகின எனின் பிறிது எவனோ?' என்பான் அனுமன்.

காப்பிய இமயம்

இலங்கையினின்று வெளியேறிய வீடணன், இராமன்பால் செல்லச் சிறந்த காரணமாகக் கூறுகின்றபோது; 'முன்புறக் கண்டிலேன், கேள்வி முன்பு இலேன்; அன்பு உறக் காரணம் அறியகின்றிலேன்; என்பு உறக் குளிரும், நெஞ்சு உருகும்' என்பதே. (6384)

துஷ்யந்தன் தன்னைச் சந்தேகப்படும் நிலையில் சகுந்தலை தன் மனத்தைத் தெளிவித்துக்கொள்ளுவதும் இவ்வாறே; 'ஸதாம் ஹி ஸந்தேஹ பதேஷீ வஸ்துஷீ ப்ரமாணம் அந்தக்கரண ப்ரவ்ருத்தய:' (நல்வர்களுக்குச் சந்தேகம் வரும்போது அவர் மனம் கூறும் வழியில் நடப்பதே முறை). 'என் நெஞ்சமல்லது ஐர் வஞ்சமற்ற துணை இல்லை'.

விபீஷணனை ஏற்க இராமன் முடிவு செய்ததும் இவ்வாறே; 'மம ச அபி அந்தராத்மயம் சுத்தம் வேத்தி விபீஷணம்' (என் மனம் விபீஷணனுடைய தூய்மையைத் தெரிவிக்கிறது).

'வீர, நீ யாவன்?' என்ற ஒரு கேள்வி கேட்பதற்காகவே இத்தனை எண்ணங்கள், முடிவுகள் பிராட்டி மனத்தில் எழும். முதலில் 'அவன்' 'வினவுதற்கு உரியனா' என்று நிச்சயித்த பின்னர் அன்றோ வினவ வேண்டும்?.

இக்கேள்வியும் வேறு சந்தர்ப்பத்தில் வான்மீகத்தில் வரும் 'அர்ஹஸே ச கபி ஸ்ரேஷ்ட மயா ஸமபிபாஷிதம் (வானரத்தலைவன் என்னால் பேசப்பட உரியவன்) என்ற பிராட்டி வாக்கின் மொழிபெயர்ப்பே. 'வினவுதற்கு உரியன்' என்ற தொடர். வான்மீகத்தின் போக்கு வேறு, பிராட்டியைக் கண்டபோது அனுமன் எவ்வாறு அவளுடன் பேச்சுத் தொடங்குவது என யோசித்தது ஒரு சருக்கம் (30) முழுவதும்; மதுரமான சொற்களால் 'ராஜா தசரதன் இருந்தான்' எனத் தொடங்கி இராமன் வரலாற்றைக் கூறுவது ஒரு சருக்கம் (31); சீதை இவனை நம்பலாமா என்று ஐயுறுவது அடுத்த சருக்கம் (32); இறுதியில் அவள் பிருஹஸ்பதி, இந்திரன், பிரமன், அக்னி தேவதைகளுக்கு நமஸ்கரித்துப் பேச முடிவு செய்தபின், அனுமனே மறுபடியும் கதையை இரண்டு சர்க்கங்களில் கூறுகிறான். சீதை மறுபடியும் ஐயுறுகிறான்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

இராமகாதை கேட்டதால் மறுபடியும் தெளிந்து அவள் சஹும் முதல் வாக்கியம். 'க்வதே ராமேண ஸம்ஸர்க்க? கதம் ஜானாஸி லக்ஷ்மணம்? வானரரணாம் நரரணாம் ச கதம் ஆஸீத் ஸமாகம்? (இராமனோடு உன் சம்பந்தம் எப்படி உண்டாயிற்று? எவ்வாறு லக்ஷ்மணனை அறிந்தாய்? வானரருக்கும் மனிதருக்கும் தொடர்பு எப்படி ஏற்பட்டது?) இதற்கும் 'வீர நீ யாவன்?' என்ற கம்பன் வாக்குக்கும் எவ்வளவு தூரம்! சீதை தேர்ந்து தெளிந்தாள்.

தேறற்க யாரையும் தேராத; தேர்ந்தபின்
தேறுக தேறும் பொருள். குறள்-509

14

‘குகனோடும் ஐவரானோம்’

குகனை இராமன் தம்பியாக ஏற்றான்
எனப் பல இடங்களில் கம்பர் கூறுகிறார்:

திரு. என்.வி. நாயுடு

'முன்பு உளெம் ஒரு நால்வேம்: முடிவு உளது என உன்னா
அன்பு உள, இனி நாம் ஓர் ஐவர்கள் உளர் ஆனோம்' (1995)
-இராமன் வாயால்;

'இவன் தன்னோடும் கலந்து, நீவிர் ஐவீரும் ஒருவீராய்
அகல் இடத்தை நெடுங்காலம் அளித்திர்' -கோசலை கூற்று
(2368)

'இன் துணைவன் இராகவனுக்கு, இலக்குவற்கும்
இளையவற்கும்,
எனக்கும் மூத்தான்; குன்று அனைய திரு நெடுந்தோள்
குகன்' என்பான்
-பரதன் சொல் (2367)

'அழு நீர்க் கங்கை அம்பி கடாவிய
ஏழை வேடனுக்கு எம்பி நின் தம்பி, நீ
தோழன், மங்கை கொழுந்தி, எனச் சொன்ன
வாழி நண்பு' - சீதை நினைவு (3091)

'குகனொடும் ஐவர் ஆனோம் முன்பு'
- இராமன் வீடணனிடம் (6507)

வான்மீகத்தில் குகனுக்குத் தரப்பட்டுள்ளதெல்லாம் தோழமை
ஒன்றே! 'ராமஸ்ய ஆத்ம ஸம: ஸகா' (II 50.83) 'ராம ஸகா வீரோ
குஹோ' (II 83.20) என்பன கவிக்கூற்று. இராமனோ பரதனோ
குகனை உடன்பிறந்தானாகக் கொள்ளவில்லை.

சுக்கிரீவன் ஒருவனையே உடன்பிறந்தானாக இராமன்
கிட்கிந்தையில் கூறுகிறான் (N 40.15); பரதன் அயோத்தியில்
ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான். (VI 123.47)

குகனை இராமனுக்குத் தம்பி ஆக்கியது திருமங்கை மன்னன்.
குகன் ஏழை ஏதலன் (எதுவும் அல்லாதவன், பொருள் எனக் கருதத்
தகாதவன்), குலத்தால் கீழ்மகன். இவை கண்டும் சக்கரவர்த்தித்
திருமகன் அவனுக்கு இரங்கி அருள் சுரந்தார். இரக்கம் தன்
உயர்வையும் அவன் தாழ்வையும் குறிக்கும். அதனால், உடனே

காப்பிய இமயம்

'தோழமை' என்ற சமத்துவம் உதிக்கிறது. "சீதை உன்தோழி, நீ எனக்குத் தோழன்'. இது உயிர்ப்பாசம் மட்டும் அன்று, உடல் பாசமும் சூட. என் தம்பி உன் தம்பி என்பார். ஆதலின், நீ ஒழி இங்கே இரு' என்பார்.

இதை ஒட்டிக் கம்பன், 'அங்குள கிளை காவற்கு உளன் உம்பி (பரதன்): இங்குள கிளை காவற்கு யாருளர்? உரை செய்வாய். உன் கிளை எனது அன்றோ? உறு துயர் உறலாமோ? என் கிளை இது நீ கா' (1994) என இராமனைக் கூறவைப்பார்.

திருமங்கை மன்னன் பாட்டு:

ஏழை ஏதலன் கீழ் மகன் என்னாது
இரங்கி, மற்று இன் அருள் சுரந்து
மாழை மான் மட நோக்கி உன் தோழி
உம்பி எம்பி என்று ஒழிந்திலை உகந்து
தோழன் நீ எனக்கு, இங்கு ஒழி என்ற
சொற்கள் வந்து அடியேன் மனத்து இருந்திட
ஆழி வண்ண, நின் அடி-இணை அடைந்தேன்
அணி பொழில் திருவரங்கத்து அம்மானே'

'தோழமை என்று அவர் சொல்லிய சொல்
ஒரு சொல் அன்றோ?' (2817)

- அம்; ஒரு சொல் - ஒப்பற்ற சொல் அது'

15

‘உயிர் எலாம் உறைவது
ஓர் உடம்பும் ஆயினான்’

தசரதனுடைய அரவியலைக்
கூறும் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரின்
சொற்றொடர் இது:

காப்பிய இமயம்

“வயிர வான்முண்ணுணி, மடங்கல் மொய்ம்பினான்,
உயிர் எலாம் தன் உயிர் ஒக்க ஓம்பலால்,
செயிர் இலா உலகினில், சென்று, நின்று, வாழ்
உயிர் எலாம் உறைவது ஓர் உடம்பும் ஆயினான்” - 177

என்பது முழுப் பாட்டு, ‘தசரதன் பிற உயிர்களையெல்லாம் தன் உயிரைப்போலக் காப்பதால் அவ்வலியோன், இயங்குவன ஆகவும், இயங்காதன ஆகவும் வாழ்ந்திருக்கும் உயிர்களெல்லாம் குடிகொண்ட ஒரே உடல் ஆனான்’ என்பது கருத்து. ‘மொய்ம்பினான்’ எழுவாய்; ஆயினான் பயனிலை. ‘உயிரெலாம்’ என்றதனால் ஓர் அறிவு உயிர் முதலாக அறறிவு உயிர் ஈறாக - புல்லும் மரமும் தொடங்கி, விலங்கு, பறவை, மக்கள் ஈறாக எல்லா உயிர்களையும் ‘தன் உயிர் ஒப்ப ஓம்பினான்’ என்பது தெரிகிறது.

அவன் ‘இரப்போர் கடலையும் பகை வேலையையும் கடந்தவன். அவன் மூதாதையர், ‘புலிப்போத்தும், புல்வாயும் ஒருதுறையில் நீர் உண்ண உலகாண்டவர்’: மூதாதையருள் ஒருவன் ‘மென்புறவின் மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கினவன். ஆதலால், அவனுடைய நாடு ‘செயிர் (பகைமை, சினம்) இலா உலகு’ ‘சென்று வாழ் உயிர்’ ‘தாமாக இயங்கவல்ல மக்கள், விலங்கு, பறவை, போல்வன; நின்று வாழ்உயிர்’, - மரம், செடி, புல் போல ஓரிடத்திலேயே இருந்து வாழ்வன. இந்த இருவகை உயிர்களிலும் உறையும் ஒரே உடம்பு ஆயினான் தசரதன். அவன் உடம்பு ஆனது எவ்வாறு? உயிர்கள் யாவற்றையும் ஓம்பலால் அரசன் உடம்பு ஆயினான்; அஃதாவது, உடம்பு உயிரை ஒம்புகிறது. இக்கருத்தை இனி ஆராய்வோம்.

முதலில் ‘உயிர் என்ன’ உடல் என்ன? -அவற்றின் இணைப்பு என்ன’ -என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

உடல் பருப்பொருள்; அதை நாம் ஐம்புலன்களாலும் அறிகிறோம். உயிர் நுண் பொருள்; எப்புலனாலும் அதனை அறிவதில்லை; அதை இயக்கத்தால் அறிகிறோம், புலன்களால் அறிவதில்லை. நுண் பொருளை அறியப் புலன் உணர்வுகள் பதியும் ‘மனம்’ தேவைப்படுகிறது. அறிபவன், அறிவு, அறியப்படுபொருள்

திரு. என்.வி. நாயடு

என்ற பாகுபாடு உண்டாகின்றன. 'அறிபவன் நான்' என்ற (அஹங்காரம்) தன்மை உணர்ச்சியும், 'என் அறிவு இது' என்று அறிபவனுக்கே உரிய தன்மை உணர்ச்சி தரும் (மமகாரம்) எண்ணமும், 'அறியப்படுபொருளின் இயல்பு இன்னது' என்ற காரணம் தோன்ற, மறைந்திருந்த நுண்பொருள் விளங்குகிறது.

மின்விசையை நாம் புலன்களால் காணவோ, கேட்கவோ, உறவோ, முகரவோ, சுவைக்கவோ முடியாது. அதனால் உண்டாகும் ஒளி, சுழற்சி போன்ற இயக்கத்தால் மின்விசையை மனத்தில் அறிகிறோம். ஆனால், மின்-உயிர் உள்ள பொருள் அன்று.

உயிரின் இயல்புகள் எவை? உயிர் என்கிற நுண் பொருள் எந்தப் பருப்பொருளைச் சார்ந்து உள்ளதோ, அந்தச் சார்வின், இணைப்பின், இயல்புகளைக் கொண்ட உயிர் இன்னது எனத் துணியமுடியும். 'ஊனைக் குறித்த உயிர்எல்லாம்'. "எல்லாம் உயிர்களும் உடம்பைத் தனக்கு நிலைக்களனாகக் கொண்டு அதனை விடா" (குறள் 1013) என்றவாறு, நிலைக்களனைக் கொண்டு உயிரை அறியமுடியும், நேரடியாகக் காணமுடியாது. உடம்பிற்குள் உயிர் இருத்தலை அறிவது எப்படி? உயிர் உண்மையைக் காண்பதற்குச் சான்றுகள் பல உண்டு:

1. மாறுபாடு: உயிர் உள்ளனவற்றிற்கு வளர்ச்சியும் தேய்வும் அவற்றிலேயே அமைந்துள்ள சக்திகளால் நிகழக்கூடியன. உயிர் அற்றனவற்றின் இயக்கம் அவற்றில் இயற்கையாக இல்லாத புறச்சக்திகளால் நிகழவேண்டியது.

2. புலன் உணர்வு : உயிர் உள்ளன தம் புலன்களில் ஒன்றாலோ, பலவற்றாலோ புற உலகை உணர்கின்றன. உயிர் அற்றனவோ இப்புறவுலகு உணர்ச்சி அற்றன. ஆதலால், உயிர் உள்ளவற்றிற்கே மனம், அறிவு இருக்கக்கூடும்.

3. இனப்பெருக்கம்: உயிர் உள்ளனவற்றிற்கு அமைந்த கண்ணறைகள் கூடுகின்றன, குறைகின்றன, வளர்கின்றன, மாறுகின்றன, உண்டாகின்றன. உயிரற்றன அணுத்திரர்களாக இருப்பினும் அவை தாமாகக் கூடுவதும் குறைவதும் இல்லை. உயிர் அற்றனவற்றிலிருந்து உயிருள்ளன தோன்றுவதில்லை.

காப்பிய இமயம்

உடலை உந்துவிக்க உயிர் தேவை; உடல் வளர உயிர் தேவை; உடல் உணர உயிர் தேவை. ஆனால், அவ்வயிர் தனித்து இயங்கவல்லது அன்று, உடல்மூலமாகவே இயங்கும்.

மேலும், உயிர் அழியாமல் உடல் காக்கிறது. எனினும், உயிர் உடலைக் காப்பதற்காக மட்டும் இருப்பது அன்று. மேற்கூறிய சான்று இன்றேல் உடல் காப்பு இலதாகும்.

உடல் உயிரைத் தாங்குகிறதா, உயிர் உடலைத் தாங்குகிறதா- என்ற ஐயம் எழுவது இயல்பு. உடல் உயிரின் நிலைக்களம். ஆதலால், உடல் உயிரைத் தாங்குகிறது. ஆனால், உயிராலே உடலின் இயக்கம், வளர்ச்சி, உணர்ச்சி, பெருக்கம் என்பவை நேரிடுகின்றன.

எண்ண வாதத்தினர் கூறுவது: உடலில் உயிர் இருப்பதால் எவ்வாறு உடல் நிலைபெறுகிறதோ, அவ்வாறு இறைவன் சராசரங்களை (சென்று, நின்று வாழ்வனவற்றையும், வாழாதவற்றையும்)த் தனக்கு உடலாகக் கொண்டிருப்பதால். அவை நிலைபெறுகின்றன. அவன் சராசரங்களைத் தன் இருப்பிடமாக உடையவன்; அதனால், அவன் இல்லாத இடம் இல்லை. இறைவன் 'உடல்மிசை உயிரெனப் பரந்து உளன்' - உடம்புக்கு உயிர், தாங்கிக்கொண்டு இருப்பதாய், ஏவுவதாய், காப்பதாய், யஜமானத்தன்மை உடையதாய் இருப்பதுபோல. இதை ஒப்புக்கொள்வதால் உடம்புக்கும், உயிருக்கும், வேறானது ஒன்றும் இருக்கிறது; அஃது உள்ளும் புறமும் நிறைந்து இருக்கிறது. ஆதலால் சித், அசித், ஈசுவரன் என மூன்று உண்மைகள் உள, 'அவன் தொட்ட, தொட்ட இடந்தொறும் தோன்றுவான்; அவன் எங்கும் 'இருப்பதால்' உலகம் இருக்கிறது; உடல் - அஃதாவது உலகம் அழிந்தாலும் உயிர் அழியாது; உயிரும் இறைவனும் அழிவற்றன. நிற்பன ('உலகு உடம்பாய்த் தாம் உயிராய் நின்றார்') என்பன பெறப்படுகின்றன.

3. இப்பாட்டு இராமன் பிறப்புக்குமுன் தசரதனுடைய கோசலநாட்டு அட்சியில் மக்கள்-அரசன் தொடர்பைக் கூறுவது. அம் மக்களில் 'கொள்ளை' (பெரும்பான்மையோர்) 'கோன்றிகர் குடிகள்'. ஒவ்வொரு குடிகளிடமும் 'கோன்தன்மை' - அரசப்பகுதி இருந்தது. அக்கொள்கையே அந்நாட்டில் சிறந்தது. 'கோன் நிகர் குடிகள் தம் கொள்ளை சான்றன'. (126) (சான்றது - சிறந்தது) உயிரின்

திரு. என்.வி. நாயுடு

நோக்கத்தை உடல் நிறைவேற்றுவது போல், குடிகளுடைய விருப்பத்தை அரசன் நிறைவேற்றினான்.

விசுவாமித்திரன் இராமனை அனுப்ப வேண்டுமெனச் சொன்னதைக் கவிஞர் 'உயிர் இரக்கும்' கொடுங்கூற்றின் உளையச் சொன்னான் என்பார். (324) விசுவாமித்திரன் 'மன்னன் இன்னுயிர் வழிகொண்டாலென... இராமனைக் கொண்டு ஏகினான். (334)

இராமன் திரும்பியபோது, தசரதன் 'முன் பிரிந்ததோர் ஆவிவந்தென்ன வந்து அரசன்மாடு அணுகினான்'. (1050) இவ்விடங்களில் தசரதன் உடல்; இராமன் உயிர்.

அரசன் உடலாகவும், மக்களை உயிராகவும் கூறும் கருத்தை வதிட்டன் இராமனுக்குக் கூறும் உறுதிமொழியிலும் காண்கிறோம். 'வையம் மன்னுயிராக, அம்மன்னுயிர் உய்யத் தாங்கும் உடல் அன்ன மன்னன்' (1423) என்பதாம். அதையே மாற்றி, 'அரசு இல் வையகம்... உள் உறை இலா உடல்... ஒக்குமே' (2250), என அரசனை உயிராகவும், நாட்டை உடலாகவும், பரதனிடத்து வேறுவகையாக அதே வதிட்டன், கூறுவது வியப்பினைத் தருகிறது.

தசரதன் இறந்தபின் அவன் காட்டிய நெறி பிறழ்ந்ததோ? தசரதனே இராமனை 'என் மகன், எண்கண், என்உயிர்' எனக் கைகேயியிடம் தன் உள்ளக்கிடக்கையைக் கூறுகிறான். தசரதன் உடல்; இராமன் உயிர்.

சடாயு, தசரதன் இறந்ததை எண்ணி அரற்றும்போது, தசரதன் சம்பரனைத் தடிந்த அந் நாள் சடாயுவிடம் 'நீ உடல்; நான் ஆவி' (2712) என்று சொன்னதாக நினைவுகூர்கிறான். இங்கும் தசரதன் உயிர்; சடாயு உடல்.

தசரதன் மந்திரத்தில் 'இராமனுக்கு அரசை நல்கி வனத்தை நண்ணுவேன்; யாது நம்கருத்து' என உடல் உயிரைக் கேட்கிறது, இராமனின் சிறந்தவர் இல்லை; நிற்கு மாதவம் அல்லது ஒன்று இல்' (1353) என உயிர் உடலிடம் சொல்லுகிறது.

காப்பிய இமயம்

தசரதன் ஆவி போனபின்பு, பருப்பொருளாகிய உடல் அழிய, நுண்பொருளாகிய உயிர் எனும் குடிமக்களுடைய சொல்லையோ, செயலையோ, காவியத்தில் நாம் காண்பதில்லை. கவிச்சக்கரவர்த்தி கூறுவது இதுவே: மக்கள், 'இன்னற் சிறையின் இடைப்பட்டார், இருந்தார்' (1924) அவர்கள் அழியவில்லை. மக்களை உடலாகக் கொண்டால், தசரதனாகிய உயிர் நீங்கியதும், அவர்கள் அழிந்திருப்பார்கள் அன்றோ?

சுக்கிரீவன் இராவணனுடைய மகுட மணிகளைத் தன் வலிமையால் வாங்கி இராமன் திருவடிகளில் சூட்டி நின்றபோது, 'ஏழுபது வெள்ளம் யாக்கைக்கு ஓர்உயிர் எய்திற்று அன்றே' (6927) என்கிறார் கவி. இங்கு, சுக்கிரீவன் உயிர்; வானரப் படை உடல். சுக்கிரீவனிடத்துத் தசரதநெறி பிறக்கிறது.

சீதையை உயிராகவும், இராமனை உடலாகவும் கொண்ட இடம் உண்டு. மாரீசனைக் கொன்ற பிறகு பர்ணசரலைக்குத் திரும்பும் இராமனைக் கவி: 'கூடு தன்னுடையது பிரிந்து, ஆர்உயிர் குறியா, நீடி வந்து, அது (உயிரைக்) கண்டிலது ஆம் என நின்றான்' (3473) என்பார்.

4. இனி, மற்றக் கவிகள் எவ்வாறு இத்தொடர்பைக் கூறியுள்ளனர் என்று காண்போம்.

“நெல்லும் உயிர் அன்றே நீரும் உயிர் அன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம் (புறம் 186)

இஃது அரசனுடைய கடமையைக் கூறும் மோசிகீரனார் கூறுவது. மக்களுக்கு நெல்லும் உயிர் அன்று. ஏனெனில், உயிரைத் தரும் நெல்லையும், நீரையும் ஆக்கும் முதற்காரணம் மன்னவனுடைய செங்கோல். ஆதலின், அரசன் குடிமக்களுக்கு உயிர் ஆவான். இதை அரசன் அறிய வேண்டும். புறநானூற்றை ஒட்டி, இக்கருத்தைச் சிந்தாமணியும், மணிமேகலையும், பெருங்கதையும் வலியுறுத்துகின்றன.

வால்மீகி, குடிமக்களுடைய உடலுக்கு வெளியில் உலாவும் உயிர் ('பர்ணாநாம் பஹிச்சர இவப்ராணோ' || 1.19) என இராமனைக் குறிப்பிடுகின்றார். இராம பட்டாபிஷேகத்துக்கு வந்து

திரு. என்.வி. நாயுடு

விடைபெற்றுச் சென்றவர் உயிர் உடலை நீங்குவது போல இராமனைப் பிரிந்தனர் (தேஹி தேஹம் இவத்யஜன் VI 40.19) இங்கு விடைபெறுவோர் உயிர்; தசரதனைப்போலவே இராமன் உடல்

5. கம்பர் தம் இலட்சிய நாடாக வருணிக்கும் தசரதனுடைய கோசலத்தில் மக்கள் உயிர், மன்னன் உடல். மக்கள் இருப்பதால் மன்னன் 'இருக்கிறான்'. மன்னனுடைய அறச்செயலுக்கும், ஆக்கத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் மக்களே காரணம் ஆயினர். மக்களுள் ஒவ்வொருவருக்கும் மன்னன் உறைவிடம் ஆயினான். ஒவ்வொருவரிடமும் அரசுத்தன்மை குடிகொண்டு மன்னனாகிய உடல் அழிந்தாலும், குடிகளாகிய உயிர் நிலைத்திருக்கும்.

கம்பருடைய கருத்து, எண்ண வாதத்திற்கு முரண்பட்டது.

16 விபீஷணன்

விபீஷணன் இராவணனுடைய
சபையில் செய்த தவறுகள்:
(வான்மீகி)

1. சீதையைக் கவர்ந்தது தவறு;
அவளை இராமனிடம் திரும்பத்
தரவேண்டும் 9:16-22

2. இராவணனிடம் உண்மையைச்
சொல்ல அவையோர் அஞ்சுகின்றனர்
10:24-25

திரு. என்.வி. நாயுடு

3. அமைச்சர் தவறு செய்யும் அரசனைப் பலாத்காரத்தாலும் திருத்தக் கடமைப்பட்டவர் 14:19

4. போருக்கு எழுமுன் தன் வலியும், மாற்றான் வலியும் போர் நிலையில் ஏற்படக்கூடிய மாறுதல்களையும் ஆராய வேண்டும். 22

5. இராமனை வெலற்கு அரிது: இராமன் இங்கு வீரர் அனைவரிலும் சிறந்தவன் (14:முழுவதும்.) இவற்றுக்கு இராவணன் விடை ஏதும் பகரவில்லை. முதல் முறை அவையைக் கலைத்துவிட்டான். இரண்டாவதாக, வீடணன் இராவணன் மனைக்குச் சென்று தனிமையில் கூறியபோது (ஸர் 10). தான் 'என்றும் போருக்கு அஞ்சியதில்லை 'பயம் நயச்சயாமி' (101.28) என வீடணனை அனுப்பி விட்டான் (விஸர் ஜயாமாஸீ 10.29). மூன்றாம் முறை விபீஷணன் சொன்னபோது விடை இறுத்தவன் இந்திரஜித். அவன் பேச்சு தற்பெருமையைக் காட்டுவது. இந்திரஜித் விபீஷணனைச் சிறு தாதை என்கிறான் (தாத ஞிஷ்ட 15.3) ஆனால் விபீடணன் இந்திரஜித்தைத் சிறுபிள்ளைத்தனம் (பாலத்வம்), முதிராத புத்தியுடையவன் (சுவி பக்வ புத்தி 15.9) என்பது. மேலும், 'அவன் மூடன் தேர்ச்சி பெறாதவன், அடக்கம் அற்றவன் எனப் பல அடுக்கு மொழிகளை உபயோகிப்பது, (15.22) அவனின் சற்று' பண்பற்ற தன்மையைக் காட்டுகின்றன. இறுதியாக, மறுபடியும் சீதையை "செல்வம், ரத்நங்கள், ஆபரணங்கள், வஸ்தரங்கள், மணிகள் இவற்றுடன் இராமனிடம் சென்று சேர்ப்பித்து (நிவேத்ய), இனிச் சோகம் அற்று வாழ்வோம் (15-24) என்று வீடணன் சொல்வது இராவணனுடைய ஒரே மறுமொழியைத் தூண்டுகிறது.

இம் மறு மொழி விபீஷணனுடைய வாதங்களுக்கு விடை கூறுவது அன்று. விபீஷணனுக்கு ஒரு உட்கருத்தைக் கற்பனை செய்து, அதனை வெளிப்படை ஆக்கி, அவனுக்கு அவதூறு உண்டாக்குவது.

"நீ ஞாதி (16.3.9) (தந்தை வழித் தொடர்புடையவன்). ஞாதி எப்போதும் மறைமுக எதிரி. என் அழிவை, பரிபவத்தை நாடுகிறாய். நான் மூவுலகுக்கும் நாயகனாக இருப்பதை உன்னால் பொறுக்கமுடியவில்லை; நீ கீழ்மகன்; சிற்றினம் சேர்பவன்".

காப்பிய இமயம்

(அநசர்யண 11.15). நேரே விடைதர இயலாதபோது மாற்றானுடைய மறைமுக நோக்கம் இது ஆகலாம்' எனக் கூறி, அதை மறுப்பது போல் அவனைக் கடிவது ஒரு வகையான வாதம். அதை இராவணன் கையாளுகிறான்.

விபீஷணன் தன் நேர்மையை மெய்ப்பிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. “நீ திகைத்துள்ளாய்; கயவர்களால் சூழப்பட்டுள்ளாய்!. உன் உள்ளம் பண்பாடு அழிந்துள்ளது. (16,19,20) கால (சூழ்நிலை) வசத்தன் ஆனாய்” என முன்பு மாரீசன் சொன்ன சுலோகத்தையே எடுத்துக்காட்டுகிறான் (மந்திரத்தில் காண்க).

உனக்கு நன்மை உண்டாகுக: நான் செல்கிறேன், நான் இன்றி நீ சுகமாய் இரு, (ஸ்வஸ்தி தே அஸ்து; கமிஷ்யாமி, ஸுகிபவ மயாவிநா : 16-25)

இறுதியில் இராவணன் சொன்னான்: “குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவனே!. மற்றொருவன் இவ்வாறு கூறியிருந்தால் ஒரு முகூர்த்தத்தில் அவன் இல்லாதன் ஆகியிருப்பான், பழி உனது” (16-16) என்றதும் விபீஷணன் நான்கு ராட்சஸருடன் எழுந்தான். நேரே ராமலட்சுமணர் உள்ள இடத்துக்கு ஐவரும் வந்தனர். ‘நான் ஜடாயுவைக் கொன்றவனும் அரக்கியர் நடுவில் சீதையை வைத்திருப்பனுமான இராவணனுடைய தம்பி. என் சொல்லைக் கேளாது விபரீதமாக எண்ணும் இராவணனால் அவமதிக்கப்பட்டு, பற்ற வந்த அசுரரிடம் மனைவி மக்களைத் துறந்து இராமனைச் சரண் அடைந்தேன் (த்யக்தவா புத்நாம்ச தாரம் ச ராகவம் சரணம் கத 17.16). எல்லா உலகங்களுக்கும் புகலிடமானவனிடம், இராமனிடம் விபீஷணன் வந்து நின்றான் என்று விரைவில் விண்ணப்பம் செய்யுங்கள்” (ஸ்ர்வ லோக சரண்யாய விபீஷணம் உபஸ்திதம் 17.17.)

இராமன் தன் படைத்தலைவரோடு மந்திரம் கொண்டு விபீஷணனை அழைத்துவரச் செய்கிறான். விபீஷணன்,

பவந்தம் ஸர்வபூதாநாம் சரண்யம் சரணம் கத: I

பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தசாநிச II

பவந்சுதம் ஹிமே ராஜ்யம் ஜீவிதம் ச ஸுகாநிச (19-5,6)

திரு. என்.வி. நாயடு

“இலங்கையையும் நண்பரையும் செல்வத்தையும் துறந்து எல்லா உயிர்களுக்கும் புகலிடமான உன்னை நான் தஞ்சம் அடைகிறேன். என் ராஜ்யம், உயிர், நகர்கள் எல்லாம் தேவரீர்வசம் உள்ளன”.

இவனுக்கு ராஜ்யம் எது? இராவணன் அரசன். அவனுக்குப்பின் இந்திரஜித்துக்கு உரிய ராஜ்யத்தை இராமனுக்கு வசப்படுத்த இவனுக்கு உரிமை எது? இதனாலும் இராவணனுடைய வாதம் நியாயப்படுத்தப்படுகிறது.

இராமனுடைய வாக்கியம் எதிர்பாராதவாறு வருகிறது. “சரணமடைந்த தண்டக முனிவருக்கு அன்று அபயம் அருளியதுபோல் அருளுவேன். இங்கு அரக்கருடைய வலிமையையும் மெலிவையும் உள்ளவாறு எனக்குச் சொல்வாயாக”. (ஆக்யாஹி மம தத்த ரேந ராக்ஷஸா நாம் பலாபலம்-19.7)

அவனும் அவ்வாறே சொல்கிறான்.

அபயம் தந்து, விபீஷணன் சரணாகதியை ஏற்றுக்கொண்டதைக் காணோம். ஆனால்; போர்க்களத்தில் கும்பகர்ணன் விபீஷணனைக் கண்டபோது, ‘குலம் அழியாமல் காக்க நீ ஒருவனே உளை ஆனாய். இராமனுடைய அநுக்ரஹத்தால் லங்கா இராஜ்யம் பெற்றாய். நீ, இப் போரில் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவன்; இது உண்மை’ என வாழ்த்துகிறான்.

ஸந்தா நார்தம் த்வம் ஏவ ஏக: குலஸ்ய அஸ்ய பவிஷ்யஸி
ராகவர்ய ப்ரஸாதாத் த்வம் ரக்ஷஸாம் ராஜ்யம் ஆப்ஸ்யஸி
ரக்ஷணீயோ அஸி, மேவத்ய ஸத்யம் ஏதத் ப்ரவீமதே || (67.142)

இந்தச் சுலோகங்கள் இடைச் செருகல் எனச் சில உரை யாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். அவற்றில் கம்பர் சாயலைக் காண்கிறோம். இராமன் இவற்றைக் கேட்டதும்

‘அஹம் ஹத்வா தசக்ரீவம் ஸ ப்ரஹஸ்தம் ஸஹஆத்மஜம்
ராஜா நம் த்வம் கரிஷ்யாமி ஸத்யம் ஏதத் ச்ருணோதுமே || 1919

(நான் இராவணனை ப்ரவபத்துடனும் அவன் மக்களுடனும் கொன்று, உன்னை அரசன் ஆக்குவேன். இது உண்மை, கேள் நீ) என்று இராமன் கூற, விபீஷணன், தலையால் வணங்கி, (22)

காப்பிய இமயம்

ராசுஷஸாநாம் வதே ஸாஹ்யம் லங்காயா ச ப்ரதர்ஷணே |
கரிஷ்யாமி யதா ப்ராணம் ப்ரவேஷ்யாமி ச வாஹிநீம் || 23

‘அரக்கரைக் கொல்லவும் இலங்கையை ஆக்கிரமிக்கவும் நான் உதவி புரிவேன்; உயிரைக் கொடுத்தும் சேனையுள் புகுந்து போர் புரிவேன்’ என்றவுடன். இராமன் அவனைத் தழுவி, லக்ஷ்மணனை அழைத்து ‘வீடணனுக்கு அரக்கர் அரசனாக இப்போதே முடி சூட்டுவாய்’ என ஆணை இட்டார். அவ்வாறே கடற்கரையில் நடந்தது. இராவண வதத்துக்குப்பின் மற்றொரு முடிசூட்டு விழா இலங்கையில் நடைபெறும். (VI 112) வீடணன் இராவணன் அவையினின்று நீங்கிய நிகழ்ச்சி வால்மீகத்தினைத் தழுவியது.

‘முன்புற அனையர் (இராம லக்குவர்) பால் அன்பு முற்றினை’
‘நண்ணின மனிதர்பால் நண்பு பூண்டனை’
‘அரசின் மேல் ஆசை ஊன்றினை’
‘பழிபினை உணர்ந்து யான் படுக்கிலேன் உனை’
(6369-6372)

என்பன முதலான சாயல். ‘ஒல்லை நீங்குதி வழி எதிர் நின்றியேல் வினிதி’ (6372) என்பது கம்பருடையது.

வீடணன் இராமனுடைய பாசறைக்கு வந்தது இரவில் ‘இருளினிட எய்துவது (இராமன்பால் செல்வது) இயல்பு அன்றாம்’ எனக் காலைவரை ‘மறைந்து வைகினார்’ (6387) என்ற பாட்டு வால்மீகத்துக்கு முரண்பட்டது. சரணாகதிக்குத் தேச கால நியமம் இல்லை. விபீஷணன் இரவில் வந்தது ஐயறத்தக்கது என்பது ஜாம்பவானின் ஆட்சேபம். அனுமன் அவனை ஏற்பதற்கு இடத்தையும் காலத்தையும் பொருட்படுத்தலாகாது என்றான். கம்பர் செய்த மாறுதல் இந்த வாதத்தை நிறைநாட்ட இடம் தருவதில்லை. அனுமனுடைய வாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டதே இக் கொள்கைக்குப் பிரமாணம். “உறுதி உணர்த்தினேன் உணரகிறிறிலை அத்த! என் பிழை பொறுத் தருளுவாய் என உத்தமன் அந்நகர் ஒழியப் போயினான்”. (6376)

காலையில் வானவர் மருங்கு அடைந்த இவ் ஐவர் அரக்கரை மயிந்தன், துமிந்தன் என்ற இரு வானரர் வினவ, அவர்

திரு. என்.வி. நாயுடு

இலங்கையைத் துறந்த வரலாற்றினை உரைத்தனர். அனுமன் ஏவலால் மயிந்தன் இராமனிடம் கூற. இராமன் அருகில் உள்ள நண்பர்களைப் பார்த்து, “இவன் கைப்புகற்பாலனோ? கழியற்பாலனோ? இயம்புவீர்” (6419) என்று கேட்க, பல கருத்துக்கள் எழுந்தன. இறுதியில் மாருதி, இவன் வரவு நல்வரவே என்ற ‘அமுத வார்த்தை செவிமடுத்து இனிது மாந்தி’ (6467) ‘நன்று நன்று’ என இராமன் இசைந்து

‘வெற்றியே பெறுக, தோற்க வீக வீயாது வாழ்க
பற்றுதல் அன்றி உண்டோ அடைக்கலம் பகர்கின்றானை’?
(6469)

எனப் பல காரணங்களையும் முற்கோள்களையும் காட்டி “இராமா அபயம் என்ற பொழுதத்தே அபயதானம் ஈதலே கடப்பாடு” (6481) என, சுக்கிரீவனை, ‘கோது இலாதவனை நீயே என் வயின் கொணர்தி’ (6481) என்றான்.

இங்கு இதுகாறும் வீடணனுக்கு அடைக்கலம் அளித்ததாகவோ ‘அபயம்’ என்றதோ இக் காவியத்தில் இல்லை. வீடணன் மயிந்தனிடத்தும் அவ்வாறு சொல்ல வில்லை. எனினும், ‘என்னை உற உவந்து அருளி மீளா அடைக்கலம் உதவினானே’ என்றதால் அவன் மனத்து ஏயது (6490) அடைக்கலம் புகுவது என்பது தெளிவாகிறோம்.

சுக்கிரீவன் வீடணனிடம் சென்று ‘தாமரைக்கண்ணன் நிற்பால் அபயம் வழங்கினன்’ என, வீடணனுடைய மெய்ப்பாடுகளையும் பேச்சுக்களையும் அழகாகக் கூறுகின்றார் கவிச்சக்கரவர்த்தி.

வீடணன் சென்று வள்ளலை மண்ணில் மார்புற வணங்கினான். இராமன் புல்லினன் என்று தோன்ற... இருக்கை ஈந்தான். (6502) வீடணன் கேளாமலே ‘இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே தந்தேன்’ என்றான். இலக்குவனைப் பார்த்துச் ‘சூட்டுதி மகுடம்’ என்றான். அப்போது இராமன் வாக்காக எழுந்தது ‘எம்முழை அன்பின் வந்த அகன் அமர்காதல் ஐய, நின்னொடும் எழுவர் ஆனேம்’ (6507) என்ற வாசகம். வீடணன் ‘நாயக நாயினேனை உடன் உதித்தவர்களோடும் ஒருவன் என்று உரையா நின்றாய், அடிமையின் சிறந்தேன் என்னா’ மகிழ்ந்தனன். (6508) ஆனால் வீடணனோ, ‘அடிசூடும் அரகை

காப்பிய இமயம்

அல்லால் அரசாக எண்ணென் மற்றரசு தானே' என்ற பாசுரக் கருத்தைப் பின்பற்றி 'இளையவற் கவித்த மோலி என்னையும் கவித்தி' (6506) எனத் தொடுகழல் செம்பொன் மேனி சென்னியில் சூடிக் (6508) கொண்டான்.

வீடணன் இதை மறுக்கவில்லை. 'உயஞ்சனென் அடியேன்' என்று வணங்கினான், ஏற்றுக் கொண்டான்; ஏன் எனில் நாயகன் மலர்க்கழல் நனுகி நம் மனத்து ஏயது முடித்தும் (6386). என்று முன்பே முடிவு செய்தான். எனவே, இவன், ஏயது என்ன என்று கூறவில்லை, எனினும், இராமன் குறிப்பால் உணர்ந்து கேளாமலே அரசை நல்கினான். 'அரசின்மேல் ஆசை ஊன்றினை' (6370) என்று இராவணன் சொன்னதும் சரியே. ஆனால், அரசை ஏற்றதும் முடிகூடல் சடங்கை வீடணன் ஏற்கவில்லை. அது இராவண வதைக்குப் பிறகே நடைபெறும். இராமன் விபீஷணனைப் பற்றி எண்ணியது:

மித்ர பாவேத ஸம்பர்ப்பதம் ந த்யஜேயம் இதஞ்சந |

தேரேஷோ யதிஅபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாம் ஏதத் அகர்ஹிதம் ||

(1.18,3)

'நட்பு உணர்ச்சியோடு வந்து அடைந்தவனை எக்காரணத்தாலும் கைவிடேன். அவனிடம் குற்றம் இருந்தாலும், அவனை ஏற்பதை நல்லவர் இகழார். நண்பனுக்கு உரிய மனப்பான்மையை இராமன் கண்டான். அநுமன் அவனைப் புகழ்ந்தாலும் இராவணனால் துரத்தப்பட்டாலும். வான்மீகம், 'தம்பி' எனச் சொல்லவில்லை. போர்த் தொடக்கத்தில் 'ஸகா மம விபீஷண' (37-35). 'என் தோழன் விபீஷணன்' என்றே குறிப்பிடுகிறான்.

நாக பாசத்தால் ராமலக்ஷ்மணர் கட்டுண்டபோது விபீஷணன் இராமனை வந்து அடைந்த கருத்து வெளிப்படுகிறது.

யோ: வீர்யம் உபாச்ரித்ய ப்ரதிஷ்டா காங்ஷிதா மயா

தௌ இராமா தேஹ நாசாய ப்ரஸூப்தௌ புருஷரபை

ஜிவந் அத்ய விபந்தோ அஸ்மி நஷ்டராஜ்ய மனோரத |

VI 1.50, 18-19

'யாருடைய வீரத்தை அண்டி என் ஆசை நிறைவேறுவதை நிலை பெறுத்தினேனோ, அவர் இருவரும் உடல் வலிமை இழந்து

திரு. என்.வி. நாயுடு

உறங்குகின்றார்கள். என் உயிர் அழிந்தது. அரசு பெறும் ஆசையும் அழிந்தது' என்பன வான்மீகம். கம்பர் இவ்வளவு தெளிவாக வீடணியின் தன் - இரக்கத்தைச் சொல்லவில்லை.

'தேசத்தார் என்னை என் சிந்திப்பார் என்றுதியும்' (8210)
'அளியத்தேன் நான்' (8209) என்றே கம்பரின் வீடணன் சிந்திப்பான்.

"அத்தலைக்கு அல்லேன் யான் ஈண்டு அபயம் என்று அடைந்து நின்ற இத்தலைக்கு அல்லேன்" எனப் புலம்புகிறான். (8213) உடன் பிறப்பு என்பதைப் பாராட்டுபவன் இந்திரஜித்; பிறப்பினும் ஒழுக்கத்தைப் பாராட்டுபவன் விபீஷணன். இந்திரஜித்தின் குற்றச்சாட்டு:

ந ஞாதித்வம் ந ஸௌஹார்தம் ந ஜாதி தவ துர்மதே |
ப்ரமாணம் ந ச ஸொதர்யம் ந தர்மோ தாம் தூஷணே || 57-12

'புத்தி கெட்டவனே, உனக்கு ஞாதி என்ற எண்ணம் இல்லை, நட்பு இல்லை, பிறப்புப் பற்றிய எண்ணம் இல்லை, உடன் பிறப்பை முக்கியமாகக் கொள்வதில்லை, ராக்கூஸ தர்மத்தை அழிக்கிறாய்' என்றான் இந்திரஜித்,

ஸ்வஜநம் உத்ஸருஜ்ய பர ப்ருத்யத்வம் ஆகத || 'உற்றைரை விட்டுப் பிறனுக்குப் பணியாளன் ஆனாய். "க்வச ஸ்வஜந ஸம்வாஸ க்வ ச நீச பராச்ரய:14" உற்றாரோடு வாழ்வதெங்கே? கயவர்க்கு ஆட்செய்வதெங்கே: குணவான் வா பரஜந ஸ்வஜநோ நீக்னோ அபிவா? நிற்குண: ஸ்வஜந: ச்ரேயான் ய பர பர ஏவஜ: || 15 மாற்றான் பண்பு நிறைந்தவனாகட்டும்: நம்மவன் பண்பற்றவனாக இருக்கட்டும். பண்பற்ற நம்மவனே சிறந்தவன்; மாற்றான் என்றும் மாற்றானே. இது ராக்கூஸ தர்மம்'.

விபீஷணன் தன் கொள்கையை அறிவிக்கின்றான்: "குணோய; ப்ரதமோ ந்ருணாம் தத்மே சீலம் அரோக்ஷஸம்? தர்மாத் ப்ரக்யுத சீலம் ஹி புருஷம் பாப நிச்சயம் த்யக்தவா ஸீசம் அவாப்நோதி ஹஸ்தாத் ஆதி விஷப் யதா || 1921". மக்களுக்குப் பண்பு முதன்மையானது. அது என் கடைப்பிடிப்பு. ராக்கூஸர்களுடையது அன்று. எவருடைய

காப்பிய இமயம்

ஒழுக்கம் அறத்தினின்று வழுவியதோ, எது பாவச்செயல் என்பது உறுதியோ அதைத் துறந்து சுகம் பெறுவர். கையிலிருந்து விஷப்பாம்பை உதறித் தள்ளுவதுபோல உதறுவதே என் கோட்பாடு'.

இறுதியிலும், இராவணன் இறந்த பின்பும் அவனுடைய தீச்செயல்கள் வீடணன் மனத்தில் நிறைந்திருத்தமையால் 'தம்பி' என்ற முறைப்படி நாமச் சடங்குகளைச் செய்ய அவன் ஒருப்படவில்லை. "த்யக்த தர்மஸ்ரதம் க்ரூரம் ந்ருசம்ஸம் அந்ருதம்ததா ந அஹம் அர்ஹாமி ஸம்ஸ்கர்தும் பரதாத அபிமர்சநம் ||" அறத்தைக் கைவிட்டுக் கொடியனாய், கருணை அற்றவனாய், பொய்யனாய், பிறன் மனைவியை விழைபவனாய் உள்ளவனுக்கு நான் ஸம்ஸ்காரம் செய்யக் கூடமைப்பட்டவனல்லன்' என எண்ணுகின்றான். இதற்குச் சான்று "ராவணோ ந அர்ஹதே பூஜாம் பூஜ்யோ அபி குரு கௌவாத்" 15. 'முத்தோன் கௌரவிக்கப்பட வேண்டியவன். எனினும், ராவணன் பூஜிக்க உரியவன் அல்லன்'. -இந்த வாதம் விபீஷணன் உடன் பிறப்புக்கு வைத்திருந்த மரியாதையைக் காட்டுகிறது.

மரணாந்தாநி வைராணி நிர்வ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம்
க்ரியதாம் அஸ்ய ஸம்ஸ்காரே மம அபி ஏஷ யதா தவ ||

'எந்தப் பகைமையும் மரணத்தோடு முடிந்தது. நம் குறிக்கோளும் அடைந்து விட்டோம். ஆதலால் அவன் எப்படி உனக்குத் தமையனோ அப்படியே எனக்கும் (நீ செய்யாவிட்டால் நான் செய்வேன்) ஸம்ஸ்காரம் செய்யக்கடவாய்' என்று இராமன்தான் சொல்கின்றான்.

கம்பரின் இராமன், "வீடணா தக்கது அன்றால், என்னதோ இறந்துள்ளான்மேல் வயிர்த்தல்? நீ இவனுக்குக் கடன் செய்த்துணிதி" (9917) என்றான். தலைமகன் அருள, வீடணன் இராவணன்மேல் வீழ்ந்து அரற்றினான்.

தோழமையையும் சகோதரத்துவத்தையும் மூவர் வாயிலாக விளக்கியதோடு ஒப்பு நோக்கி நான்காவதானதை, கம்பர் சொல்லாததைச் சுட்டி முடிக்கலாம்.

வாலி இராவணனை வாலிடை தூங்கச் சுற்றிச் சிந்துரக் கிரிகள் தாவித் திரிந்தனன். இறங்கியபின் இராவணன் வாலியின் வீர்ய, பல,

திரு. என்.வி. நாயுடு

காம்பீர்யங்களைப் புகழ்ந்து 'உன்னோடு நெடுங்காலம் நட்புப் பூண விரும்புகிறேன் என்றான். (இருவருக்கும் ஒரே சபலம் உண்டு: அது பெண்கள்பால் வைத்த நேயம். அவன் பகைமைகொண்ட காரணம் அனுமன் வாக்கில், ஸத்ர ஹோதோ (V 35.35) 'எவ்வளவு நாகரிகமாகச் சீதைக்குச் சொல்கிறான்'). இராவணன் வாக்கில் "ஓங்கு சுழல் சான்று உண்டால்! எனத் தீ வளர்த்து நட்டனர்". இராவணன் வாக்கில்

தாரா புத்ரா! புரம் ராஷ்ட்ரம் போக ஆச்சாதன போஜ நம் |
ஸர்வம் ஏவ அபிபக்தம் நௌ பவிஷ்யதி ஹர்சிவர || VI 34.41

'குரங்குத் தலைவனே! மனைவியர், புத்ரர், நகரம், நாடு, இன்பம், ஆடை, உணவு யாவும் நமக்குள் வேறுபாடு இன்றி இருக்கட்டும்' என்கிறான். ஆண், மனைவி மக்களையும் - அரசன் நாட்டையும் ஊரையும் தம் உடமையாகக் கருதிய காலம் அது! அதனுடன் சகோதரத்துவமும் தொடர்கிறது:

தத! ப்ரஜ் வாலயித்வா அந்நிம் தெள உபௌ ஹரிராஷ்ஸௌ
ப் ராத்ருத்வம் உபஸம் பந்நௌ பரிஷ்வஜ்ய பரஸ்பரம் ||

பிறகு கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீயின்முன் குரங்கும் ராட்சசனும் ஒருவரை ஒருவர் தழுவி உடன் பிறந்தமையைப் பெற்றனர்.

இராமனும் சுக்கிரீவனும் கம்பரில் தீ எழுப்பி நட்புப் பூணவில்லை. "ஏகம் ஸுகம் துஃகம்" இது வால்மீகி 5.17 "நின்னைச் செற்றவர் என்னைச் செற்றார் தீயரே எனினும் உன்னோடு உற்றவர் எனக்கும் உற்றார். உன்கிளை எனது என் காதல் சுற்றம் உன் சுற்றம் நீ என் இன் உயிர்த்துணைவன்" (3812) என்று காணப்படுகிறது. பழைய சமூகத்துக்கும் புதுச் சமூகத்துக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு.

கம்பருடைய சமூகத்தில் 'தம்பி' என்ற உடல் உறவு, 'ஸகா' என்ற மன உணர்விலும் சீரியதாகக் கருதப்பட்டது. அதனால், இம்முன்று ஸகாக்களுக்கும் தம்பி என்ற பெருமையைத் தந்தார்.

17

கைகேயி

வரல் மீகியும் கம்பனும்
கைகேயியைப் பாத்திரப் பொலிவுடன்
அறிமுகப்படுத்துவது காவியத்தில்
அவள் துயிலும் நிலையில். கைகேயி
புகழ் கொணர்ந்த பிண்டத்தின் பகுதியைக்
கொள்ளும்போதோ, அன்றிக் கணிகையர்
ஈட்டம் பொங்கிச் சூழச்
சிவி கைமேல் மிதி லைக்குப்
போகும்போதோ, அவள் பெயர்
அளவில்தான் கூறப்படுகிறாள்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

உறங்குகின்ற கைகேயியை அடி தீண்டி எழுப்பி, அவளுக்குப் பேர் இடர் வர உள்ளது என மந்தரை கூறிய கைகேயி, “என் சிறுவர் செவ்வியர், அறம் திறம்பலர், எவ் இடர் எனக்கு வந்து அடுப்பது ஈண்டு?... இராமனைப் பயந்த எற்கு இடர் உண்டோ?” (1452-3) என்கிறாள். அப்போதும் கைகேயி ‘வேற்றுமை உற்றிலன்’ (1457) என்பது கவிக் கூற்று.

படுக்கையில் இருந்த கைகேயி, மந்தரை சொல்கேட்டதும் சரக்கால சந்திரகிரணம் போல உவகை பொங்க எழுந்து, கூனிக்கு ஆபரணம் அளித்து, “ராமே வா பாரதே வா அஹம்விசேஷம் ந உபலக்ஷயதே! தஸ்மாத் துஷ்டா அஸ்மி யத் ராஜா நாமம் ராஜ்யே அபிஷேக்ஷயதி” (7-35) ‘இராமன் ஆகட்டும், பரதன் ஆகட்டும், அவர்களுக்குள் வேறுபாட்டை நான் காணவில்லை. ஆதலின், இராமன் அரசன் ஆவதில் எனக்குத் திருப்தியே’ என்கிறாள்.

மேலும், இராமனுடைய மேன்மைக் குணங்களைப் பரக்கக் கூறி, அவன் இளவரசு உரிமையைப் பூண உரியவன் என்பதை நிலை நாட்டுகிறாள். இது அவன் கருதிய பொதுமக்கள் நலன்.

தர்மக்ஞோ குணவான் தாந்த: க்ருதக்ஞ: ஸத்யவாந் சுதி!
ராமோ ராஜ ஸீதோ ஜ்யேஷ்டோ யௌவ ராஜ்யம் அத:

அர்ஹதி || 8.14

(அறம் அறிந்தவன், பண்பாவன், புலன் அடக்கம் உடையவன், நன்றி உடையவன், வாய்மை தவறாதவன், தூயன், அரசனின் மூத்த மகன் - ஆதலால் இளவரசுக்கு உரியவன்).

தன் நலத்தையும் அவன் மறக்கவில்லை. இராமன் கோசலையைக் காட்டிலும் தன்னிடம் மிக்க அன்புடையவன் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறாள். ‘கௌஸல்யாதோ அதரிக்க்தம் ச மம சுஷ்ருஷதே பஹி’ (|| 8-18) (இராமன் கோசையினும் சிறப்பாக எனக்குப் பணி புரிகிறான்).

“ஆழ்ந்த பேர் அன்பு” உடையவர்கள் அவ் அன்பின் காரணங்களை ஆராயார். அன்பு இயற்கையாக உண்டாகும் உள்ள நெகிழ்ச்சி. (காரணங்களைக் கூறி, பரதன் ஆளுகையை ஒப்புக்

காப்பிய இமயம்

கொள்பவன் கோசலை. 'பரதனே முடி சூடுகின்றான்' என அறிவித்த இராமனுக்கு, பரதன் 'நிறைகுணத்தவன், நின்னினும் நல்லன், குறைவு இலன்' (1609) என்ற காரணங்களுடன் 'நும்பிக்கு நாளிலம் நீ கொடுத்து ஒன்றி வாழுதி' (1610) என்றது அவன் சால்பையும் மதியையும் காட்டுகின்றது. வால்மீகியும் கோசலையை 'வ்யவஹாரிகா' (உலக வழக்கு அறிந்தவன்) || 66-13 என்பர், கைகேயி கணவன் அன்பில் திளைத்தான் என இரு புலவரும் கூறுவர்; ஸௌ பாக்கய மத தர் விதா || 9-55 "வீரன் தாதை புக்கு ஏற்று அவன் இருதயத்து இருக்கவேகொலாம்" (1457) 'ஸௌ பாக்கியம்' ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் இல்லற வாழ்க்கையில் இணைந்து நுகரும் இன்ப வாழ்க்கைப்பேறு என உரையாசிரியர் கொள்வர்.

கைகேயிபால் இராமனுக்கு உள்ள அன்பைக் காண்போம். கைகேயி மானிகையில் இருந்த தசரதனை எழுப்பி, இராமனுடைய யௌவ ராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல வந்துள்ள சுமந்திரனை, இராமனை அங்கு அழைத்து வர ஆணை இடுகிறான். சுமந்திரன் அரசனுடைய தீன நிலைமையைக் காண்கிறான். 'அரசன் ஆணை இன்றி நான் எவ்வாறு செல்வேன்?' எனத் தயங்குகிறான். இதைக் கேட்ட அரசன் 'சுமந்த! இராமனைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். விரைவில் அழைத்துவா' என ஏவுகிறான். மறுபடியும் தயக்கம். மீண்டும் அரசன் தன் ஆணையை வலியுறுத்தியதால், இறுதியில் சுமந்திரன் இராமனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்று, அரசன் ஆணையைக் கூற, இராமன் கைகேயியின் அரண்மனைக்குப் புறப்படுகிறான்.

அப்போது இராமன் கைகேயிபைப்பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்து சீதைக்குக் கூறுவதில் வெளிப்படுகிறது.

'தேவீ, தேவ: ச தேவீ ச ஸமாகம்ய மத் அந்தரே.!!

மந்தரயேதே த்ருவம் கிஞ்சித் அபிஷேசன ஸம் ஹிதாம்!!

2-16-15

(தேவீ, என் தலைவனும் தலைவியும் (தந்தையும், தாயும்) என் அபிஷேக விஷயமாகக் கலந்து ஆலோசித்து ஏதோ பேச உள்ளார்).

திரு. என்.வி. நாயுடு

‘ஸா ப்ரஹ்ருஷ்டர மஹாராஜ்யம் ஹித காம அநுவர்திநீ!
ஜனனீ ச அர்த்த காமாமே கேகய அதிபதே: ஸீதா! 17

(சீதையே! அவன் மகிழ்ச்சி பொங்க அரசனுடைய நன்மையையும் விருப்பத்தையும் அனுசரித்து நடப்பவன். என் தாய் கேகய அரசன் மகள், பொருளை விரும்புவன்).

சீதை வாயிற்படிவரை வந்து அவனுக்கு எவ்வகைத் துன்பமும் நேரிடா வண்ணம் நான்கு தேவர்கள் நான்கு திசையிலும் அவனைக் காக்க வேண்டும் எனக் கூறி, வழி அனுப்புகிறாள். முன்பு பட்டாபிஷேகத்துக்கென அரசன் இராமனை இருமுறை அழைத்த போதும் இத்தகைய வழிஅனுப்புதல் கூறப்படவில்லை.

கைகேயியின் மாளிகையில் இராமன் முதலில் தந்தையையும் பிறகு கைகேயியையும் தன் தலை அவர் பாதங்களில் படிய வணங்கினான். அவனுக்குப் பெரும் அச்சம் தோன்றியது. தந்தையின் அவல நிலைமையைக் கண்டான். தன்னால் ஏதேனும் அபராதம் நேர்ந்ததுள்ளதோ எனக் கைகேயியைமட்டும் விளிக்கிறான். அவள் தான் வரம் பெற்ற வரலாற்றையும் தசரதன் கழிவிரக்கத்தையும் விரிவாகக் கூறி. ‘தந்தையின் ஆணையை நிறைவேற்றல் மகனுடைய கடன், அக்கடனை ஏற்றால் முற்றும் கூறுவேன்’ என முடிக்கிறான். (18-27)

இந்தச் சந்தேகம் உண்டானதே என இராமன் மனம் நொந்தான். தன்னை அவமானப்படுத்துவது அவளுடைய சொல், என ‘தந்தை விரும்பியதைச் செய்வேன்’ என்னும் படர்க்கையில் “இராமன் இரு பேச்சாளன் அல்லன்” (ராம த்வி ந அபிபாஷ தே) (30) என்ற சொல்லுடன் முடிக்கிறான்.

கைகேயி தேவாசுர யுத்தம் தொடங்கிக் கதை யில்லாம் சொல்லி, தான் மன்னனைக் கேட்ட இரு வரங்களையும் சொல்லி முடிக்கிறாள். இங்கு, இராமன் இன்றே வனம் போக வேண்டும். என்பதும் “கம நம்தண்ட காரண்ய தவச அத்ய எவ ராகவ” (33) இராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட பொருட்களையே கொண்டு பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய வேண்டும் (36) என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

காப்பிய இமயம்

வாக்கால் கட்டுண்ட இராமன், 'இவளுடைய சொல்லை மீற முடியாது' என உணர்ந்து. "அப்படியே ஆகுக. நான் வனத்துக்குச் செல்வேன். அரசனுடைய பிரதிக்கருையைக் காப்பேன்" "என்று மறுமொழி கூறுகின்றான். (19-2)

ஆனால், அவ்வரங்கள் அரசனுடைய பிரதிக்கருையா என்ற ஐயம் இராமன் மனத்தில் எழுந்தது போலும்.

"எனினும் நான் 'அறிய விரும்புகிறேன்"... எனத் தொடங்குகிறான்.

கைகேயி அவ் ஓரிரவில் மும்முறை வாய்மையினின்று வழுவியதை வால்மீகி காட்டுகிறார்:

1. சுமந்திரனிடம் இராமனைக் கொணரச் சொல்லும்போது, 'அரசன் ராம பட்டாபிஷேகத்தால் உண்டான பெருமகிழ்ச்சியால் இரவு முழுவதும் உறங்கவில்லை'. (14-62)

2. இராமனிடம், 'அரசன் உன்னை அஞ்சுவதால் தன் மனக்கிடையைத் தெளிவாகக் கூறவில்லை'. (18-20)

3. இராமனிடம், 'அரசன் நாணத்தால் உன்னிடம் கூறத் தயங்குகிறான்'. (19-15)

இவனிடம் இருந்த இம் முரண்பாடுகளை நெடுங்காலமாக இராமன் அறிந்திருக்க வேண்டும். ஆதலின், அவன் அவன் பேச்சை ஐயற்றுக் கேட்பது பொருந்தும்.

'முன்போல ஏன் அரசன் என்னிடம் சொல்லவில்லை? அது ஒன்றே என் இதயத்தைச் சுடுகிறது': (19-6) அரசன் யாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறான்; இராமனிடம் பேசவில்லை; கைகேயி கூற்றையும் மறுக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. வனம் போவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டுத் தந்தையிடம் விடைபெற இராமன் மீண்டும் வருகின்றான்.

இதுகாறும் காட்டியவற்றில், இராமனுக்குக் கைகேயியிடம் அன்பு இருந்ததற்கு அடையாளம் எதுவும் இலது.

திரு. என்.வி. நாயுடு

கம்பர் கூறுவதுபோல் 'அந்தி வந்தடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன் கன்றின் ஆன்னான் ஆல்லன் இவ் வான்மீக இராமன்.

'எந்தையே ஏவ, நீரே உரை செய இயைவது உண்டேல் உய்ந்தனென் அடியேன், என்னில் பிறந்தவர் உளரோ? வாழி வந்தது என் தவத்தின் ஆய வருபயன்: மற்று ஒன்று உண்டோ? தந்தையும் தாயும் நீரே, தலை நின்றேன். பணிமின் (1600)

என்ற கம்ப இராமனும் வான்மீகி இராமனும் வேறு வேறு.

இராமன் திருமுகச் செவ்வி சிறிய தாயின் வாசகம் கேட்குமுன் செந்தாமரையினை ஒப்பது, கேட்டபின்பு செந்தாமரையினை வென்றது எனக் கம்பனும் ந லஷ்யத்தே சித்த விக்ரியே (II 19-33) ("மன வேறுபாட்டைக் காட்டவில்லை") என முனிவரும் கூறியவை ஒக்கும். எனினும், இடையில் 'தாரயன் மன ஸா துக்கம் இந்திரியாணி நிக்ருஹ்யக' (35) 'ந அலஷ்யத்தே ராமஸ் கஞ்சித் ஆகாரம் ஆனனே (36) தன் துக்கத்தை மனத்தில் தாங்கிக்கொண்டு புலன்களை அடக்கி, முகத்தில் சற்றும் காண்பியாது... என்பவை நோக்கத் தக்கன. அடக்கி வைத்திருந்த எண்ணங்கள் வெளிப்படுகின்றன.

தன்னுடன் காட்டுக்கு வரப் புறப்பட்ட இலக்குவனைத் தடுக்க வான்மீகி இராமன் மூன்று காரணங்களைச் சொல்கிறான். அவை கம்பரைப் படிப்போர் கனவிலும் கருத ஒண்ணாதவை.

"அபி வர்ஷதி காமை: ய பர்ஜந்ய: ப்ருதவீம் இவ!
ஸ காம 'பாச ப்ரயஸ்த: மஹாதேஜா மஹீபதி":!! 31-12

'மழையால் பூமி நனைவதுபோல் பெரும் ஒளி பொருந்திய அரசன் அன்பைப் பொழிந்து காம பாசத்தால்' கட்டுண்டான்.

'ஸா ஹி ராஜ்யம் இதம் ப்ராப்ய ந்ருபஸ்ய அச் வ பதே: ஸீதா!
துக்கி தா நாம் ஸபத்நீ நாம் ந கிரிஷ்யதி சோபனம்'!!

'அச்வபதியின் மகள் இவ் அரசைப் பெற்றுத் தன் சக்களத்திகளுக்குத் துன்பத்தைச் செய்வாள்; மங்கலம் செய்யாள். அவள் பெயரை வெறுக்கிறான்.

காப்பிய இமயம்

“ந பரிஷயதி கௌ ஸல்யாம் ஸீமித்ராம் ச ஸீது: கிதாம்!
பரதோ ராஜ்யம் அஸாத்ய கைகேய்யாம் பர்யஸ்தித”!!

‘பரதனும் அரசைப் பெற்றுக் கைகேயி வசப்பட்டுத் துன்புறும்
கோசலையையும் ஸுமித்ரையையும் காக்க மாட்டான். ஆதலால்,
நீ இங்கிருந்து அவர்களைப் காப்பாற்று’ என முடிக்கிறான்.

சுமந்திரன் கங்கைக் கரையில் மூவரையும் விட்டு நீங்கியபின்
வன வாசத்தின் முதல் இரவில், இலக்குவனோடும் சீதையோடும்
வான்மீகி இராமன் சஹுவன:

அநாக: ச ஹி வருத்த: ச மயாச ஏவ விநா க்ருத:!
கிம் கரிஷயதி காமாத்மா கைகேய்யா’வசம் ஆகத:!! || 53.8

அநாதையான முதியவன், நானும் இன்றி என்ன செய்வான்? அந்தக்
காமம் நிறைந்தவன், கைகேயியின் வசம் ஆனவன்’.

‘அர்த்த தர்ம: பரித்யஜ்ய ய: காமம் அநுவர்த்தே!
ஏவம் அபுத்யதே ஷிப்ரம் ராஜா தசரதோ யாதே!! (13)

எவன் பொருளையும் அறத்தையும் கைவிட்டு, காமத்தைப்
பின்பற்றுகிறானோ, அவன் அரசன் தசரதனைப்போல வீழ்ச்சி
அடைகிறான்’.

‘அபி இதாநீம் து கைகேயீ ஸௌபாக்ய மத மோஹிதா!
கௌஸல்யாம் ச ஸுமித்ராம் ச ஸா ப்ரபாதேத மதக்ருதே!! (15)

‘கைகேயி ஒத்த கணவனை அடைந்திருந்தும் செருக்கால் மனம்
மயங்கி என் பொருட்டுக் கோசலைக்கும் ஸுமித்ரைக்கும் இடர்
இழைப்பான்’.

மறந்தும் கம்பரில் இக்கருத்துக்களின் நிழல் படியாது.

இவ் எண்ணங்கள் எழும்போது, அயோத்தி நகர்நீங்கி மூன்று
நாட்களே ஆழின; மக்கள் தொடர்ந்து வழி அனுப்பினர்; தாயரும்
முனிவரும் வாழ்த்தினர்; குகன் எனும் மனக்கினிய துணைவன் நாவாய்
ஏற்றிக் கங்கையின் தென்கரையில் விடுத்தான், (கங்கை கோசல

திரு. என்.வி. நாயடு

நாட்டுக்குப் புறம்பானது. 'விசாலான் கோஸலான் ரப்பான் யத்வா' 50.1) ஆதலின், அவை நிலையில் மனம் அழிந்து கூறப்படுவன அல்ல இச்சொற்கள்.

அந்நிலையில் உதிப்பன வேறு;

சுஷ்ர கர்மாஹி கைகேயீ த்வேஷாத் அந்யாயம் ஆசரேத்!
பரிதத் யாத் ஹி, தர்மக்ஞ, கரம் தே மம மாதரம்!! (18)

'கைகேயி இழி செயல் புரிபவள்; வெறுப்பால் அறமல்லாததைப் பற்றுபவள். அறம் அறிந்தவனே, உன் தாயையும் என் தாயையும் கொடுமை செய்வாள்'.

விராதன் சீதையை எடுத்துக்கொண்டு சென்றபோது,
இலக்குவனிடம் இராமன் சொல்வது:

"அத்ய இதாநீம் ஸகாமா ஸா யா மாதா மத்ய மா மம!! || 12.20
'இன்று என் இடைத்தாய் தனது விருப்பம் நிறைவேறப் பெற்றாள்'.

பெயர் கூறாமல் முத்தாயரில் இடையில் உள்ள கைகேயி என்கிறான். இலட்சுமணனைக் கண்டு துயருறும் இராமன் கூற்று:

ஸீதா நிமித்தம் ஸௌமித்ரே ம்ருதே மயி கதே த்வயி!
கசசித் ஸகாமா கைகேயீ ஸுகிதா ஸா பவிஷ்யதி! 58.7

'இலக்குவ, சீதையை இழந்த காரணமாக நான் இருந்தும்' நீ அயோத்திக்குத் திரும்பினால் கைகேயி தன் விருப்பம் நிறைவேறியவளாய் இன்பம் பெறுவாள்.

எந்நிலையினும் கம்பராமன் கைகேயியை நிந்திக்கவில்லை. சீதை சுமந்திரனுக்கு விடை அளிக்கும்போது,

யத் யதா ஆக்ஞாபயேத் கிஞ்சித் ஸ மஹாத்மா மஹீபதி:
கைகேய்யா: ப்ரியாகாமார்த்தம் கார்யம் தத் அவிகாங்க்ஷயா

'கைகேயியை மகிழ்விக்க அரசன் என்ன ஆணை இட்டாலும் அதைத் தயங்காமல் நீர் நிறைவேற்ற வேண்டும்'.

காப்பிய இமயம்

ஏவம் உத்த்வா து ராஜா நம் மாதரம் ச ஸுமந்த்ரே மே
அந்யா: ச தேவீ: ஸஹிதா: கைகேயீம் ச புன: புன: 30

'ஸுமந்த்ர, இவ்வாறு அரசனுக்குச் சொல்லி, தாயருக்கும் பிற தேவியர்க்கும் கைகேயிக்கும் மீண்டும் மீண்டும் என் வணக்கம் கூறுவீராக. இங்குச் சீதை பரதனைக் குறிப்பிட 'மஹாராஜன் (32) என்பதும் தசரதனை' அரசன், முதியோன், ஆர்யன், புலன்களை வென்றவன் (27) என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

கம்பரின் சீதையோ "எற்பயந் தெடுத்த மூவர்க்கும் குறைவிலா என் நெடு வணக்கம் கூறி", என்று பேச்சை நிறுத்துகிறாள். அனுமனிடம் கூறும்போது, 'சிறக்கும் மாமியர் மூவர்க்கும் சீதை ஆண்டு இறக்கின்றாள், தொழுதாள் எனும் இன்ன சொல்" (5377) என வேண்டுகிறாள்.

அத்தகைய மனப்பண்பு கொண்டவளும் மாயா இராமன் தலையை உண்மை என நம்பி, அரற்றுமபோது கைகேயியை நிந்திக்கிறாள்.

ஸகாமா பவ கைகேயீ ஹதோ அயம் குல நந்தன
குலம் உத்ஸாதிதம் ஸர்வம் த்வஸா கலஹசீலயா 32.4

'குலம் மகிழ்ச்சி செய்பவன் அழிந்தான்; கைகேயீ, உன் மனோரதம் நிறைவேற்றிற்று. கலகம் விளைவிக்கும் இயல்பு உடைய உன்னால் குலம் முழுவதும் அழிந்தது'.

ஆர்யோ இம் நு கைகேய்யா; க்ருதம் ராமேண விப்ரியம்!
யத் மயா சீர வஸரம் தத்த்வா ப்ரவ்ராஜிதோ வனம்!! (5)

'ஆர்யன் (இராமன்) கைகேயிக்கு என்ன தீங்கு இழைத்தான்? எதற்காக எனக்கும் மரஉரி தந்து வனத்துக்கு அனுப்பினாய்?'

திருமணத்துக்குப்பின் இராமன் தாயரை வணங்கும் முறையைக் கூறும் கவிச்சக்கரவர்த்தி.

'கேகயன் மாமகள் கேழ் கிளர் பாதம்
தாமினும் அன்பொடு தாழ்ந்து வணங்கா' (1253)

திரு. என்.வி. நாயடு

என முதலில் கூறி, பின் சுமித்திரையை வணங்கியது கூறி, கோசலையை வணங்கியதைக் கூறாது விடுத்தார்.

அயோத்திக்கு மீண்ட போதும்,

“கைகயன் தனையை முந்தக் கால் உறப் பணிந்து, மற்றை மொய் குழல் இருவர் தாளும் முறைமையின் வணங்கி”

-10276

என வருகிறது.

சீதை வருந்துவதாக மேலே கூறப்பட்ட வான்மீகச் காட்சி கம்பரில் இலது. ஆனால், பிரமாத்திரத்தால் கட்டுண்ட இராமனைக் களத்தில் கண்ட பிராட்டியின் அரற்றல் இதை ஒக்கும்.

மெய்யே வினை எண்ணி, விடுத்த கொடும்
கைகேயி கருத்து இதுவோ? களிறே! - 8685

‘கொடும்’ என்ற அடைமொழி கொடுத்து, ‘இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பியது அவன் சாவைக் கருதியா?’ என்று கேட்கிறாள், அதுகாறும் “மாசு அறு கேகயன் மாது, என அன்னை தன் பெயர் ஆக என அன்பினோடு கொண்டாடியதை நினைப்பவன். (5421)

வசிட்டனிடம் கான் ஏகலே முறை எனக் கூறும் இராமன் கைகேயியை “ஈன்றவன்” எனவே குறிப்பிடுகிறான். (நகர் நீங்கு 163) சித்திர கூடத்தும் அவ்வாறே ‘தாய் பணித்து உவந்தன’ (125) எனவும் கைகேயி ஆணையைக் குறிப்பிடுவான். இப்பாட்டு வான்மீகத்தின் மொழி பெயர்ப்பு 111.32. எனினும், ஒரு மாறுதல் கவனிக்கத் தக்கது. ‘கைகேயி’ எனப்பெயர் சொல்லிக் குறிப்பிடுவது ‘தாய்’ என மாறுகிறது.

காவிய இறுதியில் தசரதன் இராமனை வாழ்த்துவது:

க்ருதம் கர்ம யச: ச்லாக்யம் ப்ரபாதம் தே சத்ருஸீதன!
ப்ராத்ருபி : ஸஹ ராஜ்யஸ்த்தோ தீர்கம் ஆயு: அவாப்நுஹி

VI II 119.24

‘உன் செயல் முடிவுற்றது. புகழும் பெருமையும் பெற்றாய். பகைவரை அழிப்பவனே! தம்பியரோடு அரசாள்வாய்; நீண்ட ஆயுள் பெறுவாய்’.

காப்பிய இமயம்

அப்போது இராமன் தசரதன் துறந்த கைகேயியையும்
பரதனையும் நினைவு கூர்ந்துகூறுவது:

குரு ப்ரஸாதம், தர்மஞ்ஞ, கைகேய்யா பரதஸ்ய ச!!

ஸ-புத்ராம் த்வாம் த் யஜாமி இதி யத் உக்தா கேகயீ த்வயா!

ஸ சாப : கேகயீம் கோர : ஸ புத்ராம் ந ஸ்புசேத் ப்ரபோ!! 25.26

அறம் அறிந்தவனே, தரங்கள் கைகேயிக்கும் பரதனுக்கும்
அருள்புரிய வேண்டும். உன் மகனோடு உன்னையும் துறந்தேன் என்று
கைகேயிக்கு இட்ட கொடிய சாபம் அவர்களைத் தொடரகாது,
தலைவனே'.

கம்பரில் தசரதன் இராமனுக்குத் தானாக வரம் தரவில்லை.
வாழ்த்தவும் இல்லை. 'அறம் நிறுத்தினை ஐய' என்று
பாராட்டுகிறான். உனக்கு வேண்டும் வரம் ஒன்று உரை எனக் கேட்க,
இராமன் வேண்டுவது.

'தீயன் என்று நீ துறந்த என் தெய்வமும் மகனும்
தாயும் தம்பியும் ஆம் வரம் தருக' (10079)

என்பது தனக்குத் தாயும் தம்பியும் வேண்டும் எனக் கேட்பதாக உளதே
அன்றித் தசரதனுக்கு மனைவியும் மகனுமாக வேண்டும் என
நேடியாகக் கேட்காதது கவிச்சக்கரவர்த்தியின் சாதாரண்யம். வான்மீக
இராமன் இலங்கையிலிருந்து அயோத்திக்குத் திரும்பி, 'தாயரை
வணங்கும் போது சோகத்தால் மெலிந்த கோசலை அடைமொழி
இன்றி ஸுமித்திரா இருவரையும் கூறி' புகழ்படைத்த
கைகேயியையும் (கைகேயீம் ச யாஸ்விரும் 127.57) அபிவாதநம்
செய்தான்.

தசரதன் கைகேயியையும் பரதனையும் துறந்தது ராம
வனவாஸத்தால் தான் இறத்தல் உறுதி எனக் கூறியும் அவன்
இரங்காதபோது தசரதன்,

ப்ரியம் சேத் பரதஸ்ய ஏதத் ராம ப்ரவ் ராஜ நம் பவேத் |

மாஸ்ம மே பரத: கார்ஷீத் ப்ரேத க்ருத்யம் கத ஆயுஷ: || 112,92

திரு. என்.வி. நாயடு

‘ராம வன வாசம் பரதனுக்கு உடன்பாடு ஆகில், நான் இறந்தபிறகு ஈமக் கடனை அவன் செய்யலாகாது என்கிறான். மேலும் அவன் உறுதி பூண்டுள்ளதை அறிந்து,

ய: தே மந்த்ரக்ருத: பாணி: அக்நௌ, பாபே, மயா த்ருத: |
ஸம் த்ய ஜாமி ஸ்வஜம் ச ஏவ தவ புத்ரம் ஸஹத்வயா || 14.14

‘பாவி, தீ வளர்த்து மந்திரங்களைக் கூறி நான் பற்றிய கரங்களைத் துறக்கிறேன். உன்னிடம் உண்டான மகனையும் உன்னோடு துறக்கிறேன்’ என்கிறான், தசரதன்.

இவற்றைக் கூறும்போது எவரும் உடன் இல்லை. கோசலை கைகேயியின் மாளிகைக்கு வந்தபின் தசரதன் கூறுவன.

கைகேயி மாமக அங்காநி மா ஸ்ப்ராசக்: பாபநிச்சயே |
நஹி த்வாம் த்ரஷ்டும் இச்சாபி ந பார் யா நசபாந்தவி ||

‘பாவத்தில் ஊன்றியவளே, கைகேயி! என் உடலைத் தொடாதே. நான் உன்னைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. நீ என் தாரம் அல்லள். தொடர்புடையவளும் அல்லள்’.

யே ச த்வாம் அநு ஜீவந்தி ந அஹம் தேஹாம் ந தே மம |
கேவல அர்த்த பராம் ஹி த்வாம் த்யக்த தர்மாம் த்ய ஜாமி அஹம்||

‘எவர் உன்னை அண்டி வாழ்கிறாரோ அவர் எமர் அல்லர். உன்னது என்னது அன்று. அறத்தைத் துறந்து பொருள் ஒன்றையே பற்றியுள்ள உன்னைத் துறக்கிறேன்’. இதைக் காரணத்துடன் கூறுகிறான்.

வனத்துக்குப் புறப்படும் இராமனைக் கோசலை ‘எந்த அறத்தை நீ காக்கிறாயோ அது உன்னைக் காக்கட்டும்’ என்றது இங்கு நினைவுசுரத் தக்கது. மறுதலையில் ‘அறத்தை நீ காவாவிடின் அது உன்னைக் காவாது; அறத்தைத் துறந்தவனைத் துறத்தலே அறம்’ என்பதும் பெறப்படும்.

கம்பரில் வசிட்டன், சுமந்திரன், கோசலை அனைவர் முன்னிலையிலும் தசரதன் கூறுவது:

காப்பிய இமயம்

சொன்னேன் இன்றே: இவள் என் தாரம் அல்லள்: துறந்தேன்
மன்னே ஆவான் வரும் அப் பரதன் தனையும் மகன் என்று
உன்னேன் முனிவா அவனும் ஆகான் உரிமைக்கு என்றான்

(-1654)

இரு காவியங்களிலும் இவற்றை இராமன் பிறர் வாயிலாகவே
அறிந்திருக்க வேண்டும்.

- வான்மீகம், கம்ப ராமாயணம் இரண்டையும் கைகேயியை
மையமாகக் கொண்டு ஒப்பிட்டும், உறழ்ந்தும் காட்டிய
இவ் அருமைக் கட்டுரை முடிவுரை தரப்படாமல் இருக்கிறது.

- பதிப்பாசிரியர்

18

அகலிகை

கவிச்சக்கரவர்த்தி இராமகாதையில்
அகலிகையை நமக்கு அறிமுகம்
செய்விப்பது: 'மனையின் மாட்சியை
அழித்து இழிமாதவன் பன்னி'. -
இல்லறத்தின் பெருமையை அழித்து
வீழ்ந்த பெருந்தவம் உடையோன்
பத்தினி:

காப்பிய இமயம்

'மனையின் மாட்சியை அழித்து இழிந்தது யார்? மாதவனா, அவன் பன்னியா என்ற ஐயம் எழுவது இயற்கை. அடைமொழிகளுக்குப் பிறகு உடனே வரும் பெயரை அவ்வடைமொழிகள் தழுவுவது முறை: ஒரு பெயரைத் தாவி அடுத்த பெயரைத் தழுவுவதும் உண்டெனினும், அது சிந்திக்கத் தக்கது. கம்பர் கொண்டு செல்லும் கதையை நோக்குங்கால் "மையலால் அறிவு நீங்கி" "விலைமகள் அனைய நீயும்" என்ற சொற்றொடர்களால் மேற் சூறப்பட்ட அடைமொழிகள் தாவியே தழுவி உள்ளன என்பது வெளிப்படை.

மனையின் மாட்சியைக் காப்போர் தலைவனும் தலைவியும்: இருவரும் சேர்ந்தது அன்றோ மனை! 'மனை மாட்சி இல்லாங்கண்' வேண்டும். 'புகழ் புரிந்த இல் இல்லார்க்கு இகழ்வார் முன் ஏறுபோல பீடுநடை இல்லை' என்று கூறி, குறளாசிரியர் ஆண் பெண் இருவருக்கும் பொதுவான மனைமாட்சியைப் பெண்களுக்கு மட்டும் உரியது ஆக்கினார்.

மனைமாட்சி இல்லுடையான்கண்ணும் இருக்க வேண்டும். புகழ்புரிந்த இல்லுடையான் இருந்தால் மனைவி பெருமை பெறுவாள் என்பனவும் உண்மை தாமே! கம்பர், வள்ளுவர் கருத்தைத் தொடர்கிறார்.

காவியத் தலைவியை 'மனையின் மாட்சியை வளர்த்த எம்மோய்' (10062) எனப் பிரமன் வாக்கில் பொதிந்துள்ளது, முன் அகலிகை அழிந்த மாட்சியைக் கருதியோ?

இப்போது, நாம் காணும் பெண் விடுதலை (Women's 'Lib') என்ற இயக்கம் அக்காலத்து இலது: கற்பு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொது என்ற கருத்தும் அண்மைத்ததே! பெண்வழி உரிமைகள் (Materiarchal Society) இருந்த சமூகத்தில் ஆணுக்குக் கற்புநெறி வகுத்திருக்கலாம். ஆனால், ஆண்வழி உரிமைகள் மனுவின் காலத்தே இருந்தமையால் பெண்ணுக்கு மட்டும் வகுத்தார்கள் -ஆணும் பெண்ணும் சமம் என்ற நிலையில் இருவருக்கும் கற்புநெறி உண்மையோ, இன்மையோ? அது வேறு ஆராய்ச்சி.

திரு. என்.வி. நாயடு

ஷேக்ஸ்பியருடைய நாயகிகளுள் பெண்ணிற்கே கற்புநெறி என்னும் கொள்கையை எதிர்த்தவள் எமிலியா. பெண் விடுதலைப் (Women's 'Lib') புரட்சியை அவளிடம் காண்கிறோம்:

“மனைமாட்சியின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் கணவனே. கணவர் தம் கடமையைச் செய்யாது, நமக்கு உரியதைப் பிறர்க்கு நல்கி, நம்மை மட்டும் கட்டுப்படுத்துகின்றனர். பெண்ணுக்கும் உணர்ச்சி உண்டு, புலன்கள் உண்டு என்பதை அவர்கள் அறியாரோ? அவர்களுக்கு இது விளையாட்டா? விருப்பமா? நெகிழ்ச்சியா? அப்படியானால் பெண்ணினம் மட்டும் விளையாடக் கூடாதா? பிறரை விரும்பலாகாதா? நெகிழக் கூடாதா? ஆணினத்தின் பிழையால் பெண்பிழை பெருகும்”.

—இதைக் கேட்ட அந்நாடகத் தலைவி டெஸ்ட்மோனா; ‘பிழையினின்று பிழை பெருக வேண்டாம்; பிழையைத் திருத்தவே கடவுள் அருள்’ என்கிறாள். ‘ஆண் பிழை செய்தான் என்பதற்காகப் பெண்ணும் பிழைசெய்யக் கூடாது’ என்பாள். (ஓதல்லோ 4:3).

இனி, அகலிகையைத் தொடர்வோம்.

அகலிகை என்ற தமிழாக்கத்துக்குச் சம்ஸ்கிருதச் சொல்; அஹல்யா. அச் சொல்லுக்கு மூன்று பொருள்கள் உண்டு.

1. ‘ஹல்’ என்றால் உழு; ‘ஹலம்’ ஏர்; ‘ஹல்யா’ உழப்பட்டது. ‘அஹல்யா’ - உழப்படாதவள்.
2. ‘அஹ’ என்றால் பகல்; ‘லீ’ என்றால் ஒதுக்குவது, வீழ்வது. அஹ; லீயதே; பகல் (ஞாயிறு) பூமிக்கு ஒருபுறம் இருக்கும்போது மறுபுறம் பூமியில் இருள்-நிழல் விழுகிறது அதைச் சந்திரன் தொடர்கிறான் - அத்தொடர்ச்சி அஹல்யா.
3. ‘ஹலம்’ என்றால் குறைபாடு. ‘அஹல்யா’ குறைபாடு அற்றவள்.

வடநாட்டில் பெண்களுடைய பெயர்களுள் ஒன்று ‘அஹில்யா’. அதன் பொருள் அசைவற்றவள்; அசைக்க முடியாதவள். கல்லாய் வீழ்ந்த அகலிகையைக் கருதி இப்பொருளில் ‘அஹில்யா’

காப்பிய இமயம்

பிறந்ததோ? அறியோம். அகலிகையின் கதை இராமாயண, மகாபாரதங்களுக்கு முன்பே இருந்தது.

‘அஹல்யா’ கௌதமரிஷியின் மனைவி. ஜனகனுடைய குருவான சதாநந்தன் அவளுடைய மகன். வியாச பாரதம் ‘சாந்தி பர்வத்தில்’ கிருஷ்ணன் சொல்லாக; “அஹல்யையை வன்மை செய்ததால் கௌதமன் இந்திரனுக்குச் சாபம் கொடுத்தான்; இந்திரனுடைய முகமயிர் மஞ்சள் நிறமாயிற்று; வித்துக்கள் வீழ்ந்தன; பின் அட்டின் வித்துக்களைப் பெற்றான்” (அத்யாயம் 342 சுலோகம் 23) என்று வருகிறது.

வான்மீகி இராமாயணத்தில் இக்கதை இருமுறை வருகிறது. பால காண்டத்தில் 48-49 ஆம் சருக்கங்களில் மிதிலைக்கு வெளியே உபவனத்தில் பழைய, மக்கள் அற்ற அழகிய ஆசிரமம் ஒன்றைக் கண்டு ‘என்ன இது’ என இராமன் விசுவாமித்திரனைக் கேட்டான். விசுவாமித்திரன் கூறுவான்: ‘இவ்வாசிரமம் பெரியோன் ஒருவனுடைய கோபத்தால் சபிக்கப்பட்டது. ஒரு காலத்தில் தேவர்களும் போற்றும் இவ்வாசிரமத்தில் கௌதமன் தன் மனைவி அஹல்யையுடன் பல்லாண்டு வாழ்ந்தான். ஒருநாள், முனிவன் இல்லாத போது ஆமிரம் கண்ணன், சசீபதி (இந்திரன்) முனிவேடம் கொண்டு அஹல்யையிடம் “அழகிய இடை உள்ளவளே! காமவேட்களையால் உன்னோடு சேர நான் விரும்புகிறேன்” என்றான். அவன் முனிவன் அன்று; தேவர்க்கு அரசன் என்பதை அவன் அறிந்தும், காமவேட்கை தூண்ட, அவனிடம் தன் கருத்தைச் செலுத்தினான். தேவேந்திரனால் காம இன்பம் பெற்று முற்றிய பின், அவன் “என் ஆசை நிறைவேறிற்று; உன்னையும் என்னையும் கௌதமனுடைய கோபத்தினின்று காக்க, அவன் வரும்முன் போய்விடு” என்றான். இந்திரன் நகைத்து’ அழகிய விலா உடையவளே! நானும் உன்னுடன் சேர்ந்ததால் திருப்தி அடைந்தேன். வந்தவாறு போகிறேன்’, என்று ஓடினான்.

‘அப்போது, தேவர்களாலும், தானவர்களாலும் வெல்லமுடியாத கௌதமன், தபோ பலத்தால் நிறைவு பெற்று, நீராடி நனைந்து உடல் தீப்போல் கொழுந்துவிட்டெரிய, சமிதுகளையும், தருப்பையையும் கையில் கொண்டு வந்தான். வந்தவன், முனிவேடத்தில் இருந்த ஆமிரம் கண்ணனைப் பார்த்து விட்டான். கோபத்துடன் சொன்னான்! “என் வேடம் கொண்டு, செய்யாத காரியம் செய்த கெட்ட புத்தி

திரு. என்.வி. நாயுடு

உடையவனே, நீ பலனற்றுப் போவாய்!” அக்கணமே இந்திரனுடைய விதைகள் கீழே விழுந்துவிட்டன.

‘பிறகு ரிஷி தன் மனைவியைப் பார்த்து, “நீ பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் இங்குக் காற்றை உண்டு சாம்பலில் கிடந்து எரிவாய்! எவரும் காணாமல் இவ்வாசிரமத்திலே இருப்பாய்! இராமனைக் கண்டு தூய்மை பெறுவாய்! அவனை வரவேற்று, வேட்கை மயக்கங்கள் அற்று உள் உறுதி எய்தி, என்னை அடைவாய்!” என்றான்; கெட்ட நடத்தை உடையவனிடம் இவ்வாறு கூறிவிட்டுக் கௌதமன் இமையமலைச் சாரலுக்குச் சென்றான்’.

‘இதைக் கேட்டு இராம லக்குவர், விசுவாமித்திரனை முன்னிட்டு ஆசிரமத்தில் நுழைந்தனர். அங்கு, தவத்தின் கனல் காலும் ஒளிப் பிழம்பு என யாராலும் கண்ணில் காண ஐண்ணாத உருவத்தளாகிய அகலிகையைக் கண்டனர். பிரமன் அவளை முயன்று இழைத்தான். அவள் ஒளிபெற்ற மாயையின் உரு; புகையால் சூழப்பட்டு, சுடர் விட்டு எரியும் தீ; பனியாலும் மேகத்தாலும் சூழப்பட்ட முழுமதி; நீரில் மூழ்கி எழும் ஞாயிற்றின் ஒளி. இராமனைக் கண்டதும் அவள் சாபம் நீங்கித் தோன்றினாள். இராமனும் இலக்குவனும் அவளுடைய திருவடியைத் தொட்டு வணங்கினர். அவள் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தாள். கௌதமனும் வந்து அவளை இல்லறத்தில் ஏற்று முறைப்படி தவம் செய்தான்’.

இனி உத்தர காண்டத்தில் இந்திரஜித் இந்திரனை வென்றதைக் கூறும்போது, வால்மீகி பிரமன் கூற்றாக, இந்திரன் பெற்ற தோல்விக்கு அவமானத்திற்கு - அவன் கெட்ட நடத்தையே காரணம் என்பான்.

பிரமன் ஒவ்வொரு பெண்ணிடமும் எந்தப் பகுதி சிறந்துள்ளதோ அப்பகுதிகளை யெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து அகலிகையை ஆக்கினான்: ஹலம் என்றால் குறைபாடு. ‘அஹல்ய’ குறைபாடு அற்றவன். அப்பெண்ணை இந்திரன் தன் பெரும் பதவிக்கு உரிய மனைவியாக்க விரும்பினான். பிரமன் இந்திரனைத் தடுத்து, அவளைக் கௌதமனிடம் அடைக்கலப் பொருளாகத் தந்தான். பின் கௌதமன் தன் தவம் நிறைவு பெற அவளைப் பத்தினியாகக் கொண்டான்.

காப்பிய இமயம்

இந்திரன், தன் ஆசை நிறைவேறாததால் கோபம் கொண்டு, முனிவனுடைய ஆசிரமத்துக்குச் சென்று தீக்கொழுந்துபோல் ஒளிவீசும் அவனைக் கண்டான். ஆசை வரை மீறிற்று, அவனைக் கொண்டான். கௌதமன் இதை அறிந்ததும், 'இந்திரன் போரில் தோற்றுச் சிறைப்படுவானாக! எனச் சபித்தான். மேலும் உலகில் எவர் பிறர்மனை விழைந்தாலும், அவர் பெறும் பாவத்தில் பாதி இந்திரனைச் சாரும்' எனவும் சபித்தான்.

அகலிகையைப் பார்த்து, 'நீ ஒருத்தியே அழகி என இறுமாந்து இருந்தாய்; இனி, அழகு அனைவர்க்கும் பொதுவாகும்; பல அழகியர் உண்டாவர்; உன் அழகு எவருக்கும் காணப்படாமல் போகும்' என்றான். அகலிகை, "தேவராசன் உங்கள் உருவத்தில் வந்து என்னைக் கொண்டான்; நான் அறியாமையால் இழைத்த பிழையைப் பொறுத்தருள்க!" என, முனிவன் "இக்ஷ்வாகு குலத்தில் விஷ்ணுவே மானுட வடிவில் இராமனாகத் தோன்றுவான். அவனை நீ காண்பாய், அப்போது நீ புனிதம் அடைவாய்; என்னையும் அடைவாய்" என்றான்.

காளிதாசன் இரகுவம்சத்தில், "விசுவாமித்திரனும் இராமலக்ஷ்மணரும் மதிலைக்குப் போகும் வழியில் அழகிய ஆசிரமத்தில் ஒரு மாலைப் பொழுது தங்கினார்கள். அங்கு, முன்பு, நீண்ட தவத்தோன் மனைவி இந்திரனுக்குக் கணப்பொழுது (சற்று நேரம்) மனைவியாக இருந்தான் (வாஸவ ஷ்ண களத்தரதாம் யயௌ 11.33); கல்லாய்க் கிடந்த அந்தக் கௌதம பத்தினி பழைய உருப்பெற்றது 'பாவங்களைப் போக்கும் இராமன் அடிப்பொடியின் அருள்' (கௌதம வதூ: சிலா மயீ ஸ்வம் வபு: ப்ரத்ய பத்யத கில்பிஷ்ச்சிதாம் ராம பாதம் ரஜஸாம் அனுக்ரஹ: 11.34)" என வருகிறது.

குமார சம்பவத்திலும் ஒரு குறிப்புக் கிடைக்கிறது. மன்மதன் இந்திரனைப் பார்த்து; "எந்தப் பத்தினி விரதங்களால் நொந்து, தன் காம வேட்கை நிறைவேற வழிகாணாமல் தவிக்கிறாளோ, அந்த அழகி உன் உள்ளத்தில் புகுந்துள்ளாள் எனின், அவள் நாணத்தைத் துறந்து தானாகவே வந்து உன் கழுத்தில் கைகளைப் போட்டுக் கட்டி அணைத்துக் கொள்ளச் செய்வேன் (3.7) என்றது இந்திரனுடைய

திரு. என்.வி. நாயுடு

பிறர் மனை விழையும் இயல்பையும், அகலிகையின் கதையையும் மனத்துள் கொண்டு. இதை மன்மதன் சொன்னான் என்பார் உரையாசிரியர்.

பல புராணங்களில் சில மாறுதல்களோடு இக்கதை கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்தக் கதை தோன்றிய நிலையில் கம்பர் பாட்டை இனி ஆராய்வோம்.

இராம லக்குவர் மிதிலை அணைந்தார். மிதிலை நகர் மதிலுக்கு வெளிப்புறம்

“மனையின் மாட்சியை அழித்து இழி மாதவன் பன்னி
கனையும் மேட்டு உயர் கருங்கல் ஓர் வெள்ளிடைக் கண்டார்”
-464

(கனையும் மேட்டு: நெருங்கிய அருகில் உள்ள மேட்டில்; வெள்ளிடை: வெளியே) ‘கண்ட கல் மிசை’ எதிர்பாராதவாறு, காகுத்தன் கழல் துகள் கதுவ, (பன்னி) பண்டை வண்ணமாய் நின்றனள்: (465).

அகலிகை கல்லாகக் கிடந்ததும், இராமன் திருவடிப் பொடியால் பண்டை வண்ணம் பெற்றதும் வான்மீகத்தில் இல்லை, காளிதாசனிடம் இருந்து கம்பர் பெற்றது. இங்கு ஒரு உவமையும் வைக்கிறார் கம்பர்:

“உண்ட பேதைமை மயக்கு அற வேறுபட்டு, உருவம்
கொண்டு மெய் உணர்பவன் கழல் கூடியது ஒப்பப்
பண்டை வண்ணமாய் நின்றனள்”. -(466)

‘உண்ட பேதைமை’ மயக்கு அற - முன்பு உண்டாகிற பிறப்பு என்னும் பேதைமை, பிறப்பால் உண்டான மயக்கம் நீங்க.

‘மெய் உணர்பவன்’ மெய்யுணர்வு பிறந்து - புறப்பற்று அகப்பற்றுக்களை நீக்கியவன்; ‘கழல் கூடியது ஒப்ப - திருவடிகள் அடைந்ததுபோல; ‘வேறுபட்டு’ - உருவம் கொண்டு பண்டை வண்ணமாய் நின்றனள் என்பது பொருள்.

காப்பிய இமயம்

உயிர்கள் அனைத்தும் கடவுளின் சூறுகள். உயிர்கள் எப்போதும் உள்ளன. அவை பல பிறப்புக்களை ஏற்கும்போது, சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப அறியாமையால் மயக்கம் அடைகின்றன. அந்த அறியாமை நீங்கி, மெய்யுணர்வு பெறக் கடவுளின் அருள் (கழல்) வேண்டும். அம்மெய்யுணர்வு பெற்றால், அவ் உயிர்களுள் எடுத்த உடம்பும், அவ்வுடம்பு கொண்ட வினைப் பயன்களுமே எஞ்சும். அவ்வுடம்பையும், அதுவரை செய்த வினைகளின் பயனையும் உயிர்கள் அனுபவித்தே ஆகவேண்டும்; இனிமேலும் பிறப்பு வாராது; எஞ்சிய இப்பிறப்பிலும் புதிதாக, இரு வினையும் சேரா. இது, இவ்வுவமையின் கொள்கை.

அகலிகை பண்டை வண்ணமாய் நின்றது தான் கொண்ட பிறப்பில் இதுகாறும் செய்த வினைகளின் பயனை அனுபவிப்பதற்காகவே.

அந்த வினை என்ன என்பதை விளக்கும் பொருட்டு விசுவாமித்திரன் இராமனுக்கு, முன் நடந்த கதையைச் சொல்கிறான்.

“மா இரு விசும்பின் கங்கை மண்மிசைக் கொணர்ந்தோன் மைந்தா!” என இராமனுடைய பாவம் தீர்க்கும் குலப்பெருமையை நினைவூட்டி, முனிவன் இவன் தீவினை நயந்து (விரும்பி) செய்த தேவர்கோன் தனக்குச் செங்கண் ஆயிரம் அளித்தோன் பன்னி, அகலிகை ஆகும்.’ என்று இராமனுடைய கதை கேட்கும் ஆவலைத் தூண்டினான்.

வான்மீகத்தில், இந்திரன் கௌதம ஆசிரமத்துக்கு வரும் போதே ‘ஹைஸ்ராஷு:’ ஆயிரம் கண்ணன் எனக் கூறப்படுகிறான். கௌதமன் தந்தவை அல்ல ஆயிரம் கண்கள்; முன்னரே இருந்தவையே.

இராமன் ஆவலோடு, “அன்னையே அனையாட்கு இங்ஙன் அடுத்தது முன் ஊழ்வினையாலா, நடுவில் விளைந்ததா?” என்றான். முற்பிறப்பில் செய்த வினையாலோ, இப்பிறப்பில் செய்த வினையாலோ என்று இராமன் கேட்க, விசுவாமித்திரன் அகலிகையின் வரலாற்றைக் கூறுகிறான்.

இந்திரன், சூது அறியாத நவ்வி(மான்) போன்ற விழியான்மேல் ஆசை கொண்டான்; அவன் உள்ளத்தில் அவன் வேல்விழி செய்த

திரு. என்.வி. நாயடு

தொளையில் மன்மதனுடைய அம்புகள் பாய்ந்தன; ஆகையால் அறிவை இழந்தான். முனிவனுக்கு வஞ்சம் செய்து, அம்முனிவனின் உருக் கொண்டு பர்ண சாலைக்குள் புகுந்தான். முனிவனோ பொய்யிலா உள்ளத்தான்; இவ்வஞ்சம் அறியான்.

புகுந்து, அகலிகையோடு, “புதுமண மதுவின் தேறல் ஒக்க உண்டு இருத்தலோடும் அவள் உணர்ந்தனள்”. பல்லாண்டு கௌதமனோடு வாழ்ந்தும் புதிதாக மணம் செய்துகொண்டவர் போலப் போகம் துய்த்தனர் என்பதால் பலகாலம் அவள் போகம் துய்த்திலள் என்று எண்ண இடம் தருகிறது.

‘மணம்’ முகர உரியது; ‘மது’ -கள் மயக்கத்தை உண்டு பண்ணுவது. மயக்கம் இருந்தால் இன்ப நுகர்ச்சி குறையும்; இராமலும் போகும். எனவே, ‘இந்தேறல்’ -இனிய தேன் என்கிறார் கம்பர். தேன் உண்ண உரியது. பெண்மைப் பூ முகை அவிழ்ந்ததும் தோன்றிய புதுமணத்தை முகரவந்த வண்டு அப்புவின் மதுவை மாற்றுகின்றது. புதுமணமாவது நெடுங்காலம் முகரப்படாத, நுகரப்படாத மணம்.

‘ஒக்க’ - ஒரு தன்மைத்தாய் - இருவரும் ஒத்த அன்பினராய் ‘மைந்தர்க்கும் மாதரார்க்கும் மனம் என்பது ஒன்றே’ என வேறோர் இடத்தில் கவிச்சக்கரவர்த்தி கூறுவார். இந்திரன் மையலால் தகும் - தகாது என்ற அறிவு நீங்கினான். அவள், அறிவு நீங்கவில்லை. இருவரும் ‘புதுமண மதுவின் தேறல்’ உண்டதால் ஒத்த மனம், செயல் உடையவர் ஆனார்.

இவ்வின்பம், முன்பு கௌதமனோடு அனுபவித்திருந்தாளோ என்பதை நாம் அறியோம். அவள் ‘அஹல்யா’ உழப்படாதவள் ஆதலின்; இது புதுமண மதுவின் தேறல் ஆயிற்று. அவ்வாறாயினும், புது உணர்ச்சி உந்த அவள் ‘உணர்ந்தனள்’, உணர்ந்த பின்னும் இது தக்கது அன்று எனக் கருதிலன். “தாழ்ந்தனள் இருப்ப” - இந்திரனுக்குக் கீழே படிந்து, தான் தாழ்ந்தனளாகவும், அவன் அவள் மேலும் இருப்ப; அன்றி, மேலும் புணர்ச்சியை விரும்பிக் காலம் தாழ்ந்தனளாக ‘இருப்ப’, “தாழா முக்கணாள்” - பொறுக்காத நெற்றிக் கண்ணை உடையவன், முனிவன், சினத்துடன் விரைவாக வந்தான்.

காப்பிய இமயம்

'சாபம்' என்பதற்கு இரு பொருள் உண்டு-வில், தெறுமொழி (வசை மொழி). வில் அம்புகளைப் பொழியும்; முனிவன் வாய் வசை மொழிகளைப் பொழியும். முன்பு 'சொல் ஒக்கும் கடிய வேகச் சுடுசரம்' என்று இராமன் வானியின் வேகம் கூர்மை முனிவர் சொல் ஒக்கும் எனவும் 'வைதால் அன்ன வானிகள்', "வைவன, முனிவர் சொல் அனைய உபமேயமாகச் அம்பையும் சொன்னவர் இங்கு உபமானமாக அம்பையும் உபமேயமாக சொல்லையும் கொண்டு, "நின்கைச் சுடுசரம் அனைய சொல்லால் முனிவர் 'ஏயினன் - எய்தான்' என்பர், கம்பர். அவன் எய்த சாபம் "ஆயிர மாதர்க்கு உள்ள அறிகுறி உனக்கு உண்டாக!" என்பது. இது, வான்மீகி முனிவன் கொண்ட கதை; பிரமன் முன்பு அமரர் இரக்க, அக்குறிகள் பின் ஆயிரம் கண்களாயின என்பது வேறு புராணக் கதை.

மன்மதன் இந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண்ணைக் கொடுத்தான் என்று வேடிக்கையாக, "விண் எனலாம் தான் புரந்த வேந்தனுக்கு மெய்ந்நிறைந்த கண் எனலாம் நீ பொருத காயம் அன்றோ!" என்பது மதனமாலை. இந்திரன் நாணம் எய்திப் பழியினோடு போனான். பின்றை, "மெல்லியலான்" - 'கற்பு என்னும் திண்மை' இல்லாதவனை நோக்கி முனிவன் "விலைமகள் அனைய நீயும் கல் இயல் ஆதி" என்றான். அவன் முன் வஞ்சித்ததாலும், பின் விருப்பத்தாலும், இன்பத்திற்கு இசைந்தான்; அவ்வின்பம் துய்த்தான். விலைமகள் என முனிவன் கூறியது சினத்தில் உதித்த சொல்லே அன்றி, உண்மை ஆகாது. 'மெய்வரு போகம் ஒக்க உடன் உண்டு விலையும் கொள்ளும் மாது' அல்லன் அகலிகை. இராமன் முன்பே அவளை 'அன்னையே அனையான்' எனப் போற்றியுள்ளான். மேலையும் அவளை 'அன்னை' என விளிக்கப்போகிறான். தன் பிழையைப் பொறுக்குமாறு அகலிகை வேண்டினான். "தசரத ராமன் கழல் துகள் கதுவ இக்கல் உருத் தவிர்தி!" என முனிவன் அருளினான்.

கௌதமனுடைய மகன் சதானந்தன் எனக் கம்பன் கார்முகப் படலத்துக் கூறுவான்; அவன் தாய் அகலிகை எனக் கூறவில்லை. சதானந்தன் தன் தாயின் சாபம் நீங்கியது குறித்தும் எதுவும் கூறவில்லை. வால்மீகத்தில் 'புகழ் பெற்ற என் தாய்' (51; 4.5) என இரு முறை அகலிகையைப் புகழ்ந்து, தேவராசனால் வஞ்சிக்கப் பட்டதையும், இராமனால் தூயளாகித் தன் தந்தையுடன் சேர்ந்ததையும் அறிந்து, இராமனைப் போற்றுகிறான்.

திரு. என்.வி. நாயடு

கவிகள் சதானந்தனை அதனொடு விடவில்லை. முராசி அநர்க ராகவத்தில் இராவணனுடைய புரோகிதன் சௌவுகலன் சதானந்தனிடமே, 'உன் தாய் கௌதமனை விட்டு ஆமைக் கண்ணன் இந்திரனுடன் ஓடி விட்டாள் அன்றோ!' என இகழ்கிறான்.

முன் அறிந்திலாதவருக்கு எதிர்பாராத வகையில் இவ்வதவி செய்தான் இராமன். அகலிகை வரலாறு அறிந்தபின், "அவளை 'அன்னையே' என அழைத்து, கௌதமனுடைய அருள் உண்டாகுமாறு அவனை வழிபடு; படர் உறா!" எனக் கூறி, அவளை வணங்கிப் போனான்.

மிதிலையில் இராமன் உலா வரும்போது தோளும் தாளும் கண்டு லயித்த மக்கள் இவ்வரலாறுகளை அறிந்தவர், காலால் கோறலும், கையால் அருளலும் வழக்கமாய் இருக்கக் கையால் கொன்று, காலால் அருளினார் என்னும் வியப்புத் தோன்ற அவர்கள் தோளையும், தாளையும் கண்டனர்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்தில், "பிராட்டியோடு சேர்ந்த பெருமானே அனுக்ரஹிப்பார்; பிராட்டி அருகில் இல்லாதபோது நிக்ரஹகம் நிகழலாம்-வாலி, இராவணாதியரைப் போலே", என ஒரு கொள்கை உண்டு. ஆனால், பிராட்டி இல்லாத போதே இராமன் அகலிகைக்கு அருள் புரிந்தது எவ்வாறோ எனில், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் கூறுகிறார்:

"ஸஞ்சாரயந்தீ பதம் அன்வதிஷ்ட; ஸஹாய க்ருத்யம் மணி பாரதக்ஷே மாதஸ் வதம் ஏகா மனுவம்ச கோப்து; கோபாயதோ கௌதம தர்ம பத்நீ" 'பாதுகைத் தாயே! மனுநீதி புரக்கும் இராமன் அகலிகையைக் காத்தது, அவன் திருவடி நடந்த காலத்தில் நீ ஒருத்தியே செய்த உதவியால் அன்றோ?"

அதாவது அப்போது இராமனுக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை - பிராட்டி இல்லை. பாதுகை, பிராட்டியின் ஸ்தானத்தில் இராமனோடு பிரியாமல் இருந்தது; அவன் அகலிகைக்கு அருள் உதவியது என்பது 'பாதுகா ஸஹஸ்ரம், (282).

19

தாரை

‘மால் பெரும் கட கரி முழக்கம் வாள்
 அரி தன் செவித்தலத்து ஏற்பது என்ன’
 (3947) சு க் கி ரீ வ னு டை ய
 அறைகூவலை வாலி கேட்டு
 எழும்போது, தாரை கம்ப நாடகத்தில்
 புகுகிறாள். ‘ஆமிடை, தாரை என்று
 அமிழ்தின் தோன்றிய வேய் இடைத்
 தோளினாள் இடை விலக்கினாள்’.
 (3956) மந்தோதரியும் செய்யாத
 விலக்கல்; மிகுதிக்கண் மேற்சென்று
 இடித்தல். (குறள் 784)

திரு. என்.வி. நாயடு

'அரசு, ஆய்வற்கு (சுக்கிரீவனுக்கு) இன்னுயிர் நட்பு அமைந்து இராமன் உன் உயிர்கோடலுக்கு உடன் வந்தான்' (3964) என்பான். இராமனுடைய அறநெறியில் உறுதியான நம்பிக்கை பூண்ட வாலி, 'அருளின் ஆழியான் எம்பியும் யானும் உற்று எதிர்ந்த போரில் அம்பு இடை தொடுக்குமோ?' (3969) என அவன் கலக்கத்தை நீக்கினான் (இராமனுடைய நல் அறத்தின்பால் இத்துணை உறுதியான நம்பிக்கை பூண்ட இராமாயண கதா பாத்திரம் வேறு எது?). தாரை, பின், உரை சொல் அஞ்சினான்.

அடுத்த காட்சி வாலி இறந்தபின் இராமனும் சுக்கிரீவனும் அங்கதனும் களத்தை நீத்துப் போந்தபின் 'வேல் விழித் தாரை கேட்டு வந்து அவன் (வாலி) மெய்யில் வீழ்ந்தான்; ஏங்கினான்; விம்மி உருகினான்; அரற்றினான். இராமனுடைய செயல்பற்றி அவன் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ('தருமம் பற்றிய தக்கவர்க்கு எல்லாம் கட்டளை என்றல் கட்டதோ'? (4110) அறத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு தம் செயல் வழுவாது நடுவு நிலைமையில் நின்றவர்க்கு அவர் செயல் உரைகல் என்பது கட்டுக் கதை ஆகிவிட்டதோ?) தக்கவர் பெரியோர் (தக்கார் இனத்தனாய்த் தான் ஒழுக வல்லான்-குறள் 446). பெருமைக்கும் சிறுமைக்கும் கருமம் அன்றோ கட்டளைக் கல்? அவ்வுரை பொய்த்ததோ இவ் இராமனால்? 'வாலியைப் படுத்தாயலை, மன் அற வேலியைப் படுத்தாய்' என்ற வாலி கூற்றின் (4031) எதிரொலி.

இன்னலோடு ஒன்று ஆன தாரையை, மாருதி அவன் முன் வாழ்ந்த இடத்துக்குப் போ என 'ஏவி'னான், என்பார் கம்பர். (4112) அனுமன் நேற்றுவரை பட்டமகிஷியாக இருந்த தாரையை 'ஏவு'வதா?

மூன்றாம் காட்சி இலக்குவன் கோபாவேசத்துடன் கிட்கிந்தைக்குச் சென்றபொழுது. குரங்குகள் 'எய்தினன், என்ன செய்குவது?' என்றனர். அனுமன் 'மனையின் வாயில் வழியினை மாற்றினால் அனையன் (இலக்குவன்) உள்ளமும் ஆறலாம்' என, தாரை 'யான் வீரன் உள்ளம் வினவுவல்' என, நெடுவழி மாற்றினான். அவளைச் சூழ்ந்த மகளிர் குழாத்தில் இலக்குவனுடைய வில்லும் வாளும் அணிதொறும் பிரதிபலித்து மின்னின; அரிக் குரல் மேகலை ஆழ்த்து எழுந்தது; புருவக் கொடி பம்பிற்று.

காப்பிய இமயம்

பனையினும் உயர்ந்த தோளான் இந்த மகளிர் சேனையைப் பார்க்கவும் அஞ்சினான்.

'ஐய, நீ அழிவேந்தன் அடியினை பிரிகிலாதாய்; எய்தியது என்னை' (4318) எனத் தாரை கேட்டான். 'ஆர்கொலோ உரை செய்தார்?' என இலக்குவன் முகம் எடுத்து நோக்க, தான் வந்த காரியத்தை மறந்து தன் தாயாரை நினைந்து நைந்தான். (4319) ஏன்? அவளுடைய விதவைக் கோலம். தன் தாயாரை அவன் கண்டது சித்திரசூடத்தில்; பதின்மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்தன. அவன் இருந்த கோலம்: மங்கல அணியை நீக்கி, மணி அணி துறந்து, வாசக் கொங்கு அலர் கோதை மாற்றி, குங்குமம் சாந்தம் கொட்டாப் பொங்கு மென் முலைகள் பூக்கக் கழுத்தொடு மறையப் போர்த்த நங்கை'. (4320) 'என்னை ஈன்ற இருவரும் இனையர் ஆம்' என்ற நினைவு வந்தது. ('தாரம் அல்லள், துறந்தேன்' தசரதன் வாக்கை ஒட்டிக் கைகேயி நீக்கப்பட்டாள்.) அயர்ப்புச் சென்ற நெஞ்சினன் நெடிது நின்றான்: வினவினாட்கு எதிர் மாற்றம் விளம்ப வேண்டுமே என வந்த காரியம் புகல்வதானான். (4321)

'ஐய, சிறியவர் தீமை செய்தால் அறுவாய்' (4323) என இசையிலும் இனிய சொல்லால் கூற, நன்று உணர் கேள்வியாளன் நான் உட்கொண்டான்; மாருதி அண்மினான். (4328) மாருதி இயம்ப வல்லான். (4329) இலக்குவன் சீற்றம் தளர்ந்ததும் தாரை மகளிர் குழாத்தொடும் போனாள்; காவியத்தினின்றே அகன்றாள்.

இத் தாரை வேறு; வான்மீகியின் தாரை வேறு.

அங்கும் தாரை வாலியைத் தடுக்கிறான்: அயோத்தி அரசன் மக்கள் வீரர்கள் பேரில் சுக்கிரீவனுக்குத் துணை புரிய வந்துள்ளான்; அளத்தற்கு அரியவர் (அப்ரமேயோ 15:22). மேலும் சுக்கிரீவன் உன் இளவல்; உன்னால் காப்பாற்றப்பட உரியவன். அவனுக்கு இள வரசுப் பட்டம் சூட்டு என்பன் அவன் மொழி. 'இராம சுக்கிரீவர் நட்பின் விளைவுக்கு அஞ்சி' இப்போது சுக்கிரீவனை நீ ஏற்றுக் கொள்' என்பது போன்றுள்ளது. வாலியா இதற்கு அஞ்சுபவன்? "இராமன் அறம் அறிந்தவன். செய்யத் தக்கன தகாதன என்ற வேறுபாடு அறிந்தவன். ஆதலால் அவன் பாவம் செய்யான்" என்கிறான்.

திரு. என்.வி. நாயடு

இறுதியில் வாலி கூறுவது 'சுக்கிரீவனை, வென்று வருகிறேன்' (ஜித்தா நிவர்திஷ்யே (16:10) என்பது. கம்பரிலோ 'உருத்தவன் உயிர் குடித்து, உடன் வந்தாரையும் கருத்து அழித்து எய்துவன்' (3970) என வருகிறது. வாலியின்பால் வாசகர்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய அனுதாபத்தை முதலிலேயே அகற்றுவது கம்பர் கருத்துப் போலும்!.

விநாச காலம் வந்து உற்றதால் தாரையின் நற் சொற்களை வாலி ஏற்கவில்லை என்பது வால்மீகி கூற்று (15-31). மெள்ள அழுதுகொண்டு வாலியைத் தழுவி, பின் பிரதட்சணம் செய்தான் தாரை (16-11). அவன் வெற்றியை விழைந்து, தீமையை விலக்க ஸ்வஸ்த்யயனம் செய்ந்துவிட்டு, துக்கத்தால் மயக்கத்தால் மயக்கமுற்றுத் தன் வீட்டில் நுழைந்தான். (16:12).

தாரையின் இரண்டாம் காட்சி: வாலி வீழ்ந்த களத்தில். இராமனிடம் வாலி கூறும் கூற்றாக, "தாரை தவத்தி; குற்றம் அற்றவன். ஆயினும் நான் செய்த தவற்றுக்காகச் சுக்கிரீவன் அவளை அவமானப்படுத்தக் கூடும். அதைக் காப்பது உன் கடமை" (18:52) என்று வருகிறது.

அவன் இறுதி ஓய்வின்போது தாரை வருகிறாள். வரும்போது வாலியின் படைகள் பயந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றைத் தடுத்து நடந்ததை அறிகின்றாள். சுக்கிரீவன் பக்கல் உள்ள குரங்குகள் ஊருக்குள் நுழையும்; சூறையாடும் என்ற பயத்தைக் கேள்வியுற்றாள். சிரித்தாள் ('சாரு ஹாஸினி' 19:17) போர்க்களத்துக்கு விரைந்தாள்; வாலியைக் கண்டாள். அவன் கண்ட வாலியின் பெருமை, அவன் மூச்சு, வலிமை, ஒளி ஆகிவற்றை வால்மீகி கம்பீரமாக வருணிக்கிறார். இராமன், இலக்குவன், சுக்கிரீவன் இவர்களைக் கண்டாள். (19:22-4); பூமியில் வீழ்ந்தாள். 'ஆர்ய புத்ர' என்று அழைத்தாள்; பலவாறு புலம்பி அவ் இடத்திலேயே அமர்ந்து உயிரைத் துறக்க முற்பட்டாள்.

அனுமன் அவள் துயரை அகற்ற 'அங்கதன் அரசு புரிவான்' என்பான் (21:91). இவ்வாறு கூற அனுமனுக்கு என்ன உரிமை உண்டு?.

காப்பிய இமயம்

இவ்வளவு துயருக்கு இடையில் தாரை 'நூறு அங்கதர் இருப்பினும் ஒரு வாலியின் ஆலிங்கனத்துடன் சிறையில் சாவதே சிறந்தது எனக் கூறி 'செய்யவேண்டுவன சுக்கிரீவனுக்குத் தெரியும்: தந்தையே தனயனுக்குப் பந்து: தாய் அன்று" என்பான். தந்தையின் இடத்தில் இருக்கும் சுக்கிரீவனே அங்கதனுக்குச் செய்ய உரியவன் என்று குறிப்பால் காட்டுவான் (பிதாஹி பந்து; புத்ரஸ்ய நமாதா ஹரிஸத்தம் 21:15).

வாலிக்கு அப்போது உணர்ச்சி வந்தது. 'ராஜன்' என்று இராமனை விளித்து, 'தாரையின் மகன் (அங்கதன்) உன்னை ஒத்த வீரம் உடையவன்' என்பான். சுக்கிரீவனை விளித்து, 'நீயே இவனைக் காப்பவன், தந்தை; யாவும் நீயே' என்பான் (22:10) பின் அங்கதனைச் சுக்கிரீவன்பால் இரு' (ஸூகிரீவ வசகோ பவ 22:20, 22) எனச் சுக்கிரீவனுக்குக் கையடைப்படுத்துவானே அன்றி, இராமனுக்கு அன்று. இங்கு இராமனிடம் அவன் பேசவே இல்லை: தாரையிடமும் பேசவில்லை. பொன்மாலையை அங்கதனுக்குத் தந்து உயிர் நீத்தான்.

தாரை புலம்பி, உணர்வு இழந்தான். உணர்வு பெற்றுச் சோகத்தால் வாடிய உடல் உள்ளவன் ஆயினும் மதி கலங்காது புலன்கள் அனைத்தும் வென்றவன் (மனஸ்வினீ 24:30) இராமனைப் புகழத் தொடங்குவான். "நீ அளத்தற்கு அரியவன். கிட்டுதற்கு அரியவன்; புலன்களை வென்றவன், அறம் அறிந்தவன்" என்று தொடங்கும் துதி. இத்துதிக்குப் பெரியவாச்சன்பிள்ளை சிறந்த உரையிட்டருளியுள்ளார்.

இத் துதி தாரையின் வாழ்க்கையில் திருப்புமையம். இதுவரை வீரபத்னி, சூரபத்னி என்று வான்மீகியால் புகழப்பட்ட தாரையை அடுத்த காட்சியில் சுக்கிரீவனுடைய அந்தப் புரத்தில் காண்கிறோம். சுக்கிரீவன் அவனை 'ஸூப்ரு' (அழகிய புருவம் உடையவனே), 'அநிந்திதே' (குறைவற்றவனே), 'பாமினி' (செயிர்ப்பினும் அழகுள்ளவனே) எனக் கொஞ்சுவான்.

கவிக் கூற்றாக. இடை தள்ளாட, மதத்தால் மருண்ட கண்களுடன், மேகலை நீண்டு உடைநெகிழ, கள் குடியால் இயற்கையான நாணம் அகல, காம முதிர்ச்சியின் குரலோடு இலக்குவனோடு பேசலுற்றான் (33:38, 40). இலக்குவன்

திரு. என்.வி. நாயுடு

இன்னமும் கோபத்தோடு கூறுவான். “சிறிறின்பத்தில் ஈடுபட்டுள்ள தாரையே” என அழைப்பான். ‘உன் பர்த்தா (உன்னைத் தாங்குபவன்) இன்பத்தில் திளைத்து தன் கடமையை மறந்தான்’ என்பான். “கள்ளுண்ணல் ஆறம் பொருள் இன்பம் மூன்றையும் நாசமாக்கும்’ என்பான். அவள் அவன் சினம் தணிப்பான்வேண்டிச் சினத்தினால் விளையும் கேடுகளைக் கூறி ‘சுக்கிரீவன் காமத்தில் ஈடுபட்டுத் தன்னை மறந்துள்ளான்: மஹரிஷிகளும், தர்ம தபோதனரும் காமத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவன் ஈடுபடுவதில் என்ன தவறு?’ என அவனுக்காகப் பரிந்து பேசுவான். கோபத்தில் உள்ள கேடுகளைக் காட்டிலும் காமத்தின் கேடுகள் குறைவு என நிரூபிப்பது அவள் பேச்சு. இலக்குவனுக்கு முன்பு அவள் ‘மதவிஹ்வலாசுக்’ (33-58) (மதத்தால் மருண்ட சண்களை உடையவள் என இரண்டாம் முறையாகக் கவி கூறுவார்.)

தாரை இலக்குவனை வீட்டுக்குள் அழைத்துச் செல்கிறாள். அவ் வீட்டின் வருணனை ரஸமானது, இன்பமயமானது.

இலக்குவன் சுக்கிரீவனைக் கண்டான். உருமையைத் தழுவிக் கொண்டு சிறந்த கட்டிலில் கிடக்கின்றான். இக்காட்சியின் வியப்பால் இலக்குவன் கண்கள் அகன்று விழிந்தன: இந் நிலையில் இலக்குவன் தன்னைப் பார்த்துவிட்டானே என்ற வியப்பால் சுக்கிரீவன் கண்களும் அகன்று விழிந்தன (33:66).

உருமையும் பிற மாத்ரும் அகன்றனர். தாரை மட்டும் சுக்கிரீவன் அனுமனுடன் இருந்து இலக்குவனைச் சமாதானப்படுத்துவான். ஒரு சருக்கம் முழுவதும் அவள் பேச்சு ‘இவன் (சுக்கிரீவன்) வானரேச்வரன். வானர ராஜ்யத்தை இராமனுடைய அருளால் பெற்றான். அவ் அரகடன் உருமையையும் என்னையும் பெற்றான் (35:5). முன் துயரத்தில் ஆழ்ந்து இருந்தவன். இப்போது ‘முன் செல்வம் இல்லாதவர் பெற்ற பொருள் போல்’ இப்போது இன்பம் துய்த்தால் அது தவறா? உன் குரு விசுவாமித்திரனும் இவ்வாறே, மேனகையுடன் துய்த்தான் அன்றோ?’ இது ‘தேஹதர்மம்’ (35:9). இராமனுடைய விருப்பம் அதுவானால் சுக்கிரீவன் உருமையையும், என்னையும், செல்வம், தான்யம், பசுக்கள் யாவற்றையும் துறக்கச் சித்தமாக உள்ளான்’. (இவற்றைத் துறக்க வேண்டுமென்று இராமன்

காப்பிய இமயம்

சொல்வானா? துறக்க வேண்டிய அவசியம்தான் என்ன?) அடுத்த வாக்கியத்திலேயே, அரக்கரைக் கொன்று சீதையை இராமனிடம் சேர்ப்பிப்பது சுக்கிரீவன் பொறுப்பு. ரோஹிணியோடு சேர்ந்த சந்திரன் போல இராமன் விளங்குவான் (ஏன் சுக்கிரீவன் மட்டும் மனைவியரைத் துறக்க வேண்டும்?). உங்களுக்கும் சுக்கிரீவனுடைய உதவி வேண்டியுள்ளது. குரக்கரசன் உங்களுக்காகத் தன் படைகளை அழைத்துவர அனுப்பியுள்ளான் (ப்ரேஷிதா 35:19). உன் கோபத்தைக் கண்டு வானரஸ்த்ரீகள் பயந்து ஒளிந்துள்ளனர் (சுக்கிரீவனுடைய பயமோ?).

இலக்குவனைக் கண்டதிலிருந்து சுக்கிரீவன் ஒன்றுமே பேசவில்லை; பேசிய தெல்லாம் தாரையே.

இப்போது சுக்கிரீவன் தன் கழுத்தில் இருந்த மாலையைக் களைந்தான். இலக்குவனுடைய மன்னிப்பைக் கோரினான்.

அதோடு தாரை காவியத்தினின்று அகன்றான். அவனுடைய பேச்சில் பல நயங்களைக் காணலாம். கம்பரில் வரும் மாருதியின் பேச்சினிலும் வால்மீகத்தில் தாரையின் நயஉரை நனி சிறந்தது.

தாரையின் பாதிவிரத்யம், பிற்கால நெறியின்படி, வால்மீகியின் பழுதுற்றிருக்கலாம்; ஆனால், அவள், வான்மீகத்தில் 'சொல்லின் செல்வி' என்பதில் ஐயமில்லை.

20

“சாதலின் சிறந்தது ஒன்று
இல்லை”

பிராட்டியின் ஆவல நிலை
ஆரணியத்தில் தொடங்கி, திருவடி கண்ட
இலங்கையில் முதிர்ந்து, இராம -
இராவணப் போருக்குப்பின் இராமனை
ஆவள் அடையும்போது பழுத்து
உதிர்கிறது.

காப்பிய இமயம்

இலங்கையில் இலக்குவன் வீடணனுக்கு முடி புனைந்தான்; 'மன்னி வாழ்க' என இராமன் வாழ்த்தினான். மாருதியை நோக்கி, 'இப்படிப்போய்த் தோகை (சீதை) பால் செப்புறு' (9965) என்றான். ஆனால், என்ன செப்புவது என இயம்ப வில்லை. வால்மீகத்தில் இராமன் கூற்றுத் தெளிவாக உள்ளது. "சொல்லின் செல்வ (வததாம் சரேஷ்ட), கவி அரச (ஹரிச்வர), நல்லோய் (ஸௌம்ய), விபீஷண மஹாராஜனுடைய அனுமதி பெற்று, இலங்கையுள் புக்கு வைதேகிக்கு என்னுடைய, சுக்கிரீவனுடைய, இலக்குவனுடைய நன்மை எல்லாம் கூறி, போரில் இராவனைக் கொன்றதையும் கூறி அவளுடைய விருப்பத்தைத் தெரிந்துகொண்டு திரும்பி வா என்கிறான். (உயத்தகாண்டம் 112: 24-26)

மாருதி அசோகவனம் புக்குச் சீதைக்குச் சோபனம் கூறி, திருநாமங்கள் பாடி ஆடினான். அவன் இனிய மயக்கத்தால் இன்னது இயம்புவது என்று அறிகிலாது நெடிது இருந்தான். 'வாழிய வள்ளலே, ஊழி ஓர் பகலாய் ஓதும் முன்பே யாண்டெலாம் இன்றென இருத்தி' என்று மங்களா சாஸனம் செய்தவன், இப்போது இந்த நற்செய்திக்குக் கைம்மாறு வேறு ஒன்றும் ஓர்கிலான். 'நுனித்தது ஒன்று நுவல்வது ஒன்று முன்னர் ஆயினான்'. அவன் பெற்ற பாக்கியம் அவளுக்குப் பித்துப் பயந்தது. தேறியபின், 'தலையல்லால் கைம்மாறிலேன்' என்ற நாச்சியாரைப்போலே அனுமனைத் 'தலையினால் தொழுவே தகும்' (9979) என்றான்.

'இனி, செய் திறம் என்?' என அவன் கேட்க, அனுமன் 'இவ் அரக்கியரைச் சுட வேண்டுவேன்' எனக் கேட்டான். அரக்கியர் சனகியிடம் சாண்புக்கனர். பிராட்டி 'அவர் மனம் நோகச் செய்யேல்' என்றான். (9987)

அசோகவனத்தில் இது நிகழும்போதே, போர்க்களத்தில் இராமன், 'வீடணி சென்று தா நம் தேவியை சீரொடும்' என்றான். 'சீர்' என்ற சொல்லை வால்மீகி விரிவாக 'உடல் பூச்சுக்களோடும், சிறந்த அணிகலன்களோடும்' (திவ்ய அலங்கராகரம், திவ்ய ஆபரண பூஷீதாம் 114-7) என விளக்கமாகவே கூறுவார். கம்பருடைய அனுமன் பிராட்டியிடம் செப்பியபின் போர்க்களத்துக்குத் திரும்பவில்லை. வேண்டுகோளை இராமனிடம் விண்ணப்பம்

திரு. என்.வி. நாயுடு

செய்கிறான். சீதையின் நீர் நிரம்பிய கண்கள், சோகத்தால் வெந்துள்ள நிலை அனுமனுடைய கண் முன், நிற்க அவன் அவ்வாறே அவன் நிலையை இராமனுக்கு அறிவித்தான். வால்மீகத்திலே, சீதையே தான் இராமனைக் காண விரும்புவதாகத் திருவடியிடம் சொல்லி அனுப்ப, திருவடி திரும்பிவந்து உரைக்க, வீடணன் ஓடி, சீதையின் திருவடியை, தன் முடிமேல் சூடி, “பூண் தக்க கோலம் புனைந்து, எழுந்தருள், இறைவி” என்றான்.

கோலம் பூணுவதா? அசோக வனத்தில் இவள் இருந்தவாறு எல்லாம் இராமனுடைய கமலக்கண்கள் காண நோற்றிலவே! இப்போது இவள் கோலம் பூண்டால், தவக்கோலம் அழியும் அன்றோ? ஆதலின் அக்கோலம் பூணுவது ‘விழுமியது அன்று, வீர’ என்று சீதை விடை பகர்ந்தாள். இராக்கதர்க்கு இறைவன் மீண்டும் இராமன் ‘குறிப்பு இது’ என, நங்கை நாயகக் கோலம் கொள்ள நேர்ந்தாள். பெண்மைக்கு எல்லாம் காணியை, கற்பினுக்கு அணியை, பொற்பின் ஆணியை, அமிழ்தின் வந்த அமிழ்தினை, வேணியைச் சுகிர்ந்து, கற்றையாகிய சடையைப் பிரித்து, வான மங்கையர் மஞ்சனம் அழுட்டி, தூசு (துகில்) தழுவச் செய்து, பைம்பூண் பூட்டி, வெளுத்திருந்த வாய் செந்நிறம் பெறப் பாகு தீற்றிக் காப்பும் இட்டார். (9994-9997)

கோலம் கொண்ட சீதையை விமானத்தில் ஏற்றி வான மங்கையர் தொடர, வானரரும் அரக்கரும் புறம் சூழ்ந்து ஓட, வீடணன் இராமன் இருந்த போர்க் களத்துக்குச் சென்றான்.

கற்பினுக்கு அணியைக் காணச் சூழ்ந்தவர் இடம் இன்மையால் மருங்கும். பின்பும் நெருக்கம். (10000)

இராமன் செயிர்த்து (சினத்துடன்) ‘இவ் ஒலி யாவது?’ எனக் கேட்டு உண்மையை அறிந்ததும் ‘நீ தகாத செய்தியோ?’ என வீடணனை முனிந்தான்.

பெரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தான் இராமன். அவன் கண்முன் தோன்றுமுன் செவிகளால் கொடிய ஒலிகேட்டு அவன் மனம் திரிந்தது இயல்பே. நமக்காக உடல், சுற்றம், ஆவி யாவும் நீக்க

காப்பிய இமயம்

முன்வந்த போர் வீரர் நேற்று வரை பகைவராக இருந்த நிருதரால் ஓச்சுண்டு, அவல ஒலி பெருக்க, இராமன் சினந்தான்; அச்சினத்தால் வீடணனுடைய மனனும் மெய்யும் ஒருங்கே குலைந்தன.

இங்கு அனுமன் நிலையைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கூறாது ஒழிந்தார்.

வால்மீகத்தில்: சீதை நெடுங்காலம் அரக்கர் வீட்டில் வாழ்ந்து இப்போது தன்னை அணுகுகிறாள்; இன்னமும் இராக்கதருடைய பாதுகாப்புக்குள் இருக்கிறாள் 'ரக்ஷாபி: பஹுபி: குப்தாம்' (114-15); இன்றேல் இராக்கதர் ஏன் வானரவை ஓச்ச வேண்டும் - என்ற எண்ணம் இராமன் உளத்தில் உட்புகுந்தது. சினம், மகிழ்ச்சி, மெலிவு (ரோஷம், த்யானம், ஆஸ்த்திதம், ஹர்ஷம், தைன்யம்) இவற்றை ஒருங்கே எய்தி, ஆழ்ந்த சிந்தனையில் அமர்ந்து இருந்தான் (114:17). சீதை சிவிகையில் அணுகியதை வீடணன் உணர்த்த வேண்டி இருந்தது. என்னைச் சார்ந்த மக்கள் ('ஸ்வஹ்னோமம்') உன்னைச் சார்ந்தவரால் துன்புறுத்தப்படுகின்றனர் என்ற வேறுபாட்டுக் கருத்து எழுந்தது. 'உன் கிளை எனது' எனக் குகனிடம் கூறிய பெருமான் மனத்தில் இராக்கத குலமும் தனது என்ற எண்ணம் புகவில்லை. சீதையை அவர்கள் பார்க்க நெருங்குவதில் என்ன தவறு? அவளுக்காக இப் பெரும் போர் நிகழ்ந்தது அன்றோ? "உடலுக்கோ, உள்ளத்துக்கோ துன்பம் நேர்ந்த போதும், போரிலும், ஆடவனை அவையில் வேட்கும் போதும், வேள்வியிலும், திருமணத்திலும் பெண்ணைப் பிறர் காண்பது தவறாகாது. இப்போது, சிவிகையினின்று இழிந்து நடந்து வரட்டும்; வனத்தில் வாவுநரும் வைதேகியைப் பார்க்கட்டும்" என்றான் (114:28-30) வீடணன் பணிவுடன் சீதையை அவ்வாறே அழைத்து வந்தான். இலக்குவன், சுக்கிரீவன், அனுமன் மற்றப் படைகள் அடங்கி மனம் நொந்து போயினர். சீதையின்பால் அன்பற்றவன் (அபரிதம்) போல இராமன் தோற்றம் அளிக்கிறான்.

மைதிலியோ நாணத்தால் மெய் ஒடுங்கி, கொள் கொம்பு அற்ற கொடி போல, தன் உடலைத் தன் கைகளாலே மூடிக்கொண்டு,

திரு. என்.வி. நாயடு

வீடணன் பின் தொடரக் கணவனை நெருங்கினாள். பாதி சுலோகத்தில் வால்மீகி சீதையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது அற்புதம். “லஜ்ஜன து அவலீயந்தீ ஸ்வேஷு காத்ரேஷு மைதிலீ, விபீஷணேன அனுசுதா பர்தாரம் ஸா அம்யவர்த்தத (114-34) தாழ்ந்து வணங்கி நின்றாள் சீதை.

கம்பர் இங்குச் சீதைக்குப் பல அடைமொழிகள் தருவார். ‘கற்பினுக்கு அரசி, பெண்மைக்காப்பு, பொற்பினுக்கு அழகு. புகழின் வாழ்க்கை, தற்பிரித்து அருள்புரி தருமம் போலி’. அவளை ‘அற்பின்’, (அன்புடன்) தலைவனும் அமைய நோக்கினான். வால்மீகிக்கு மாறுபட்டு, கண்ணீர் ஆறாகப் பாய மயில் அனாள் வணங்கினாள். படம் எடுத்த பாம்பு போலச் சீறி, கம்பரின் இராமன் கூறுவான்: “அரக்கன் நகருள் உறைந்தாய் (விரும்பி வாழ்ந்தாய்); ஊண் உவந்தாய்; மன் உயிரின் தசை அருந்தினாய்; நறவு உண்டாய்; ஒழுக்கம் பாழ்பட்டும் நீ மாண்டிலை; நான் உன்னை விரும்புவேன் என்றோ இப்போது நீ என்பால் வந்தாய்?”.

தானே வீடணனை ஏவி, ‘சென்று தா நம் தேவியைச் சீரொடும்’ என்றதை இராமன் மறந்துவிட்டான். முன்பே, சீதையின் அயர்வு ‘பிறர் மனை எய்திய பெண்ணைப் பேணுதல் திறன் அலது’ ‘சிறை இருந்தேனை அப்புனிதன் தீண்டுமோ?’ என்றெல்லாம் திருவடியிடம் கூறியுள்ளாள். ஊன் இலா யாக்கை பேணி, புண்ணிய மூர்த்தி தன்னைக் காணலாம் இன்னும் என்னும் காதலால் இருந்தவன் ‘வான் உயர் கற்பினாள்’: ‘இல் பிறப்பு என்பது ஒன்றும் இரும்பொறை என்பது ஒன்றும், கற்பு எனும் பெயரது ஒன்றும் களிநடம் புரிவ தாகத் திருவடியால் இராமன் முன்பு புகழப்பட்டவன். இவ்வொரு சொல்லால் இராமன் யாவற்றையும் பாழாக்கினான்.

தொடர்ந்து பேசுவான்: “உன்னை மீட்பான் பொருட்டு அரக்கர் பகை கடந்திலேன்; என்பிழையை மீட்பான் பொருட்டு இலங்கை எய்தினேன்”.

‘உலகங்கள் யாவும் சொல்லினால் சுடும் ஆற்றல் படைத்தவளாயினும், தூயவன் வில்லின் ஆற்றற்கு மாசு என்று

காப்பிய இமயம்

வீசியவள்; திருவடியிடம் 'தன் வீரம் காத்தலை வேண்டு' என்று வேண்டியவள். அவள் தெரிவித்த கருத்துக்களே அவை. அவற்றை இராமன் வாயிலிருந்து கேட்பது எத்துணைக் கொடியனவாக உள்.

'பிழை என்னை மீட்பான் பொருட்டு' என்பதை வால்மீகி தெளிவாகச் சொல்லுகிறார். காளிதாசனும் கூட 'இராவணனால் எனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைத் துடைக்க இங்கு வந்தேன்' என்பார். வீடணனை ஏற்கும்போதும் இராமனேதான் இலங்கை போந்தது. 'தேவரைத் தீமை செய்த பேதையைக் கொல்வேன் என்று பேணிய தண்டக முனிவர்க்கு விரதம் சீதையைக் குறித்ததேயோ? அன்று' எனக் கூறியுள்ளான்.

தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தையும், அந்தணர்க்கு ஏற்பட்ட அரக்கப்பகையையும் ஒருங்கே துடைக்கவே இலங்கைக்கு வந்தேன் என்று வால்மீகி இராமன் சீதையிடம் கூறுவான். (115 5,3,15) ஆனால் அதே இராமன் புட்பக விமானத்தில் அயோத்திக்குத் திரும்புகையில் உனக்காகவே இராவணனைக் கொன்றேன் (123 :5, 17) எனக் கூறுவது வியப்புத் தருகிறது. வால்மீகியின் இராமன் 'இரு சொல்' கூறாதவன் எங்கே! நாமோ த்விர ந அபிகாஷதே (II 18-30).

காளிதாசன் இன்னும் ஒருபடி உயர்வார். இரகுவம்சத்தில் 'பாம்பு ஒருவனைக் கடிப்பது அவன் குருதியைக் குடிக்க அன்று; அவன் காலால் மிதியுண்ட அவமானத்தைப் பொறுக்க மாட்டாததால் கடிக்கிறது. அவ்வாறே அரக்கனைக் கொன்ற தொன்றே என் முயற்சி வீணாகவில்லை என்பதைக் காட்டச் சாலும். சீதையை மீட்டு அவளுடன் வாழ எண்ணி நான் இலங்கைமீது போர் தொடுக்க வில்லை. என்று அயோத்தியிலிருந்து சீதையைக் காட்டுக்கு அனுப்பும்போது தம்பியரிடம் கூறுவான் (14-41).

மேலும் இராமன் கூறுவான்: சீதையை நீ 'நன்மை சால் குலத்தில் பிறந்திலை; கோளில் (கொள்கை இல்லாத) கீடம் (புழு) போல் நிலத்தில் பிறந்தமை நிரப்பினாய்' என்று ஏசுவான்.

'நலத்தின்கண் நார் இன்மை தோன்றின், குலத்தின்கண் ஐயப்படும்' என்பது குறள். 'நார் இன்மை' என்பதற்கு ஈரமின்மை

திரு. என்.வி. நாயுடு

என்றும் அதனால் விளையும் கொடுமையும் கடுஞ்சொல்லும் எனவும் பொருள் கொண்டார் பரிமேலழகர். இங்கு நாம் ஐயுறத்தக்கது இராமனின் நார் இன்மையை. அவன் கூறுவது போல், சீதையின் குலத்தை அன்று.

வால்மீகத்தில் சீதை தன் குலத் தூய்மையைக் காட்ட 'நான் ஜனகன் மகள் என்று பலர் கூறுவர். ஆயினும், உண்மையில் நான் வேள்விக்குப் பலசால் உழுது, உழுகின்ற கொழுமுகத்தில் தோன்றியவள் தெய்வத் தன்மை பொருந்தியவள் என்பாள் (116.15).

இராமன் தொடர்ந்து 'நீ ஒருத்தி தோன்றலால் பெண்மை, பெருமை, குலப் பிறப்பு, கற்பு எனும் திண்மை, ஒழுக்கம், தெளிவு, சீர்மை, உண்மை என்ப யாவும் மாய்ந்த எனத் தன் முடிவை உரைத்தான்-தவம், இல்பிறப்பு, கற்பு, பெண்மை, ஆறம் தரு செல்வம் அன்ன நாயகியிடம்.

இம்முடிவுக்குப் பின் வேறு கூற என்ன உளது? 'சாதி' சாவாயாக; அன்றி 'தக்கது ஓர் நெறி போதி' (எங்கேனும் போ) என்றனன். வால்மீகத்தில் எண்ண முடியாத பாமரத் தன்மை - 'இலக்குவன், பரதன், சுக்ரீவன், வீடணன் இவர்களுள் யாருடைய ஆதரவில் வாழ் விருப்பமோ அங்குப் போய் வாழ்'. 'இராவணனுடைய காம ஆற்றாமையையும், உன்னுடைய அழகையும், அவன் வீட்டில் நீ வாழ்ந்ததால் ஏற்பட்ட வாய்ப்பையும் கருதினால் அவன் உன்னை நெருங்காமல் இருந்திருக்க முடியாது' என்ற தன் முடிவையும் தெரிவிக்கிறான் (115:22-24).

இராமனின் தீர்ப்பைக் கேட்ட முனிவரும், அமரரும், மகளிரும், நிருதரும், வானவரும் வேறுளார் அனைவரும் வாய் திறந்து அரற்றினார். பெரிய யானையால் தடிக்கப்பட்ட கொடிபோலச் சீதை கலங்கினாள். நெடுங்கண் நீர் கோத்து உகுத்தனன். 'யான் இருந்து பெற்றபேறு இற்றதுபோலும்; அவம் (கேடு) இன்று உற்றது' என்று ஒதுவாள். மாருதி நீ அனுப்பிய தூதன்; அவன் என்னைக் கண்டு 'வள்ளல் நீ சாருதி ஈண்டு' 'இலங்கைக்கு' எனக் கூறவில்லையா?

காப்பிய இமயம்

என நினைவுறுத்தினாள். 'உத்தம அறம் பிழைத்தது - என் தவம், நலம், கற்பு, நான் இத்தனைக் காலமும் உழந்த ஈது எலாம் நீ மனத்து உணர்ந்திலாமையால் அறம் பிழைத்தது. அறம் வெல்லும், பாவம் தோற்கும் என இராவணனுக்கு நல்லுரை புகட்டியவன். அப்போது அறம் ஈறு இன்று என்னக் காரணமாயினவன் இப்போது அறம் பிழை செய்தது என்றாள்.

'கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு' என்னத் தகும் இராமன்; "எல்லார்க்கும் கண் அவன்; 'அன்று' என்றால், அதைத் தீர்க்கும் தெய்வம் பிறிதுண்டோ?" என்பாள். 'அப்படி ஒரு தெய்வம் உண்டேனும் அது மங்கையர் மன நிலையை உணர வல்லதோ?" என்பாள்.

ஆதலின், வேறு யாருக்காக என் கோது அறு தவத்தைக் கூறிக் காட்டுகேன்? கற்பு எனப்படுவது கூறிக் காட்ட உரியதோ? அறம் வருவாது என்றும், நானுடை (என்னுடை)த் தூய்மை காட்டவும் அன்றோ இத்துணைத் தூங்கியது (காலம் தாழ்த்தது)? முன்பே இவள் இந்நிலையையும் எதிர்பார்த்திருந்தாள். அசோக வனத்திலேயே "அருஞ்சிறை மீட்ட நாள், இல் புகத் தக்கலை எனில், வானுடைக் கற்பினை எப்பரிசு இழைத்துக் காட்டுகேன்?" என்றாள் அனுமனிடம்.

'நான் நல்ல ஒழுக்கம் உடையவன், அன்றிக் கற்பு உடையவன் என்றெல்லாம் பறை சாற்றுவோர் பலர் உண்டு. அப்பறை சாற்றுவதை உலகம் நம்பாது. உண்மையில். ஒழுக்கமும் கற்பும் குணனும் உடையோர் அப்பண்புகளைப் பிறரிடம் பறை சாற்றுவதே பண்பு இன்மையைக் காட்டும். அவர்தம் கருமமே கட்டளைக் கல் அன்றி, சொல் கட்டளைக்கல் ஆகாது. இந்நிலையில், 'சாதலின் சிறந்தது ஒன்று இல்லை', அது தக்கதே; நீ என்னைச் 'சாதி' என்று பணித்ததால் நின் பணியும் அஃதே' என்று தன் மறுமொழியை முடித்துக்கொண்டு, இளைய பெருமானை அழைத்து 'இடுதி தீ' என்று வாயில் கூறினாள். அவன் உளைந்த மனத்துடன், வாயால் கேளாது இராமனைத் தொழ, இராமனும் அவ்வாறே கண்ணில்

திரு. என்.வி. நாயுடு

கூறினான். விதிமுறை எரி அமைவித்தான். இலக்குமி ஒத்த சீதை அதன்பாங்கு நடந்தனள். தீயிடைக் குறுகினள். மறைகளும் அறமும் மற்று உயிர்கள் யாவையும் வாய்திறந்து அரற்றின; ஓலம் இட்டன; 'ஐய, தக்கிலது (நீதியன்று)' என்னச் சாற்றின; நான்முகன் முதல நாயகர் நடுங்கினர். உலகு வெதும்பிற்று, சுடர் இடம் திரிந்தன; கடல்கள் ஏங்கின.

'தீச்செல்வா! மனத்தினால் வாக்கினால் மறு உற்றேன் எனில், சுடுதி' என்றாள். கணவற்கும் வணக்கம் போக்கினாள். இந்த உம்மை இழிவுப் பொருளது. தன்னை இக்கேடு செய்த இராமனுக்கு, சாதலின் சிறந்தது ஒன்று 'இல்லை என்ற நிலைமைக்குக் கொணர்ந்த நாயகற்கு எட்ட நின்று வணக்கம் போக்கினாள். தீயிடைப் பாய்ந்தனள்.

வால்மீகத்தில் சீதையின் பெருமை வேறு வகைப்பட்டது. இராமன் எய்த அம்பால் வெளிப்போந்த கண்ணீரால் நனைந்த வதனத்தைத் துடைத்துக்கொண்டாள்: இராமனை நோக்கித் தழுதழுத்த குரலால் மெல்லச் சொன்னாள்:

“பாமரன் பாமரனிடம் பேசும் சுடும் சொல்லை என் காதில் ஏன் விழச் செய்கிறீர்? நான் உம் ஒழுக்கத்தின்மீது ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன்: என்னை நம்பும், உலகில் எவளோ தவறு செய்திருக்கலாம். அதற்காகப் பெண் குலத்தையே ஐயுறுகிறீர். இராவணன் என் உடலைத் தொட்டான்; அது அவ்வுடல் என்வயம் இல்லாத போது: என் விருப்பத்தால் அவன் தொடவில்லை: அத்தவறு விதியால் நேரிட்டது. என் வயம் இருந்தது என் நெஞ்சு மட்டுமே; அந் நெஞ்சு உம்மிடையே இருந்தது; உடல்மட்டும் பிறன் வயம் இருந்தது. யான் அக்காலை உடலுக்குத் தலைவி அல்லள்.

“நீர் அனுமனை என்னிடம் அனுப்பினீர்; அப்போதே ஏன் நீர் என்னைத் துறக்க வில்லை? அப்படித் துறந்திருந்தால். நானும் அப்போதே அனுமன் முன்பே என் உயிரைத் துறந்திருப்பேன். இப்போர், இத்துணைத் துன்பங்கள் வேண்டிற்று இல.

காப்பிய இமயம்

“என்னுடைய ஒழுக்கம் பாழ்பட்டது என்றீர். நீர் என் கையைப் பிடித்தபோது நான் சிறுமி, நான் உம்பால் கொண்ட பக்தியும், ஒழுக்கமும் எல்லாமே நம் திருமணத்துக்குப் பின்னர் ஏற்பட்டவை; உம்மால் உண்டானவை. அதை, நீர் நினைவுகூரவில்லை”.

இது வீரப் பெண்ணின்-அனுக்குத் தன்னைச் சமமாகக் கருதும் வேத காலப் பெண்ணின் கூற்று.

இலக்குவனை அழைத்துத் ‘தீயை வளர். என் துன்பத்திற்கு அதுவே மருந்து’ என்றாள். இலக்குவன் இராமனைப் பார்த்தான். அவன் மனநிலையைக் குறிப்பால் உணர்ந்தான்; தீயை வளர்த்தான்.

சீதை பூதலத்தையே நோக்கி நின்றாள். அவ்வாறே இராமனை வலம் வந்தாள், தீ அருகில் வந்து தேவர்களையும் பிராமணர்களையும் வணங்கினாள். கைகூப்பித் தீயிடம் கூறினாள். ‘எப்பொழுதும் இராகவன்’ என் நெஞ்சில் இடையறாது குடி இருக்கிறான் என்பது உண்மையாயின், தீயே, என்னை முற்றிலும் கா.

‘நல்லொழுக்கம் உடைய என்னை இராகவன் கெட்டவன் என்று கருதுகிறான் என்பது உண்மையாயின், தீயே, என்னை முற்றிலும் காய்க.

‘எல்லாத் தர்மங்களையும் அறிந்த இராகவன் செயல் மனம் சொல் எதனினும் அறத்தினின்று வழுவாதவன் என்பது உண்மையாயின், தீயே, என்னை முற்றிலும் கா’ (116: 25-27).

இவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கன இரண்டு:

முதலில்: வால்மீகியின் சீதை தன் தூய்மையுடன் இராமனுடைய அறத்தையும் பரிசோதிக்கிறாள். தான் தூயவள் என்பதும் ப்ரமட்டும் போதாது, தன்னைப் புறக்கணித்த நாயகனும் தூயவன் ஆதல் வேண்டும்; அவன் அறத்திற்குச் சான்று. அறம் பேணவே சீதையைப் புறக்கணித்தான் என்பதை உலகம் அறியவேண்டும்.

உண்மையில் தன்னைத் ‘துஷ்டை’ என்று இராமன் கருதினானா? அன்றி மனம் வேறு, சொல் வேறுபட்டவனா? இராமன் மனம் வாக்கு செயல்களால் தன் தர்மத்தை மீறவில்லையா?

திரு. என்.வி. நாயடு

தன்னைப் புறக்கணித்தது அவன் அறிந்துள்ள தர்மத்துக்கு ஒக்குமா? இவை தீயால் சோதிக்கற் பால. தீ ஏறுவது சீதை, சோதனையோ இராமனுக்கும் ஒருங்கே.

(இவ்வாறு வால்மீகத்தில் வேறு ஒரு இடமும் உள்ளது: இந்திரசித்தை வீழ்த்த இலக்குவன் விட்ட அம்புகள் அனைத்தும் பயன்படாதுபோக, அவன் இறுதியாக “இராமன் தர்மாத்மா, ஸத்யஸந்தன், வீரருள் அவனை ஒப்பூர் வேறு இலர் என்பது உண்மையாயின், இராவணன் மகனை வெல்” என்று சொல்லி (90-69) அம்பை விட அவ் அம்பு இந்திரஜித்தை வீழ்த்தியதும் இராமனுக்கு ஒரு பரீட்சை).

இரண்டாவது வால்மீகியின் சீதை காப்பாற்றப்பட விரும்புகிறாள். ‘பாது மாம் பாவக’ என்பது அதிகாவ்யம். கம்பனின் சீதை சாக விரும்பினாள்: ‘சாதலின் சிறந்தது ஒன்று இல்லை’ ‘சுடுதியால், தீச்செல்வ’ என்பது கம்பர் படைத்த சீதையின் கூற்று. வால்மீகியின் சீதை இங்கு உயிர்வாழ விரும்புகிறாள்; சாக அன்று.

வால்மீகியின் சீதை சாக விரும்புவது - இராமாயணத்தில் சோக கட்டடங்களில் தலையாது - உத்தர காண்டத்தில். உலகில் வாழ்ந்த போதும், பூமியே வாய்திறந்தது என்னை விழுங்கிவிடு ‘விவரம் தாதும் அர்ஹஸி’ என்ற வேண்டுகோளை விட்டதும் பூமி பிளந்து அவனை ஏற்கிறது.

சீதை ஒப்பு உயர்வு அற்ற மணி. கதிரவன் குலத்துக்கு ஒளி தந்து விளங்கும் சிறந்த மணி. ‘தினகர குல த்யோத கம் திவ்ய ரத்னம்’ என்பார் வேதாந்த தேசிகர் (ஹம்ஸ ஸந்தேசம் 69) ‘அத்தகைய மணியைப் பெற்றும் எறிந்தான் அன்தப் புல்லன்’ என்பார் நாம் சற்றும் எதிர்பாராத ஓர் இடத்தில் ஷேக்ஸ்பியர்.

தேடரு மாமணி டெஸ்டமோனா ஒதெல்லோவின் வீரத்தில் மயங்கி அவனைக் காதலித்தாள். ஒதெல்லோ வீரன்; கருப்பன். டெஸ்டமோனா செல்வ மகள்; ஆளும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவன். தன் ‘குடிமுதல் சுற்றமும், குற்றினையோரும், அடிமுதல் பாங்களும்

காப்பிய இமயம்

ஆயுமும் நீங்கி நாணமும் மடனும் நல்லோர் ஏத்தும் பேணிய கற்பும் பெருந் துணையாக' ஒதெல்லோவுடன் ஸைப்ரஸில் வாழ்ந்தான். சூழ்நிலை துணைபுரிய, ஒரு கயவன் ஒதெல்லோவுக்கு அவளுடைய ஒழுக்கத்தில் ஐயம் எழச் செய்தான். இறுதியில் ஒதெல்லோ டெஸ்டமோனாவைக் கொன்றுவிட்டான். அவன் கழிவிரக்கத்துடன் சாகும் போது கூறுவது:

"then, must you speak
of on whose hand

Like the base Indian threw a pearl away
Richer than all his tribe"

புல்லிய இந்தியன் ஒருவன் தன் குலத்தினும் விழுமிய ஒரு முத்தைப் பெற்றும் எறிந்தது போல, நான் டெஸ்டமோனாவைப் பெற்று இழந்தேன் என்று உலகு சொல்லட்டும். Her bed is India - there she lies a pearl.

நான் அவளைக் கொலை செய்தது வெறுப்பாலன்று, என் மானத்தைக் காக்கவே:

An honorable murderer, if you will;
For nought did I in hate, but all in honour.

அவ் இந்தியன் இராமன் அலாது யார்? அம் மணி சீதை அலாது யார்? ஆங்கில இலக்கியம் வேறொரு சான்றும் பகரும்.

ஆர்தர் என்ற ஆங்கில அரசன் கினிவர் என்ற அழகியைக் காதலித்து மணந்தான். ஆர்தருடைய நண்பன் சிறந்த வீரன் லான்ஸ்லட்டுக்கும் கினிவருக்கும் காதல் அரும்பி ஆர்தர் போருக்குச் சென்றிருந்தபோது இருவரும் உடன் வாழ்ந்தனர். நாட்டார் அனைவரும் அறிய அலர் பரவியது. ஆர்தர் அதைக் கேட்டுப் போர்க்களத்திலிருந்து திரும்பினான். கினிவர் ஆம்ஸ்பெரி என்ற ஊரில் உள்ள கிறிஸ்துவ மாடத்தில் சரண்புகுந்தான். ஆர்தர் உண்டாக்கிய நாகரிகம் வட்டமேஜை (Round Table) குலைந்தது. நாட்டில் கலகம் மிகுந்தது. பிறநாட்டார் நுழையும் அளவுக்குச் சீர்கேடுற்றது. கினிவர் கழிவிரக்கம் மிக்கு ஆர்தரின் மன்னிப்பை

திரு. என்.வி. நாயுடு

வேண்டினான். ஆர்தரும் போரில் குத்துண்டு சாவதற்குமுன் கினிவரைக் காணச் சென்றான். அவன் அவன் அடியில் தலைவிரித்துப் பணிகிறான். அப்போது அவனை நிந்தனை செய்யத் தொடங்கி மன்னித்து விடை பெறுகிறான் - போர் புரிந்து சாகப்போகிறான்,

"Fear not, thou shalt be guarded till my death
Thou hast not made my life so sweet, to me,
That I, the king, shouts greatly care to live,
For, thou hast spoiled the purpose of my life.
Bear with me for the last time while I show,
Ev'n for thy sake, the sin which thou hast sinned.

இராமன் 'நீ ஒருத்தி தோன்றலால் பெண்மை, பெருமை, இற்பிறப்பு, கற்பு, ஒழுக்கம், தெளிவு, சீர்மை, உண்மை ஆகிய யாவும் மாய்ந்த' என்பது போல - இனி ஆர்தர் கூறுவான்.

I made them lay their hands in mine and swear
To reverence the king, as if he were
Their conscience, and their conscience as their King,
To break the heathen and upholds the Christ,
To ride abroad readressing human wrongs,
To speak no slander, no, nor listen to it,
To lead sweet lives in purest chastity,
To love one maiden only, cleave to her.
And worship her by years of noble deeds,
Until they won her; for, indeed, I knew
Of no more subtle master under heaven
Then is the maiden passion for a maid,
Not only to keep down the base in man,
But teach high thought and amiable words
And courtliness, and the desire of fame,
And love of truth, and all that makes an man.
And, all this thore until I wedded thee
Then came thy shameful sin with lancelit
And others sinned also, till all the loathesome opposite

காப்பிய இமயம்

Of all my heart had destined did obtain,
And, all through three! I so that this life of mine
I guard as God's high gift from scathe and wrong
Not greatly care I to lose.

இராமன் சீதையை 'சாதி' என்பான், ஆர்தர் தானே
சாக முனைந்தான். சாகும் முன்,

Lol I forgive thee, as eternal God
Forgives: do thou for thine own soul the rest
'I loathe thee' Yet not less, O Guinevere,
For I was ever virgin save for thee

(ஆர்தரும் இராமனைப்போலவே இருமாதரைச் சிந்தையாலும்
தொடாதவன்)

Let no man dream but that I love thee still.
என்று பலசூறி விடைபெற்றுச் சர்க்கச் செல்கிறான்.

அவன் கிறித்துவ மனையில் சில ஆண்டுகள் வாழ்ந்து தன்
தவற்றுக்குக் கழுவாய் தேடுகிறான்.

இராமனுடைய செயல் அவன் பெருமைக்கு இழுக்குத்
தருவது. வால்மீகிச் சீதை இராமனுடைய செயலைச்
தூய்மைப்படுத்து அவன் அறங்காந்தற்குத் சான்று என
எடுத்துக்காட்டினான். இது அவன் பெருமையையே விளக்கும்.

'தினகர குல த்யோதகம் திவ்யரத்னம்'.

21

‘செஞ்சொற் கவி’ இன்பம்

ஒரு பெண்ணைப் பருப்பொருளாகக் கருதி வருணிக்கும் காவிய ஆசிரியன், காட்சி இன்பம் தரும் ‘பொன்னின் சோதி’, உயிர்ப்பு இன்பம் தரும் ‘போதினின் நாற்றம்’, கேள்வி இன்பம் தரும் ‘மொழிதேன் ஒன்றோ?’ (4509) ‘தேனின் தீஞ்சுவை, செவிக்குத் தேன்’ (4966) என்று கண், மூக்கு, செவி, ஆகியவற்றிற்கு விருந்தாவதைக் கூறி, உண்ணும் நா இன்பமும் ஊற்றின்பமும் பெறும் வாய்ப்பு இன்னும் இல்லை ஆதலின் அவை கூறாது ஒழிந்தான்.

காப்பிய இமயம்

பருப்பொருளாக மட்டும் கொள்ளாது கருப்பொருளாக அவனைச் சிந்தனைக்கு விருந்தாக்கி அவ் வருணனையை ஆசிரியன் 'செஞ்சொற் கவி இன்பம்' என முடிக்கிறான் (502). அகப்பொருள், புறப்பொருள் அறிவார், கவிகள் ஆகுவார் காண்குவார் மெய்ப்பொருள் (6220).

(இங்கு ஓர் ஐயக்கிளவி 'மெய்வரு போகம் ஒக்க உண்டும், புணர்ச்சி மகிழும் ஆடவன் கூற்றாகக்' கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும், ஐம்புலனும் ஒண்தொடி கண்ணே உள (குறள் - 1101) எனவும். உண்ணல் இனிமை கூறும் 'பாலொடு தேன் கலந்தற்றே பணிமொழி வால்எயிறு 'ஊறிய நீர்' (1121) எனவும் வள்ளுவரும் தமிழ்ப்புலவர் பலரும் ஆண்நோக்கில் பெண்ணைப் பாடினாரே அன்றி, பெண் நோக்கில் ஆணைப் பாடவில்லை. சங்க நூல்களில் காணும் பெண் புலவர் சிலர் அகத்துறைக்கே போகவில்லை. அவர் நிறை என்னும் அங்குசத்தால் தடுக்கப்பட்டனரா? ('கிரேக்க' ஸோஃபோவும் ஷேக்ஸ்பியர் கற்பனையில் வீணஸும் இருந்தனர்).

'செஞ்சொற் கவி இன்பம்' அகத்தில் ஊறுவது, இந்திரிய இன்பத்தினும் சிறந்தது - எனவே அதனோடு கம்பர் முடித்திருக்கிறார்.

இக்கருத்து காவியத்தில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. சீதையின் நடைக்குச் சொல்லக்கூடிய உவமை: "பாவரும் கிழமைத் தொன்மைப் பருணிதர் தொடுத்த பத்தி நாவரும் கிளவி" (4510). நீரின் தெளிவுக்கு உவமை: "கற்பகம் அனைய அக்கவி நாட்டிய சொற்பொருள்" (3713). காகுத்தன் பகழியின் அலங்காரப்பண்பு 'கவிஞர் நாவில் சொல் குறித்து அமர்ந்த சொல்' (7292). அவன் தூக்கிய தூணி 'கவிஞர் நாவரும் சொல் எனத் தொலைவு இலாதது' (7130). இன்னும் பல இடங்களில் கம்பர் கவிமயின் சிறப்பைப் பாடியுள்ளார்.

கம்பர் மட்டும் அல்லாமல், அழ்வாரும் 'புகழும் நல் ஒருவன் என்கோ?' எனப் பலவகையாலும் பெருமானைக் கூவி, இறுதியில் 'எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன்' எனத் திகைத்து, அவன் புலன் ஐந்துக்கும் சொலப்படான், உணர்வின் மூர்த்தி' என முடிக்கிறார். (மூன்றாம் பத்து, நான்காம் திருவாய்மொழி). திருவாய் மொழி முடிவில், அப்பெருமான் "மாயக்கவியாய் வந்து என் நெஞ்சம் உயிரும் உள் கலந்து, நின்றார் அறியா வண்ணம் என் நெஞ்சம்

திரு. என்.வி. நாயுடு

உயிரும் அவை உண்டு, தானே ஆகி நிறைந்தானே (10.7-1) என்கின்றார்.

கீதையில் (8-9) கண்ணன் 'பரம புருஷனை'க் கவி என்ற சொல்லால் குறிக்கிறார். 'கவி' புற அறிவைத் தாண்டிப் (ஊடுருவி) பார்ப்பவன் (க்ராந்த தர்ஸி) எனச் சங்கரரும் எல்லாம் அறிந்தவன் (ஸர்வஜ்ஞ) என இராமாநுஜரும் உரை இடுகின்றனர்.

இனி, கம்பரைப் போலவே காவிதாசரும் சகுந்தலையின் அழகைத் துஷ்யந்தன் கூறப்புகு "முகரப்படாத பூ, தொட்டிராத தளிர், தோட்கப்படா மணி, கேட்டிராத இசை, சுவைத்திராத வாயமுதம்" எனப் புலன் நுகர்வைக் கூறி 'அமையாது பூரணமான (நிறைந்த) புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ? அற்புதமோ? சிவன் அருளோ?' என வியப்பார் சேக்கிழார் படைத்த சுந்தரர்.

ஒருவன் புலன்களால் அறிவனவே மூளையில் புக்கு அவன் மனத்தை இயக்கும். புலன் நுகர்வினும் மனத்தின் நுகர்வு நுண்ணியது, வலியது. பல காலம் புலன்களால் உண்டான அறிவால் மனம் பண்பட்டது. அம் மனத்தின் எழுச்சி இந்திரியங்களை இயக்கும், புலன் அறிவு மனத்தை இயக்கும், திருத்தும், பண்படுத்தும். அப் பண்பாட்டின் சிகரங்கள் கலைகள். கலைகளின் அங்கி கவி. கவிதரும் இன்பம் பிற இன்பங்கள் யாவற்றிலும் சிறந்தது.

"செவ்விய மதுரம் சேர்ந்த நல் பொருளின்
சீரிய கூரிய தீம் சொல் வவ்விய கவிஞர்" - கம்பர் -93

"புவியினுக்கு அணி ஆய், ஆன்ற பொருள் தந்து

புலத்திற்று ஆகி
அவி அகத் துறைகள் தாங்கி, ஐந்திணை நெறி அளாவி
சவி உறத் தெளிந்து, தன்னென்று ஒழுக்கமும் தழுவி, சான்றோர்
கவி எனக் கிடந்த கோதாவரியினை வீரர் கண்டார்"

-கம்பர் 2732

22

‘சரணம் வந்து அணுகினான்

இராமனும் இலக்குவனும்
சீதையைத் தேடிச் செல்லும்போது
கவந்தன் எதிர்ப்படுகிறான். அவன்
சாகுந்தறுவாயில் ‘சபரியைக் கேட்டு,
சுக்கிரீவன் நட்பைப் பெறுக’ என்றான்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

“கதிரவன் சிறுவன் ஆன கனக வான் நிறத்தினானை
எதிர் எதிர் தழுவி, நட்பின் இனிது அமர்ந்து அவனின் ஈண்ட
வெதிர் பொரும் தோளினானை நாடுதல் விழுமிது” என்றான்.

(3697)

‘இருவராக எத்தனை ஆண்டுகள் தேடுவது? சுக்கிரீவனுடைய
துணையும் வானரப் படையும் கொண்டு விரைவில் தேடி முடிக்கலாம்’
என்பது கருத்து.

சபரியைக் கண்டனர். அவன் அக்குன்றம் சேரும் நெறி எலாம்
சொன்னான். சுக்கிரீவனை இராமனுக்குக் கேள்வியால்
அறிமுகப்படுத்தியவன் கவந்தன்: அவன் இருந்த மலைக்கு வழி
காட்டியவன் சபரி.

இராமனையும் இலக்குவனையும் சேய்மையில் கண்ட கவி யரசு
செய்வது அறியான்; வெருவி விரைவில் ஓடினான் தன் சூகைக்கு.
அனுமன் ‘அஞ்சல்’ என அவர்க்கு உதவி, மாணவப் படிவமொடு
(பிரமச்சாரி வேடம்) இராம லக்குவரை அணுகினான். (துளசீ தாஸர்
பார்ப்பனப் பூசாரிக் கோலத்தில் என்பார்). இருவரையும் எய்த நோக்கி,
அன்பினன், உருகுகின்ற உள்ளத்தனாய், ‘என்பு நெக்கு
உருகுகின்றது; இவர்கின்றது அளவில் காதல்; அன்பினுக்கு அவதி
இல்லை’ என எண்ணினான்.

‘கவ்வை இன்று ஆக நுங்கள் வரவு’ என அவர்களை விளித்து,
இராமனுடைய ‘சொல்லின் செல்வன்’ என்ற பாராட்டுதலைப்
பெற்றான். அண்ணல் ‘எவ்வழி இருந்தான் கவிக்குலத்து இறைவன்?
யாங்கள் அவனைக் காணும் அருத்தியால் அணுக வந்தோம். செவ்வழி
உள்ளத்தானைக் காட்டுதி’ (3770) என்றான்.

அனுமன் விழிப்புள்ளவன். அவர்கள் யார் எனச் செவ்வனே
அறியா முன்னம் சுக்கிரீவன் இருந்த சூகையைக் காட்ட
விரும்பவில்லை. ஆதலின், “உம்மை யார் என விளம்புகேன் நான் எம்
குலத் தலைவற்கு? வீர, நீர் பணித்திர்!” (3775) என்றான்.
எத்துணை ஆக நெகிழ்ச்சி (Subjective feelings) இருப்பினும், தான்

காப்பிய இமயம்

பிறர்வாய் நுண் பொருள் காணும் அறிவும் பிறர் சொல் பயன் கோடல் மாட்சியும் உடையவன் அன்றோ அனுமன்?.

இலக்குவன் தங்கள் நிலையைக் கூற, அனுமன் அடி தாழ்ந்து 'அழியாய், அடியேனும் அரிக்குலத்து ஒருவன்' என்றான்.

'இவனை ஏவலாளனாக உடைய சுக்கிரீவன் எத்துணைப் பெரியன், அவன் நிலை சொல்லற்பாற்றோ?' என இராமன் வியந்தான். அனுமன் 'அவன் தன்னை இன்னே கொணர்கின்றேன் சிறிது போழ்தில்' என்று விடை பெற்று விரைவில் போனான்.

சுக்கிரீவனிடம் சென்று இராமனது வரலாற்றுச் சிறப்புக்களைக் கூறி, அவனுடன் திரும்ப இராமனின் 'சரண் வந்து அணுகினான்'. (3801)

கதிரவன் சிறுவன் மரகதக் கிரி அன்னானைக் கண்டனன்; நோக்கினான், நெடிது நின்றான்; தேறினன்; காதல் ஓதக் கனை கடல் கரை நின்று ஏற, கண் இணை களிப்ப நோக்கி, அனகனைக் குறுகினான்; அண்ணலும் 'போந்து இனிது இருத்தி' என்றான்.

இருந்தபின், இராமன். "இயம்பினன்; யாங்கள் உற்ற கையறு துயரம் நின்னால் கடப்பது கருதி வந்தேம், ஐய, நின்(னால் இத்துயர்) தீரும்" என்றான். அரிக்குலத்து அரசு "முன்னவன் தொடர இக்குன்று அடைந்து உய்ந்தேன், சரண் உனைப் புகுந்தேன், தாங்குதல் தருமம்" என்றான். (3809-10)

இராமன் விளைவுகளை எண்ணாது 'வானிடை, மண்ணில், நின்னைச் செற்றவர் என்னைச் செற்றார்; தீயரே எனினும் உன்னோடு உற்றவர் எனக்கும் உற்றார்; உன் கிளை எனது; என் காதல் சுற்றம் உன் சுற்றம்; நீ என் இன் உயிர்த் துணைவன்' என்றான். (3812)

தன் கிளையை அவன் கிளை ஆக்குவதும் அவனோடு உற்றவரைத் தமர் ஆக்குவதும் விரும்பற்பால. ஆனால், அவனுடைய பகைவரைத் தன் பகைவராகக் கொள்ளுவது தவறு. அவனுடைய

திரு. என்.வி. நாயடு

பகைமைக்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம்; அக்காரணங்கள் தவறானவையாகவும் இருக்கலாம். ஆதலால், தவறாகக்-
கூடியவற்றைத் தன் நண்பனின் நல்ல பண்பாக ஏற்றுக் கொள்ளுவது
தீங்கு தரும்.

குகனுடன் கொண்ட தோழமை; 'உன் கிளை எனது'. (1997)
'என் உயிர் அனையாய் நீ; இளவல் உன் இளவல்' (1994) என்பன.

பிராட்டி நினைவில் 'அழநீர்க் கங்கை அம்பி கடாவிய ஏழை
வேடனுக்கு எம்பி நினைதம்பி; நீ தோழன்' (5091) என்ற சொற்கள்தாம்
உள. குகனுடைய பகைவரை இராமன் தன் பகைவராகக்
கூறவேயில்லை.

அப்போது பிராட்டி உடன் இருந்தாள். சுக்கிரீவனோடு நட்புப்
புணும்போது பிராட்டி உடன் இலன். "தேவியைப் பிரிந்த பின்னர்த்
திகைத்தனை போலும் செய்கை" (4020) என வாலி கூறுவதன்
மெய்ம்மை இராமனுடைய இத் தவற்றால் விளங்கும்.

இராமன் தன் துயரம் கடப்பதற்குச் சுக்கிரீவனுடைய உதவியை
நாடினான்; சுக்கிரீவன் வாலிக்கு அஞ்சி இராமனைச் சரண்புகுந்தான்.
சரணாகதிக்குப் புருஷகாரமாக இருந்தான் அனுமன். அவன்
சுக்கிரீவனைப் பற்றி இராம லட்சுமணரிடம் சொல்லும்போது அவன்
நோக்கம் ஒன்றே; சுக்கிரீவனுடைய வெற்றிக்கு இராமனுடைய நட்பு
உதவும் என்பதுதான் அது. (மத: ஸமாதாய ஐய உப்பத்தெள ஸகயம்
ததாகர்தம் இயேஷ தாய்யாம் 3.39) இது கம்பர் கொண்டு செல்லும்
கதை; வால்மீகிக்கு முற்றிலும் முரணானது.

இலக்குவன் தங்கள் வரலாற்றையும் நிலைமையையும் கூறி
முடிக்கும்போது 'நானும் இராமனும் சுக்கிரீவனைச் சரணம்
அடைகிறோம்' (அஹம் ச ஏவசராமஸ்ச ஸுகிரீவம் சரணம் கதெள
IV 4.17) என முடிப்பான். மேலும் 'முன்பு உலகுக் கெல்லாம்
தலைவனாக இருந்தவன் இன்று சுக்கிரீவனுடைய தலைமையை
நாடுகின்றான் (மேலாக நாத; புரா பூத்வா ஸுகிரீவம் நாதம் இச்சக்தி
(4:18) 'சீதை யாருடைய மருமகளோ, யார் அனைவர்க்கும்

காப்பிய இமயம்

புகலிடமோ, யார் அறத்தின்பால் அன்பு பூண்டவரோ, அவருடைய மகன் சுக்கிரீவனைச் சரணம் அடைகின்றான். (ஸீதா யஸ்யஸ்னுஷா ச ஆஸீத் சரண்யோ தர்ம வத்ஸல: தஸ்ய புத்ர சரண்யஸ் ச ஸுதீக்ரீவம் சரணம் கத: 4:19). எவர் உலகின் அறம் எல்லாம் உருவானவரோ, எல்லோருக்கும் புகலிடம் ஆவாரோ, எனக்குப் பெரியவர், ரகு குலத்தில் பிறந்தவர் சுக்கிரீவனைச் சரணம் அடைகிறார் (ஸர்வ லோகஸ்ய தர்மாத்மா, சரண்ய; சரணம் புரா, குருர்மே ராகவே; ஸோயம் ஸுதீக்ரீவம் சரணம் கத: 4:20) (ஸுதீக்ரீவம் வாநரேந்திரம் து ராம; சரணம் ஆகத:23) இவற்றைப் படிக்கும்போது, 'இப்படிப்பட்ட இராமன் இந்தக் குரங்கைச் சரணம் அடைகின்றான். அதை நான் மற்றொரு குரங்கிடம் கூற வேண்டியிருக்கிறதே' என்று தன் விதியை இளைய பெருமான் நொந்து பேசியிருக்கிறார் என்று நினைக்க வேண்டி உள்ளது. இந்நோவும் அதனால் வெளிப்படும் கிளந்தது கிளத்தலும் ஆங்கிலத்தில் Irony எனப்படும். சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தும் இராமன் சரணம் அடைந்துள்ளான். சேனாதிபதிகளுடன் இராமனுக்குக் கருணை காட்ட வேண்டும். (சோ கா பிந்தே ராமேது சோகார்தே சரணம் கதே கர்தும் அர்ஹதிஸுதீக்ரீவ; பாஸாதமஸஹய தயை: 24) இதைக் கூறக் கூற இலக்குவனின் கண்களில் நீர் பெருகும். (ஏவம் ப்ருவாணாம் ஸொமித்ரீம் கருணம் ஸ அஸ்ரு பாதனம்) (4:25) இவை இளைய பெருமான் கூறுவன.

இராமனே கூறுவதைப் பார்ப்போம்: 'நானும் இலக்குவனும் சீதையும் உன்வசப்பட்டவர்கள்; உனக்குச் சரண்,' (அஹம் ச லக்ஷ்மணஸ்சைவ ஸுதிர வரவர்ணின், த்வந் அதீநா வயம் ஸர்வே வனே அஸ்மின் சரணம், பவான் 12:35). மேலும் சுக்கிரீவன் கார் காலம் முடிந்ததும் தன் துணைக்கு வாராது ஒழிந்ததை எண்ணிக் கழிவிர்க்கம் கொண்டு பெருமான் 'நாதியற்று, அரசு பறிக்கப்பட்டு, இராவணனால் அவமானப்பட்டு நொந்து நெடுந்தொலைவில், ஆசையால் இவனை இந்தப் பாவிப் பையல் சுக்கிரீவனைச் சரண் அடைந்தேன்.' (அநாதோ ஸ்ருதராஜ்யே அஹம், ராவணனே ச தர்ஷித; தீனோ தூரம்ருஹ; காமீ, மாம், சைவ சரணம் கத: ...ஸுதீக்ரீவஸ்ய தூராத்ம 30:67) யுத்த காண்டத்தில், இலக்குவன் இராவணனுடைய வேலால் இறந்தான் என எண்ணிப் புலம்பும்பொழுதும் 'எதைக் கருதி வாலியைக் கொன்று சுக்கிரீவனுக்கு அரசு அளித்தேனோ அக்கருத்து பாழாயிற்றே' (யதர்த்தம்... ஸுதீக்ரீவச்ச க்ருதோ ராஜ்யே நிஹத்வா வாலினக் ரணே) (VI 100:51-2) என்பான்.

திரு. என்.வி. நாயடு

வால்மீகத்தில் இராம-சுக்கிரீவரின் நட்புக் கைம்மாறு கருதியது. 'கொடுத்தும் கொளல் வேண்டும் நட்புப் பயன் கருதியது: இலக்குவன் கூற்று (க்ருத்யவான் ஸோ அபி ஸம்ப்ராப்த; க்ருத க்ருத்யோ அஸி ராகவ: 4:31) (லாப: சைவ உத்தமப்ரபோ! 5.10).

வால்மீகியில் அனுமன் இராமனையும் இலக்குவனையும் சுக்கிரீவனுடைய மலைக்குத் தன் தோளின் எழுந்தருளுவிக்கச் செய்து எடுத்துச் செல்வான். (ப்ருஷ்டம் ஆரோப்ய தெள வீரௌ ஜகாம் கபிருஞ்ஜா! 4:84) கம்பரோ இராமன் உள்ள இடத்திற்குச் சுக்கிரீவனை அனுமன் மூலமாகக் கொண்டு செல்வார். அனுமனைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு இராமனிடம் சரணாகதியும் செய்விப்பார். மேலும், புகழ்பெற்ற இராமனும் சுக்கிரீவனும் ஒருவர்க்கொருவர் அறுதல் கூறிக்கொண்டனர் (தௌ கீர்தி ஸம்பந்தௌ ஹரீச்வர நரேச்வசௌ பாஸ்பர க்ருத ஆச்வாஸௌ 35-34) வான்மீக அனுமன் கூற்றில் சமத்துவம் தொனிக்கிறதே அன்றி, சரணாகதி இல்லை.

வேதாந்த தேசிகனும் கத்யத்தில் இராமன் சரண் அடைந்தான் என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்: தரணீ ஸுத சரணாகத ப்ரதந்த்ரீ க்ருத ஸாவாதந்த்ரய: ஆனால், இராமனுடைய குணங்களில் ஈடுபட்டுத் தோழனாக இருந்தவன் தாஸன் ஆகியதைச் சுக்கிரீவன் இராமனிடம் கூறுவதில் 'லோக நாதஸ்ய ஸகஸ்தாயோ அஸ்மி, ராக்ஷஸ (II 40.10) காண்கிறோம்.

இறுதியில் யாவரும் அயோத்திக்கு வரும்போது பரதன் சுக்கிரீவனைத் தழுவி உடன் பிறந்தானாக எண்ணிக் கூறுவது. (த்வம் அஸ்மாகம் சதுர்ணாம் ஷீவை ப்ராதா ஸுக்ரீவ பஞ்சம்! 127-47) ஸுக்ரீவ எம் நால்வருக்கும் நீ ஐந்தாம் சகோதரர். வான்மீகி இராமன் எங்குமே உடன் பிறந்த உரிமையைச் சுக்கிரீவனுக்குத் தரவில்லை. இராமன் வாலிக்குச் சமாதானம் கூறும்போது ஒரு வாக்கியம் 'ஸுக்ரீவேண ச மே ஸக்யம் லக்ஷ்மணனே யதா கதா' IV 18,26 ஸுக்ரீவனுடன் என் நட்புணர்ச்சி லக்ஷ்மணனோடு எவ்வாறோ அவ்வாறே' என்கிறான். இது ஸஹோதரத்துவத்துக்கு மிக அருகில் உள்ளது. இதுவே வாலி சுக்கிரீவனை இராமன் உடன் பிறப்பு ஆக்கியது. 18-54

23

கம்பனில் சில குறிப்புகள்

“மாக் கதை”

கம்பராமாயணப் பாமிரத்தில்,

‘பொய் இல் கேள்விப் புலமையினோர் புகல்
தெய்வ மாக் கவி’.

‘எய்திய மாக்கதை செய்த செய் தவன்’ என
வான்மீகியின் புகழும். ‘தொடை நிரம்பிய
தோம் அஹு மாக் கதை’ என நூலின்
சிறப்பும் பேசப்படுகின்றன.

திரு. என்.வி. நாயுடு

முதனூலில்

“மா ரிஷாத ப்ரதிஷ்டாம் த்வம் அுகம: சாஸ்வதீ: ஸமா:
எத் க்ரௌசே மிதுனாத் ஏகம் அவதீ: காமமோஹிதம்”

என்ற வாக்கு வான்மீகி முனிவரிடம் உதித்தது; நான்கு பாதங்கள் கொண்டதும், ஒரே அளவான எழுத்துக்களை உடையதும், வீணைக்கு ஒத்துப் பாடக்கூடியதும், சோகம் நிறைந்ததுமான இவ்வாக்கு கலோகத்தின் உருவம் என்று முனிவர் சீடர்களிடம் சொன்னார்; அந்தச் சந்தத்தில் இராமாயணம் சொன்னார் என்று உள்ளது.

காவியத்தை முதலின் தன் மனத்தில் உருவாக்கிக்கொண்டு முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார். அங்குக் “காவ்யம் இராமாயணம் க்ருத்ஸனம் ஸீதாயா; சரிதம் மஹத்” (இராமாயணம் என்னும் காவியம் முழுவதும் சீதையின் பெரிய கதை) என வருகிறது. இக்காவியமே சீதையின் பெருங்கதை.

பிற்காலத்தில் வைணவப் பெரியார்கள் இக்கருத்தைப் பலவாறு காட்டியுள்ளனர்.

பட்டர் ஸ்ரீ குண ரத்ந கோசத்தில் (14) திருவை விளித்து: ‘நீ இராமாயணத்தின் உள்ளுறை பொருள்: உன்னால் காவியம் உயிருள்ளது ஆகிறது; உயர்வு பெற வேண்டி அசுவமேத யாகத்தில் தனித்திருந்த பெருமானால் (லவகுசர்களிடம்) கேட்கப்பட்டது’ என்பார்.

வேதாந்த தேசிகன் ஸ்ரீ பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில்:
ஸ்வீயம் பதாவனி மயா ஸுமஹத் சரிதம்
ஸீதேவ தேவி ஸஹஜேன முனிஸ்வரேண

(ஸீதையும் வான்மீகியும் மண்ணில் தோன்றியவர். வான்மீகி உடன் பிறந்தாளாகிய சீதையும் பெருங்கதையைக் கூறியது போல் நானும் என் உடன் பிறந்தாள் ஆகிய பாதுகா தேவியின் கதையைக் கூறுகிறேன். நானும் பாதுகையும் திருமால் திருவடியில் திரிபவர் ஆதலின் உடன் பிறந்தார் ஆவோம் என்பது கருத்து).

காப்பிய இமயம்

'மா': திருமகள், 'மாக் கதை' திருமகளுடைய கதை. 'மாக்கவி' திருமகள் கதையைச் சொல்லும் கவிஞன் வான்மீகி.

அவை யடக்கத்தில் கம்பன் கொண்டது. 'காசு இல் கொற்றத்து இராமன் கதை:

தேவை பாடையின் இக்கதை செய்த மூவருள்ளும் முந்திய நாவினான் சொன்னதோ, சீதையின் கதை.

“திருக்கு”

'திருக்கு' மாறுபாடு, முரண், வாழ்க்கைப் பாதையிலிருந்து விலகியது. சத்துருக்கன் பிறந்தபொழுதே வெண்ணிறத் தாமரை அலர்ந்தது போன்று இருந்த அவன் திருமேனி ஒளியால் 'எத் திருக்கும் கெடும்' என்பதை எண்ணி வசிட்டன் அவனுக்குச் சத்துருக்கன் எனப் பெயர் சூட்டினான் என்பார் கம்பர்.

ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'சத்ருக்கன்' என்றான் 'பகைவரை அழைப்பவன்' என்று பொருள்.

கம்பர் சத்துருக்கனுக்குத் தந்த பகுதி மிகச் சிறிது, மீட்சிப்படலத்தில். பரதன் இளவலை அழைத்து, “சொன்ன நாளில் இராகவன் தோன்றிலன்; மின்னு தீயிடை யான் இனி வீடுவென்; (நீ) மன்னன் ஆதி” என்றான்.

கேட்ட இளவல் செவி பொத்தி, துணுக்குற்று, 'நான் உனக்கு என்ன பிழை செய்தேன்', என்று அரற்றினான். “நாட்டை துறந்து கான் ஆளப் போன இராமனைத் தொடர்ந்து பின்னால் ஒரு தம்பி போனான்; அவன் குறித்த நாளில் வரவில்லை என ஒரு தம்பி உயிர்விடத் துணிந்தான்; நானோ அரசான உரியவன்?” என்றான். வான்மீகத்தில், சத்துருக்கன் பேச்சு அயோத்தியா காண்டத்தில் தசரதனுக்கு ஈமக்கடன் செய்யும்போதே வரும் (||77-13-18).

திரு. என்.வி. நாயடு

‘இராமன் நாட்டினின்று நீங்கிய பின்னும் ‘அயோத்தி நகரம் புகுந்து வாழ்ந்தான்’ என்ற பழி தொடராமல் ஊருக்குப் புறம்பே இருந்தான் பரதன். அன்று தொடங்கிய வெந்தியரம் அலாது, உணவு அருந்தல் இன்மையால், ஊதினால் பறந்து போகக் கூடிய உடம்பை உடையவன். ‘காட்டில் திரிந்த உடல் (இராமன்) நலிவு பெரிதா? அன்றி, கவலை மிக நாட்டில் இருந்த உடல் (பரதன்) நலிவு பெரிதா?’ என உலகோர் வியப்ப இருந்தவன் பரதன். அவனுடைய அடிமை சத்துருக்கள்.

சத்துருக்களை எரி அமைக்குமாறு பரதன் பணிக்கிறான். அதற்கு முன் இலங்கையில் சீதைக்கு எரி அமைத்தான் இலக்குவன் - இராமாயணத்தில் தம்பியர்க்குத் தரப்படும் பங்கு இது.

சத்துருக்கள் ஒளியால் பரதனுடைய ‘திருக்கு’க் கெடும்.

பரதனுடைய திருக்கு ‘இராம பக்தியாகிய கோது’ (தவறு) என்பார் திருவாய்மொழி ஈடு வியாக்கியானத்தில் நம்பிள்ளை. (8-10-9).

இராமன் சித்திரகூடத்தில் பரதனிடம் கூறுவது: “உன் தந்தை சொல் மரபினால், அவன் தரணி உன்னுடையது என்று இசைந்த செயலால், உனக்கு உரிமையும் உண்டு ஆகையால், அரசு நின்னதே” (திருவடி சூட்டு படலம் 109). ‘சொல் மரபு’ என்பது தசரதன் வாய்மை: அவன் வாய்மை வழுவாது காத்தல் உனக்குக் கடமை, ‘செயல்’. ‘நின் மகன் ஆள்வான்; தந்தேன்’ என்றது. ‘உரிமை’ வான்மீகத்தில் வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டுள்ள ‘ராஜ்ய சுல்கம்’ கைகேயியை மணம் புரியும்போது தசரதன் அவன் மகனுக்கு அரசை உரிமையாக்கினான் (II 107.3). கம்பர் மேற்கூறியது தவிர வேறு எங்கும் இதைக் கூறவே இல்லை.

இராமனின் இச்சொல்லை ஏற்று, பரதன் “பார் என்னது ஆகில் யான் இன்று தந்தனென், மன்னா! மகுடம் சூடு” என்றான். இதை வசிட்டனும் வலியுறுத்தினான். இங்குப் பரதன் திருக்கு என்னது; யான் தந்தனென்’ என்ற மமகார அகங்காரங்கள் பாகவதனுக்கு

காப்பிய இமயம்

அடுக்காதவை. இத்தவறுக்குக் கமுவாயாகதிருவடி நிலை பெற்று, நாதன் பாதகம் செந்தனிக்கோல் முறை செலுத்த நந்தியம் பதியிடை பரதன் இருந்தான். இது, பரதன் தானாகவே, பாகவதனுக்கு அடுக்காத பண்பான 'நான் செய்கிறேன்' என்ற எண்ணத்துடன் அடிமை ஆனது.

மூவகை அடிமைத்தனங்களையும் திருவாய் மொழி கூறும், ஒன்று: 'சயமே அடிமை தலை நின்றார்' என்பது. (சயம்: ஸ்தயம்) தானாகவே பெருமாளுடைய அடிமைத்தனத்தை ஏற்றுக்கொள்வது பரதாழ்வான் போலே. பெருமான் உள்ள இடத்தில் தானும் இருக்க வேண்டும் என்பது இல்லை. இரண்டாவது: 'நீக்கம் இல்லா அடியார்: 'ஒழிவில் காலம் எல்லாம் உடனாய் மன்னி, வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்' (திருவாய் மொழி 3-3-1) என்பது - இளைய பெருமான் போலே. எல்லா இடங்களிலும், எல்லா கலங்களிலும், எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் உடன் இருந்து ஏவல் புரிவது, ஏவாமாலும் பணியாற்றுவது. மூன்றாவது: 'கோது இல் அடியார்': இராம பக்தியாகிய குற்றமும் இல்லாது 'அடியாரே எம் கோக்கன்: அவர்க்கே நாம் குடிகள்' எனப் பெருமாளுக்கு அடிமையாக இருக்கும் தன்மையையும் வேண்டாது அடியாருக்கு அடியானாக இருப்பது சத்துருக்கனாழ்வான் போலே.

இம் மூவகை அடிமைகளையும் ஆவ்வார் திருவாய்மொழி 90-ம் பதிகத்தில் ஆராய்ந்து, அடியார்க்கு அடியானாம் தன்மையின் சிறப்பை உணர்த்துகிறார் என்பது நம்பிள்ளை கொண்ட கருத்து, 'திருக்கு'க் கெடச் சத்துருக்கன் காட்டிய வழி.

நீக்கப்பட வேண்டிய பாட்டுக்கள்

'கம்ப ராமாயணப்' பதிப்புகளில் பல இடைச்செருகல் பாடல்கள் உள என ஆன்றோர் பலர் கூறியுள்ளனர். நூலுக்குப் புறம்பானவை எனச் சொல்வதற்குக் காரணம் பல ஆகலாம். அவற்றுள் ஒன்று, முரண்பாடு. அதை இங்கு ஆராய்வோம்.

"அண்ணலும் நோக்கினான், அவளும் நோக்கினான்". "இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினார்", "மைந்தனும் முனியொடு மறையப் போயினான்". சீதையின் "கண்விழி நுழைந்த

திரு. என்.வி. நாயடு

காதல் நோய் பால் உறு பிரை எனப் பரந்தது”, சீதை “அமளியில் குழைந்து சாய்ந்தனள்”.

இது நிகழ்ந்தது மாலைப் பொழுதில். “கதிரவன் வரையில் மூழ்கினான்” (இவ் இடத்து “கடலில் மூழ்கினான்” எனச் சில பதிப்புகளில் காணப்படுவது தவறு. மிதிலையிலும் அயோத்தியிலும் கதிரவன் கடலில் மூழ்கான். வேறு இடங்களில் கவியே ‘மலையில் புக’ (882) ‘கல்லதர் முடுகினன்’ (1842) என்பார். வெய்யோன் ‘குடகடல் குளிப்பது’ (4876) ‘செறி குழல் சீதைக்கு ஓர் சிகாமணி தெரிந்து வாங்கி, எறி கடல் ஈவது என்ன எழுந்தனன் இரவி (5473) எனக் கடலில் கதிரவன் எழுவதும் இலங்கை நிகழ்ச்சிகள்).

“ஆலம் உலகில் பரந்ததுவோ? அழி கிளர்ந்ததுவோ? அவர்தம், நீல நிறத்தை எல்லோரும் நினைக்க அதுவாய் நிரம்பியதோ? காலன் நிறத்தை அஞ்சனத்தில் குழைத்து, காயத்தின் மேலும் நிலத்தும் மெழுகியதோ? விளைக்கும் இருளாய் விளைந்ததுவோ!” என எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. சனகன் கோயிலில் “தூண்டல் செய்யா மணி விளக்கின் சுடரால் இருளைப் பகல் செய்தார்” அப்போது “இருள் பிழம்பை நக்கி நிமிரும் நிலாக் கற்றை வெள்ளிக் கும்பத்து இளங்கமுகின் பாளை போன்று விரிந்தது.” சடையன் புகழ் போல் பரந்தது சீதைக்குக் “கரு நெருப்பிடையே வெண் நெருப்பு எழுந்தது”.

இது பேரிருள் பக்கத்து மூன்றாம் திதி ஆகலாம்.

எழுந்த திங்கள்-சில பதிப்புகளின்படி - “கழிந்த கங்குல் அரசன் கதிர்க்குடை விழுந்தது என்ன, மேல் திசையான் நுதல் சுட்டி அழிந்தது என்ன அழ்ந்தது” (627). அடுத்த பாட்டு “வீசுகின்ற நிலாச் சுடர் வீந்தது” என்பதற்காவது கீழ் வானம் வெளுக்க நிலா ஒளி இழந்தது எனக் கொள்ளலாம். ஆனால், கதிரவன் அழ்ந்தபின், இருள் ஓங்கிய பின் எழுந்த நிலா, கதிரவன் உதிக்குமுன் அழ்வது எங்ஙனம்?.

காப்பிய இமயம்

மேலும், சில அழகான பாடல்கள் வருகின்றன. “செய்ய வெய்யோன் புதை இருளின் எழுகின்ற புகர் முக யானையின் உரிவைப் போர்வை போர்த்த உதைய கிரி எனும் கடவுள் நுதல் கிழித்த விழியே போல் உதயம் செய்தான்” (629) எனத் தொடங்குவன.

திங்கள் அழ்ந்து, இருள் வந்து பின் கதிரவன் எழுவதானால் அது வளர்பிறையில் நிகழ்வதே அன்றி, தேய்பிறையில் நிகழாதது.

இம் முரண்பாடு கொண்டு இப்பகுதியில் அச்சாகியுள்ள பாடல்கள் நீக்கத்தக்கன.

“எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி”

இது சூர்ப்பணகை கூற்று: “சீதையை நீ பெற்றால் ‘எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி’?” என்பாள். ‘வாழ மாட்டாய்’ என்பது கருத்து. ‘எங்ஙனம்’ என்ற வினாச் சொல் இன்மைப் பொருளையே உணர்த்தும்.

கம்பனே சான்று. மாரீசன் பயந்தான்; வெருவி இராவணனை எதிர் கொண்டு கடன்கள் யாவும் செய்து, ‘வந்த கருத்து என்’ என வினவ, இராவணன் கூறுவான்: ‘போனது பெற்பும் மேன்மையும், மற்று என் புகழொடும் - யான் எங்ஙனம் உரைக்கேன்’?. உரைக்க இயலேன் என்பது இதே பொருளில் பிராட்டி தன் ‘இற்பிறப்பும், ஒழுக்கம், இழுக்கம் கருத்து. இல் கற்பும் யான் பிறர்க்கு எங்ஙனம் காட்டுகேன்’ என்பாள் அசோக வனத்தில். இவை பிறர் அறிய வேண்டுவனவே அன்றி, காட்ட இயலாதன என்பது கருத்து.

இந்தப் பிரயோகம் அழ்வார்கள் அருளிச் செயலிலும் காணலாம். ‘நெடுமாரற்கு அடிமை செய்வேன் போல் அவனைக் கருத வஞ்சித்து, தடுமாறற்ற தீக்கதிகள் முற்றும் தவிர்ந்த... அடியார் அடி பற்றுவதன்றி விடுமாறு எங்ஙன்.’ பாசுரத்தில் ‘என்’ என்றே உள்ளது; ‘எங்ஙன்’ என்ற சொல் இல்லை-பதில் அந்தோ’ என்பார் நம்மாழ்வார் (8-10-1). விட இயலாதவர் என்பது கருத்து. ‘கடல் வண்ணன் பூம்பொழில் அரங்கந் தன்னுள் கிடப்பதை எங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்’ என்பார் தொண்டர் அடிப்பொடி (திருமாலை 23). மறந்து வாழ முடியாது என்பது உள்ளுறை.

திரு. என்.வி. நாயுடு

‘ங்னம்’ என்ற சொல் உடன்பாட்டுப் பொருளில் வராது. ☆

“தன்னைப் பெருக்கற்குத் தான் பிறிதுனை உண்பான், எங்ஙனம் ஆளும் அருள் என்ற குறளின் சிறப்புரையில் பரிமேலழகர் ‘எங்ஙனம் ஆளும் அருள்’ என்பது ஆளான் என்பது பயப்ப நின்ற இகழ்ச்சிக்குறிப்பு” என்பார்.

“கருங் கடற் பள்ளி”

“கருங் கடற் பள்ளியில் கலவி நீங்கிப் போய்ப், பிரிந்தவர் கூடினால் பேசலும் வேண்டுமோ?” என்பது மிதிலைக் காட்சிப் படலம். (517) பெருமானும் பிராட்டியும் கூடியிருந்தது பாற் கடலில். பால் வெண் நிறத்தது. ‘கீருங்கடல் பள்ளி’ என ஏன் கம்பர் கூறுகிறார் என்பது ஆராய உரியது. வேறு ஒரு இடத்திலும் “கருங் கடலில் கண் வளராய்” என இந்திரன் கூறுவான் (2614).

இதற்குச் சமாதானம் கூறுவது ஆழ்வார் கூற்று. “முடிச் சோதியாய் உனது முகச் சோதி மலர்ந்ததுவோ, அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ” (திருவாய் மொழி 3.1.1). உன்னுடன் சேர்ந்தவை அனைத்தும் உன்னால் ஒளியும் நிறமும் பெற்றன. திருமேனி கருமையால் பாற்கடல் கருங்கடல் ஆயிற்று.

‘கருங்கடல் கண்ணன் பள்ளி கொள்ளும் இடம்’ எனக் கம்பர் தொடர்ந்து கூறுவார்: இலங்கைக்குப் போகும் இராமனைக் கண்டது கருங்கடல்; ‘சேய் காலம் பிரிந்து அகலத் திரிந்தான், மீண்டும் சேக்கையின்பால், மாயன் வந்தான்; இனி வளர்வான்’ என்று திரையின் பரப்பு புடை சுருட்டிப் பாயல் உதறிப்படுப்பது (6062) கருங்கடல்.

இராவணன் - சீதை உரையாடல்

இராவணன் - சீதை உரையாடலைக் கம்ப நாடகத்தில் மூன்று காட்சிகளில் காண்கிறோம்: முதல் காட்சி அழண்ய காண்டத்தில் - வெகுளி பொங்க மாயவேடம் ளிட்டது. இரண்டாம் காட்சி சுந்தரகாண்டத்தில் - ஆசைபாடும் அந்நாணும் அடர்த்திடக் கூசிக் கூசிக் கூறுவது. மூன்றாம் காட்சி - உயத்த காண்டத்தில் மாயாசனகனை வரவழைத்தபோது நிகழ்ந்தது.

பாசுரத்தில் என் என்றே உள்ளது. எங்ஙன் என்ற சொல் இல்லை. NVN அவர்கள் கருத்து ஏற்கத்தக்கதன்று. - பதில்

காப்பிய இமயம்

இம்மூன்று காட்சிகளிலும் எழுந்த காதலோடு சென்றவன் வணங்கி வீழ்ந்து தொழுது மீள்கிறான். தன்னைக் கண்டோர்க்கு ஏற்படும் இந்நிலை சீதைக்குப் புதிது அல்ல. அவள் கோலங்கண்டு புறப்படும் தறுவாயிலேயே கவி கூறுகிறார்: “அஞ்சொற்கள் கிள்ளைக் கெல்லாம் அருளிணாள் அழகை மாந்தித் தன் சொற்கள் குழறித் தத்தம் தகை தடுமாறி நின்றார். மஞ்சர்க்கும் மாதரார்க்கும் மனம் என்பது ஒன்றே அன்றோ”! எவரும் எதிர் நின்று பேச இயலாத எழில் உடையாள் அவள். எதிர் நின்று பேசத் தொடங்கினால் சொற்கள் குழறும், தகை தடுமாறும், மன் அவை இருந்த மணிமண்டபத்தில் அவள் தூய வடிவு கண்டவர் எல்லாம் இமைத்திலர், உயிர்த்திலர். சித்திரம் எனத் தாம். அவள் ‘வரலோடும் கைகள் தலைபுக்கன; உடல் சிந்தை வசம் அன்றோ?”. ‘அழகெலாம் ஒருங்கே கண்டால் ஆர் கொலோ ஆற்றவல்லார்?’.

சூர்ப்பணகையும் ‘எண்பிறங்கு அழகினுக்கு எல்லை இல்லை ஆழ்’ என வியந்தாள். அவள் ‘கண் பிற பொருளில் செல்லா: கருத்து எனின் அஃதே’.

காவிய நாயகி தோற்றத்தைக் கூறவந்த கம்பரே ‘பொன்னின் சோதி. போதினின் நாற்றம் பொலி பூவின் தென் உண் தேனின் தீஞ்சுவை செஞ்சொல் கவி இன்பம், அன்னம் ஆடும் முன்துறை கண்டு அங்கு அயல் நின்ற’தைக் கூறியதுமே ‘எவ்வகை நாம் உரை செய்வோம்’ என ஸ்தோத்திரத்தில் ஈடுபட்டாரே.

அனுமனும் மாசுண்ட மணி அருளைக் கண்டதுமே ‘அறத்துக்கு ஈறுண்டோ?’ வாழிய உலகு’ ஈண்டு இவள் இருந்தவாறு எலாம் காண நோற்றில அவன் கமலக் கண்களே. ‘வனிதையர்க்கு ஆகுக நல் அறத்தின் மாண்பு எலாம்”. ‘அருமையே, அருமையே’. ‘வெல்லுமோ தீவினை அறத்தை மெய்ம்மையால்’ என அவள் குணக் கடல் ஆடுவான்.

இராவணனுக்கு இந்நிலை ஒவ்வொரு உரையாடலிலும் உண்டாகிறது. பார்ப்போம்.

இராவணன் தவத்தவர் வடிவு தாங்கி, ‘ஊன் இலனாம் என உலர்ந்த மேனியன்’, ‘வீணையின் இசைபட வேதம் பாடுவான்’, ‘மூப்பு

திரு. என்.வி. நாயுடு

எனும் பருவமும் முனிய முற்றினான்', 'வளைந்த ஆக்கையன்' அருந்ததி இறந்த சூழல்வாய் அணுகினன்.

'பொற்பினுக்கு அணியினை, புகழின் சேக்கையை, கற்பினுக்கு அரசியை, கண்ணின் நோக்கினான்'. 'உம்பரும் ஓங்கிய அழகினான் உருவம் காண்டலும் வீங்கின, மெலிந்தன அவன் வீரத்தோள்கள்'.

'தேவரும் அவுணரும் குடிமை செய்திட, மூவுலகும் சீதை முறையின் ஆள, யான் ஏவல் அவளுக்குச் செய்து உய்குவென், இனி என்ன உன்னினான்.

கற்பினான் "ஈண்டு எழுந்தருளும்" என்று இனிய கூற, வஞ்சனும் இருந்தான்.

"நீர் யாரை?" என அவன் வினவ, அவள் தான் "சனகன் மாமகன், காகுத்தன் மனைவி" என்றாள். அவள் "எவ்வழி நின்றும் இங்கு எய்தினீர்" என்ன, அவன் "இலங்கைப் பொன் நகரில் குணங்கள் மேன்மையான் செம்மையோன், செவ்வியன் மனக்கினியாள் ஒரு மாதை நாடுவான். அவற் பிரியும் நெஞ்சிலேன் மீண்டனென்" (3358-3366) என்பான்.

"அறநெறி நினைக்கிலாதவர் இனத்திடை வைகினிர்" என்ற குறையை "எங்கள் போலியர்க்கு நல்லார் நிருதரே போலாம்" என்றாள். "அரக்கர்தம் வருக்கத்தோடும் இறந்தனர் முடிவர்" என்பாள். அது நிகழாது என அவன் மறுக்க, "மீள அரும் தருமம் தன்னை வெல்லுமோ பாவம்" என்றாள்.

அப்பொழுது அவன் 'மானம் ஊன்ற'ச் சீறினன். இலங்கை வேந்தைச் சிறை வைத்த மானுடனை அவன் நினைவூட்டவும், அவன் 'நயனம் எரிந்தன, மகுடம் வான் தீண்டின, கை உரும் என அடித்த, எயிறு தம்மில் மென்றன, மாயவேடம் விட்டது'. (3380)

'உருகெழு சீற்றம் பொங்கி அரவம் பணம் விரித்து உயர்ந்தது ஒத்தான்'. அவன் குலைந்தான். (3381)

காப்பிய இமயம்

இங்கு இராவணன் பேச்சு:

குலைவுறல் அன்னம்! முன்னம் யாரையும் கும்பிடா என்
தலைமிசை மகுடம் என்ன, தனித்தனி இனிது தாங்கி,
அலகில் பூண் அரம்பை மாதர் அடிமுறை ஏவல் செய்ய,
உலகம் ஈரேழும் ஆளும் செல்வத்துள் உறைதி' என்றான். (3384)

இராவணன் வணங்கா முடியன். முன்பே கம்பர் 'வென்றி மாதர்
வலிய நெடும் புலவியினும் வணங்காத மகுட நிரை'யைக்
கூறியுள்ளார். 'புலவி மங்கையர் தாழ்கிலா மணி முடித்தலங்கள்' என
மேலும் கூறுவார். 'நீ சாபி ராவண: காஞ்சித் மூர்த்ரா ஸத்ரீ ப்ரணயேத
ஹ (3:55:36)' என்ற வான்மீகி வாக்கின் மொழிபெயர்ப்பே இது.

சீதையின் திருவடியைத் 'தனித்தனி' ஒவ்வொரு முடிமேலும்
தாங்கி ஆளும் செல்வத்துள் அவள் உறைய வேண்டுகிறான்.
இதுவும் வான்மீகத்தில் உள்ளதே: 'ஏதௌ பாதௌ மயா ஸ்தித்தௌ
சிரோபி பரி பீடிதௌ, ப்ரசாதம் குருவே க்ஷிப்ரம் வச்யோ தாஸோ
அஹம் அஸ்மிதே' (55:35) (உன் கோமளத் திருவடிகளை என்
முடிகளில் வைத்து, விரைவில் என்னை உன் வசமாக்கி அருள்புரிக:
நான் உன் அடிமை) என்பது. இது இராவணன் அசோக வனத்திற்குச்
சீதையைக் கொண்டு சென்றதும் கூறுவது. அவள் திருமுன்
அவனுடைய காமத் தீ, வெகுளி, சீற்றம் யாவும் இறுதியில்
அடிமைத்தனத்துக்குக் கொணர்ந்துவிட்டன. 'வணங்கினன்' என இக்
காட்சியைக் கம்பர் முடிப்பார்.

காட்சிப் படலத்தில் "சிகர வன் குடுமி" எனத் தொடங்கும் 21
பாடல்களும் (5146-5166) கம்ப ராமாயணத்திலேயே காம்பீர்யம்
மிக்க பகுதி என்று ஐயர் கூறுவர். வான்மீகத்தில் 18-ஆம் சருக்கம்
இவ் அமைப்புக்கு உறையிடவும் போதாதது.

துன்று பூஞ்சோலைவாய் அரக்கன் தோன்றினான்; கங்குலும்
பகல்பட வந்தான், என்ன மாட்சி! உருப்பசி, மேனகை, அரம்பையர்
குழாம் பணிவிடை செய்ய வந்தான்; பரிமள கந்தம் விளக்கு ஏந்தினர்
மங்கையர்; நூபுரம், கலை ஒலித்திட மங்கையர் அன்னக் குழாமெனப்
படர்ந்தனர்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

அவன் உத்தரீயம், மாப்பில் நூல், கிம்புரி வலயம் கழலின் தகை, முறுவல், பொன்றிறத்தூசு, கல்நிறக்கற்றை, கோவை, மௌலி ஆகியனவும், மங்கையர் பாடல், ஆடல், செங்கடை ஈட்டம் மாலை, சாந்து, கலவை, பூண், தூசு, காசு, நரு, நிதி, சாமரை, வெண்குடை, ஆகியனவும் கேடகம், மழு, எழு, சூலம் முதலிய ஆயுதம் தழல் உமிழ் உயிர்ப்பினால் சோலை திசைதொறும் கரியத திகைப்புறு சிந்தையனாய் வந்து எய்துகின்றான். (கம்பரின் பாடல் மிக அரிய வருணனைத் திறம் பொலியும் இடங்களில் இஃது ஒன்று - பதில்).

வான்மீகத்தில் இங்கு ஆறு அங்கங்களுடன் வேதங்களை அறிந்தவர், யாகம் செய்தவர். வேத ஒலி, ப்ரஹ்ம் கோஷம் கேட்கும் (18-2). பெண்கள் களி டயக்குற்று, தூக்க வெறியால் தள்ளாடி வருவர் (18-15-28).

சீதை 'காய் சின உழுவை தின்னிய வந்த கலை இளம்பிணை எனக் கரைந்தான்'.

இக்காட்சியைக் கண்டான் அனுமன். ஊசல் ஆடி உளையும் உளத்தினான். 'வாழி சானகி, வாழி இராகவன்! வாழி நான்மறை, வாழியர் அந்தணர்! வாழி நல் அறம்! என்று நெஞ்சு உற வாழ்த்தினான்'.

இராவணன் "குயிலே, எவ் விடத்து எனக்கு இன் அருள் ஈவது?" என வேண்டுவான்.

கூசிக் கூசிக் கூறினான். வருவது நோக்கி "எனைக் கொன்று இறந்தபின் கூடுதியோ?" என்பான். (வீடணன் இக்கருத்தை "தெய்வக் கற்பின் பேர் மகளைத் தழுவுவான் உயிர் கொடுத்துப் பழி கொண்ட பித்தர்" (9927) என்பான்.)

"திலகமே, உன்திறத்து அனங்கன் தரு கலகம் அல்லது எளிமையும் காண்டியோ" என்பான். "காமத்தோடு பழக அழகினுக்கு இனி யார் உளர் ஆவரே?"

"செல்வம் நீ புக்கு உயர்ந்தது எனும் புகழ் போக்கி வேறு உக்கது எனும் பழி கோடியோ?"

காப்பிய இமயம்

“குடிமை மூன்றுலகும் செய்யும் கொற்றத்து என் அடிமை கோடி: அருளுதி” என முடியின்மீது முகிழ்த்து உயர் கையினன் படியின்மேல் விழுந்தான்.

வான்மீகத்தில் பல விரஸங்கள் வரும். முதலில் சீதையின் அவயவங்களை-மறைத்த அவயவங்களை-ப் புகழ்வது நெறி நில்லாது வரையறை இல்லாக் காம வெளியீடு; அவளுக்குப் பொருள் ஆசை காட்டுவது; உரிமை ஆசை காட்டுவது; இராமனிலும் தனக்கு உயர்வுண்டென்பது. துளசீதாசர் இன்னும் ஒரு படி மேலே: ‘மந்தோதரியை உன் சேடி ஆக்குவேன்’ என இராவணனைக் கூற வைக்கிறார். மந்தோதரி என்ன பாவம் செய்தாள்!

கொற்றத்துடன் தன் அடிமையையும் அவள் காலில் வைத்துக் கைகுவித்துப் பூமியில் விழுவது கம்பர் தரும் காட்சி. அதனால், தனக்கு உண்டான பழியையும் அவன் பார்க்கவில்லை.

வால்மீகி இராவணன் வீழ்ச்சியை இப்பகுதியில் கூறவில்லை. ஆனால், அனுமன் மகேந்திர மலைக்குத் திரும்பி வானரர்களிடம் கூறும்போது ‘தசக்ரீவன் தலை குனிந்து சீதைமுன் விழுந்தான்’. (‘அவாக் சிரா; ப்ரபதிதோ’ 58-68) என்பான். இதை அவன் இராமனுக்குச் சொல்லவில்லை. ‘ஜானகீ, எனக்கு நீ தலைமை பூண்’ (ஐச்வைர்யம் குரு ஜானகீ 20-31, 32) என்றே இராவணன் சொல்வது. அனுமன் இலங்கையில் நடந்தனவற்றைத் திரித்துக் கூறுவதைப் பல இடங்களில் பார்க்கலாம்.

படாடோபத்துடன் வந்த இராவணன் படியின்மேல் விழுந்தான் என்பதுடன் இக்காட்சி முடியும்.

நாடகப்பகுதியின் சிகரம் இக்காட்சி

இராமனோடு நிகழ்த்திய முதல் போரில் மார்பும், தோளும், நாவும், மவுலி பத்தும், வாளும், வீரமும், களத்தே போட்டு, இராவணன் வெறுங்கையோடு இலங்கைக்கு மீண்டான். (7272) சீதை என்னும் பெண் இறை கொண்ட நெஞ்சில் நாண் நிறைகொண்டது’. (7281) அந்த நானும் ‘வான் நகும், மண்ணும் எல்லாம் நகும், பகைஞர் எல்லாம் நகுவர்’ என்பதால் உண்டானது அன்று; சானகி நகுவன் என்றே நாணத்தால் சாம்புகின்றான். (7282)

திரு. என்.வி. நாயுடு

கும்பகருணனை எழுப்பிப் போருக்கு அனுப்புகிறான். அவனும் 'அற்றதால் முகத்தினில் விழித்தல், ஆரிய' என இறக்கவே துணிந்து போய்விட்டான்.

இந்நிலையை நெஞ்சினுள் நிறுத்திக் கொண்டு, முன்னைய நிலையைக் கம்பர் விளக்கினார். சானகியைக் காண்பான் மகுடகோடி இள வெயில் விரித்துவீச, இருள் இரிந்து தோற்ப, நடந்து வந்தான். சீதையைக் கண்களால் அரக்கன் கண்டான்.

காட்சிப்படலத்தில் நாம் கண்ட இராவணன் மாட்சி முதற்போர் முடிவில் குறைந்தது. யாரோ இட்டதோர் பொற்பீடத்து, கவிகை ஓங்க வாளைத் தொட்டு இருந்தனன்.

“என்றுதான் அடியேனுக்கு இரங்குவது?” “என்றுதான் அனங்க வாளிக்கு இலக்கு அலாது இருக்கலாகாது?” சாகலாம்; ஆனால் செத்தபின் உம் நினைப்பு நெஞ்சில் இராத்தே. “உம் நினைப்பு விட்டு ஆவி நீக்க ஆஞ்சினேன்”. (7638-7641) -இளை ஊயாடாக்கப் படலத்தில் இராவணன் கூற்றில் அமைவன. காமத்தால் வீறு இழந்து வீழ்ந்ததைக் கூறுமிடத்துக் கம்பர் இவற்றை நினைவிலே நிறுத்திப் பாடுவது நினையத்தக்கது. அவன் இறந்த பின்னும் அந்நினைப்பு எஞ்சி நின்றதோ என அன்றோ 'காதல் உள் இருக்கும் எனக் கருதி உடல் புகுந்து தடவியது' இராகவன் வாளி! (9940)

தன் தோல்விக்கும் அவளே காரணம்: “தோற்பித்தீர்... என்னை இன்னல் அறிவித்தீர்; அமரர் அச்சம் தீர்ப்பித்தீர்; இன்னம் என் என் செய்வித்துத் தீர்தீர் அம்மா”! (7642) “ஒண் நுதற்கோடி உடைந்ததே ஞாட்பினுள் நண்ணாரும் உட்கும் என் பீடு” என்ற குறளின் எதிரொலி, இது.

எங்குப் பெண்ணின் பெருமையைக் கண்டாலும் அங்குச் சீதை காணப்படுகிறாள்: எப்பேரும் அவள் பேர்; நல்லதொரு பொருள் எதை நோக்கினாலும் அது அவளே. “பெண் எலாம் நீரே ஆக்கி, பேர் எலாம் நுமதே ஆக்கி, கண் எலாம் நுங் கண் ஆக்கி.... விபரீதம் புணர்த்து விட்டா” (7643)

யாருக்கும் யான் தோற்கவில்லை; பெண்ணாசை என்னைக் கொன்றது -மூன்று உலகும் காக்கும் கொற்றத்தேன்' வீரக் கோஷ்டி

காப்பிய இமயம்

பேசுவரா ஒருவர்க்கு ஆவி தோற்றிலேன்; பெண்பால் வைத்த ஆசைநோய் கொன்றது”. வீரன் ஒருவன் என்னைக் கொன்றாலும் பெருமை உண்டு: பெண் ஆசை கொன்றதே.

அறம் தரும் செல்வம் தவத்தின் ஊதியம் மிகையுடைத்து. “தம்இல் இருந்து தமது பாத்து உண்டற்றால் அம்மா அரிவை முயக்கு” என்றாரே குறளாசிரியர். “அறம் தரும் செல்வம் அன்னீர், அமுதினும் இனியீர்”. நான் பிறந்த பயன் என்ன? என்னைப் பிறந்தும் இலன் ஆக்க வந்தீர். உம் பேர் எழில் என் மானத்தைக் கொன்றது. பெருமை யாவும் மறந்து சென்றன. திரும்ப வரும் எனும் ஆசையால் செத்துச் செத்து உயிர் பெறுகிறேன்” என்பான்.

தன் நோய்க்கு அவளே மருந்து. “மந்திரம் இல்லை: வேறோர் மருந்து இல்லை மையல் நோய்க்குச் சுந்தரக் குழுதச் செவ்வாய் அமுதலால்” என்று உரைத்து எதிர்பாராது ஒன்றைச் செய்கிறான். “தோன் நிலத்தைக் கூட, மின் திரைத்து, அருக்கன் தன்னை விரித்து, மீன் தொக்கது ஒன்று நின்று இமைக்கின்றது அன்ன முடியடி நெடிதில் வைத்தான்”. (7648)

தோள்கள் நிலத்தைச் சார்ந்தன; மின்னல் ஆகிய அலைகளுடன் கூடிய சூரியனை விரித்தது போன்ற கிரீடம், நட்சத்திரங்கள் ஒன்றுசேர்ந்த ஒளியுள்ள அபரணங்கள், இவற்றுடன் உடலாலும் காலத்தாலும் நீண்டு சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டன் சமர்ப்பித்தான்.

‘குடிமை மூன்று உலகும் செய்யும் கொற்றத்து என்
அடிமை கோடி: அருளுதியால் எனா,
முடியின் மீது முகிழ்த்து உயர் கையினன்
படியின் மேல் விழுந்தான், பழி பார்க்கலான் (5182).

வனங்கா முடி இராவணேசுவரன் - ஒரு முறை அன்று - இரு முறை சிறையிருந்தாளின் தாள் பணிந்து சிரந்தாழ்ந்தான். (5182;7648)

இது அவனுடைய காதல் வெளியீடு. பின் சீதை அறவுரை கூறுவாள். இராவணன் மாயா சனகனை அழைத்துச் சீதையை இணக்க உரை பகருமாறு விடுவன். அவள் மாயா சனகனைக்

திரு. என்.வி. நாயுடு

கடிவாள். இராவணன் மாயா சனகனைக் கொல்லத் தன் பக்கல் கொண்டிருந்த வாளை உருவுவன்.

அச்சமயம் கும்பகருணனை இராமன் கொல்ல குரங்குகள் ஆர்த்த ஓதை அவன் செவியினூடு சென்றது.

இப்பகுதி வான்மீகத்தில் இல்லை.

மும்முறையும் இராவணன் காம உணர்ச்சியுடன் சென்றான்: முதல்முறை முனிவனாக, இரண்டாம் முறை பெருமிதத்துடன், மூன்றாம் முறை சிறுமிதத்துடன். ஆயின் இறுதியில் அவனைக் கும்பிட்டுத் திரும்பினான்.

[இவ்வாறு காமம் ஆட்டுவித்தமையால் கயிலை எடுத்த காவலன் கேவலன் ஆனதை நாடகப் பாங்கு பொங்கிடிக் கம்பர் சித்தரித்துள்ளார். முன்னும் பின்னுமாக உள்ள செய்திகளை இணைத்து நோக்கும் போது கம்ப நாடகத்தின் இமாலயச் சிகரத்தைத் தரிசிக்க முடிகிறது.]

“வாரணம் பொருத மார்பும்....”

“வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோளும்
நாரத முனிவற்கு ஏற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும்
தாரணி மவுலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வாளும்
வீரமும் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோ டிலங்கை புக்கான்”
(7272).

என்பது இராமாயணத்தில் பிரசித்தமான பாட்டு. முதற்போரில் அவன் ஆள அமைந்தனாவும் மாருதம் அறைந்த பூளைபோல் சிதற, இராமன் பேராண்மையுடன் ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா’ என நல்க, இராவணன் தன் ஊருக்கு மீண்டதைக் கூறும் பாட்டு. மார்பு, தோள், நா, மவுலி, வாள், வீரம் யாவற்றையும் களத்தே போட்டதை ஆராய்வோம்.

பகர அடைப்பினுள் உள்ளவை, தொடர்பு தெளிவுறுதற்காகப் பதிப்பாசிரியர் சேர்த்தன.

காப்பிய இமயம்

“வாரணம் பொருத மார்பு”: இராவணன் தனக்குத் எதிரிகளைக் காணாமையால் திசையானைகளோடு பொருது பெற்ற புண்களை “நாடு உளதனையும் ஓடி நண்ணலார்க் காண்கிலாமல், பீடுள குன்றம் போலும் பெருந் திசை எல்லையானைக் கோடுள தனையும் புக்குக் கொடும் புறத்து அழுந்து புண்” (9913) என்பது வீடணன் வாக்கு. “உழந்த வெஞ் சமத்து உயர் திசை யானையின் ஒளிமருப்பு உற்று இற்ற பழந் தழும்பினுக்கு இடை இடையே” (5043) என்பது அனுமன் கண்டது. அப்போரில் திசை யானைகளின் கொம்புகள் அவன் மார்பில் ஏறி முறிந்தன; வெளியேறவில்லை. அவை அனுமன் அவனைக் குத்தும்போது முதுகின் வழியே அவன் புகழ் விழுந்ததுபோல விழுந்தன: “திக்கில் சில மதயானைகள் வய வெம்பணை செருவில், புக்கு இற்றன, போகாதன, புறம் உக்கன, புகழின்” (7192).

“எறிபொருகரியின் மருப்பை உரத்தினில், இற எறி படையின் மறைத்து எழு, சது மணி அகலம்” என்பது கலிங்கத்துப் பரணி வீரர் கூறுவது.

வால்மீகி ஐராவதத்தின் கொம்புகளால் அவன் மார்பில் உண்டான புண் (ஐராவத விஷணாக்ரை: உத்க்ருஷ்ட கிண வக்ஷஸம் III. 32.7 40-50-ஐராவத விஷணாக்ரை: ஆபீடன க்ருத வ்ரணௌ IV 10.16) களைக் குறிப்பிடுவார்.

“தந்தி தந்த தந்துர தசவதன” (யானைக் கொம்பால் மேடுபள்ளமான மார்பை உடைய இராவணன்) என்பது வேதாந்த தேசிகன் வாக்கு.

இது இராவணன் நெஞ்சுறுதியைக் காட்டும் ஒரு மரபு: வீரத்துக்கு உரைகல் மதம் பிடித்த யானையின் மருப்பு. அவற்றைத் தன் மார்பில் உரைத்துத் தன் வீரத்தை மதித்திடுதல்.

‘மத்த தவிகபந்த்ர தபீந உல்லிகிதை: ஸரீனா: அந்யோந்ய
வீரிய நிகக்ஷா: புருக்ஷா: ஊரு பங்கம்

திரு. என்.வி. நாயுடு

“வரையினை எடுத்ததோள்”: இராவணன் கைலையை எடுத்தது பல இடங்களில் வருகிறது. “எண்வகை மூர்த்தியைத் துளக்கி, வெண் பொருப்பை எடுத்த (7226) தோள்” எனக் கம்பரே கூறுவார்: வால்மீகி அதற்கும் மேலாக “இமயம், மந்தரம், மேரு, மூன்று உலகங்கள்-இவற்றை அமரரோடு எடுக்க வல்லவன்” (ஹிமவான் மந்தரோ மேரு: த்ரைலோக்யம் வா ஸஹஅமரை: சக்யம் புஜாப்யாம் உதர்த்தம் (VI 59-III) என்பார்.

இராவணனுடைய இசை வன்மையைக் கம்பர் “நால்பெரும் பண்ணும் நயப்புறப் பாடினான்” என்பார். நால்பெரும் பண் என்பன பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி. (தன்) தலை தடிந்து, தலையைக் குடமாகக் கொண்டு, கைகளில் ஒற்றைத் தண்டாகக் கொண்டு, நரம்பைத் தந்தியாகப் பாடியதை உத்தர காண்டத்தில் காணலாம்.

‘புரம் பிழைப்பு அருந் தீப்புக் பொங்கியோன். நரம்பு இழைத்தன் பாடலின் நல்கிய வரம்’ என்றதும் கம்பர் வாக்கே. (5907) ‘ஆடல் பாடலில் தேர்ந்தவன்’ (நருத்ய வாதித்ர குசலா V-10-32) என்பார் வால்மீகி.

‘பொதியிலின் கண்ணிருந்து இராவணனைக் கந்தருவத்தால் பிணித்ததைத் தொல்காப்பியப் பாமிர உரையில் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவார். இந்நிகழ்ச்சி கைலையில் நிகழ்ந்ததாகவும் கதை உண்டு. இராவணன் வீணை வாசித்தபோது இளகிய மலை, வாசிப்பு நின்றதும் இறுக, நாரதன் தன் வீணையை எடுக்க இயலான் ஆனான்.

‘நா’ வை இழந்தது: இராமனுக்கு மறுமாற்றம் கூற இயலாது. நிறம் கரிந்திட, நிலம் கிளைத்திட, இறங்கு கண்ணினன், எல் அழி முகத்தினனாய் நின்றதால் ஆம். (7265)

“மவுலி பத்து”: போருக்கு முன்பே சுக்கிரீவன் எகிறிச் சென்று மகுடத்தை உதைத்து உருட்டினான். முதற்போரில் இராமன் கணை பொன்னின் மாமணி மகுடத்தைப் புணரியில் வீழ்த்தியது: மேருவின் கொடுமுடி இடிந்து மறித்தும் வீழ்ந்ததும் ஒத்தது (7260).

காப்பிய இமயம்

“சங்கரன் கொடுத்த வாள்”: இராவணன் தன் படைக்கலங்களுள் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதி இருந்தது. சீதையிடம் அவளுக்கு வேண்டியன யாவும் தருவென் எனக் கூறும்போது சிறப்பாக “புத்தேன் வலம்கிளர் வாரும் வேண்டில் வழங்குவென்” என்பான். அவ்வாளையும் ‘இவ் வேலையினே, இவன் இன் உயிர் உண்பென் என்னா செவ்வே பிழையா நெடு வான் உறை தீர்த்து எறிந்தான்’. வாளைக் கையில் கொண்டு வெட்டவில்லை-எறிந்தான் (3443) வான் தொலைந்தது. அதற்கு முன்பு அம்பு போலும் கலம் எடுத்து ஆர்த்து எறிந்தது. அவ்வான் வால்மீகி உத்தரகாண்டத்தில் “மஹாதீப்தம் சந்தரஹ்ஸம் இதி ச்ருதம்” (16-44) என்பார்.

“வீரம்”: மேற்சொன்ன அனைத்துமே வீரம்-நெஞ்சுறுதி, ஆண்மை, அஞ்சாமை, நாவன்மை, அரசர்க்கு உரிய முடி, தெய்வ வாட்படை இவை யாவும் ஒன்று சேர்ந்தது வீரம்.

இந்தக் காட்சியை வால்மீகி கூறுமிடத்துக் “கர்வம், களிப்பு அடங்கி, வில்முறிந்து, குதிரையும் சாரதியும் மடிய, முடி இழந்து, இராமன் கணையால் நொந்து இலங்கை புக்கான்” என்பார்.

ஸ ஏவம் உக்தோ ஹத தர்ப ஹர்ஷோ, நிக்ருத்வ சாப:
ஸ ஹதஅஸ்வஸூத: , சாரர்திதோ பக்ந மஹா கிரீடோ,
விவேஷ லங்காம் ஸஹஸா ஸ்ம ராஜா. (VI 53-44)

வெறுங்கை நாற்றி நின்றான். நாற்றிய கையோடு, நகரம் புக்கான்.

‘உயிர் கொடுத்துப் பழி கொண்ட பித்தர்’

கம்பரில் இரு பாத்திரங்கள்: உயிரைக் கொடுத்துப் புகழைக் கொண்டான் சடாயு. சடாயுவைப் பெரிய திரு உடையார் எனக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். சடாயு ‘புகழ் எனின் உயிரும் கொடுக்குவர்’ என்ற புறநானூற்றுக் குலத்தவன். அவனுடைய தியாகத்தை வியந்த மூத்தான் சம்பாதி ‘சடாயு செத்தான் இல்லை; வாழ்ந்தான்; எம்பி வரம்பு இல் சீர்த்தியோடு உய்ந்தான் அல்லது உலந்தது உண்மையோ?’ என்பன். சடாயு ‘தெய்வ மரணத்தை’ இராமன் ‘ஆண்

திரு. என்.வி. நாயுடு

தொழில்' எனப் புகழ்ந்தான். திருவடி, பிராட்டியிடம் கூறும்போது 'தன் உயிர் புகழ்க்கு விற்ற சடாய்' எனப் பெருமையோடு கூறுவான். ஆதை அப்படியே வேதாந்த தேசிகள் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்: 'விக்ரம் யசோ லாப விக்ரீய ஜீவித க்ருத்ர ரா'.

இனி உயிர் கொடுத்துப் பழிகொண்ட ஒரு பித்தனைக் காண்போம். இராவணன் இறந்தபின் விடணன் கூறுவது -

“போர் மகளை, கலை மகளை, புகழ்மகளைத்
தழுவியகை பொறாமை சூர,
சீர் மகளை, திருமகளை, தேவர்க்கும்
தெரிவரிய, தெய்வக் கற்பின்
பேர் மகளைத் தழுவுவான் உயிர் கொடுத்துப்
பழி கொண்ட பித்தர்! பின்னைப்
பார் மகளைத் தழுவினையோ, திசை யானைப்
பணை இறுத்த பணைத்த மார்பா” - 9927

என்பது பாட்டு.

தெய்வக் கற்பின் பேர் மகள் சீதை: சீர்மகள், திருமகள், தேவர்க்கும் தாய், போர் மகள் 'தெம்முனைச் செருங்கை' எனக் கம்பர் போற்றுவார். விஜய இலக்குமி, திருவிளையாடு திண்தோளன்; கலை மகள் நால்பெரும் பண்ணும் நயப்புறப் பாடியவன்; புகழ் மகள் உலகம் ஏழும் நடந்த புகழான்; 'பூமங்கை தங்கி, புலமங்கை மன்னி, புகழ்மங்கை எங்கும் திகழ்' வாழ்ந்தவன். அத்தகையோன் உயிரைக் கொடுத்துப் பழியைப் பெற்றான்.

இனி, இப்பாட்டில் பல பெண்கள் கூறப்பட்டுள்ளனர்: போர்மகள், கலைமகள், புகழ்மகள், சீர்மகள், திருமகள், தேவர்க்குத் தம்மோய், கற்பின் பேர்மகள், பார்மகள். சிலரைத் தன் மார்பால் உயிருள்ளபோது தழுவி இருந்தான். ஒருத்தியை உயிர் அற்ற போது தழுவிக்கிடந்தான். ஒருத்தியைத் தழுவுவான் உயிர் கொடுத்துப் பழி கொண்டான். சினம் அடங்க, மனம் அடங்க, வினையம் வீய செயல் அடங்க, அற்றல் தேய, மயல் அடங்கிற்று. (9902)

காப்பிய இமயம்

பல தார மணம் அக்கால வழக்கம். தசரதன் 'தையல் கடலில்' கிடந்தவன். இராவணனும் பல பெண்களைத் தன் மனையில் வைத்திருந்தான். 'அப்பெண் எலாம் நீரே ஆக்கி' எனச் சீதையிடம் கூறுவான். ஒரு பெண்ணின்மேல் வைத்த காதல் எப் பெண்ணையும் அப்பெண்தானே ஆக்கும். இது அனுபவத்தில் கண்டது. தன் காதலியின் பண்புகளுள் ஒன்றேனும் உருவத்தில் ஒவ்வொரு பகுதியேனும், ஏனைய பெண்களிடத்துக் காண்பான் காதலன். இதை மாயாசனகப் படல விமரிசனத்தில் காணவேண்டும்.

முராரி என்ற ஸம்ஸ்கிருத கவி 'அநர்க ராகவம்' என்ற நாடகத்தில் இராவணனுடைய விஜய மகளிரைக் கூறுவான்: ஓரிடத்தில் தங்காது பல இடங்களில் சஞ்சரிப்பது திரு(பூநீ)வின் சிறப்பு; சஞ்சார சஞ்சல குணங்களைத் திருவிவிரந்து அகற்றித் தன் புயங்களாகிய வனத்திலேயே நின்றது, அவற்றிலே வாழச் செய்தான். "சரியோ நாநா ஸ்தான ப்ரமண ரமணீயாம் சபலதாம் அவச்சித்ய ஸ்வஸமின் அபி புஜுவனே பூரயதிய: (30-40) என்பது.

“கொல்லாத மைத்துனன்”

'கொல்லாத மைத்துனனைக் கொன்றாய்' என்று, அது குறித்துக் கொடுமை சூழ்ந்து, பல்லாலே இதழ் அதுக்கும் கொடும் பாவி நெடும் பாரப் பழி தீர்த்தானே' (9926) என்பது இராவணன் இறந்தபிறகு தன் தங்கை சூர்ப்பணகைக்கு ஏற்பட்ட இழிவு கருதி வீடணன் புலம்புவது.

'கொல்லாத': கொல்ல உரிமை இல்லாத, கொல்லக் கூடாத மைத்துனன், வித்யத் ஜிஹ்வன். மின்னல் போலும் நா உடையவன். காலகேயர் என்னும் அரக்கர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன். இராவணன் திக் விஜயத்தில் அவனை எதிர அவனைக் கொன்றான் என்பது உத்தரகாண்டத்தில் பெறப்படும் (2318). திக் விஜயம் முடித்துக்கொண்டு இலங்கைக்குத் திரும்பியபின் சூர்ப்பணகை அவன் அடியில் வீழ்ந்து தன் வைதவ்யத்தை முறையிட, இராவணன் கூறுவான்: "போரில் உறவினர் என்ற முறை இல்லை; போரில் மதம் பிடிக்கிறது; வெல்ல வேண்டும் என்ற நினைவு தவிர வேறு நினைவு இராது". தானம், மானம், அருள் முதலியவற்றால் சந்துஷ்டப்படுத்தித்

திரு. என்.வி. நாயுடு

தண்டகாரண்யத்துக்குக் காவலாக அவனைக் கரதூடணரோடு பதினாலாயிரம் அரக்கரையும் இராவணன் அனுப்பினான் (24:26). அவர்கள் தண்டகத்தில் வாழ்ந்தனர் - ஆனால், சூர்ப்பணகையின் வெஞ்சினம் மாறிற்றில்லை. அப்பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள வாய்ப்புத் தேடினாள். இராமன்-சீதை கிடைத்ததும் அவ்வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திச் சீதைமேல் இராவணற்குக் காமவெறி ஏற்றினாள்.

அவ்வாறு 'சூர்ப்பணகை பழி தீர்த்துக்கொண்டாள்' என்று இராவணன் இறந்த பிறகு வீடணன் நினைவுசூர்வான். அவன் உயிர்வாழ்ந்தவரை இதனைக் கூறவில்லை!

வால்மீகத்தில் இராவணனைப் பழி தீர்க்கும் கொடும்பாவி வேறு: அவனுடைய இந்திரியங்களே.

மண்டோதரி வாக்கில் வரும், 'நீ மூவுலகங்களையும் வென்றது எதனால்? முதலில் புலன்களை நீ வென்றாய்; அப்புலன்களை வென்றதால் போர்மகள், கலைமகள், புகழ்மகள் யாவரையும் வெல்லுதல் எளிதாயிற்று. தோல்வியுற்ற புலன்கள் தம் அற்றம் தீர்ப்பான் உன்னை வெல்லும் செவ்வி நோக்கி இருந்தன. சீதை எனும் செல்வியால் அச்செவ்வி கிடைத்தது. அவனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தம் பழைய வைரத்தை அப்புலன்கள் தீர்த்துக்கொண்டன. சீதை கருவியாக அப்புலன்கள் உன்னை வென்றன; நீ அழிந்தாய் என்பது: "இந்தியாணி புராஜித்யா ஜிதம் த்ரிபுவனம் த்வயா. ஸ்மரத்தி: இவ தத் வைரம் இந்திரியை: எவ நிர்ஜித: யுத்த காண்டம் 111:15.

வால்மீகத்தில் வீடணன் புலம்பல் வீரச்சுவை உடையது; இராவணனுடைய பெருமையை நினைவூட்டுவது. கம்பரில் உள்ள கூலிப் புலம்பல் போன்றது அன்று அது.

'செஞ்சொல்'

'செம்மை' என்ற சொல்லுக்கு நேர்மை, தெளிவு, பெருமை, திரிபு இன்மை எனப் பல பொருள்கள் உண்டு. செம்மையான சொல் 'செஞ்சொல்': 'செஞ்சொல்' என்ற தொடருக்கு ஆன்றோர் பலர் உரை இட்டருளி உள்ளனர்.

காப்பிய இமயம்

“சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையாலும் தேவபிரானையே, தந்தை தாய் என்று அடைந்த... சடகோபன்” என்பது திருவாய்மொழி 6.5.11. “நினைவும் சொல்லும் செயலும் ஒருப்பட்டிருக்கை-செஞ்சொல்” என்பார் உரையாளர். “செஞ்சொல் கவிகாள்” என்பது திருவாய்மொழி 10.7.1. கவிக்குச் செவ்வையாவது, ஏற்புடைக் கடவுள் அன்றி, வேறு ஒரு பிரயோஜனத்தை விரும்பாமல் இருத்தல்; பிரயோஜனத்தை விரும்புதல் கவிக்குக் குடிமாம்’ (ஒழுங்கு இன்மையாம்) என்பது உரை.

இனி, ‘சொல்லின் தொகை அறிந்த தூய்மையவர்’ என்ற குறளுக்கு (711) உரைகண்ட பரிமேலழகர் ‘சொல் மூவகைப்படும்: செஞ்சொல், இலக்கணைச் சொல், குறிப்புச் சொல். அவற்றுள் செஞ்சொல், வெளிப்படைச் சொல்’ என்பர். ‘செஞ்சொல்’: ‘புகழ்’ என்ற பொருளில் நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணி 991-ல் கொள்வர்.

கம்பர் காவியத்தில் ‘செஞ்சொல்’ ஆடல் பல இடங்களில் உண்டு. அவற்றைப் பார்ப்போம்.

காவியத்தின் தொடக்கத்திலேயே, அயோத்தி மா நகரம்

“செவ்விய, மதுரம் சேர்ந்தநல் பொருளின் சீரிய, கூரிய,

தீஞ்சொல்
வவ்விய, கவிஞர் அனைவரும், வடநூல் முனிவரும் புகழ்ந்தது”
(93)

என்பார். கவிஞரையும், வடநூல் முனிவரையும் பிரித்துள்ளார். அயோத்தியைப் பாடிய கவிஞருக்குச் செம்மை, மதுரம், பொருளின் சீர்மை, கூர்மை, இனிமையைக் கவர்தல் என்ற ஐந்து பண்புகளை ஏற்றியுள்ளார். வடநூல் முனிவருக்கு அடைமொழி இன்றியே பெருமையைச் சுட்டுவதும் கம்பனுடைய வழக்கம்: ‘அல்லை ஆண்டு அமைந்த மேனி அழகன்’ என்ற அடைமொழிகளை இராமனுக்கு ஏற்றி, அடுத்துவரும் ‘அவன்’ என்ற ஒரு சொல்லாலே பிராட்டியைச் சுட்டுப் பெயரால் கூறியுள்ளதால் காவிய நாயகி தாழ்ந்தவள் என்ற பொருள் கூறல் ஆகாதன்றோ!.

திரு. என்.வி. நாயுடு

இவ் ஐந்து பண்புகளும் உள்ள கவிஞர் தமிழ்க் கவிஞர். அக்காலத்தில் இந்தியாவில் வழங்கிய மொழிகளைத் திராவிட மொழி, ஆரிய மொழி என இரு பான்மையாகப் பிரித்திருந்தனர். திராவிட நாட்டுக்கும் ஆரிய நாடுகளுக்கும் இடையில் இருந்த காடு மலைகளில் வளம் பட்ட மொழிகள் அக்காலத்து இருந்தில.

காவிய இறுதியில் 'செஞ்சொல்'லைக் கையாண்ட இடத்தையும் பார்ப்போம்.

இந்திரசித்தன் விட்ட நாகபாசத்தால் கட்டுண்டனர் இலக்குவனும் வானரரும். மின் பால் இயன்றது ஒரு குன்றம் வானின் மிளிர்கின்றது என்ன, சுடரோனின் மும்மைச் சுடர, சிறையால் வேதங்கள் பாட, முடிமேல் நிமிர்ந்து முகிழ் ஏறு கையன், படிமேல் எழுந்து வருவான், விரைந்து பணிவான், உன்னி அழிவான் கருடன். நாகம் மெலிந்தது. அம் மெலிவைக் கூறுவார் கவிச்சக்கரவர்த்தி.

“சடையன் தன் வெண்ணெய் அணுகும் தேசம் கலந்த கவிவாணர், செஞ்சொல் அறிவாளர், என்று இம்முதலோர் பாசம் கலந்த பசி போல் அகன்ற பதகன் துரந்த உரகம்” என்பார். (8264)

வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையனிடம் பல நாடுகளிலிருந்து கவிவாணர் வருவார்கள். அந்தக் காலத்திலேயே வடமொழி அந்தந்த நாட்டு மொழிகளுடன் கலந்து பைசாசம், வைதர்ப்பி, மாகதி போன்ற ப்ராக்ருத மொழிகளுக்குத் தாயாகி இருந்தது. அம் மொழிகள் பிற்காலத்தில் செம்மையற்று வங்காளி, மராதி, ஹிந்தி, காச்மீர் மொழிகளாக உருவெடுத்தன. இவ்வாறு பல தேசம் கலந்த கவிவாணர் சடையன்தன் வெண்ணெய் அணுகினர். சீர் இளமைத் திறத்துடன் விளங்கிய 'செஞ்சொல்' தமிழ்ச் சொல் அறிஞரும் அணுகினர். அவனை அணுகிய அனைவருடைய பசி வேட்கையும் எவ்வாறு உடனே அகலுமோ அவ்வாறு அகன்றது நாகபாசம்: தாமரை நாளத்தினும் எளிதாக அகன்றது நாகபாசம்.

நாகபாசப்படலத்தின் பல பாடகளின் தொடர்களைத் தொடுத்து அமைவது இவ்வாக்கியம். திரு. N.V.N. அவர்களுக்குக் கம்ப ராமாயணப் பாடல்கள் தண்ணீர் பட்ட பாடு. - பதிப்பாசிரியர்

காப்பிய இமயம்

‘மறைவாணர்’ என ஒரு பாட பேதம் உண்டு: அது ‘தேசம் கலந்த மறை’ இருக்கு முதலிய வேதங்கள்; அவற்றை அறிந்தவர் வடமொழிப் புலவர் என்ற கருத்தையே வலியுறுத்தும்.

‘செஞ்சொல்’ என்ற தொடரால் கவிச்சக்கரவர்த்தி ‘தமிழ்ச்சொல்’லைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மற்றொரு கட்டம்:

காவிய நாயகியின் தோற்றுவாய்

தமிழ்ச்சொற் கலை தேர்ந்த அகத்திய முனிவன் உண்ட சுடர்மணிக் கடல் போல அகன்றது மிதிலைத் தெரு: பொன் அணிகள் கிடந்த தெரு. அதில் முனிவனும் இராம இலக்குவரும் பல காட்சிகளைக் கண்டு செல்கின்றனர். கன்னி மாடம். சதகோடி (நூறு கோடி) மின் சேவிக்க, மின் அரசு என்னும்படி பெண்கனி நின்றான். அவன் உடல் ஒளி ‘பொன்னின் சோதி’; அதினின்று எழும் வெறி ‘போதின் நாற்றம்’; குரல் இனிமை ‘தேனின் தீஞ்சுவை’. கண்டு, கேட்டு உயிர்த்து, அறியும் முப்புலன்களுக்கும் விருந்து. அதுமட்டும் அமையாது. உட்புலத்துக்கும் விருந்து வேண்டுமன்றோ! புலன் நுகர்வு அன்றி அறிவால் நுகரும் அழகு (Intellectual Beauty) ‘செஞ்சொல் கவி இன்பம்’ சிந்தை நிறையப் புகுந்தது. “மாயக் கவியாய் வந்து என்னுள் கலந்து நிறைந்தனனே” என்று அழ்வார் அனுபவித்த இன்பம். கவி என்பதற்கு, க்ராந்த தர்சனம், ஸர்வரும்’ (கண்டதும் கவர்வது, யாவும் அறிந்தது) என்பது சங்கரர் கொண்ட பொருள். கீதா பாஷ்யம் (8.9).

‘செஞ் சொல் கவி இன்பம்’: புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டு நெஞ்சாலே மட்டும் அறியத்தக்க தமிழ் அகப் பொருள் பாட்டின் சுவை.

பாரதி குயில் பெண்ணை, “கவிதைக்கனி பிழிந்த சாற்றினிலே, பண், கூத்து, எனும் இவற்றின் சாரமெல்லாம் ஏற்றி, அதனோட இன் அமுதைத்தான் கலந்து காதல் வெயிலிலே காய வைத்த கட்டியினால் மாதவளின் மேனிதனை வகுத்திட்டான் பிரமன்” என அனுபவிப்பார்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

'சான்றோர் கவி' எனக் கோதாவரி கிடந்தது; (பஞ்சவடி 1) பம்பை வாவி 'கற்பம் அனைய அக் கவிஞர் நாட்டிய சொல், பொருள் ஆம் எனத் தோன்றல் சான்று (பம்பை 5), சீதையின் நடை அழகு 'பா வரும் கிழமைத் தொன்மைப் பருணிதர் தொடுத்த, பத்தி நா அரும் கிளவிச் செல்வி நடை வரும் நடையன்' (நாடவிட்ட 64) இது தமிழ்க் கவி இன்பம்.

சூரிய சந்திர வம்சங்கள்

சீதை 'திங்கள் குலக்கொடி' (எதிர்கோள் 52); இராமன் இரவிதன் குலத்து.. வேந்தன் (ஆற்று 12) தசரதன் வாக்கில் 'வானவனரும் குலம்' அவனது (எழுச்சி 7). வானவன், இரவிஞாயிறு. வேனில்வேள் திங்கள். ஆனால் வால்மீகத்தில் வரும் குறிப்பு வேறு.

சூரியனிடமிருந்தும் சந்திரனிடமிருந்தும் அரசர்கள் தோன்றவில்லை; பிரமனிடமிருந்து தோன்றினர். பாலீகாண்டம் 70-ஆம் சருக்கத்தில் வஸிஷ்டன் ஐநக சபையில் இக்ஷ்வாகு குலமுறையைக் கூறுகிறான். பிரமனுடைய மகன் மரீசி. அவன் மகன் கஸ்யபன்; அவன் மகன் விவஸ்வான்; அவன் மகன் மனு - வைவஸ்வத மனு என்று அழைக்கப்படுபவன்.

மனுவின் மகன் இக்ஷ்வாகு பிரமனுக்கு ஐந்தாம் தலைமுறையினன். (கலிங்கத்துப்பரணியின் இராசபாரம்பரியமும் இதுவே) ரகுவம்சத்தில் காளிதாசன் கூறும் திலீபன் 22, ரகு 25, அஜன் 37, தரதன் 38 தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்.

வஸிஷ்டன் கூறி முடிந்ததும், 71-ஆம் சருக்கத்தில் ஐநகன் தன் தலைமுறையை நிமி என்ற அரசனில் தொடங்கி 21 அரசர்கள் பெயர்களையும் தான் 22-ஆம் தலைமுறையன் என்பதையும் தெரிவிக்கிறான்.

நிமி சூர்யவம்சத்து இக்ஷ்வாகு குமரன்; மிதிலாதிபதி ஆனான் - எனப் பாகவதம் கூறுவதாக அபிதான சிந்தாமணியில் காண்கிறோம்.

காப்பிய இமயம்

வம்சத்தைக் குறிக்காமல் அவன் மிகப் பழைய அரசன், மிதிலை அரசன் - என மகாபாரதம் சஹும் (ஆதி பர்பம் 1-234).

இராவணன் பிரமனுக்கு மூன்றாம் தலைமுறையினன் எனக் கம்பர் சஹுவதால் அவன் இராமனுக்குப் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்பு பிறந்து முக்கோடி வாணாளில் பெரும் பகுதியைக் கழித்தவன் ஆவான்.

சூரிய-சந்திர வம்சங்கள் தமிழ்நாட்டுப் பண்டைய இலக்கியங்களில் காணப்பட வில்லை. நாயன்மார், ஆழ்வார், சிந்தாமணி போன்ற இலக்கியங்களிலும் இல்லை.

சோழ அரசர் இத்தகைய வம்சாவளியைப் புனைந்து கொண்டனர்; அம்மரபை ஒட்டிக் கம்பர் தம் காவிய நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் ஏற்புடையதாகக் கையாண்டிருக்கலாம்.

இத்தகைய வம்சமுறை பிற்கால ராஜபுத்ர மன்னர் காலத்திலும் பெரிதும் வளர்ந்ததைக் கர்னல் டாட் தம் ராஜஸ்தானிக் கதைகளில் சுட்டியுள்ளார்.

‘அறுபதினாயிரம்’

கம்பனுக்கு அறுபதினாயிரத்தின்மீது அளவு கடந்த மோகம்!

தசரதன் ஆண்டது அறுபதினாயிரம் ஆண்டு (3,1326)

தசரதன் அமைச்சர் அறுபதினாயிரர் (1323)

அறுபதினாயிரர் அரசன் தேவியர் (1779)

சனகன் வில்லை இழுத்து வந்தவர் அறுபதினாயிரர் (668)

பரதனுடன் சென்ற சேனை மூன்று பத்து ஆயிரத்து இரட்டி
அக்குரோணிகள் (2307)

சிலப்பதிகாரத்தில் உண்டு.

திரு. என்.வி. நாயுடு

மிதிலைக்குச் செல்லும் பெண்கள் 'முப்பத்திற்று இரட்டி
கொண்ட ஆயிரம் தெரிவையர் (800) (வால்மீகி 8).

இது ஒரு கற்பனை எண் என்பது வெளிப்படை.

அக் கற்பனைக்கும் ஆதாரம் வேண்டுமே. சங்கப்பாட்டிலோ,
சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் போன்ற முந்தைய காவியங்களிலோ
காண்கிலோம்.

பெருங்கதையில் காண்கிறோம். (219, 431, 484, 492-4)

'மும்மடங்கு பொலிந்தன'

இறந்து கிடக்கும் இராவணன் முகப் பொலிவைக் கம்பர்
பாடுகிறார். கவிக்கூற்று.

"வெம் மடங்கல் வெகுண்டனைய சினம் அடங்க,
மனம் அடங்க, வினையம் வீய,
தெவ் மடங்கு பொரு தடக்கைச் செயல் அடங்க,
மயல் அடங்க, ஆற்றல் தேய,
தம் அடங்கு முனிவரையும் தலை அடங்கா
நிலை அடங்கச் சாய்த்த நாளின்
மும் மடங்கு பொலிந்தன அம் முறை துறந்தான்
உயிர் துறந்த முகங்கள் அம்மா!" (9902)

வியப்புக்குறி காவிய ஆசிரியனுடையது. ஆசிரியனே நேரில்
கண்டதுபோல் வியக்கிறான்.

'அடங்க', 'வீய', 'தேய' என்ற வினை யெச்சங்கள் 'பொலிந்தன'
என்ற வினைமுற்றோடு முடிகின்றன. 'முகங்கள்' எழுவாய், சினம்,
மனம், செயல், மயல் - நான்கும் அடங்க, வினையம் வீய
(அம் சாரியை) ஆற்றல் தேய முகங்கள் மும்மடங்கு பொலிந்தன.

சமணரிடையே இத்தகைய கருத்து உண்டுபோலும்' ஜீவசம்
போதனை என்ற நூல் அப்படி ஒரு கருத்தைத் தெரிவிக்கிறது
- பதிப்பாசிரியர்.

காப்பிய இமயம்

அடக்கத்தால் ஒரு மடங்கு, வீய்வதால் இரு மடங்கு, தேய்வதால் மும் மடங்கு பொலிவு உயர்ந்தது. ஒருவனுடைய பொலிவு அவன் ஈட்டிய செல்வத்தால், பிறருடைய புகழ்ச்சியால் பெருகாது. 'தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா' என்பது பழைய புறநானூறு. இதை 18-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆங்கிலக் கவிஞர் ஸாமுவேல் ஜான்ஸன்.

'How small of all that human hearts endure,
That part which laws or kings can cause or cure'.

தன் செயலாலே ஒருவன் பொலிகிறான்; அதுவும் ஈட்டுவதால் அன்று, துறப்பதால்; இழப்பதால். வாழ்வதால் அன்று, வீழ்வதால்; மிடுக்கால் அன்று, தேய்வால்

இதுவே வள்ளுவனின் 'உளதாகும் சாக்காடு'. இறந்தும் வாழும் வாழ்வை வித்தகனே, அறிவுடையோனே பெற வல்லவன், அறிய வல்லவன்.

இதனையே சீதை வாக்கில்

'தெவ் மடங்கிய சேண் நிலம் கேகயர்
தம் மடந்தை 'உன் தம்பியது ஆம்' எனா
மும்மடங்கு பொலிந்த முகத்தினன்' (5087)

என்ற இடத்தில் கண்டோம்.

'முன்பு அலர்ந்த செந்தாமரையினை ஒத்திருந்த திருமுகச் செவ்வி' - இது கைகேயி கண்டது. 'கானம் நண்ணி ஏழ் இரண்டு ஆண்டில் வர்' என்ற வாசகம் கேட்ட அப்பொழுது (செந்தாமரையினை) வென்றது' என்றார் கவி (1602). முன்பு ஒத்திருந்தது, இப்போது வென்றது.

இராமனுடைய பொலிவு உயர்ந்ததும் துறவாலே.

திரு. என்.வி. நாயுடு

இராவணனுடைய சினம் பல இடங்களில் கூறப்படுகிறது. சீதை 'மானிடர் வலியர்' என்ற மாற்றத்தால் சீற்றம் வைத்தான்' (3376) (சூர்ப்பணகை வழிந்த சோரியளாக அரியணை இருந்த அரக்கன் அடி இணை பணிந்த பொழுது, இராவணன் இடித்தது போன்ற குரலில் 'யாவர் செயல்' எனக் கேட்டான். 'செய்தவர்கள் மானிடர்' என்று அவன் கூற, அவனுக்கு நகையே வந்தது. கரன், அக்க குமாரன், கும்பகருணன், அதிகாயன், இந்திரசித்து யாவரும் ஒவ்வொருவராக மடிந்தபோதும் அழுதான்; மானத்தால் புழுங்கி நைந்தான்; வாள் உருவி, சொல்ல வந்த தூதரை வீசினன். இராமனையும் வீடணனையும் கண்டபோதே சினம் எழுந்தது (9641, 9556). அனுமனிடமும், சுக்கிரீவனிடமும் இகழ்ச்சியும், ஒருவகை இரக்கமும் கூட, இருந்தது எனலாம் (5887, 7155) அந்தச் சினம் அடங்கியது.

சூர்ப்பணகை சொல்லக் கேட்ட மங்கையை (சீதையை) மறந்திலாதான் பிற யாவற்றையும் மறந்தபோதே (3140) திரிந்த மனம், அவன் செத்த பின்பே அடங்கியது.

இராவணன் சாவதைப்பற்றிக் கவலை உறவில்லை. சீதையின் 'நினைப்பு விட்டு ஆவி நீக்க அஞ்சினான் (7641). அவன் இறந்தால், அவன் நினைப்பும். தன் மனத்தைவிட்டு அகன்றுவிடுமே என்பது அவனுடைய அச்சம். தூதுசென்று திரும்பிய அங்கதன், இதை அறிந்து 'மூர்க்கன் முடித்தலை அற்ற போதன்றி, ஆசை அறான் (7016) என்றான். அத்தகைய மனம் அடங்கியது.

சீதையை இராவணன் 'இதயமாம் சிறையில் வைத்தான்' (3151). இராமன் அவன் 'கரந்த காதல் உள் இருக்கும் எனக் கருதி உடல் புகுந்து தடவி' (9940) அச்சிறையில் இருந்தவனை மீட்டான். அதனால் மயல் அடங்கியது.

பிறர் அடக்க வேண்டியது இராது தம்மைத் தாமே அடக்கி வாழும் முனிவரை என்பது 'ஆத்ம வாந்' என்பது போல. பிறரை வெல்லத் தொடங்கு முன் ஒருவந் தன் புலன்களையும் மனத்தையும்

காப்பிய இமயம்

உடலையும் கட்டுப்படுத்தி ஆளக் கற்க வேண்டும். “தலை அடங்கா நிலை” மேன்மை. முனிவருடைய மேன்மையைத் தன் புலன் அடக்கத்தால் கீழ்ப்படுத்தினான். இராவணன் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக மண்டோதரி சஹுவது:

இந்திரியாணி புரஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா
ஸ்மரத்பி: இவதத் வைரம் இந்திரியை: ஏவ நிர்ஜி:

VI. III. 15-16

நீ புலன்களை முன்பு வென்று, மூன்று உலகங்களையும் பின் வென்றாய். புலன்கள் தம் தோல்வியை எண்ணிக் கறுவி நெடுங்காலம் நினைவில் பொதிந்துவைத்து இருந்து, இன்று உன்னை வென்று பழி தீர்த்துக் கொண்டன.

தம் அடங்கு முனிவரைப் பற்றி மில்டன்:

Yet, he who reigns within himself, and rules
Passions, desires and fears, is more a King;
Which every wise and virtuous man attains;
And who attains not, ill aspire to rule
Cities of men, or headstrong multitudes
Subjects himself to anarchy within,
And lawless passions.

Paradise Lost II 466-72

தன் புலன்களையும், ஆசைகளையும், உணர்ச்சிகளையும், அச்சங்களையும் அடக்கி ஆள இயலாதவன் பிற மக்களை ஆளத் தகுதி அற்றவன்: அவன் உறவு, பணம், படைகள், சுற்றம் போன்ற வேறு வலிமைகளைக் கொண்டு பிறரை ஆள முயலும்போது அராஜகம் உண்டாகும், அமைதி அழியும், நாடு நலியும், மக்கள் துயர்உறுவர்.

மக்கள் அனுமதி பெறாது, அவர்கள்மேல் வரிச் சூமையை ஏற்றி, படைவலிமட்டும் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த முதல் சார்லஸ் என்ற ஆங்கில மன்னன்மேல் போர் தொடுத்தது, அவனை வென்று, மக்கள் அவையின் முன்னர்க் குற்றம் சாட்டி, அவன் குற்றவாளி என

திரு. என்.வி. நாயுடு

நிரூபித்து, அவனைச் சிரச்சேதம் செய்து மக்கள் ஆட்சியை நிறுவினான் க்ராம்வெல். க்ராம்வெல்லுக்கு நண்பனாகவும் துணைவனாகவும் மில்டன் நின்றான். இவரைச் சார்ந்தோர் எளிமையையும், தூய்மையையும், வாய்மையையும் தம் கொள்கைகளாகப் பூண்டவர். க்ராம்வெல் இறந்த பின் ஆட்சிக்கு வந்தவர் இவ் உயர் நிலையினின்று இழிந்தனர்; மக்கள் நம்பிக்கையை இழந்தனர்; தம்மைத் தாம் காவாதார் எவ்வாறு பிறரைக் காப்பார்? அவர் அழிந்தனர். இரண்டாம் சார்லஸ், அரசன் ஆனான்.

இவை அனைத்தையும் புறக்கண் இழந்த மில்டன் அகக் கண்ணால் கண்டு வெதும்பி எழுதினான்:

"Not at rest or ease of mind.

They sale them down to weep, not only tears
Rained at their eyes, but high winds worse within
Began to rise. high passions, anger, hate,
Mistrust, suspicion, discord and shork sure
Their inward state of mind, calm region once
And oncefull peace, now tossed and turbulent;
For understanding ruled not, and the will
Heard not her love, both in subjection now
To sensual appetite was from beneath
Usurping over sovereign reason claimed superior sway".

Paradise Lost 1120-1131

புலன்கள் அறிவை அவிக்க, மனம் நிலைகுலைவதை எவ்வாறு விளக்குகிறார்! முறையான, தருக்க ரீதியில் மனம் இயங்காது, புலன்கள் ஈர்த்த வழிகளில் மனம் இயங்க, மக்கள் புலன்களுக்கு அடிமைகள் ஆயினர்; தம் உயர்வை இழந்தனர். மேம்பட்ட அறிவினில் நேரிய செயல் முறை வீற்றிருந்த இடத்தை இன்ப நுகர்வு கைப்பற்றிக்கொண்டது.

காப்பிய இமயம்

புலன் அடக்கத்தில் முனிவரையும் வென்று, அவர்களுடைய தலைமையைச் சாய்த்த நாள், இராவணனுடைய பொலிவு முழுமை அடைந்த நாள். அம்முழுமை நிலைக்க வில்லை; புலன் அடக்கம் குன்றியமையால், முறை துறந்தமையால் குறைந்தது. ஆனால், இன்று உண்டான அடக்கம், வீய்வு, தேய்வுகளால், அவனுடைய முகப்பொலிவு, அம்முழுமை பெற்ற நாளில் இருந்த பொலிவினும் மும்மடங்கு திகழ்ந்தது.

இந்த இடத்தில் கவிக் கூற்றாக வால்மீகி இராவணனைப் பற்றி ஏதும் கூறவில்லை. இதை ஒத்த அவர் கருத்து வெளிவருவது வாலி வதையில். இராம பாணத்தால் அடிபட்டுக் கிடக்கின்றான் வாலி; எனினும்,

புமௌ நிபநிதஸ்ய அபி தஸ்ய தேஹம் மஹாத்மநா: |
ந ஸ்ரீ ஜஹாதி ந ப்ராணா ந தேஜோ ந பராக்ரம: || IV. 17.4

ஸ தஸ்ய மாலயா வீரோ ஹேமயா ஹரியூதப: |
ஸந்த்யா அநுகத பர்யந்த: பயோதர இவ அபவத் || 6
தஸ்ய மாலாச தேஹ:ச மர்மகாதீ சய: ஸர: |
த்ரிதாஇவ ரசிதா லக்ஷ்மீ; பதிதஸ்ய அபி ஸோபதே || 7

பூமியில் விழுந்து கிடந்தும் அந்த மகாத்மாவின் உடலில் திரு நீங்க வில்லை: உயிர் பிரிய வில்லை: ஒளி மங்கவில்லை: வெற்றிக் களை கட்டி இருந்தது. அவன் அணிந்திருந்த பொன் மாலையால், அவ் வானர அரசன் மாலைக் காலத்தே பொன்மயமான சூரிய கிரணங்கள் சூழ்ந்த கருமேகத்தைப் போலக் காட்சி அளித்தான். அவன் அணிந்திருந்த மாலை, உடல் ஒளி, உடலைத் துளைத்த ராம பாணம் மூன்றாலும் அவன் அழகு பெற்ற பொலிவு வீழ்ச்சியிலும் கூடச் சிறந்து விளங்கியது.

தாரையின் வாக்கில்;
ராஜ்ய ஸ்ரீ: ந ஜஹாதி த்வாம் கதாஸீம்அபி மாநத்|
ஸீர்யஸ்ய ஆவர்த்தமாநஸ்ய ஸைலராஜம் இவ ப்ரபா|| 23.29

திரு. என்.வி. நாயுடு

பெரியோய், இறந்தாலும் உன்னைவிட்டு ராஜலக்ஷ்மீ விலகாள்-எப்படி
மேருவைச் சுற்றி வரும் கதிரவன் ஒளி அம் மலையை விட்டு
நீங்காதோ அதுபோல.

ஆனால், வானர ஸேநாபதி நீலனால் கொல்லப்பட்ட ராக்ஷஸ
ஸேநாபதி ப்ரஹஸ்தன் மரணத்தைக் கூறும் கவி:

ஸ கதாஸூ கதழ்நீகோ கத ஸ்த்த்தோ கத இந்த்ரிய:|
பபாத ஸஹஸா பூமௌ சிந்நமூல இவ த்ரும: || IV 58-55

அவன் உயிர் இழந்து, திரு இழந்து, வலி இழந்து, புலன்
இழந்து, வேர் அறுந்த மீரம் போலப் பூமியில் வீழ்ந்தான்.

வால்மீகத்தில், திருவோடு ஒளியோடு, வீழ்ந்தவன் வாலி
ஒருவனே.

‘காவல் இல் ஆணை’

நாட்டின் சிறப்பைக் கூறும் வள்ளுவர் “நாடு என்ப நாடா
வளத்தன; நாடு அல்ல நாட வளம் தரு நாடு” என்கிறார். மக்கள்
வருந்தித் தேடுவதால் வரக்கூடிய செல்வம் உடையது நாடு ஆகாது;
வருந்தாமல் அவர்பால் தானே அடையும் செல்வத்தை உடையது
நாடு.

மக்கள் அறம் வளர்க்கலாம், இன்பம் தூய்க்கலாம்; அறமும்
இன்பமும் பொருளால் வருவனவே. எனினும், அப்பொருள்
தேடுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, முயல்வது தவறு.
ஒருவருடைய வினைக்கு - தொழிலுக்கு ஏற்ப, பொருள் தானாகவே
அவரை வந்து அடையும் வகையான சமூக அமைப்பு வேண்டும். அவ்
அமைப்பில், யாவரும் தம் உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம் பெறுவர்.
இழப்பு-பறிப்புக்கள் இரா. எவரேனும் தம் உழைப்புக்கு விஞ்சிய
ஊதியம் பெற விழைந்தால் அல்லது உழைப்பு இன்றி நல்வாழ்வு
பெற முயன்றால், அது மற்றொருவனுடைய உழைப்பின் பயனைப்
பறிப்பதுதானே. அச்செயலால் இழுபறி தொடங்குகிறது. நிலை
தடுமாறுகிறது; அமைதி கெடுகிறது; நாடு பாழாகிறது.

காப்பிய இமயம்

'மன்னவன் காவல் இல் ஆணை செய் கடவுள்' (13117) அரசன் தெய்வம் போன்றவன். தெய்வம் எவருக்கும் ஒழுக்கத்தை அறிவுறுத்துவது இல்லை; ஒழுக்கத்தை மீற விடாது தடுப்பதும் இல்லை. மக்களே தம் அறிவுடைமையால், தம் ஒழுக்கத்தைப் பேணுகின்றனர். உள்ளப் பண்பாட்டால் எழுந்த கடமை உணர்ச்சிக்கு அரசனுடைய ஆணை மற்றும் புறக்கட்டுப்பாடு தேவை அற்றவை. அதுவே 'காவல் இல் ஆணை'.

காளிதாசன் இக்கருத்தைச் சிறந்த உவமையால் விளக்குகிறான்.

உதய சூரியனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் தீமை விலகுகிறது. சூரியன் ஒளி தருகிறான்; இருள் அகலுகிறது. அவ்வாறே, அரசனை மக்கள் கண்டதும் தீமை விலகிற்று, அறியாமை அகன்றது. அவரவர் கடமையை அறிந்து மக்கள் எப்பொழுதும் சுதந்திரமாக இயங்கினர்.

சூரிதம் தர்பீநே ந: தத்த்வ அர்த்தேன நுதந் தம!

ப்ரஜா ஸ்வதந்த்யா: சக்ரே ஸஸ்வத் ஸூர்யஇர் உதித:!!

ரகுவம்ஸம் 17-74

மக்கள் வாழ்க்கையை அரசன் கட்டுப்படுத்தவில்லை. நெறியில் செலுத்தவில்லை. மக்களுடைய அக இருளை அகற்றினான்; தன் ஒளியை, ஒழுக்கத்தை அவர்களுக்குக் காட்டினான்; வாழ்ந்து காட்டினான். அவ் அளவே அரசன் கடமை. மக்களுடைய சுதந்திரம் வரைமீறுவதற்கும் மீறாமைக்கும் அரசனே காரணம்.

இன்று, நாம் வாழும் சமூகம் இரு 'வர்க்கங்'களைக் கொண்டது. 'முதல்' (Capital) சிலருடைய உரிமம்; 'உழைப்பு' (Labour) பலருடைய உடைமை. இரண்டும் சேர்ந்து இயங்குவதால், சமூகத்துக்கு அவசியமான பொருள்களும் பணிகளும் கிடைக்கின்றன.

இந்த 'வர்க்க-வேற்றுமை' உடைய சமூகத்தில், 'முதல்' ஆளும் சிலர், ஒரு வர்க்கம், தம் உரிமைகளைக் காக்க ஒரு சமூக அமைப்பை ஏற்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். 'உழைப்பு'த் தரும் மற்றொரு

திரு. என்.வி. நாயுடு

வர்க்கத்தைத் தம் நன்மைக்காகப் பணிவிக்கும் சட்டங்கள், பிரசார சாதனங்கள், காவல் மற்றும் போர்ப் படைகள், கல்விக் கூடங்கள், கோவில்கள், மதங்கள், அறச்சாலைகள் யாவும் இவ் அமைப்பின் அரசாங்க உறுப்புக்கள்.

‘அரசாங்கம்’ என்பது ஒரு வருக்கம் மற்றொரு வருக்கத்தை அடக்கி, தன் ஆணைக்கு உட்படுத்தும் சாதனம்; இம்முறையைக் காக்கும் ஆணை.

இவ் இரு வர்க்கங்கள் இன்றி, ஒரே வர்க்கமான சமூகம் சோஷலிஸ சமூகம். அது உலகில் மூன்றில் ஒரு பகுதியில் செயல்படுகிறது. அதன் முதிர்ந்த நிலையில், அனைத்து மக்களும் தத்தம் கடமைகளை அறிந்து செயல் புரிவதால் பண்ட உற்பத்தி மிகமிக வளரும். அனைவரும் ‘உழைப்புக்குத் தகுந்த ஊதியம்’ பெறுவதால் இழுபறிகள் இரா என்பது ஓரளவே உண்மை. அந்த நிலையும் மாறி, ‘தேவைக்குத் தகுந்த பொருள்களை அனைவரும் பெறும்’ வாய்ப்பு உண்டானால், மக்களுடைய ஆற்றல் மேலும் உயரும்.

இயக்குநர் தலைவர் இருப்பார். ஆனால், சமூக இயக்கம் சிலருக்காக அன்று, அனைவருக்குமாகவே. இதில் மூடி வைக்க வேண்டுவது இராது: முற்றிலும் திறந்த சமூகம் (open society). கடமை உணர்ச்சியே முற்போக்கை உந்தும்.

இந்தச் சமூகத்துக்குச் சட்டங்கள் தேவை இரா. பாதுகாப்புத் தேவை இராது. தொழிலைப் பாகுபடுத்த, சமூகத் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் ‘ஆணை’ உண்டு: ஆனால், மனிதனை மனிதனிடமிருந்து காக்க, ஒருவரோ அன்றி, ஒரு குழுவோ, தம் ஆணையைப் பிறர்மேல் செலுத்தி, அதனால் பயன் பெற, அரசாங்கம் ‘காவல்’ புரியாது. இன்று காணும் அரசாங்க உறுப்புக்கள் நாளடைவில் அழிந்து தேயும்.

அதுதான் ‘காவல் இல் ஆணை’

காப்பிய இமயம்

‘வீணைக் கொடி’

வால்மீகத்தில் இராமனோடு பொருள் இராவணனின் தேர்க் கொடி மனிதத் தலை. ‘த்வஜம் மநுஷ்ய ஸீர்ஷம்’ (VI 100.14).

பிற இடங்களில் தேரில் கொடிகள் குறிப்பிடப்படவில்லை.

கம்பன் தொடர்ச்சியாகப் பல் இடங்களில் அதை வீணைக் கொடி என்பார்.

‘நீண்ட வீணைக் கொடி பற்றி ஒடித்து’ - 3423

‘ஏழ் இசைக் கருவி வீற்றிருந்தது’ - 7117

‘எழுது வீணை கொடு ஏந்து பதாகை’ - 9721

‘கொடியின்மேல் உறை வீணை’ - 9737

இம் மாறுதலுக்குக் காரணம், கம்பர் காலத்தில் இலங்கையை ஆண்ட அரசர் கொடி வீணையாக இருந்தது. (குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழ் 64).

கும்பகருணன் கொடி, ‘வய வெஞ்சீயம்’ (7381)

இந்திரசித்தன் கொடி, ‘பேய்’ (8022)

இராமனுக்காக மாதலி கொணர்ந்த இந்திரன் தேர்மேல் இருந்தது ‘உருமின்ஏறு’ மின்னல்கொடி. (9777)

அரசுக்குப் பத்து அங்கங்கள் உரியன என்பதும், அவற்றுள் கொடி ஒன்று என்பதும், கம்பர் காலத் தமிழ் வழக்குக்கள். வால்மீகியில் அவ்வாறு காணோம்.

இராமனை விஷ்ணுவாகவே கருதிய கம்பர்

‘அடையறு கொடிமிசை அணுகினன்... கலுழன்’ (9790)

கருடனைக் கொடியில் பண்டு இருந்ததையும் ‘ஐயன் ஐம்படைதாமும் அடித் தொழில் செய்ய வந்து அயல் நின்றன்’ (இராவணன் வதைப்படலம் 30). எனவும் ‘அரி அன்ன வெண் சங்கு

திரு. என்.வி. நாயுடு

தானும் முழங்கிற்று' (9732) எனவும் 'ஐயனும், வெய்ய தன் சக்கரத்தின் தகைவு ஆயது ஓர்... பகழி செலுத்தினான் (3312) எனவும் இராவணனைக் கொல்ல விட்ட 'ஆயன் படை சக்கரப் படையொடும் தழீஇச் சென்று புக்கது' (9898) எனவும் கூறுவார்.

இராமன் மானுடன் ஆகிலும், இராமன் வாழ்க்கையால் 'வேறுள குழுவை எல்லாம் மானுடம் வென்ற' தேனும் அவனுக்குக் கடவுள் தன்மையைப் படைத்தார். வால்மீக ராமன் முற்றிலும் மனிதனே. பெருமாள் எங்குப் போர் புரிந்தாலும் 'அவனுடைய ஐம்படைகள் தாமாகவே உடன் சென்று போர் புரியும். 'கைந்நின்ற சக்கரத்தன் கருதும் இடம் பொருது' (திருவாய்மொழி) என்ற அழ்வார் வாக்கை, ஒட்டி எழுந்த கம்பர் கருத்து இது.

அரசரும் அந்தணரும்

கம்பர் காலத்தில் அரசருக்கும் அந்தணருக்கும் இருந்த சமூகத் தொடர்பைக் காண்போம்.

தொல்காப்பிய மரபியலில் காணப்படும் சாதிகள் நான்கு: அந்தணர் (71), அரசர் (72), வணிகர் (வைசிகர்) (79), வேளாளர் (82) என்பன. நூல், கரகம், முக்கோல், மணை என்ற நான்கும் அந்தணர்க்கு உரிய (71) படை, கொடி, குடை, முரசு, புரவி, களிறு, தேர், தார், முடி என்ற ஒன்பதும், பிறவும், (செங்கோல் போன்றன) அரசர்க்கு உரிய (73), 'செங்கோல்' சிறப்பாகக் கூறப்பட்டமையால், அதை அரசர்க்கு அடைமொழியாகக் கொள்ளாது, அரசின் பத்தாவது அங்கமாகவும் கொள்வார். உரை ஆசிரியர். 'அரியணை, அரண்' 'அரம், கழல்' என்பனவற்றைப் 'பிறவும்' என்பதில் அடக்குவர். இப்பதோ, பதினொன்றோ, பன்னிரண்டோ உறுப்புக்களோடு, அந்தணர்க்கு உரிய உறுப்புக்களும் அரசர்க்கு ஒன்றி வரும் (73). அந்தணர் அரசு ஏற்க உயிர் (75). அரசரும் அந்தணரும் (இறைமை) தலைமைச் செயலைப் பெறலாம் (77) என்பன தொல்காப்பியம் கூறுவன. ஆக, அவ்வரர் பிறப்புக் காரணமாகச் சில உரிமைகளும் அரசன் தருதலால் வேறு சில உரிமைகளும் வரையறுக்கப்பட்டன.

தொல்காப்பியத்தில் நூல் வருணம் குறித்த நூற்பாக்கள் இடைச் செருகலாக நுழைக்கப்பட்டவை எனபது நாவலர் பாரதியார், பேரா. வெள்ளைவாரணர் போன்ற ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும். -பதிப்பாசிரியர்

காப்பிய இமயம்

அரசர்க்கு உரியனவற்றுள் தலைக்கு அணியும் கண்ணியும் மார்பில் அணியும் தாரும் வணிகர்க்கும் உரிய (தொ 81).

வேளாளர்க்கு உழுது உண்ணல் அன்றி வேறு உரிமை இல்லை (82). வேந்தன் வேளாளரைத் தன் தொழிலில் ஈடுபடுத்தினால் அத் தொழிலுக்கு ஏற்ற படையும், கண்ணியும் - அரசனிடமிருந்து அவர் பெறலாம். நிலையின் இழியாத பிறருக்கும் அரசன் வில், வேல், கழல், கண்ணி, தார், ஆழம், தேர், வாள் இவற்றை உரிமை ஆக்கலாம் (84,85).

கம்பர் அந்தணரைக் குறிப்பிடும் இடங்களில் இம்மரபைத் தழுவுவார் எனினும், அவரை எள்ளிக் கூறும் இடங்களும் உள.

'குடையர், குண்டிகை தூக்கினர், குந்திய நடையர், நாசி புதைத்த கை நாற்றலர், -
கட கழிற்றறையும் காரிகை யாரையும்
அடைய அஞ்சிய அந்தணர் முந்தினார்' (773)

குந்திய நடையில் தத்திப் போயினர். அரைக்குக் கீழ் கைபடியாதவாறு கைகளை நாசிக்கு அருகில் புதைத்தனர். இயல்பாக யானைகளைக் கண்டு அஞ்சி, மகளிர் பயிலவேண்டிய பயர்ப்பை அந்தணர் பயின்றனர்.

குண்டிகை, குடை, தண்டு கலைக்கோட்டு முனிக்கு உரியன (251)

'குடையினன், நிமிர் கோலன், குண்டிகையின், மூரிச் சடையினன், உரிமானின் சருமன், நல் மர நாரின் உடையினன், மயிர் நாலும் உருவினன், நெறிபேணும் நடையினன், மறை நாலும் நடம் நவில் தரு நாவான்'

'செந்தழல் புரி செல்வன்; திசைமுகமுனி செவ்வே தந்தன உயிர் எல்லாம் தன் உயிர் என நல்கும் அந்தணன், 'உலகு ஏழும் அமை, எனின், அமரேசன் உந்தியின் உதவாமே, உதவிடு தொழில் வல்லான்'

(2019-2020)

திரு. என்.வி. நாயுடு

என்பது பரத்துவாசனைக் குறிக்கும் சொல் ஓவியம். அனைத்து உயிரும் உயிர் எனக் கருதுவானொடு, 'முனி தந்த உயிர் எல்லாம் தன் உணவு எனக் கருது தன்மையினன்' (365) எனத் தாடகையைக் குறிப்பிட்டது ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

அந்தண வடிவில் வந்த இராவணன்
'முளை வரித் தண்டு ஒரு மூன்றும்'. 'பூப் பொதி
'அவிழ்ந்தன நடையன்'
'வளைந்த ஆக்கையன்' 'நாம நூல் மாப்பினன்'
(3340, 3342).

பிற முனிவர்க்கு கோல், தண்டு என ஒற்றையில் கூறியது இங்கு 'முக்கோல்' ஆயிற்று. சங்கமரபும் முக்கோலே (கலி 9, 126). இன்று, அத்வைத ஸந்யாஸிகள் ஒரு கோலும் விசிட்டாத்வைத ஸந்யாஸிகள் முக்கோலும் பூணுவர்.

கங்கையைக் கடந்தபோது யாவரும் நாவாயில் செல்ல, 'நாவாய் எறித் தீண்டலர்; விசும்பு ஓடமாகத் தேவரின் முனிவர் போனார்' (2364) கங்கையைக் கடக்கும்போது மகளிரும் மைந்தரும் நிகழ்த்திய களி ஆட்டத்தைக் காணும் போது, முனிவர் காரிகையரை அஞ்சி விசும்பில் சென்றதில் வியப்பு இல்லை.

முந்நூல் யாவருக்கும் பொது. இராமன் (1219, 534), இராவணன் (5150).

அந்தணருடைய வரையீறிய ஆசையைக் கண்டு, தான் ஒரு காலத்தில் சிரித்ததை எண்ணிச் சீதை அசோக வனத்தில் அழுவாள்:

'அருத்தி வேதியர்க்கு ஆன்குலம் ஈந்து, அவன்
கருத்தின் ஆசைக் கரை இன்மை கண்டு, இறை
சிரித்த செய்கை நினைந்து அழும் செய்கையான்' (5094).

அரசர்க்கு உரிய அங்கங்களுள் அறு, நாடு, ஊர், மலை என்ற நான்கைத் தொல்காப்பியம் கூறவில்லை; திருவாசகம் கூறுகிறது; கம்பர் கூறுகிறார். வால்மீகத்தில் தசாங்க மரபு இல்லை. 'கருட

காப்பிய இமயம்

இலச்சினை' என்ற கருத்துத் தமிழுக்குப் புதிது. இதைக் கம்பர் ஒரே இடத்தில் கூறுவார். தசரதன் இராமனுக்கு முடிசூடும் வைபவத்துக்கு "வருக என்று, உவணம் வீற்றிருந்த... இலச்சினை போக்கி"னான் (1386). ஓலை போக்கிய பிற இடங்களில் - 'சனகன் ஓலையும் தூதும் போக்கினான்' (731) 'மண்முடு தோட்டின் முடங்கல்' (2107) - இலச்சினை கூறப்படவில்லை. இலச்சினை பண்டைய வழக்கம் என்பதைப் புறநானூறு 36, 39 பாடல்களில் காணப்படும் உழுவை, "வில் என்பனவற்றிலும் மாதவியின் 'மண்பொறியாலும் (சிலப்பதிகாரம் 10-46) வாசவதத்தையின் இலச்சினையாலும் (பெருங்கதை 4-10-92) காண்கிறோம்.

ஆனால், கருடமுத்திரையை வேறு எவரும் கூறவில்லை; சேர, சோழ, பாண்டியர் தம்வில், புலி, கயல் இலச்சினை ஆகலாம்! கருட முத்திரை யாண்டும் இல்லை.

கருடன் கொடியாகவும், ஊர்தி ஆகவும் பொதுவாகக் கூறப்பட்டிருப்பினும் (பரிபாடல் 3,4) கருடனைத் தொழும் மரபையோ, குறி ஆகக் கொள்ளும் மரபையோ, தமிழ் இலக்கியம் காட்டவில்லை.

இராமன் அறநெறியில் வதிட்டனைப் பெரிதும் போற்றியதாகத் தெரியவில்லை, இராமன் வனம் செல்வது உறுதியான பின்பும் 'ஐய, நீ கல் தடம் காணுதி என்னின் மல்தடம் தானையான் வாழ்கிலன்' என்ற இறுதி வாதத்தை வதிட்டன் இராமன் முன்பு வைக்கிறான். 'பொறுக்க' என இராமன் 'அன்னவன் பணி தலை ஏந்தி ஆற்றுதல் என்னது கடன்; அவன் இடரை நீக்குதல் நின்னது கடன்' எனத் தன் கடனையும் அவன் வரையறுக்க, 'முனிவன் ஒன்றும் இயம்ப நேர்ந்திலன், நின்றனன். (1766, 1767).

தசரதன் இறந்தபின் வேத முனிவன் வதிட்டன் மன்னன் உடலைத் தயிலக் கடலின்தலை உய்த்து, பரதனுக்கு ஓலை அனுப்பி, சேனாபதிப் பொறுப்பில் இருந்த சுமந்திரனைச் 'செயற்பாற்கு உரிய செய்க' என்றான். (1916) பொறுப்பை வதிட்டன் ஏற்கவில்லை.

திரு. என்.வி. நாயடு

பரதன் திரும்பி, சத்துருக்களைக் கொண்டு ஈமக் கடன் செய்வித்த பின்பும், 'தேர்வலான், புலமை உள்ளத்தான், கொற்றவர்க்கு உறுபொருள் குறித்த கொள்கையான், (சுமந்திரன்) முனிவனை நோக்கினான். 'சுமந்திரன் நுவலல் உற்றதை உணர்ந்த மாதவன் 'அந்தம் இல் பேர் அரசு அளித்தி' எனப் பரதனுக்குக் கூறினான். கொள்கை சுமந்திரனுடையது; கூற்றும்பட்டும் வதிட்டனுடையது. (2246, 2247).

சித்திரசுடத்தில், வதிட்டன் இராமனை 'ஐய, நீ நன்று போந்து அளி, உனக்கு உரிய நாடு' என, இராமன் முனிவனைத் தொழுது, அவன் உரையை மறுத்தான். அப்போது, இராமன் உபயோகிக்கும் விளிச் சொற்கள் கூர்ந்து நோக்கத் தக்கன. 'அறிய சிந்தனை அறிஞ்' என்பதும் 'தேன்தரு மலர்உளான் சிறுவ' என்பதும் (2499, 2500). இராமன் வதிட்டனை விளித்த சொற்கள். அறிஞன் ஆயினும் வதிட்டன் தகாத கூறியதால் 'சிறுவன்' ஆகிறான். இந்த முனிவன்தான் முன்பு தேவர்கள் மூவரொடு நால்வனாக, தசரதனால் வைத்து எண்ணப்பட்டவன் (1817).

வதிட்டன் அரசு விவகாரங்களில் தலையிட்டபோது, அவனை மட்டம் தட்ட வேண்டியுள்ளது. கவிக்கூற்றாக அவனை 'மூன்று நூல் கிடந்த முனிவன்': (2511) என்பார் கம்பர். மூன்று நூலைச் சுமந்து அயோத்திக்குத் திரும்பினான். அரசுக்கு ஏற்றவன் அல்லன் அந்தணன்.

அந்தணர் அரசுக்கு ஏற்றவர் என்ற தொல்காப்பியர் கருத்துக் கம்பர் காலத்தில் இல்லை.

அந்தணன் அரசனை வணங்குதல் தகாது என்ற கருத்துக் கம்பன் காலத்தில் இருந்தது. அனுமன் மாணவப் படிவமொடு இராம இலக்குவர்க்கு முன்பு தோன்றி, இலக்குவன் வாயிலாக அவர் சரிதம் அறிந்து, நெடிது உவந்து அடியில் தாழ்ந்தபோது, 'தகாத செய்தது என்னை, நீ? தருமம் அன்றால், கேள்விநூல் மறை வலாள!' என இராமன் தடுத்தான் (3780). அம் மாணவன் குரங்கே எனக் கேட்டு ஐயம் தவிர்த்தான்.

இலங்கையிலும் இராக்கதப் பூசுரர் 'கேள்விக்கு அமைவன செய்தார். (8602) ஆனால். வீழ்ந்த வீரரின் ஈமக் கடன்களிலோ மந்திர அவையிலோ அவர் பங்கு கொள்ளவில்லை.

காப்பிய இமயம்

சுக்கிரீவ, விபீஷண பட்டாபிஷேகங்களிலும், வாலி, இந்திரஜித், இராவண ஈமச் சடங்குகளிலும் அந்தணருடைய பங்கு கூறப்பட இல்லை.

இருவருக்கும் மௌலி சூட்டியது இளையோன். தேவர் மலர் தூவினர்; மறையோர், முனிவர் ஆசி வழங்கினர்.

வால்மீகத்தில், தசரதனுக்கு எட்டுப் புரோகிதர்: வஸிஷ்ட, வாமதேவ, (இவர் இருவரும் மந்திரிகளாகவும் இருந்தனர்) ஸீயஜ்ஞ, ஜாபாலி, காச்யப, கௌதம, மார்கண்டேய, காத்யாயந (17-4). இவர்கள் காவ்யத்தில் நெடுகிலும் கூறப்படுகின்றனர். சில இடங்களில் ஒரு பெயர் மாறி உள்ளது.

தசரதன் இறந்தபின் புரோகிதர் ஒன்று திரண்டு, அராஜகத்தால் நேரிடக் கூடிய தீமைகளை ஒரு சருக்கம் (II 67) முழுவதும் கூறி, வஸிஷ்டனை 'இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவனையோ, அன்றித் தக்க வேடொருவனையோ அரசனாக நீரே அபிஷேகம் செய்யும்' என வேண்டுகின்றனர். ('குமாரம் இக்ஷ்வாகு ஸூதம் ததா2 அந்யம் த்வம் ரவ ராஜா நம் அபி4ஷேசய II 67-38).

வஸிஷ்டன் விரைவாகச் செல்லக்கூடிய தூதரைச் 'சோக பாவம் வெளிப்படுத்தாது பரதனுக்கு என் ஆணையை அறிவி' (த்யக்த சோகை : இதமம் வாச்ய: சாஸநாத் பரதோ மம 68-8) என வழிச்சோறும், சிறந்த பட்டும் அணிகளும் தந்து அனுப்புகிறார். வஸிஷ்டனுடைய ஆணையாள் தூதர் சென்றனர் (68-11). தூதரும் அவ்வாறே 'புரோகிதரும் மந்திரிகளும் உன் நலம் உசாவினர்; விரைவில் அயோத்திக்கு வரச் சொன்னார்கள்' என்றே பரதனிடம் செய்தி சொன்னார்கள் (70-3).

பரத்வாஜன் பரதனுக்கும் உடன் சென்ற அனைவருக்கும் விருந்து படைத்தது வால்மீகத்தில் அழகான இடம். அவ் விருந்தில் புரோகிதர், மந்திரிகள், சேனைத்தலைவர், காவலாளர் என்ற முறையில் அமர்ந்தனர் (91-40).

இராமனுடைய பர்ணசாலையிலும், இராமன் புரோகிதருடைய பாதங்களைப் பற்றிப் பூமியில் அமர்ந்தான்: பிறகு, மந்திரிகள், நகரப் பிரதானிகள், சேனைகள், பிறர் முறையே அமர்ந்தனர் (104-28,29).

திரு. என்.வி. நாயுடு

இலங்கையில் ஆறு அங்கங்களோடு வேதங்களை அறிந்தவரும். யாகம் செய்பவரும் வேத பாடம் சொல்பவரும் இருந்தனர். அனுமன் வேத ஒலி கேட்டான் (V 18-2).

பரதனை அரசு ஏற்கப் பணித்ததும் வஸிஷ்டனே (82-7). சுமந்திரனுக்கு இவற்றில் எந்தப் பங்கும் இல்லை. இராமனும் வியக்கும் வண்ணம் அந்தணனுடைய கரமீறும் ஆசை வால்மீகத்தில் விரிவாகக் கூறப்படும் (II 32-29-40).

இராம பட்டாபிஷேகத்துக்கு உரிய முறையை வால்மீகி கூறுவது: இராமனைச் சீதையுடன் ரத்நமய பீடத்தில் வஸிஷ்டனும் பிற ஏழு புரோகிதரும் அமர்த்தினர் (VI 128-59); நீராட்டினர் (60,61). பின்னர் 'ருத்விக்கு' (வேள்வி செய்வோர்)கள், கன்னியர், மந்திரிகள், சேனைத்தலைவர், நகர்த் தலைவர் 'அவனை நீராட்டினர். (62). பிறகு, வஸிஷ்டன் மௌலியை இராமன் தலையில் புனைந்தான் (67). மௌலி சிறப்பாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. இது வால்மீக முறை.

வால்மீகி காலத்தில் நான்கு வருணங்கள் கொண்ட சமூகத்தில் ப்ராஹ்மணருடைய உயர்வு உச்சத்தில் இருந்தது. தொல்காப்பியத்தில் அந்தணர் முதலில் கூறப்படினும் சமூகத்தில் அரசரும் அந்தணரும் ஒப்ப இருந்தனர். கம்பருடைய அந்தணரும் முனிவரும் பிறரால் வணங்கப் பெற்றவர் எனினும் அரசப் பணிகளில் அவருடைய பங்கு சிறிதே.

24

தியாக ராஜ கீர்த்தனைகளில்...

இசை உலகில் இராமன் புகழை வளர்த்தவருள் சிறப்பு இடம் பெற்றவர் தியாகராஜர். அவர் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவர் ஆயினும், அவர் இயற்றிய பாட்டுகள், நாடகங்கள், பிரபந்தங்கள் யாவும் தெலுங்கு மொழியிலே. அவற்றில் எடுத்தாளப்படும் இராம காதை பெரும்பாலும் வால்மீகி இராமாயணத்தையும், ஆத்யாத்ம இராமாயணத்தையும் நாட்டில் வழங்கும் பழங்கதைகளையும் தழுவியது, எனினும், கம்பன் சிறப்பாகக் கையாண்ட குறிப்புகள் சில உள்.

திரு. என்.வி. நாயடு

வடித்த குனி வரி சிலைக் கை மைந்தனும், தம்பியும் அருந்தவன் அருகு இருந்தனர். இருந்த குலக்குமரர் தமை இரு கண்ணும் முகத்து அழகு பருக நோக்கி, முடிச் சனகர் பெருமான் 'யார் இவர்கள்' என்ன, அவர்களுடைய குலமுறையை முனிவன் கிளத்துவான். சதானந்தன் நல்நலத்துப் பெண் அரசி தோற்றத்தையும் இமய வில் வாங்கிய ஈசன் ஓங்கிய கார்முகத்தின் வரலாற்றையும் கூறுவான். இவற்றை, விசுவாமித்திரனோடு இராமனும் கேட்டான். அருந்தவன் புனைந்த சடைமுடி துளக்கிப் போர் ஏற்றின் முகம் பார்தான்; அவ் வள்ளலும் அம்மாதவத்தோன் நினைந்த எலாம் நினைந்து நெடுஞ்சிலையை நோக்கினான்.

முனிவன் சைகை செய்தான்: இராமன் சிலையை நோக்கினான், எழுந்தான், நடந்தான், எடுத்தான்.

வால்மீகத்தில், இராமன் வில்லை எடுக்க விசுவாமித்-
திரனுடைய அனுமதியை வேண்டினான் என்று உளது. முடிதுளக்கி, முகம்பார்த்துச் சைகை செய்ய, வள்ளல் முனிவன் மனக்கருத்தை உணர்ந்ததாக இல்லை.

இக்காட்சியை நேரில் கண்டதுபோல அனுபவிக்கிறார் தியாகராஜர். அவர் கண்ணைக் கவர்ந்தது இராமன் எழும்போது அவன் சுருள் குஞ்சி நெற்றியில் தாழ்ந்து அலைந்த அழகு. ராகம் மத்யமாவதி; மென்மை, நெளிவு உள்ளது. 'இராமனுடைய பொங்கினானோ' (அலக வல்ல லாடக கனி ஆராண் முனி எடு பொங்கினோ) என்பது பல்லவி. எப்பொழுது இந்தப் பொங்கல்? 'முனிவனுடைய கண் சைகை அறிந்து சிவ தனுவை முறிக்க எழும் சமயத்தில்' (முனி கனு ஸைக தெலிஸி சிவ தனுவுனு விரசெடி ஸமயமுன) என்பது சரணத்தில்.

முடி துளக்கிய முனிவன் கருத்தை உணர்ந்து இராமன் எழுந்த நிலையைப் படம் பிடிக்கின்றனர் கம்பரும் தியாகராஜரும்.

திட்டியின் விடம் அன்ன கற்பின் செல்வி, அவள் கண்ணாலே நோக்க இராவணன் அழியக் கூடும். எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவும்

காப்பிய இமயம்

சொல்லினால் சுடும் வன்மை வாய்ந்தவன். எனினும், 'அது தூயவன் வில்லின் ஆற்றற்கு மாசு' என்று இதுகாறும் அவ்வாறு செய்யவில்லை என அனுமனிடம் கூறுவான். சீதையின் பொறை இராமனுடைய வீரத்தைக் காத்தது. 'தன் வீரம் காத்தலை வேண்டு' எனச் சிறிய திருவடியிடம் கூறி அனுப்புவான்.

இதை எண்ணி, தியாகராஜர் 'எங்கள் ஜானகி கையைப் பிடிக்கவே நீ மஹாராஜன் ஆகிவிட்டாய்' (மா ஜானகி செட்ட பட்டக மஹாராஜா மைதிலி) எனப் பெருமைப்படுவார். இப்பாட்டின் அனுபல்லவியில் அரசர்க்கு அரசன், இராவணனைக் கொன்றவன் என்று விளங்கும் புகழை ஜானகியால் அன்றோ பெற்றாய்' (ராஜ ராஜவர... ராவணாரி அனி ராஜில்லு கீர்த்தியு மா ஜானகி செட்ட பட்டக) என்று வலியுறுத்துவார் சரணத்தில் 'அசோகவனத்தில் இராவணன் தகாத உரைகளுக்குச் சினந்து தன் கண்ணாலே அவனைக் கொல்ல வல்லன் ஆயினும் அவ்வாறு செய்யாது அப்புகழை உனக்கே தரவில்லையா?' (அசோக தரு மூலனுண்டி வானி மாடலகு கோபகிஞ்சி கண்ட வதியிஞ்சகனேயுண்டி, ஸ்ரீ நாயக, யசஸு நீகே கல்கசேய லேதா?) என விரிவாக நிலை நாட்டுவார்.

சீதையினுடைய அறக்கற்பு இராமன் புகழை நிலை நிறுத்தியது எனக் கம்பரும் தியாகராஜரும் ஒரே சூழ்நிலையை உன்னிப் பரவுவர்.

25

'துளசி'யில் யான் கண்ட சில...

இராமன் ஏன் ஒரே அம்பால்
இராவணன் உரத்தைக் கிழிக்கவில்லை
என்ற சீதைக்குத் திரிசடை கூறுவது.

இராவணன் இதயத்தில் நீ
வாழ்கிறாய். உன் இதயத்தில் இராமன்
வீற்றிருக்கிறான். இராமன்
(விஷ்ணுவின்) வயிற்றில் எல்லா
உலகங்களும் உள்ளன. இராவணன்
இருதயத்தில் பாணம் விடுவதால் அவை
அனைத்தும் நாசம் உறும். அது தகுமா?

காப்பிய இமயம்

அதனால், அவன் தலைகளை அறுத்தால், அவன் புத்தி பேதுறும், உன்னையே எண்ணும் தியாக நிலை தடுமாறும். அப்போது இராமன் அவன் நெஞ்சில் அம்பு செலுத்துவான் 6.99 (சந: செளவாய்).

அயோத்தியில் இராமன் வானரருக்கு நன்றி கூறும் போது, 'உம் உதவியால் நான் இராவணனை வென்றதும் வீடணன் இலங்கை அரசன் ஆனதும்' என, வானரரோ 'கொதுகு கருடனுக்கு என்ன உதவி செய்யக்கூடும்?' என எண்ணி நாணி நின்றனர் 6.118.5.

விலங்கு பறவை ஊர்வன...

நகர மக்கள் பரதனைப் புகழும்போது பாம்பின் கொடுமையையும் அதனால் உண்டாகும் பாவத்தையும் பாம்பின் தலையில் உள்ள மணி பெறுவதில்லை, அந்த மணி விஷத்தை முறிக்கிறது. வறுமையை அகற்றுகிறது 2.184.4.

பரதனுடைய பண்புகள் பல கவிஞராலும் புகழப்படுபவை. தன் புகழ் கேட்ட பரதன் "என் செயல், பேச்சு, உள்னம் யாவுமே இராமனால் பண்படுத்தப்பட்டவையே, உயர்த்தப்பட்டவையே" எனத் தோள்களை உயர்த்தி அறைகிறான். "கிளி பேசுகிறது; குரங்கு, கரடி போன்ற விலங்குகள் ஆடுகின்றன அவற்றைக் கேட்டும் கண்டும் மகிழ்வர். ஆனால், அப்பேச்சும் ஆட்டமும் அவற்றின் திறமையைக் காட்டுவன அல்ல. அவற்றைப் பழக்கிய ஆசானின் திறமையையே காட்டும் அவ்வாறே 2.299.4D.

இராமன் காட்டுக்குப் போவான் என்பதை அறிந்த துயரத்தில் கோசலை கூறுவது:

யானைகள், சிங்கங்கள், அரக்கர் தொடங்கிய பல பயங்கர பிராணிகள் திரியும் இடம். காட்டில் இராமன் தனியே இயங்குவது விஷப் பூண்டுகள் நிறைந்த கானில் 'ஸஞ்ஜீவனீ' மூலிகை ஒளி காலுவதை ஒக்கும். 2.59

இவ்வாறே, இராமன் சீதையைத் தன்னோடு காட்டுக்கு வராமல் தடுக்கக் கூறும் இடத்தில் அமைகிறது.

திரு. என்.வி. நாயுடு

'தேவர் நாட்டுப் பொய்கையில், கமலவனத்தில் வாழும் அன்னம் உவர் நிலத்தில் வாழமுடியுமா?.

சிறந்த மரம் பிஞ்சுகளை உண்டு வாழும் பறவைகளுக்கு முட்டையில் என்ன உணவு கிடைக்கும்?. 61.3.

கைகேயி மாளிகையில் இராமன் கண்ட தசரதன் பெண் சிங்கத்தைக் கண்ட முதிய யானை போலக் காணப்பட்டான். 2.40D இங்கே உவமை-விலங்கு.

பரதன் கேகயத்துக்குச் சென்றிருந்தபோது இராமன் அவனை நினைத்திருந்தது, கரையில் முட்டை இட்டு நீரில் வாழும் ஆமை எங்கிருந்தாலும் தன் முட்டையை எப்போதும் நினைத்திருப்பது போலே. 2.7-4.

இராமனுடன் போர்புரிய எண்ணிய அரரசரிடம் சனகன் கூறுவது: கருடனுக்கு எதிரில் காகம், சிங்கத்துக்கு எதிரில் நரி போலும் இராமன் முன்பு நீவிர் உலுத்தனும் திருடனும் புகழை விரும்புவதும், காழகன் களங்கமற்ற வாழ்க்கையை நாடுவதும், அரியின் திருவடியைப் புறக்கணிப்போன் வீடு பெற விரும்புவதும் போல்வது நீர் சீதையை அடைய முயல்வது. அது வீண். 4.267-1,2.

மயிலின் உருவம் அழகியது; குரல் இனியது. ஆனால், அது உண்பதோ விஷப்பாம்புகளை. அவ்வாறு, மூடர் புற அழகால் கவரப்பட்டு உண்மையான இயல்பை மறக்கின்றனர்.

இயற்கை

சுகன், சாரணன் என்ற ஒற்றர் வாயிலாக இராமன் இராவணனுக்கு விடுத்த திருமுகத்தைக் கண்ட இராவணன் கூற்று:

பூமியில் படுத்துக்கொண்டு கை நீட்டி ஆகாயத்தைப் பிடிக்க முயல்வது ஒக்கும், இந்த எளிய தாபதன் தன் சொல் மேதையால் என்னை வெல்ல எண்ணுவது. 5-57.1.

சித்திரகூடத்தில் பரதனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி வனவாசத்திலிருந்து இராமன் அயோத்திக்கு மீளாது, அங்கேயே

காப்பிய இமயம்

வதியச் செய்யுமாறு தேவர் ஸரஸ்வதியைக் கேட்கின்றனர். அப்போது ஸரஸ்வதி கூற்று: பரதனுடைய உறுதி நான் செய்யக்கூடிய எந்த மாயையும் கடக்க வல்லது; இரவியை மதியின் ஒளி மங்கச் செய்யுமா? இராமனும் ஸீதையும் பரதனுடைய மனத்தில் குடிகொண்டுள்ளனர். அவ்வொளி உள்ளவரை அவர் மனத்தை இருள் கவ்வுமா?”.

இதைக்கேட்ட தேவர் பகல் பறவைகள் இரவில் செயலிழந்து தவிப்பது போல ஆயினார் 2.295. 3,4.

இராமன் கார்காலத்தின் காட்சிகளைப் பல உவமைகளால் இலக்குவனுக்குச் சொல்வது:

கீழோர் நேயம் போல மின்னல் தோன்றியதும் மறைகிறது. மேகம் கீழே பூமிக்கருகில் வந்து மழை பொழிவது, பொது மக்களுடைய அறியாமைக்கு இரங்கி வந்து தம் அறிவை அவருக்கு ஊட்டுவது போல. மழைத் தாரைகளின் வீச்சை மலை பொறுத்துக்கொள்கிறது. கயவர் சொற்களைப் பெரியோர் தாங்கிக்கொள்வது போல. சிற்றாறுகளில் கரைகாணா நீர் நிரம்பி வழிந்து ஓடுகிறது, சிறு செல்வம் ஈட்டியதும் புல்லோர் வரையறை அறியாது ஆரவாரிப்பது போல. தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர் பரந்து பாய்ந்து பூமியை மறைக்கிறது, உலகத்தாரை மாயை மறைப்பதுபோல. பல இடங்கலிருந்து வரும் நீர் ஒன்று கூடி ஏரிகளில் தேங்குகிறது, நற்குணங்கள் நல்லோரிடம் சென்று தேங்குவதுபோல. ஆற்றுநீர் கடலில் சேர்கிறது, பல் உயிர்களும் இறுதியில் பரமாத்மாவை அடைவது போல. 4.4. 1-4. நிலத்தில் பசும்புல் படர்ந்து வழிகளை மறைத்துவிடுகிறது, பொய்ஞானமும் குதர்க்க வாதமும் மெய் அறிவை மறைப்பது போல. 4-14D.

நாற்புறமுபம் பரவும் தவளைகளின் ஒலி, வேதங்களைப் பயிலும் சிறாரிடமிருந்து எழும் 'சந்தஸ்' போன்றுளது. புதுத் தளிர்களும் மொட்டுகளும் மரங்களிலும், கொடிகளிலும் தோன்றுவது பகுத்தறியும் மக்கள் மனத்தில் மலரும் புதுக்கருத்துக்கள் போல.

திரு. என்.வி. நாயுடு

வேனிற்காலப் பூக்கள் இலைகளை உதிர்க்கின்றன, நல்ல அரசாட்சியில் கேடு சூழ்வோர் முயற்சிகள் உதிர்ந்து வீழ்தல் போல. மண்துகள்களால் வேறு எதுவும் காணப்படாதது சினம் மூள அறம் காணப்படாதவாறு. வயல்களில் தானியம் நிறைந்து காணப்படுவது, பிறருக்கு உதவுவோன் செல்வம் போல. கார் இருளில் மின்மினிப் பூச்சிகளின் ஒளி பாசாங்குக்காரர் ஒன்றுகூடித் தம்மை அறிவித்துக்கொள்வது போல. மழை நீரால் வயலில் வரப்புகள் அழிந்துவிடுகின்றன, சுதந்திரம் பெற்ற பெண்கள் நிறை அழிவது போல. உழவர் களை கட்டவர் தளை விட்டெறிவது போலச். சக்ரவாகப் புட்கள், ஆகாயத்தில் காணப்படுவதில்லை, கலியுகத்தில் அறம் காணப்படாதவாறு.

உவர் நிலத்தில் மழை பெய்தும் புல்லின் தலை காண்பதரிது, பக்தர் மனத்தில் காமம் தலை எடுக்காதது போல. நிலம் பல்லுயிர்க்களால் பூண்டுமுதல் ஐயறிவுப் பிராணிகள் வரையவும் விளங்குகிறது, நல்ல ஆட்சியில் மக்கள் சிறப்புடன் வாழ்வது போல. இங்கும் அங்கும் மழைக்கு ஒதுங்குகின்றனர், பாதசாரிகள் - ஞானம் உண்டாகப் புலன்கள் ஒடுங்குமாப் போல. - 4.15.

அவ்வப்போது பெருங்காற்று வீசி மேகங்களைச் சிதறடிக்கிறது: குலத்தில் தீய மகன் ஒருவனால் ஒழுக்கமும் செல்வமும் ஒருங்கே சிதறுண்பது போல.

ஆகாயத்தில் மேகங்கள் கவிழ்ந்து இருள் மூடிவதும், சூரியன் அவ்வப்போது தோன்றி ஒளி தருவதும், கூடா நட்பால் அறிவு மழுங்குவதும் நல்லவருடன் பயில்தலால் அறிவு ஒளிர்வதை ஒக்கும். 4.15D.

குளிர் மிகும்போது ஈக்களும் கொசுக்களும் அழிகின்றன, அந்தணன் சாபத்தால் குடும்பம் அழிவது போல. அழுக்கு இலது, பூமி பொலியுடன் விளங்குகிறது - தருமங்களில் வல்ல அரசவை போல. 4.16.3,4

சுமந்திரன் திரும்பிய போது தசரதன் அமுதம் அற்ற சந்திரன் போலத் தோன்றினான். 2,148.2.

காப்பிய இமயம்

நீர் வற்றவற்றத் தடாகத்தில் உள்ள தாமரைமலர் வாடுவது போன்றான். 154.1.

நந்திக் கிராமத்தில் பரதனுடைய வாழ்க்கையைக் கூறும் கவி உபயோகிக்கும் உவமைகள்:

சரத்ருதுவில் நீர் தெளிந்து சுருங்கி உள்ளது; எனினும், அக்காலத்தில் பயிர்கள் செழித்து வளர்கின்றன; தாமரையும் கொடிகளும் ஒளி பெறுகின்றன: பரதனுடைய நிர்மல மனமாகிய வானில் உள்ள தாரகைகள் அமைதி, புலனடக்கம், செயலடக்கம், உபவாசம் ஆகியவை.

பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பின் இராமன் மீள்வான் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையே அவ்வானின் துருவமீன். இராமனைப் பற்றிய நினைவே வானின் ஆகாய கங்கை (நெடுந் தொலைவில் உள்ள விண்மீன்களின் ஒளித்திரள் - Milk way) இராமனிடத்து அவன் கொண்டுள்ள அன்பே களங்கமற்ற தேய்வற்ற முழுநிலா. அந்நில வெளியில் பரதனுடைய பக்தியும் பூசனையும் பாதுகைகளின்பாலான ஆயின.

பரதன் கூற்று :

இராமனை வனத்துக்கு அனுப்பவும், நான் அரசாளவும், தந்தை ஆணை இடச் செய்த என் தாயின் குழ்ச்சிக்கு, நானும் உடந்தையாக இருந்தேன் என உலகோர் என்னைப் பழிக்கலாம். அப்பழிமொழிகளை ஏற்க நான் பிறந்துளேன். இருக்கட்டும். நீர் உள்ள இடத்தில் சேறும் இருத்தல் இயற்கை. 2,182-2.

இராமன் வனத்துக்குப் போவான் என்பதை அறிந்த நகர மக்கள் 'இரவு இல்லாத பகல் போலவும் மதி இல்லாத இரவு போலவும் உயிர் இல்லாத உடல் போலவும் இராமன் இன்றி இந்நாடு ஒளி இழந்து செயல் அறப்போகும்' 2-50. சா 2.

ஆனால், இராமனுடைய மனநிலை வேறு.

இளம் யானை பிடியுண்டு, அரசு பதவி என்னும் தறியில் கட்டுப்பட இருந்த அச்சமயம், தளைகள் நீங்கிக் காட்டுக்குள் ஓடும் அவ்யானையைப் போல, இராமன் ஆனந்தம் அடைந்தான். 2,51 தோ. (ஒப்பு: கம்பர் - 'அப்பினி' அவிழ்ந்தது ஒத்தான்).

திரு. என்.வி. நாயடு

சொல்லும் பொருளும் போலே; நீரும் நீர் அலைகளும் போலே நீர் அலைகள் வெவ்வேறாகக் காணப்படினும் அவற்றில் நீர் ஒன்றே.
1.18 D

இலக்குவனுடைய துடுக்குத்தனத்துக்காகப் பரசுராமன் இராமனைத் தண்டிக்கக் கோடரியை ஓச்சுகிறான்.

இராமன் புன்னகையுடன் கூறுவது: இலக்குவனுடைய துடுக்குப் பேச்சுக்காக என் மீது சினம் பூன்கிறீர்.

கொடியோர் நேர்மை அற்றவரை அஞ்சி அணுகார்; நேர்மையை எதிர்ப்பர். ராகுவும் வளைந்த சந்திரனைப் பற்றுவதில்லை; பூர்ணசந்திரனையே பற்றும்.

திருமணத்துக்குப் பின், சீதையுடன் இராமன் அயோத்திக்கு எழுந்தருள்வதைக் கவி வர்ணிக்கிறார் :

காளமேகம் ஆகாயத்தில் தோன்றுவதை ஒத்தது, இராமனின் தோற்றம்; தேவர்கள் சொரியும் கற்பகப் பூமாலைகள் வானில் பறக்கும் கொக்குகள்; தோரணங்களில் தொங்கும் ரத்நங்கள் வானவில் (இந்திர தனுஷ்); மாடங்களில் மிடையும் பெண்கள் மீன் இனங்கள்; பேரிகை, முழவு ஒலி, இடி: நடமாடும் இரப்போர், சிறுபறவைகள், தவளைகள், மயில்கள்: அவ்ஊரின் தோற்றம் வறட்சிக்குப்பின் பெருமழையில் நனையும் பயிர் போன்றது. 1.347. 1-3.

தசரதனுக்கு ஜனகன் சீதையுடன் பல சீதனப் பொருட்களைத் தருவது: கடலுக்குத் தர்ப்பணம் (திருப்தி) செய்யச் சிறாங்கை நீரைச் சொரிவது ஒக்கும். வணங்கிய தலையும், குவிந்த கைகளும், பணிவார்ந்த (அன்புநிறைந்த) நெஞ்சுமே அன்றோ தேவர்கள் வேண்டுவது 1.326ச1.

இராமன் சிறியன் ஆகிலும் வில்லை எடுத்தான். உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும். சிறிய உருவினான அகத்தியன் எங்கே? கரைகாணாக் கடல் எங்கே? அவன் கடலைக் குடிக்கவில்லையா? சிறிய இரவி மண்டலம் மூவுலகங்களிலும் இருளை நீக்க வில்லையா?.

காப்பிய இமயம்

மலை உச்சியில் புல்லும் ஆழ்கடலின்மேல் நுரையும் பெரும் புவிமின்மீது மண்துகளும் உள்ளன போன்று, பெரியோர் புல்லரைத் தாங்குவது இயற்கை 167-4.

மனித இயல்பு

இலங்கையிலிருந்து திரும்பிய அனுமனுடைய வருகை மயேந்திர மலையில் உள்ள வானரருக்கு நீர் சுருங்க உலரும் நிலையில் உள்ள தடாகத்து மீன்களை வெள்ளம் வந்து உயிர்ப்பிப்பது போன்றது 5.28-3.

இராவணனுடைய அறியாமையையும் தற்பெருமையையும் அங்கதன் பூழிப்பது: விட்டில் விளக்கில் விழுந்து மாய்வதையும், கழுதை பொதி சுமப்பதையும் பேராற்றலாக எவரும் கருதுவதில்லை; அவற்றைப் போற்றுவதும் இல்லை. 6.29 தோ

அங்கதன் திரும்பிச் சென்ற பின், மண்டோதரி மீண்டும் இராவணனிடம் மன்றாடும்போது சொல்வது: விதி தடியால் அடித்தோ ஆயுதத்தால் தர்க்கியோ மனிதனைக் கொல்வதில்லை. கால அடைவில் அவனுடைய அறம், வலிமை, ஆய்வுத்திறன் ஆகியவற்றைச் சிறுகச்சிறுகப் பறித்துக்கொண்டு விடுகிறது. இறுதியாக, அவன் மரண நிலையை அடையும் போது அவன் புத்தியை மயக்கிவிடுகிறது. 6.37:4

கீதையிலும் புத்தியின் அழிவு, எல்லாம் அழியும் கடைநிலையாகக் கூறப்படுகிறது. 2.63

இராவணன் அவைக்கு அங்கதன் இராம தூதாகச் சென்ற போது ஒரு பலப் பரீஷை நடக்கிறது. அவன் ஊன்றிய காலை எடுக்கப் பல அரக்க வீரர்கள் முனைந்து தளர்ந்தனர்.

கோடி இன்னல்கள் வந்துற்ற போதும், நல்லோர் இதயம் நீதி நெறியினின்று பிறழாதது போன்று அங்கதனுடைய பாதம் பூமியிலிருந்து அசையவில்லை. 6.34 2.

திரு. என்.வி. நாயடு

நல்லோரை அடக்கி ஆள முயலும் கொடிய மன்னன்
ஆணையைப் போல இராவணனுடைய அம்புகள் பயன்றன.
6.92D2

இராமன் அம்புகளால் இராவணன் தலைகளை அறுக்க அறுக்க
அவை மீண்டும் முளைத்தன என்ற கருத்துக்குக் கவி கூறும்
உவமைகள்:

அ) உலக இன்பங்களை நயந்தவாறு துய்ப்பவனுடைய
ஆசைகள் நாள்தொறும் புதியவனாகப் பெருகுவது போல 6.92D

ஆ) புனிதக் கோயில்களில் ஒருவன் இழைக்கும் பாவம் வேறு
இடங்களில் இழைக்கப்படும் பாவங்களிலும் பெரிதாவது
போல. 97D

இ) முதலாளிக்கு இலாபம் பெருகப்பெருக ஆசையும்
பெருகுவது போல 6.102.1

இராமனைக் காட்டில் விட்டு மீளும் சுமந்திரன் மன
நிலைமையைக் கவி பல உவமானங்களால் காட்டுகிறார்.

உலுத்தன் புதைத்துவைத்ததனத்தைப் பறிகொடுத்தது
போலவும் - வீரன் போரில் தோற்று, அய்யுதங்களைக் களத்தில் போட்டு
ஒடியது போலவும் - உயர் குலத்தில் பிறந்து, வேத விற்பன்னன் ஆகி,
ஒழுக்கத்தில் சிறந்த அந்தணன் கள் குடியன் ஆகித் தந்
நிலைமையைக் கண்டு கழிவிரக்கப்படுதல் போலவும் - நற்குலத்தில்
பிறந்த நங்கை நல் ஒழுக்கத்தினள் ஆகியும், பதிவிரதை ஆக
இருந்தும், ஊழ்வினையால் கணவனால் துறக்கப்பட்டவள் ஆதல்
போலவும் இருந்தான். 2.144.4, 144D, 145.1.

பரதன் கைகேயியைக் கடிந்துரைக்கும் சொற்களில் ஒன்று:
நீ மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தியபின், அதன் கிளைகளுக்கு நீர்
வார்க்கிறாய். மீன் பிழைக்க வேண்டித் தொட்டியில் நீரைத் திறந்து
விடுகிறாய் 161.1,2. (இராமன்-மரம், நீர். பரதன்-கிளை, மீன்).

ஒருவனைக் கிரகங்கள் துன்புறுத்துகின்றன. அவன்
வாதரோகத்தால் நலிகிறான். அவனைத் தேள் கொட்டிவிட்டது;

காப்பிய இமயம்

மேலும் மது அவன் மதியை மயக்குகிறது. அத்தகையவனுக்கு மருந்து ஏது? 2.180 D

கைகேயி தன் செயலுக்கு நாணமோ அதைக் கூறுவதில் தயக்கமோ இன்றி, நடந்தவற்றை இராமனிடம் கூறுகிறாள். அவளுடைய சுடுசொற்கள் அம்புகள்; நாக்கு வில்; எய்வதற்குத் தசரதன் இலக்கு.

சொல் அம்புகள் அவனது மருமத்தைத் துளைத்தன. கொடுமை வீர உருவை எடுத்துள்ளது. 2.41.1,2.

சித்திரக்கூடத்தில் இராமனும் இலக்குவனும் சுமித்திரையின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்க, அவள் தன் மடியில் அவர்களை இருத்தினாள்.

சுமித்திரையின் துன்பமும் இன்பமும் கலந்த நிலையைத் தன்னால் சீற இயலாது எனக் கவி கூறுகிறார்.

“உணவின் ருசியை அறிவான் எனினும், மூங்கையான் அதைக் கூற வல்லவன் ஆகலன்”:

மக்கள் இயல்பு

தசரதன் கைகேயியிடம் இராமனுக்கு முடிசூட்டுவது பற்றிச் சொன்னபோது கைகேயி சினத்தையும் மனத்துள் பொதிந்திருந்த பொறாமை உணர்ச்சியையும் அடக்கிவைத்திருந்ததற்கு உவமை:

ஒருவனுடைய திருட்டு வெளிப்பட்டபோது - அத்திருடன் அரசனால் கொல்லப் பட்டபோது - திருடனுடைய மனைவி எவ்வாறு அரசனையோ, நீதிபதிகளையோ குறை கூற முடியாமல் துன்பத்தைத் தன் மனத்துள் பொதிந்துவைத்திருப்பாளோ அவ்வாறு கைகேயி தன் எண்ணங்களைக் கரந்திருந்தாள். 2.27.3

சீதையும் இராமனும் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்டிருந்தனர். வில்லை எடுக்கும்போது சீதையின் பிறமும் கண்கள் இராமனையும் வில்லையும் மாறி மாறி நோக்குகின்றன.

திரு. என்.வி. நாயடு

சந்திர மண்டலம் போன்ற திருமுகத்தில் காமதேவனின் கொடியில் உள்ள மீன்கள் ஆழிக்கொண்டிருந்தன போலும்! 1.251

இராமன் வில்லை நானேற்ற அருளுமாறு சிவனைத் தொழுகிறான். இயற்கையான நாணம் அவன் வாய் ஒலியை வாய்க்குள் அடக்கிவிடுகின்றது. கண்ணில் தோன்றிய நீர்த்துளி ஒன்று கண்கள் ஓரத்தில் நின்றது - உலுத்தன் தன்னிடம் உள்ள தங்கத்தைப் பிறர் காணாதவாறு மறைத்தல் போல. 1.259.1.

இராமன் சீதையை நோக்கி வில்லையும் பார்த்தது, கருடன் ஒரு பாம்பைப் பார்ப்பது போல 1.259.4

இராமன் சீதையின் கவலை தோய்ந்த முகத்தைக் கண்டான். அவளுக்கு ஒவ்வொரு கணமும் ஒரு யுகமாகக் கழிவதை அவன் அறிந்து, வில்லை எடுக்க விரைந்தான். ஏன்: தாக^oவிடாயால் உடலிலிருந்து உயிர் பிரியும் தறுவாயில் எங்கோ அம்ருத தடாகம் இருக்கிறது என அறிவது, என்ன பயன் தரும்? நீர் வற்றிக் காய்ந்தபோன பயிரை மழை காக்க வல்லதோ? தகாத செய்கைக்குப்பின் கழிவிரக்கம் வீண் அன்றோ? 1.761.1,2. சானகி மேலும் தளரா முன் வில்லை நோக்கி நடந்ததான்.

சிவ தனுசைப் பலர் எடுக்க இயலாமைக்கு உவமை: காழுகன், சொல் பத்தினிப் பெண்டிரை அசைக்க முடியாமை.

அவ் அரசரை மக்கள் இகழ்ந்ததற்கு உவமை: பற்றறுத்தல் இல்லாத துறவியை மக்கள் இகழ்வது போலே.

இராவணனைக் குறிப்பிடும் கவி: எவ்வாறு ஒவ்வொரு இலாபமும் மேலும் பிறர் பொருளை வெளவும் ஆசையைத் தூண்டுகிறதோ அவ்வாறு அவன் உடல்வலிமை, செல்வம், மக்கள், சேனை யாவும் நாள்தோறும் வளர்ந்தன. வெற்றி, புகழ், அதிகாரம், அறிவு யாவும் புதிது புதிதாகப் பெருகின (6.102.1)

இராமனையும் சீதையையும் கண்ட அயோத்தி மக்கள் கொண்ட மகிழ்ச்சி “யோகி யாவற்றினும் சிறந்த உண்மையைக் கண்டது போலவும், நோயாளி (ரோகி) மருந்து (அம்ருதம்) பெற்றது

காப்பிய இமயம்

போலவும், வறிஞன் வேண்டுவன தரும் மணி (ஸ்பர்சவேதி) பெற்றது போலவும், குருடன் விழிபெற்றது போலவும், மூங்கையான் நாவில் சரஸ்வதி நடமாடியது போலவும்” இருந்தது. ஆனந்தத்தில் திளைத்தனர். 1.350. 3,4

பரத்துவாசன் பரதனிடம் இராமனுக்கு அவனிடம் உள்ள அம்பைக் கூறுவது: அறிவற்ற மனிதன் எவ்வாறு இன்ப வாழ்க்கையை - ஸூக ஜீவுன் - புலன் இன்பங்களில் ஈடுபடுவதை விரும்புகிறானோ - அதை ஒத்தது இராமன் உன்னிடம் கொண்டுள்ள பற்று 2.208.3.

உயிரினங்கள்

புசுண்டி கருடனுக்குக் கூறுவது: முரட்டுத்தனமாக, பணிவின்றி, ஞானியிடம் ஒருவன் அபசாரப் பட்டால், ஞானியின் சினம் கண்மேனும் காத்தல் அரிது. சந்தன மரத்தையும் மிக உரசினால் தீப்பெரறி எழும்பும் அன்றோ? 7.111-8.

பரதன் கைகேயியின் மானிகையை அடைந்தான்: கைகேயி, வனத்திற்குத் தீ இட்டு அத்தீயால் அனைத்து உயிர்களும் அழிவது கண்டு ஆனந்தப்படும் கீழ்ச் சாதிப் பெண் போன்று இருந்தான். 2.159-3

இந்திரனைப் பற்றிக் கவிக் கூற்று: தேவர் தலைவன் கபடம், சுயமை ஒழுக்கம் உடைவன். பிறருக்கு ஊறு இழைத்தேனும் தன் நலத்தை நாடுகிறான். பக்கத்தார் யாரையும் ஐயுறுதல் அவன் இயற்கை. காகம் போன்றவன்: பிறரை ஏமாற்றுவதும் திருடுவதும் அழுகலில் விருப்பமும் அவன் இயற்கை.

இராமனையும் வஞ்சிக்க எண்ணித் துணை நாடினான்; அம்முயற்சி வெல்லவில்லை 2.302-2. நல்லோர் தமக்குத் தீமை புரிந்தவருக்கும் நன்மையே புரிவர். தன்னை வெட்டிய கோடரிக் காம்பையும் மணக்கச் செய்கிறது அன்றோ சந்தன மரம்? 7.302-2.

கடலை வற்றச்செய்ய இராமன் அம்பு தொடுப்பதைக் கூறும் காகபுசுண்டி கருடனிடம் சொல்வது: செயல் முற்றப் பலவகை உபாயங்களைக் கையாளவேண்டும். தென்னம்பாளையைச் சீவினால்

திரு. என்.வி. நாயுடு

காய்ப்பிடிப்பு அதிகரிக்கும். நீசனிடம் பணிவும் வேண்டுகோளும் பயன் தரா; திட்டுவதும் மிரட்டுவதுமே பயன்தரும். 5.58.

மத்தளம், மடையன், சூத்திரன், விலங்கு, பெண்-இவை அடி, உதைக்கு அஞ்சிப் பணிபுரிவர் ('அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்') 5.59-3.

அசோக வனத்தில் இராமன் நினைவாகிய திரையை இடையில் இட்டு, சீதை இராவணனுக்குக் கூறும் அறவுரை: தாமரை செங்கதிரோற்கு அல்லால் அலராது; மின் மினிக்கு அலருமோ? (5.9.4) இராவணனைக் குறித்த கவிக்கூற்று: அமுதம் போன்று மழை பொழிந்தாலும், மூங்கில் பூவோ, பழமோ தராது. அவ்வாறு பிரமன் போன்ற குரு கிடைத்தாலும் மூர்க்கனுக்கு அறிவு வராது. 6.16.2

அங்கதன் இராவணனுக்குக் கூறுவது: இலங்கை முதிர்ந்த அத்திப்பழம் போன்றது. நீ அதில் வாழும் சிறு புழு, (அப்பழத்தின் சுவையும் அளவும் அன்றி வேறு அறியாய்).

நான் சிறு குரங்குதான். அந்தப் பழத்தோடு உன்னையும் சேர்த்து விழுங்கிவிடுவேன். ஆயின், இராமன் ஆணை அது அன்று. 6.34-2.

இதைக் கேட்ட இராவணன் சினச் சிரிப்புடன் 'அடடா, என்ன உவமை! உவமையால் பொய்யாகக் கருதுகிறாய். இத்தகைய தற்பெருமை உன் தந்தை வாலிக்கு இல்லை; அத்தாபத (இராம இலக்குவ)ரிடமிருந்து கற்றாய் போலும்!.

கும்பகருணன் போர்க்களத்தில் வானரரும் கரடிகளும் எறிந்த கற்களையும் மரங்களையும் விட்ட குத்துக்களையும் தாங்கியது - மதயானைமீது, மரங்களிலிருந்து பூச் சொரிய, அது அசையாது நிற்பது போன்றது. 6.65-3.

வானரர் அவன் முகத்தில் மூக்கிலும் காதிலும் நுழைந்தது- வெட்டுக்கிளித் திரள் மலைக்குகையில் புகுந்தன போன்றது. 67-2.

காப்பிய இமயம்

இராவணன் போர்க்களத்தில் இராமனிடம் ஓடிச் சென்று, தன் வீரத்தை அறிவிக்க, இராமன் சொல்வது: வீண்பிதற்றல் வேண்டாம்; யான் கூறுவதைப் பொறுமையுடன் கேள். மா போன்று பூவிக்க கனிந்து பழமும் ஆவர்; காய்ப் பலாபோன்று பூ இன்றிப் பழமே ஆவர்.

சிலர் இயல்பு சொல்லோடு எஞ்சும்;
சிலர் இயல்பு சொல்லிலும் செயலிலும் பொருந்தும்;
சிலர் இயல்பு செயலில் மட்டும் இருக்கும் 6.90

கவி கூறுகிறார்: இராவணன் மாரீசனை மிக்க பணிவுடன் வணங்குகிறான். தலைவன் தன் காரியும் கைகூடுவதற்குக் கொடுமையை மறைத்துக்கொண்டு தன் ஏவலாளருக்கும் பணிவது இயற்கை. அங்குசம், வில், பாம்பு, வளைந்தே பிறரைத் துன்புறுத்தும்.

அகாலத்தில் பூக்கும் பூக்களைப்போலக், கயவனுடைய வணங்கிய வாய்ச் சொல்லும் கேடு சூழ உள்ளது என்பதற்கு அறிகுறி, 3.24-4.

சரத் காலத்தில் தாமரை பூத்த தடாகங்கள் நிற்குண ப்ரஹ்மம் (குணங்கள் இல்லாத முழுமுதல்). ஸகுண ப்ரமமம் (குணங்களுடன் கூடிய முழுமுதல்) ஆகக் காட்சி அளிப்பது போல உள்ளன. 17.1.

மேகங்கள் இல்லாத ஆகாயம் பொலிந்து விளங்குவது ஹரி பக்தன் ஆசைகளை அறுத்துப் பொலிவுடன் விளங்குவதுபோல உள்ளது. 16-4

இரவில் சக்ர சாதகப் புட்கள் (மழை நீரின்றி) துயர் உறுவது பிறர் செல்வத்தைக் கண்டு பொறாது குமுறும் புல்லரைப் போன்றுள்ளது. 17.2

சந்திரனைக் காண, வெப்பம் தணிந்தது - நல்லோரைக் கண்டதுமே தாபங்கள் விலகுவது போன்றது. 17.3

திரு. என்.வி. நாயுடு

கவிஞன் கலை வெறும் எழுத்துக்களாலும் பொருளை உரைப்பது. அவன் எதையும் சிருஷ்டிப்பல்லை. பிறர் செயலையே தான் அறிந்த அளவு கூறுகிறான். அச்செயலே கவிஞனை ஊக்குகிறது. ஆற்றங்கரையில் கோரைப் புல்-மூங்கிலில்-எப்போதோ வண்டு இட்ட துளையில் காற்றுப் புகுந்து இனிய கானத்தை இசைக்கிறது.

கவிஞன் அத்தகைய மூங்கில் துளை; பெரியோர் செயல்களே காற்று. அவற்றின் இணைப்பால் கவி எழுகிறது.

சொல்லும் பொருளும் தளத்தின் போக்கை ஒத்துச் செல்லும் நாட்டியம் போலச் செல்கின்றன 2.141-2,3

இராமனும் பரதனும் ஒருவர்பால் மற்றொருவர் கொண்ட அன்பு எனும் காற்று, துளஸீதாசர் எனும் புலவனின் கவிதையை உண்டாக்குகிறது.

மில்ல்டனுடைய கடுஞ்சொற்கள் அரசனை எதிர்க்க மக்களிடம் உணர்வுகளை எழுப்புகின்றன. 'அவ்வன்மையை எங்குப் பெற்றாய்?' எனக் கேட்ப, அவன் கூறிய விடை: உருவம் தந்தது என் சொற்களுக்கு உன் கடுமையே.

கவி கூறுவது: கைகேயி தசரதனிடம் வரங்களைக் கேட்டு எழுந்து நின்றான். பாவம் என்னும் மலையில் பிறந்த சினம் ஆற்று வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து ஓடிற்று; இரு வரங்களும் அவ் ஆற்றின் இரு கரைகள்; கூனியின் சொற்கள் அதன் நீர்ச் சுழல்; தசரதன் ஆற்றங்கரை மரம் (வேர் அடி மண் அரிக்கப்பட்டதால்) வீழ்ந்து கிடக்கிறான்; விபத்து என்னும் கடலுக்கு ஈர்த்துச் செல்லப்படுகிறான். 2.34.1.2

ஒரு கையால் ஒருவன் பூக் கொய்கிறான். இருகை கூப்பும் அஞ்சலியில் அப்புவை வைத்துத் தெய்வத்தை வணங்குகிறான்.

அப்புவைக் கொய்த கரும்பு கொய்யாத கரும்பு ஒருங்கே மணக்கின்றன.

காப்பிய இமயம்

அவ்வாறு பெரியோர் தமக்குத் தீங்கு செய்தவரையும் நன்மை செய்தவரையும் சமமாக எண்ணுவர். 1-3 தோ

பிற

இந்திரஜாலம் செய்கிறவன் தன் வித்தையால் பிறரை மயக்குகிறான்; ஆனால், அவனுடைய உதவியாளன் மயங்குவதில்லை. கடவுள் மாயையால் பிறர் மயங்குகிறார்கள்: பக்தன் மயங்குவதில்லை. 7.104.4

கடவுள் பக்தி இல்லாமல் நற்குணங்கள் மட்டும் இன்பம் தாரா. உப்பு இன்றிப் பிற சுவைகள் கொண்ட உணவை மக்கள் ருசியார். 7-84-4

இராவணனுடைய வீரப் ரதாபங்களுக்கு எதிரில் இராமனுடைய எளிய நிஷலமையைக் கண்டு அஞ்சிய வீடணனுக்கு இராமன் கூறுவது: “கேள்; வெற்றிக்கு வேண்டுவன அடம்பரங்கள் அல்ல. வெற்றி இரதத்தின் சக்கரங்கள் வீரமும், உறுதியும்; கொடிகள் சத்தியமும் நல் ஒழுக்கமும்; வலிமை, பகுத்தறிவு அடக்கம், பிறர் நன்மை பேணல் - இவையே குதிரைகள்; பொறுமையும் தண்ணளியும் கடிவாளங்கள்; இறைவன் பணியே தேரோட்டி; பற்று இன்மையும் போதும் என்ற மனப்பான்மையும் கேடயமும், வாளும்; கொடை மழு; புத்தி வேல்; சிறந்த விஞ்ஞானம் கட்டுப்பாடு நியமம் அம்புகள்; பிளக்க முடியாத கவசம் பிராமணரையும் குருவையும் பூசித்தல்; இவையே வெற்றிக்கு வழி; வேறு இல்லை. 6.80. 1-4.

முற்றிலும் வெறுக்கத்தக்க, பயங்கரமான, குருதி அறு; அரக்கர் படையும் வானரப்படையும் இரு கரைகள்; ரதங்கள் மணற் புனினங்கள்; சக்கரங்கள் நீர்ச்சுழிகள்; எண்ணற்ற யானை, குதிரை, காலாள், கோவேறு கழுதைகள், காலாட்கள் இவ் அழ்றில் உள்ள திமிங்கலங்கள், மீன்கள். அம்புகளும், வேல்களும், தோமல்களும் பாம்புகள்; விற்கள், எழும்பும் அலைகள்; கேடயங்கள் பெருகும் ஆமைகள் - இவ்வாறு அப் போர்க்களம் காட்சி அளித்தது. 6.87D

பரதன் கைகேயியின் செயலைப்பற்றிக் கூறுவது:

காரணத்தினும் காரியமே (செயலே) வலிமை உடையது, கொடிது. ததீசியின் எலும்பால் வஜ்ராயுதம் செய்யப்பட்டது;

திரு. என்.வி. நாயுடு

எலும்பிலும் வஜ்ரம் கொடிது. கனியிலிருந்து எடுக்கப்படும் உலோகக் கரு மண்ணும் கல்லும் போன்றதே; ஆனால் அதிலிருந்து பெறும் இரும்பு வலிது. 2.179 D

இக் கொடுமையும் வலிமையும் காரண - காரியங்களின், இடைவெளியில் உள்ள, மனித உழைப்புச் சேர்க்கையால் உண்டாவது.

கோசலை தசரதனுக்கு அறுதல் கூறி ஊக்கப்படுத்துகிறாள். நாதி இராமன் பிரிவு கரைகாணாக் கடல். அயோத்தி அக் கடலில் தத்தளிக்கும் நாவாய்; ஊர் மக்கள் அந்த நாவாயில் பயணம் செய்வோர்; நீர் படகைச் செலுத்தும் மீகாமன். நீர் உறுதியுடன் நாவாயைச் செலுத்தாவிடின் மக்கள் மூழ்கிவிடுவர். ஆதலின் எழுக, நடாத்துக. 2-154-2,3

இலக்குவன் பரதன் சேனையைக் கண்டு பொங்கி எழுவது புழுதி பூமியில் படிந்து கிடப்பதேயானினும் (நாம் புழுதி போலத் தள்ளப்பட்டோம்) ஒருவன் அதை உதைத்தால் தூளி கிளம்பித் தலையினும் விழும் அன்றோ?

(நம்மை எதிர்த்துப் பரதன் வர, நாம் கிளறி எழுவது இயற்கை)
2.229

இராமன், இலக்குவனைச் சமாதானப்படுத்துவது:

சூரியவம்சம் என்ற பொய்கையில் பிறந்து வளர்ந்த அன்னம் பரதன்: நன்று-தீது அறியும் மனப் பக்குவம் பெற்றவன். மூ உலகும் பெறினும் நெறிபிறழாதவன். பாற் கடலைச் சில கஞ்சித் துளிகள் (மோர்ப்பிரை) திரிக்க வல்லனவா? இருள் இரவியை விழுங்க வல்லதா? ஆகாயத்தை முகில்கள் மறைக்க வல்லனவா? சூளம்படி நீர் கடல் குடித்த குறுமுனியை மூழ்கடிக்குமோ? கொதுகுகள் பல கூடி மலையை எடுக்க முடியுமோ? பரதனைத் திரிக்கவோ, மாற்றவோ இயலாது. 2.131.132.1,2,3

சித்திரகூடத்திற்கு பீல், கோல், கிராதர் முதலிய வனத்தில் வாழும் மக்கள் இராமன்பால் கொண்ட அன்பில் திளைத்து, தேனும்

காப்பிய இமயம்

கனியும் கிழங்கும் கொண்டு வந்தனர். அயோத்தி மக்கள் அதனைக் கண்டு வியந்ததைக் கவிக் கூற்றாக: 'தெப்பத்தில் ஏற்றினால் இரும்பும் மிதக்கும் அன்றோ? இராமனுடைய கருணையால் இவ் எளியோரும் உஜ்ஜீவித்தனர் (பெருவாழ்வு எய்தினர்)'. 2.252.

இராமனுடைய கடவுள் தன்மையை அறியாமல், ஸதி அவனை மயக்க எண்ணி, பொய் உருவைக் காட்டித் தவறு செய்து விடுகிறாள். பின்னர், அவள் தன் செயலுக்கு வருந்திக் கழிவிரக்கப்பட்டுச் சொல்வது: "பாலில் நீர் கலந்தாலும் பார்ப்பதற்குப் பால் போலத்தான் தோன்றுகிறது. ஆனால், அதில் மோர்ப்பிரை ஊற்றினால் (புளிப்புச் சேர்ந்தால்) நீர் வேறு பால் வேறாகத் திரிந்துவிடுகிறது; இரண்டின் சுவையும் வேறானவை என்பதைக் காட்டும் அன்றோ"? -ஸோரடா 57.2.

புறத்தோற்றத்தின் கபட உருவம் பிறிதொன்றன் சேர்க்கையால் வெளிப்படுகிறது.

இராமனிடமிருந்து பிரிவால் உண்டான துன்பக்கடலில் மூழ்கியிருந்த பரதனைக் கரை ஏற்ற வந்த நாவாய் போல அனுமன் பிராமண வடிவில் அவன் முன் தோன்றினான். 7.1.D

அரசு

இராமனுடைய குணங்களைக் கூறும் கவி:

தலைவன் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தன் பணியாளனுடைய தாழ்ந்த குணங்களை (தவறுகளை)ப் பெரிதாகக் கருத மாட்டான்; பொது இடத்தில் வெளிப்படுத்தமாட்டான்; தனிமையில் அவர்களைத் திருத்த முயல்வான். 7.1.3.

'இராம ராஜ்யம்' என்ற சொல் தொடர் ஹிந்திமொழி பேசுவோரிடே பெரும்பான்மை வழக்கில் உள்ளது. அக்கருத்து துளசீதாஸின் ராமசரிதமானஸத்திலிருந்து பெறப்பட்டது.

இராமனுடைய அரசின் இயல்புளை விரிவாகக் கவி கூறுகிறார். அவற்றுள் சில: ஒவ்வொருவரும் தம் வர்ணத்துக்கும்

திரு. என்.வி. நாயடு

(ப்ராஹ்மண, ஸ்ஷத்ரிய, வைஸ்ய, ஸூத்ர) ஆஸ்ரமத்துக்கும் (ப்ராஹ்மசர்ய, க்ருகஸ்த, வானப்ரஸ்த, ஸந்யாஸ) உரிய நெறியில் சென்றார்; வேதங்கள் விதித்த ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றினார்; அதனால், இன்பம் பெற்றனர். அச்சம், சோகம், நோய்-ஏதும் அவ் அரஸில் இல்லை. (7.20 உடல்பற்றிய துன்பமோ, இயற்கை விளைத்த அல்லலோ, தெய்வம் தந்த துயரோ எவருக்கும் இலது. வேதங்கள் அறைந்த நீதியை வழுவாது கடைப்பிடித்தனர். (ஒருவர்பால் மற்றொருவர்) பரஸ்பர அன்புடன் வாழ்ந்தனர். (6.22D)

இளமையில் சாதல் இல்லை; உடலும் மனமும் பிறருடைய பாதிப்புக்குள்ளாக வில்லை; வறுமை இல்லை; துக்கம் இல்லை; இரக்கப்படத் தக்கவன் இல்லை; அறிவற்றவன் இல்லை; அங்க ஹீனன் இல்லை; அனைவரும் அழகியோர்; குணவானையும், பண்டிதனையும், அறிவாளியையும் அனைவரும் மதித்தனர்; நன்றி கொன்றவன், வஞ்சனையாளன் இலர். 21-14.

அனைவரும் வள்ளல்கள், ப்ராஹ்மணருடைய திருவடிகளைச் சேவிப்போர்; ஆண்கள் ஒரே மனைவியை உடையோர்; மணமான பெண்கள் மன, மொழி, மெய்களால் தம் கணவனுடைய நலத்தையே நாடுவர் 22.4. பொதுவாக, அரசன் நான்கு உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு வெற்றியை நாடுவான். ராமராஜ்யத்திலோ, தண்டம் (கோல்) முக்கோல் பகவர் கையில்மட்டுமே இருந்தது அன்றி வேந்தன் ஒறுத்தலில் இல்லை. பேதம் (வேறுபாடு) நாட்டியத்தில் மட்டுமே பயிலும்; பகைவரைப் பிரிப்பதில் அன்று. பறவைகளும் விலங்குகளும் தம் இயற்கையான பகைமையை மறந்து ஒருங்கே குலாவின; யானையும் சிங்கமும் ஒருங்கே வாழ்ந்தன. வயல்களில் தானியங்களும், மரங்களில் பழங்களும் எக்காலத்தும் இருந்தன; வேண்டுவோர் வேண்டுவன எடுத்துக்கொண்டனர். பசுக்கள் அனைவருக்கும் பால் பொழிந்து தந்தன. நீர் நிறைந்திருந்தது; நீர்வளம் எங்கும் நிறைந்திருந்தது. அழுகளும் குளங்களும் கரைகளை மீறவில்லை. தாமரை பூத்துப் பொய்கைகள் மறைத்திருந்தது. உலகமே இன்பமயமாக இருந்தது. சந்திரனுடைய அமுத கிரணம் அதிகக்குளிர் இன்றியும், சூரியனின் ஒளி அதிக வெப்பம் இன்றியும் மிதமாக இருந்தன. மலைச் சுரங்கங்களில்,

காப்பிய இமயம்

உயர்ந்த ரத்நங்களும், கடல் அலைகளில் முத்துக்களும் மக்களுக்குக் கிடைத்தன. மக்கள் வேண்டும் அளவு, வேண்டிய இடங்களில் மேகங்கள் மழையைப் பொழிந்தன (23). கடைகளில் எல்லா வகைப் பண்டங்களும் கிடைத்தன. எவரும் விலைபேசுவதில்லை. அங்கிருந்த வணிகர் ஒவ்வொருவரும் குபேரனை ஒத்தனர்.

இராவணனுடைய அவையில், அவன் மகன் ப்ரஹஸ்தன் கைகாப்பிச் செய்யும் விண்ணப்பம்: தலைவ, நீதிக்குப் புறம்பானதைச் செய்ய வேண்டாம். உன் அமைச்சர் மதிசுறைவு உடையோர். 6.8.D

அவர் மூக்கர். அவர் சிற்றறிவும் முகஸ்துதி (டகூர்ஸோஹாதி) செய்யவே பழகியது இவரால் உனக்கு நன்மை உண்டாகாது. இவ் உலகில் அத்தகைய மனிதர் (உனக்கு எதிரில் இனியவை கூறுவோர்) மிகப் பலர் உள்ளனர். நீ கூறும் தற்புகழ்ச்சியையும் விரும்பிக்கேட்பார். ஆனால், உனக்கு நன்மை தரும் - செவி கைக்கும், சொற்களைக் கூறுவோர் மிகச் சிலரே. 6.9.1,4.

உ

தசரதன் இராமனுக்கு முடிபுனைய எண்ணி, அதை அவையோரிடம் கூறினான். இச் செய்தியை இராமனுக்கு அறிவிக்க வதிட்டனை அனுப்பினான். வதிட்டன் கூறியதும் இராமன் நெஞ்சு நொந்து “நால்வரும் ஒன்றாகப் பிறந்தோம். உணவு, உறக்கம், விளையாட்டு யாவும் குழந்தைப் பருவம் முதல் வேறுபாடு இன்றி நுகர்ந்தோம். காது குத்தல், நூல் பூணல், திருமணம் போன்ற சடங்குகள் எமக்கு ஒரே சமயத்தில் நிகழ்ந்தன. இப்போது மூவரை விட்டு, மூத்தவன் என்பதால், நான் முடி சூடுவது முறை ஆகுமோ? அது குற்றமற்ற இவ் வம்சத்துக்குக் களங்கம் உண்டாக்காதா”? என்கிறான்..

இலக்குவனை அயோத்தியில் தங்கி பரதன் ஆள உதவுமாறு பணிக்கும்போது இராமன் கூறிய ஒரு வாக்கியம் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாட்டில் அவனைப் பேணும் மக்கள் துன்பம் உழல்கின்றனர் என்றால், அவ் அரசன் நரகத்திற்குப் போதல் உறுதி. இந்த சௌவாயிக்கு வேறொரு பொருளை உரை ஆசிரியர் கூறுவது: எந்த நாட்டில் மக்கள் அவரவர் உழைப்பின் பயனை முற்றும் பெற இயலாமல் வருந்துகின்றனரோ அந்நாட்டு அரசன் நரகத்துக்குப் போவான். 2.71.3

திரு. என்.வி. நாயுடு

வனத்தில் இராமன் ஆட்சியைக் கவி உருவகப்படுத்துகிறார்:

அழகில் வானமே அவனுடைய நாடு. மலை அவனுடைய கோட்டை; ஆசை இன்மையும், நன்மை-தீமைகளைப் பகுத்தறிதலும் ஆகிய அறிவு அமைச்சர்; அடக்கமும் நீதியும் பணியாளர்; அமைதி அறிவும் அரசுமாதேவிகள்; வனத்தில் உள்ள உயிரினங்கள் மக்கள்; வனமே அவனுடைய செல்வம் (பொக்கிஷம்). அவ் ஆட்சி அனைவருக்கும் இன்பம் பயந்தது. 2-2343,4.

சூர்ப்பணகை இராவணனைப் பழிப்பது:

நீதி அற்ற அரசு, அறம் அற்ற செல்வம், கடவுளுக்கு அர்ப்பணம் செய்யாத தொழில், பகுத்தறிவு அற்ற கல்வி இவற்றை ஒருவன் பெற்றதால் வீண் சிரமமே படுகிறான், பயன் பெறுவதில்லை. பற்றுக்களால் துறவியும், புல்லிய மூந்திரத்தால் அரசும், செருக்கால் அறிவும், கள் குடியால் நாணமும், வியமம் இன்மையால் அன்பும், மதத்தால் குணமும் விரைவில் அழிகின்றன. நீயோ இவை அனைத்தும் உடையை. 3.21.4,5,6.

சமூக மரபுகள்

மூன்று நாள் தவம் கிடந்தும் வாராத கடல் அரசன்மீது சீறி இராமன் கூறுவது:

மூர்க்கனுக்குப் பணிவும், திரிந்த மனம் உடையவனுக்கு அன்பும், இயற்கையாக உலுத்த குணம் உள்ளவனுக்கு நீதியும், செருக்கு நிறைந்தவனுக்கு ஞானமும், பிறன் பொருளை வவ்வ எண்ணுவோனுக்கு வைராக்யமும், (பற்றிள்மை), சினந்தனுக்கு அமைதியும், காமநெறியில் உழல்பவனுக்குக் கடவுள் பக்தியும் உபதேசிப்பது உவர் நிலத்தில் விதைத்துப் பயிர் விளையும் என எதிர்பார்ப்பது ஒக்கும். 5.58-1,2.

சேது கட்டி வானரர் இலங்கையை அடைந்ததும் அங்கு இருந்த வனங்களில் பழங்கள் பழுத்துத் தொங்குவதைக் கண்டு வியந்தனர். இராமனுடைய அனுமதி பெற்று அப்பழக்கங்களைத் தின்று மகிழ்ந்தனர். அங்குச் சில அரக்கர் தென்பட, வானரர் அவர்

காப்பிய இமயம்

மூக்கையும் காதுகளையும் கடித்து, அவரை இராமன் புகழ்பாடுவித்து, நாட்டியம் ஆடச் செய்து உயிரோடு விட்டனர். 6.5-4.

தூதனாகச் செல்லும் அங்கதன் இராமனுடைய பெருமையைக் கூறும்போது, சொல்வது:

“காதலின் ஆகட்டும், போரில் ஆகட்டும் ஒருவன் தனக்கு ஒத்தவரையே நாட வேண்டும்; ஒரு சிங்கம் தவளையைக் கொன்றால் அதை எவரும் புகழ மாட்டார்”

“என் தலைவன் உன்னைக் கொல்ல மாட்டான்; அவனைச் சரணடைந்து விடு”. 6.233

இதைக் கேட்ட இராவணன் சினம் பொங்க,

“நீ குரங்கு என்பதைக் காட்டிவிட்டாய். குரங்குகளின் இயற்கை தன்னை ஆதரிக்கும் குரங்காட்டியின் ஆணைப்படி நடப்பது: குரங்கு ஓடும், நடக்கும், ஆடும். இவற்றை எளிதாகவும் சாதாரணமாகவும் கூடச் செய்ய வல்லது. பிற மக்களை மகிழ்வித்து குரங்காட்டிக்குக் காசுகள் சேர்த்துத் தரும்.

“உன்னை இயக்கும் இராமன் ஆகிற குரங்காட்டியைப் புகழ்ந்து. எல்லாப் பணிவிடையும் செய்து உன் குலத்தை நிரூபித்துவிட்டாய்” 6.24.1-3.

அங்கதன் இராவணனுடைய சிதைவை வருணிக்கிறான்:

“நீ உயிர் உள்ளபோதே வாழ்வு இழந்துவிட்டாய். குல ஒழுக்கத்திற்குப் புறம்பானவன், காம வசப்பட்டவன், மடையன், உலுத்தன், வறிகுன், மானம் இழந்தவன், மிக்க வயோதிகன், தீராத நோயாளி, எப்போதும் சினம் கொள்பவன், கடவுளைப் புறக்கணிப்பவன், வேதங்களுக்கும் நல்லோர்க்கும் பகைவன், தன் உடலையே சிறப்பாகக் கருதி வளர்ப்பவன், அனைவரிடமும் குற்றம் காண்பவன், பாவங்களின் களஞ்சியம் - இப்பதினாலு வகை மக்களும் இருந்தும் இறந்தவர் ஆவார். 6.31.1,2.

திரு. என்.வி. நாயுடு

பெண்கள் முன்தானை விரித்து மன்றாடுதல்:

இராமன் மணக் கோலத்தில் மிதிலை நகர வீதிகளில் திருமண மண்டபத்துக்குச் செல்லும்போது நகர மகளிர் தம் முன்தானையை விரித்துப் பிரமனிடம் “திருமணம் விரைவில் நடைபெறுக: எமக்கு அத்திருமணத்தில் இனிய கீதங்களை இசைக்கும் பேறு வாய்ப்பதாக” என வேண்டுகின்றனர். 1.320-ச

மண்டோதரி இராவணன் பாதங்களில் தலை வைத்து, முன்தானையை விரித்துத் தன் வேண்டுகோளை ஏற்குமாறு வேண்டுவதை இலங்கையிலும் காண்கிறோம். 6.62.

திலகம் : இராமன் நெற்றியில் திலகத்தின் ரேகை ஒளிர்ந்தது.

1.219-3

விசால திலகம் 1.243-3

பரதன் கோசலநாட்டுச் செல்வத்தை இராமனுடையதாகவும் இராமனைத் தன் ஆண்டான் (ஸ்வாமி) ஆகவும் கருதினான்.

“பாவங்களில் தலையாயது அரசனுக்குத் துரோகம் செய்வது. அடிமையின் தலையாய பண்பு பிறர் கூறும் இகழ்ச்சியைப் பொருட்படுத்தாமல் ஆண்டானுக்குப் பணிபுரிவது. 2.186-2,3.

கைகேயியின் தூய மனத்தை மந்தரை திரிக்க முயன்றபோது, அவளுடைய பேதைமையை எண்ணிக் கைகேயி புன்னகை பூத்தான். அதற்குக் காரணம் மந்தரைபால் அவன் கொண்ட இரக்கம்.

“பாவம் - காது கேளாதவர், முடவர், கூனர், குருடர் போன்றோர் கோணல் புத்தி, தீய குணம் உடையராதல், இயற்கையே. அதிலும், அவர் பெண்களாகவோ, பணியாட்களாகவோ இருந்துவிட்டால் இவ் இயற்கை மிகுந்து தோன்றும்” 2-14 D என எண்ணி, அவளுக்கு மந்தரைபால் இரக்கமும் நகையும்தோன்றின.

இராமன் சீதையுடன் அயோத்திக்குத் திரும்பியபின் இரவில் இராமன், சிவன், குரு, அந்தணர்-இவரை நினைந்து உறங்கினான். 1.357

காப்பிய இமயம்

மாமியர் சீதையின் அழகை மாந்தி, நாகம் தன் மணியைக் காப்பது போல அவளைக் காத்து அணைத்துக்கொண்டு உறங்கினர். 1.358-2.

சூகன் இராமன் அருகில் இலைக்கலங்களில் (தொன்னைகளில்) இனிய, தூய பழம் மற்றும் கிழங்குகளைச் சமர்ப்பித்தான். சீதை, இலக்குவன், சுமந்திரனுடன் இராமன் அவற்றை உண்டான். 2.89,4

சூகன் பரதனுக்கும் இச்செயலை இவ்வாறே கூறுகிறான். 2.124-2 கம்பன் கூறுவதும் இவ்வாறே. வால்மீகி அவர்கள் வனவாசத்தில் புலால் உண்டதாகக் கூறுகிறார். ஆனால், சூகன் பரதனைக் காணச் செல்லும்போதோ கிழங்கு, பழங்களுடன் பறவை, மான் மீன் முதலியவற்றைக் கொண்டு வருகிறான். 2.193, 1,2.

இராமன் வனத்துக்குச் சென்றபின் அயோத்தியின் நிலைமையை வருணிக்கும் துளசீதாசர்:

ஊர் மக்களுக்குத் தாம் சந்திக்கும் பிறர், பயங்கரமான விலங்குகளாகத் தோன்றினர். நண்பகலிலும் ஊர் இருள் சூழ்ந்ததாகத் தோன்றிற்று; வீடுகள் சுடுகாடு போலவும், சுற்றத்தாரும் நண்பரும் பூதங்கள் போலவும், குழந்தைகள் யமதூதர் போலவும், அவர் கண்களுக்குத் தோன்றினர். மரங்களையும், சோலைகளையும் உத்யான வனங்களையும் பார்க்கவும் மக்கள் அஞ்சினர். 2.83-3,4.

பரதன் சூகனைத் தழுவினான். தேவர் பாராட்டிப் பூ மழை சொரிந்தனர்: 'நிழல் பட்டாலும் தீட்டுப்பட்டுக் குளித்துத் தூய்மை பெற வேண்டிய இழி சாதியில் பிறந்த சூகனைப் பரதன் பெரும் ஆனந்தத்தால் மயிர்க் கூச்செறிய மார்பில் அணைத்துக் கொண்டானே' என வியந்தனர். கங்கையைச் சேர்ந்த கழுநீரும் கங்கை ஆகிறது. இராமன் பெயரைச் சொல்லும் சண்டாளன், புலையன், சாதியிலிருந்து வெளியேற்றப் பட்டவன், வெளிநாட்டான் (யவனன்), காட்டுமிராண்டி, வேடன்-அனைவருமே புனிதம் பெறுகின்றனர். 2.194-4, அவ்வாறே சூகனும் உயர்ந்தான்.

திரு. என்.வி. நாயடு

சித்திரகூடத்துக்கு வதிட்டன் வர, இராமனுடன் அனைவரும் அவரை எதிர்கொண்டழைக்கச் செல்கின்றனர். குகன் அவர் அருகில் செல்ல அஞ்சி, தொலைவிலிருந்து தன் பெயரைக் கூவி வணங்கினான். அவனிடம் வந்து வதிட்டன் அனைவரிலும் இடைப்பட்ட சாதியனைப் பூமியிலிருந்து வாரி எடுத்தார். இச்செயலை அனைவரும் போற்றினர். 2.234-3,4

உலகின் வாய் ஆகிறான் அரசன். வாய் உண்ணுகிறது, பருகுகிறது. உண்ணும் சோறும் பருகும் நீரும் உடல் முழுவதும் பரந்து, எல்லா அங்கங்களுக்கும் வலு ஊட்டி, உடலைப் பாதுகாக்கவே. அவ்வாறே அரசனுடைய நுகர்வுகளும் மக்களுக்காகவே அன்றித் தனக்காக அன்று. 2-315.

கந்தர்வ உருக் கொண்ட கவந்தனுக்கு இராமன் கூறுவது: பிராமணன் சாபம் இட்டாலும், அடித்தாலும், உடைத்தாலும், கொடுமை இழைத்தாலும், வன்சொல் வழங்கினாலும், ஒழுக்கமும் பண்பும் அற்றவன் ஆனாலும், அவன் பூசிக்க உரியவன். சூத்திரன் குணங்களால் உயர்ந்தோன் ஆயினும், அறிவெல்லாம் உடையவன் ஆயினும், பூசிக்க உரியவன் அன்று. (பசு உதைத்தாலும் அதிலிருந்து பால் கறக்கிறோம்: கழுதை சாதுவாக இருந்தாலும் அதைக் கறப்பதில்லை. (இது சில பிரதிகளில் மட்டும் உள்ளது.) 3,34-1,2

இராவணனைக் கண்டதும் மாரீசன் கொண்ட எண்ணங்களுள் ஒன்று: சிறு, முரண்பாட்டையும் பெரிய அவமானமாகக் கருதிச். சினம் கொண்டு, கேடு விளைவிக்கக் கூடிய ஒன்பான் வகை மக்கள்: ஆயுதம் தாங்கியவன், ஒற்றன், அரசன், மூர்க்கன், தனவந்தன், வைத்தியன், புகழ் பாடுவோன் (வந்தி), புலவன், மடைத்தொழில் புரிவோன்-ஆகியவர். அவர்களின் பகைமையைக் கொள்ளலாகாது. 3.25-2.

பெண் இனம்

பூசுண்டி கருடனுக்குக் கூறுவது: அறிவுக் களஞ்சியமானவன் ஆயினும், பற்றற்ற மனத்தினன் ஆயினும், பெண்ணைக்கண்ட மாத்திரத்தில் ஒருவன் மதியை இழப்பது என்? பெண் விஷனு

காப்பிய இமயம்

பகவானின் மாயையின் தோற்றம் என்பதாலே 7.115.2 ஆண் மட்டுமே பெண்ணிடம் தன் மதியை இழக்கிறான். எவ்வளவு அழகானவள் ஆயினும் பெண்மீது மற்றொரு பெண் ஆசை கொள்வதில்லை, அவள் பெண்மையையும் அழகையும் மதிப்பதில்லை 7.166.1

மண்டோதரி கூறிய இராமன் பெருமையை ஆற்றாத இராவணன் கூறுகிறான்: பெண்களுக்கு இயற்கையாகவே அமைந்த குணங்கள் எண்ணித் துணியாத கருமம், சமயத்துக்கேற்ற பொய்ம்மை, நிலைபெறாத மனம், கபடம், அச்சம், பகுத்தறிவு “இன்மை, தூய்மை இன்மை, கொடிய மனப்பான்மை- என்ற எட்டு. இவை உன்னை மீக்கொள, பகைவனின் புகழைக் கூறி, என்னை அச்சுறுத்த எண்ணுகிறாய் 6.16.2.

திருமணம்

சிவனும் உமையும் கணபதியைத் தொழுது தம் திருமணச் சடங்குகளைத் தொடங்கினர் (100) இமவான் கையில் நீர் கொண்டு, தருப்பையோடு உமையின் கரத்தைப் பற்றி, அவளைச் சிவனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்தான். சிவன் அவளுடைய கைத்தலம் பற்றினான். முனிவர் வேதமந்திரங்களை ஓதினர். பூமழை பொழிந்தது. பல் இயங்கள் முழங்கின. இமவான் கன்ன இசையுடன் பெண்-ஆண்-அடிமைகள், குதிரைகள், தேர்கள், யானைகள், பசுக்கள், ஆடைகள், மணிகள், அன்னம், சுவர்ணப் பாணைகள் யாவற்றையும் சீதனமாகத் தந்து மணமகன் எதிரில் கைகூப்பி, வேண்டுவன “யாவும் முன்பே பெற்றுள்ள உனக்கு யான் தரக்கூடியது என்ன உள்ளது?” எனக் கூறினான். இமவான் மனைவி மேனா இவனுடைய பாத கமலங்களைப் பற்றிக்கொண்டு “தலைவ, என் உயிர் அனைய இந்த உமையை உன் வீட்டு ஏவல்பணி புரிவதற்காக ஏற்றருள்” (‘க்ருங்கிங்கரி கரே2’) என வேண்டினான். (101) சிவன் பாதங்களில் தலைதாழ்த்து. வணங்கி வீடு திரும்பினான் பின்னர், பார்வதி அவள் தாய்மடியில், தாங்கி, கண்களில் நீர் பொழிய, மார்பில் சாத்திக்கொண்டு “பார்வதி, என்றும் சங்கரனைப் பூஜை செய்வாயாக. பெண்ணுக்குக் கணவனே தெய்வம்” “உலகில் பிரமன் ஏன் பெண்களைப் படைத்தான்? பெண் என்றுமே பிறருக்கு அடங்கி இருப்பவன், பெண்ணுக்குச் சுகம் ஏது?” என்றான். பார்வதி அதை முற்றிலும் ஏற்றுக்கொண்டாள்; சிவனிடம் நான் பெண் என்பதாலே இயற்கையிலே பேதைமை உடையவள்; என்னை ‘அறிவும் உணர்வும் அற்ற சடப் பொருளாகக் கருதிப் பணிகொள்ள வேண்டும்’ என்கிறான். (120.2).

திரு. என்.வி. நாயுடு

பெண்

தசுஷன் மகள் ஸதி சிவனுடைய மனைவி. தசுஷன் பெருவேள்வி ஆற்றும்போது மகளையும் மருமகளையும் அழைக்கவில்லை. எனினும், ஸதி தன் பிறந்த வீட்டுப் பாசத்தால், அவ் வேள்விக்குச் செல்ல விரும்பி, கணவனிடம் அனுமதி வேண்டினாள்.

சிவன் கூறுவது : “நண்பன் , தலைவன், தந்தை, ஆசான்-இவர்கள் இல்லங்களில் நடைபெறும் விழாக்களுக்கு உரிய அழைப்பு இன்றிச் செல்வதால், நீ தன்மானத்தை இழப்பாய்; பகைமையே எஞ்சும். அவர்களுக்கோ, உனக்கோ நன்மை ஏதும் உண்டாகாது. இதில் என் அளவும் ஐயம் இல்லை” (சௌ 61.3) ஸதி தன் பிறந்தகத்துக்குத் சென்றபோது, அங்குக் குழுமி இருந்தவர் எவரும் அவளை வரவேற்கவில்லை. தந்தை உறுமினார், தாய் மட்டுமே மலர்ச்சியுடன் பொங்கினாள், தங்கையர் புன்னிகைத்தனர், பிறர் எதுவும் பேசவில்லை. ஸதி துக்கமும் சினமும் குமுறி எழக் கூறுவது: ‘துன்பத்துல் எல்லாம் பெருந்துன்பம் பிறந்த’ இடத்தில் அவமானப்படுவது” சௌ 62-4.

ஸீநயநா (ஸீதையின் தாய்) இராமனிடம் சீதையைக் கையடை செய்து ‘இவளுடைய ஒழுக்கத்தையும், அன்பையும் கருதி இவளை உன் ஏவல் பணியாளாக ஏற்றுக்கொள்’ (ஷீலு ஸநேஹ லகி நிஜ் இங்கரீ கரி) என்கிறாள். (1336ச) பின்னர், இராமனுடைய திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு நிலத்தில் கிடந்தாள் 337.1.

சீதையின் தாய்’ ஸீதை அயோத்திக்குப் புறப்படும்போது அன்புடன் கூறுவது: “நீ என்றும் உன் பதியின் அன்புக்குப் பாத்திரம் ஆவாய்; மங்களம் தங்குக. மாமன், மாமி, குரு-இவர்களுக்கு ஏவல் செய்க; பதியின் முகக்குறியால் அவன் விருப்பம் அறிந்து அதற்கு ஏற்ப ஒழுகுவாய்” 334.23 பிரமன் பெண்களை ஏன் படைத்தான்? ஏதேனும் ஒருநாள் அவர்களைப் பிரியவேண்டி உள்ளதே என அங்கலாய்த்தனர்.

வனவாசத்துக்குப் துணிந்த சீதைக்கு இராமன் கோசலை முன்னிலையில் சொல்வது: “மாமியார் மாமனார்க்குப் பணி புரிதலே பெண்ணின் முதல் கடமை. என் பிரிவால் நொந்துள்ள அவர்களைத்

காப்பிய இமயம்

தேற்று, அவர்கள் நன்மையை நாடு இதனினும் பெருமை உனக்கில்லை' 2.61.2,3 இதற்கு மறுமொழி கூறும் சீதை கோசலையின் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டே இராமனை நோக்கிக் கூறுவாள். 2.64.4 (வால்மீகத்தில் இராமன் - சீதை இவருடனும் தானும் வனத்துக்கு வருவேன் என்றே இலக்குவன் அவ் இருவர் திருவடிகளையும் பற்றியதாக முனிவர் கூறுகிறார். வால்மீகத்தில் உள்ளது போலவே சீதையின் 'மறுமொழியில் தாய்-தந்தை, உடன் பிறந்தோர், சுற்றம், உற்றார், மாமன்-மாமி, ஆசான், நண்பன், மக்கள் -எவரும் கணவனுக்கு இணை ஆகார். கணவனைப் பிரிந்த பெண்ணை எவரும் போற்றார் என்ற கருத்தும் வெளிவருகிறது. 'நீர் வெளியில் சென்றிருக்கும்போது, வனதேவதைகள் என்னை மாமி-மாமனாரைப்போலக் காப்பார்!'

சம்ஸ்கிருதத்தில் பொதுவாக 'ஆடவர் பெண்கள் மனத்தை அறியார்' என்ற கருத்து வழங்குவது உண்டு. அதற்கு மாற்றாக இராமன்-சீதையிடையே மன ஒற்றுமையை வால்மீகியும் (1.73) பவபூதியும் (1.39) புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர். அத்தகைய புகழ்ச்சி துளசியில் காணப்படுவதில்லை. பெண்களுடைய ஒழுக்கம், நெறி கடல் போன்றது, எவரும் அதன் அழுத்தை அறியார்; எல்லை அறியார். பெண்மயக்கில் தள்ளாடுவார் அல்லல் படுவார் (2.27.2,3,4) என்ற கருத்துக்கள் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. பால் வேற்றுமை, பால் பிரிவினை வேரூன்றி இருந்த காலம் அது. ஒருவன் கண்ணாடியில் தோன்றும் தன் நிழலையும் பிடிக்கலாம். ஆனால், பெண்ணின் போக்கை அறிய இயலாது (2.47.4) தீ விழுங்காததும், கடல் மூழ்கடிக்காததும், பெண் சாதிக்க முடியாததும், காலம் வெல்லாததும் இல்லை (2.47).

தசரீதன் காம பரவசனாய் கைகேயி மனைக்குக் கலவி விருப்பத்துடன் சென்றான். அவளுடைய சிணமும், துன்பமும், கலந்த நிலையை கண்டு அவன் உடல் வெலவெலத்தது; நா வறண்டது, எனினும், காமம் தணியவில்லை. அவளைத் தன் கைகளால் வாரி அணைத்து எடுத்ததைக் கவி கூறுவது: "எவனுடைய புயவவியால் இந்திரன் காக்கப்படுகிறானோ, எவனுடைய அருளால் அரசர் உலகை ஆளுகின்றனரோ, எவனுடைய உடல் சூலம், குலிசம், வான் போன்ற ஆயுதங்களையும் தாங்கக் கூடியதோ, அவனையும் மன்மதனுடைய பூ அம்புகள் அழிக்க வல்லன. காமத்தின் பிரதாபம் அத்தகையது".

திரு. என்.வி. நாயுடு

தசரதன் சுமந்திரனிடம் சீதையை இராமனுடன் வனத்துக்குக் கொண்டு சென்று நான்கு நாட்களில் மீண்டு அழைத்து வருமாறு பணிக்கிறான். சீதை திரும்பி வந்து, விரும்பினால் தந்தை வீட்டிலோ, மாமனார் வீட்டிலோ தங்கியிருக்கலாம் என்கிறான். 2.82.3

கைகேயி மந்தரையிடம் தன் முடிவைக் கூறும்போது: 'சக்களத்திக்குப் பணி செய்து அயோத்தியில் வாழ்வதினும் என்பிறந்த வீட்டுக்கேனும் போய் என் வாழ்நாளைக் கழிப்பேன்' என்கிறான். திருமணமானபின் பெண்கள் பிறந்த வீட்டுக்குப் போய்த் தங்குவது பெரும் அவமானமாகக் கருதப்பட்டது.

கணவன் இறந்த பின் மனைவியர் எரிபுகுவது அக்கால வழக்கமாயினும், பரதன் அரசியர் பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டு 'இராமன் வனவாசத்திலிருந்து திரும்புவான்; அவனைக் காணலாம்' என்ற ஆசையைக் கொண்டு அவர் எரிபுகாமல் தடுத்தான். 2.170.1.

பரதன் கைகேயியின் கொடிய செயலைக் கண்டிக்கும்போது; "அரசன் (தசரதன்) மரண காலம் வந்துற்றமையால் மதி இழந்தான். இன்றேல் உன்னை எவ்வாறு அவன் நம்பி யிருக்க முடியும்? பிரமனும் பெண்ணின் மனப்போக்கை அறியான். பெண்டிர் மனம் வஞ்சனையும், பாவமும், பழியும் நிறைந்த சுரங்கம். தசரதன் நேர்மை, ஒழுக்கம். அறம் இவற்றில் திளைப்பவன்-பாவம், அவன் எவ்வாறு பெண்ணின் சுபாவத்தை அறிவான்?" 2.163.3

பரத்துவாசன், பரதனுடன் சென்ற பரிவாரங்களை நீராட்டுவித்து, புத்தாடைகள் அணிவித்து, பலவகை மது பானங்களுடனும், புலால் உணவுடனும் அவருக்கு விருந்து படைத்ததை ஒரு சருக்கம் () முழுவதும் கூறுகிறார். துளசீயம் அவ்விருந்தைக் குறிப்பிடுகிறார். (2.115).

இரு பாலருக்குமே அவ் விருந்தின் இறுதியில் பூ, சந்தனம், பள்ளி அறை இன்பமும் ('வனிதாபோக') தந்ததாகக் கூறுகின்றனர். ஆனால், மக்கள் இவற்றால் மகிழ்ச்சியும் துயரமும் ஒருங்கே அடைந்தனர். இன்பப் பொருள்களால் மகிழ்ந்தனர் எனினும் இராமன் உடன் இலன் என்ற துயரில் உழன்றனர். பெண்களைப் பூ, சந்தனம்

காப்பிய இமயம்

போன்ற அசேதனப் பொருள்களுடன் வைத்து எண்ணத்தக்க போகப் பொருள் எனத் துளசீயும், வால்மீகியும் கருதியது குறிப்பிடத்தக்கது. கூண்டில் அடைந்த பறவைகள் இரவிலும் உடல் சேர்க்கை உறாதனபோல, பரதன் மட்டும் இவ் இன்பத்தைத் துய்க்கவில்லை. 2.115.4 D

பரதன் கூற்று

அடிமைத் தன்மையைக் கடைப்பிடிப்பது மிக மிகக் கடினம். ஏனெனில், அடிமை தன் உடலையும், சிந்தையையும் ஆண்டானுக்கு முற்றிலும் ஒப்படைக்க வேண்டியவன். அவனுக்கென்று ஏதும் இல்லை. ஆண்டான் நலமே அடிமையின் நலமாகக் கருதப்பட வேண்டும். அடிமை தந்தலம் என்ற எண்ணமே உண்டாகாமல் முற்றிலும் தடுக்க வேண்டும். ஏனெனில், அஃது சற்றேறுமாறு உண்டாயின் ஆண்டான் நலத்தோடு முரண்படலாம். அடிமை, கருடன், செவிடன், புலன் உணர்வு அற்றவன். அவனுக்கு அன்பும் இருக்க முடியாது. நான் சிறியேன்; கூறும் சொற்களோ பெரியவை. 2.293.4

அடிமைக்குக் கை, கால், கண் யாவும் ஆண்டானுடைய ஆணையை நிறைவேற்றுவதற்காகவே உள்ளன. 2.306 D

சித்திரகூடத்துக்குக் சனகன் தன் மனைவி ஸௌநயனாவுடன் வந்தான். ஸௌநயனா தான் தங்கியிருந்த கூடாரத்துக்குச் சற்று நேரம் சீதையை அழைத்துச் செல்வதற்குக் கோசலையின் பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிவுடன் அனுமதி கேட்டுப் பெறுகிறான். 2.285

மகளின் தவக்கோலத்தைத் கண்ட சனகன் பெருமையுடன் 'மகளே, உன்னால் என் குலமும், உன் குலமும் உயர்ந்தது. உன் புகழின் பெண்மை உலகத்தை ஒளிபெறச் செய்தது'. மூ உலகிலும் பாயும் கங்கையும் வென்றது. உன் கீர்த்தி பல கோடி அண்டங்களில் பரவி உள்ளது. 2.287.1,2

மாலைப் பொழுது ஆக, சீதையின் தாய் அவளிடம் 'திருமணமான பெண் இரவில் தாய் வீட்டில் தங்குவது உசிதம் அல்ல' என அவளைத் திரும்பும் கோசலையிடம் சேர்ப்பிக்கிறான்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

அநுகூயை சீதைக்குக் கூறும் அறிவுரை:

தாய், தந்தை, உடன் பிறந்தோர் ஒருத்திக்கு நன்மை புரிகிறார்கள் என்பது உண்மையே; ஆனால், அந்த நன்மை அளவுக்கு உட்பட்டது. அளவு கடந்த இன்பத்தை இவ் உலகிலும் பர உலகிலும் தரக் கூடியவன் கணவனே. 3.5.3. கணவனுக்கு எதிர் வழியில் நடக்கும் மனைவி இளமையிலே விதவை ஆவாள் (10) பதியின் திருவடிகளில் அன்பு செலுத்துவது (அன்புடன் பணி புரிவது) பெண்ணின் கடமை (5).

ஒருவனுடைய உறுதி, அறம், நட்பு, மனைவி ஆகியவை இடுக்கண் வந்துற்ற⁹ காலை பரீட்சை செய்யத்தக்கவை (சோதிக்கப்பட வேண்டியவை); முதியோன், நோயாளி, முழு மூடன், வறிகுன், குருடன், செவிடன், எளிதில் சினம் கொள்வோன், பேதை-ஆகிய கணவனுடன் வாழும் பெண்ணின் பதிவ்ரதம் சோதனைக்கு உட்பட்டது. அத்தகைய கணவரையும் போற்றிப் பணி புரிவதே பெண்ணின் பெருமைக்குரிய ஒழுக்கம். அத்தகைய கணவனை அவமதிப்பவன் யமபுரத்துக்குப் போவான். 4,5

இயல்பாகவே பெண் தூய்மை அற்றவள். எனினும், கணவனுக்குப் பணி புரிவதால் நல்ல கதி பெறுகிறாள். 5D

சீதையைப் பிரிந்த இராமனின் சோகத்துக்குக் காரணமாக இலக்குவனிடம் கூறுவது: 'வேறொருவனிடம் இருக்கும் பெண் நாளடைவில் கணவனை மறந்துவிடுகிறாள்; மனத்தில் நிறுத்திக் கொள்ளாத சாத்திரம் மனத்தைவிட்டு அகல்கிறது. தலைவனைப் பிரிந்தபோது சேவகன் அவனை மறந்துவிடுகிறான்.

பெண், சாத்திரம், தலைவன் மூவரையும் என்றுமே மனத்தில் இருத்திப் பயில வேண்டும். 3.37.5

சீதையின் பிரிவால் வருந்தும் இராமன் இலக்குவனுக்குக் கூறுவது:

பெரு மரங்களும், அவற்றில் பின்னியுள்ள கொடிகளும் அவன் படைகள்; வாழையும் கமுகும் பதாகைகள்; மலர்கள் அம்புகள்; புதர்களும், உச்சியில் பூக்கள் உள்ள மரங்களும், சேனாபதிகள்;

காப்பிய இமயம்

சூவும் குயில்களும், மதம் கொண்டு பிளிறும் யானைகளும், கனைக்கும் குதிரைகளும், உறுமும் ஒட்டகங்களும், அகவும் மயில்களும், டேகைகளும், புறாக்களும், கிளிகளும், சகோரங்களும், அன்னங்களும், நடக்கும் கொக்குகளும் காலாட்படைகள்; மலைகளும் பாறைகளும் தேர்கள்; அருவிகள் முழவுகள்; வண்டுகளின் ரீங்காரம் போர்ப் பாடல்கள்; இனிமையும், தண்மையும், நறுமணமும் கொண்ட மெல்லிய பூங்காற்று தூது வர, காமதேவன். அறைசூவல் விடுக்கிறான்.*

எவன் அவனை எதிர்க்க வல்லவனோ அவனே சிறந்த போர்வீரன். அவனுடைய பிரமாஸ்திரம் (பெரும் படைக்கருவி) பெண்ணின் காதல்.

உலகில் ஒருவனுடைய பெரும் பகைவர் காமமும், சினமும் ஆசையுமே. அவை எத்தகைய மனிதரையும் வீழ்த்தவல்லன என்பர். அவற்றுள், ஆசை செருக்காலும் பற்றாலும் உண்டாகும், சினம் கொடிய சொற்களால் வெளிப்படும்; காமம் பெண்ணால் தோன்றுவது.

இராமன் நாரதனைத் திருமணம் செய்துகொள்ள அனுமதிக்கவில்லை. இதன் காரணத்தை நாரதன் அறிய விரும்புகிறான். இராமனுடைய விடை:

“என் பக்தர்களைக் காப்பாற்ற நான் கடமைப்பட்டவன். குழந்தை படமெடுத்தாடும் பாம்பைக் காண தவழ்ந்து ஓடுகிறது; கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீயை அணுகுகிறது. தாய் குழந்தையின் விருப்பத்தைப் புறக்கணித்து, அசைத் தடுத்துக் காப்பாற்றுகிறாள். சாதாரண மக்கள் அத்தகையர். காமம், சினம் பொருட்களமீது ஆசை, மதம் இவை பெரும் சேனைகள். இவற்றின் மாயை உருவெடுத்தது பெண் வடிவில். பெண் பயங்கரமானவள், துன்பம் தருபவள், வெறுக்கத் தக்கவள். மயக்கம் என்ற வனத்துக்கு வசந்தம்; ஜபம், ஒழுக்கம் என்ற பொய்கையைச் சுவரவைக்கும் கொடும் கோடை மழைக் காலத்து ஈசலும் தவளைகளும் போலப் பெண்ணால் காமமும் செருக்கும் சினமும் ஓங்கி வலுப் பெறுகின்றன. கூதிர் காலத்துப் பூக்கள்போலத் தகாத எண்ணங்கள் மனத்தில் எழுகின்றன.

திரு. என்.வி. நாயடு

பனிக்காலத்துக் கழுநீர்ப்பூப்போலப் பெண் உள்ள இடத்தில் பக்தி வாடுகிறது. புத்தி, பலம், ஒழுக்கம் (சீலம்), ஸத்யம்-இவை மீன்கள்-பெண் இவற்றைப் பிடிக்கும் தூண்டில் முள். தனக்கு வேண்டும் போது இவற்றுள் தனக்கு வேண்டுவனவற்றைப் பிடித்து அழித்துவிடுகிறாள். தீய ஒழுக்கத்தின் வேர் பெண், கத்தியின் கூர்மை பெண் தீமையின் சுரங்கம் பெண். அவளிடமிருந்து என் பக்தனான உன் மனத்தைக் காக்கவே உன் திருமணத்தைத் தடுத்தேன். 3,43,43.

பெண் என்னும் தீவட்டியில் விட்டில்கள்போல் வீழ்ந்து மடியாதே என்ற அறிவுரையுடன் ஔணிய காண்டம் முற்றும்.

சுக்கிரீவன் இராமனுக்குச் சொல்வது: பெண்ணின் கடைக்கண் என்னும் அம்பு பாய்தலால் கலங்காத ஆண் மகன் சினீம் என்னும் பயங்கர இருளிலும் விழிப்புடன் இருப்பான். (சினத்தால் மதி அழியான்).

மக்கள் இயல்பு

ஸத்துவ, ரஜஸ்" தமஸ் என்ற முக்குணங்களின் தொகுதியில் அடங்காத மனிதன் யாவன்? நான் என்ற அகந்தையையும் செருக்கையும் முற்றிலும் துறந்தவன் யாவன்? இளமையின் காய்ச்சலைத் தவிர்த்தவன் யாவன்? பொறாமை என்னும் களங்கம் எவனுக்கு இல்லை? துயரம் என்னும் பெருங்காற்று எவன்மீது மோதவில்லை? உடலின்மீது பற்று என்ற செயல் எவனை அரிக்கவில்லை? மக்கள், சொத்து, மண் ஆசை எவன் மதியைக் கறைப்படுத்த வில்லை? 71.1-4 இராமன் காக பூசுண்டிக்குக் கூறுவது - உயிருள்ளனவை அனைத்தும் என் அன்புக்கு உரியவை. உயிருள்ளவற்றில் சிறந்தவன் மனிதன். அவன்மீது என் அன்பு சிறந்தது.

மனிதனில் சிறந்தவன் இருபிறப்பாளன் (பிராமணன்); பிராமணருள் வேதம் அறிந்தவன்; அவர்களுள்ளும் வேதநெறிப்படி ஒழுகுபவன்; அவர்களுள்ளும் ஆசை அற்றவன். பொது அறிவிலும்

காப்பிய இமயம்

(ஞானத்தை) நிருபிக்கக்கூடிய அறிவு (விஞ்ஞானம்) சிறந்தது 7.86.1,2 விஞ்ஞானியினும் அதிகமாக நான் விரும்புவது என் பணியாளனை. என்மீது பக்தி கொண்டு எனக்குப் பணிபுரிவோன் எத்துணை இழிந்த பிறவியில் பிறந்தோன் ஆயினும், எனக்கு உயிரினும் இனியன்; தூய்மை, நல் ஒழுக்கம், அறிவு, உடைய பணியாளனிடம் எவர்தாம் அன்பு பூணார்? 86.23,4 இவை யாவும் இறைவனே ஆயினும் அவனுடைய அகந்தையிலிருந்து முளைத்தவை. கண்ணனுடைய இத்தகைய சொற்களைக் கீதையில் காணலாம்.

பூசுண்டி கருடனுக்குக் கூறுவது: மனித வாழ்க்கையின் கேடுகளாகக் கவி கருதியன கலியுகத்தின் இயல்புகளாகக் கூறப்படும். அவற்றுள் சில: வேதங்களை மறந்து, தத்தம் யுக்திகளுக்கு ஏற்ப வாழ்க்கைக்கு அனுசூலமான புதுக் கோட்பாடுகளை நிறுவ முயல்வர் 7.97.D1; வர்ண, ஆசிரம தர்மங்களை மக்கள் பயிலார்; பிராமணர் வேதங்களை விற்பார்; அரசர் மக்களை அழிப்பார்; வேதங்களின் ஆணையை மதியார்; ஒவ்வொருவரும் தமக்கு உகந்த வழியில் நடப்பார்; வேதங்களின் ஆணையை மதியார்; ஒவ்வொருவரும் தமக்கு உகந்த வழியில் நடப்பார்; வாயில் வந்தபடி பிதற்றுவோர் பண்டிதராகக் கருதப்படுவர்; பாசாங்கும் பகட்டும் கல்விமான்களாலும் போற்றப்படும்; பிறர் பொருளைத் திருடுவோர் சாமர்த்தியசாலிகளாகக் கருதப்படுவர்; பொய் உரையும், வாய்ச்சாலகமும் நற்குணங்களாக மதிக்கப்படும்; பக்தனாகக் கருதப்படுவதற்குத் தாடியும், சடைமுடியும், வளர்த்த நகங்களுமே போதும். 7.98.1-4 மனம், மொழி, மெய்யுடன் ஒன்றாத ஒழுக்கம் உடையவனைச் சிறந்த பேச்சாளனாக மக்கள் மதிப்பர் 7.98 ஸோர ஆண்கள் பெண்களுக்கு அடங்கி நடப்பர்; பெண்கள் ஆண்களைக் குரங்குகளைப்போல ஆட்டுவர்; இழிந்த சாதியினரும் பூனூல் பூண்டு பிராமணரிடம் ஞான உபதேசம் பெறுவர்; பெண்கள் கற்பு இழப்பார்; கணவன் உள்ள பெண்கள் கலன் அணியார்; கைம்பெண்கள் கலன்களை அணிவார்; ஆசிரியர் கல்வியும் ஒழுக்கமும் இன்றி (குருடராக) அறியாத (குருடர் செவிடர் ஆன) மாணவருக்குக் கல்வி போதிப்பர்; மாணாக்கர் ஆசானை மதியார்; ஆசிரியர் சீடருடைய செல்வத்தை அபகரிப்பர்; கல்வி புகட்டார்;

திரு. என்.வி. நாயுடு

சீட்டுடைய அக இருளைப் போக்கார். தாய் தந்தையர் மக்களுக்குத் தம் வயிற்றை நிரப்புவதற்கு உரிய கல்வியையே கற்றுத்தருவர் 79914; துறவிகள் மாடமானிகைகளில் வாழ்வர்; புலன் இன்ப நுகர்வுக்கு உரிய பொருட்களை விரும்புவர்; துறவிகள் தனத்தவர் ஆவர்; இல்வாழ்வோர் ஏழைகளாக இருப்பார்; இல்வாழ்வோர் கற்பரசிகளை வீட்டினின்று வெளியேற்றி, தம் கருத்துக்கு இணங்கும் பணிப்பெண்களை அவ் இடத்தில் வைப்பார்; இளைஞர் திருமணமாகி மனைவியின் முகத்தைக் காணும் வரை மட்டுமே தாய் தந்தையருக்கு அடங்கி இருப்பர்; அதன் பின் மனைவி, மாமியார், மாமனார் சொற்படி நடப்பர்; அரசர் தம் கடமைகளை மறந்து கொடுங்கோலகி மக்களை வாட்டுவார்; பாவச்செயல் செய்பவன் ஆயினும், இழிசாதியினன் ஆயினும் செல்வம் உடையவன் சீரியன் என்ற கருத்து நிலவும்; கவிஞரை எவரும் ஆதரிக்க மாட்டார்; அவர் அறிவுரைகளை விரும்பிக் கேட்க மாட்டார். புறங்கூறுவாரை அவமதியார். பஞ்சமும் நோயும் மக்களை நலியும்; பசி மக்களை வாட்டும். எங்கும் தம் நலம் பேணுவோர் பெருகுவர். பிறருடைய நன்மையை எவரும் கருதார். அமைதி இராது; டம்பமும், வெறுப்பும் சமூகத்தில் நிறையும்; மக்கள், சராசரியாகப் பதினைந்து ஆண்டுகளே உயிர் வாழ்வார்; ஒருவன் தானே எல்லோரையும் வெல்லத் திட்டம் வகுப்பான்; தான் வாழும் சமூகத்தைக் குறித்து எண்ண மாட்டான்; இக்கலியுகத்தைக் கடக்க ஒரே துணை இராமன். 7100-சா.

சிறு ஊதியத்துக்காகக் குருவையும் அத்தணனையும் கொன்று விடுவர் 7.99.D2 சூத்திரன் பிராமணனுக்குச் சமமாகத் தன்னை எண்ணி, அவனோடு வாதம் புரிவான். 'பிரமத்தை அறிந்தன் பிராமணன்' என்று கேலி செய்து பிராமணனை அதட்டுவான். 'அபேத வாதி' (வேறுபாடு அற்ற தன்மையைக் கூறுவோன்) ஞானி ஆவான் என்ற வேதக்கருத்தை மேற்கோள் காட்டி நிந்திப்பான்.

இழி பிறப்பாளர்-எண்ணெய் ஆட்டி விற்போர், குயவர், காட்டுக்குடி மக்கள், நாய்வளர்ப்போர், வேடர், மது விற்போர் போன்றவர்-தமக்கு இடுக்கண் நேருங்கால், தலையை மழித்து, காவி ஆடை தரித்துத் துறவுக் கோலம் பூணுவர். அவர்கள் உண்மைப் பிராமணனைத் தமக்குக் குற்றேவல் செய்விப்பர். அந்தப் பிராமணரும்

காப்பிய இமயம்

அறியாமையால் ஆசைகளால் உந்தப்பட்டு, தகாத தொழில்களில் ஈடுபட்டு, ஆசாரம் இன்றி, வியபிசாரிகளை மணந்து, தன் புனிதத்தன்மையை இழப்பர். சூத்திரர் பிராமணக் கோலம் பூண்டு உயர்ந்த பீடங்களில் அவர் பெரும் நூல் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றி, மந்திரங்களை முணுமுணுத்து, நோன்புகளை நோற்று, வேள்விகள் இயற்றி, மக்களை ஏய்ப்பர் 100 1-5.

தம்பி இறந்துபட்டான் எனக் கருதிய இராமன் அவலநிலையில் அரற்றல்: “மக்கள், செல்வம், மனைவி, வீடு, சுற்றம்-யாவும் வரும், போகும். உடன் பிறந்தானை இழந்தால், என்றும் திரும்பப்பெற முடியாது. “என் மனைவியைத் தேடும் முயற்சியில் தம்பியை இழந்தேன் என்று எந்த முகம் கொண்டு அபேயத்திக்குச் செல்வேன்? மனைவியின் இழப்பால் வரும் தாழ்வைப் (பொறுக்கலாம்: அத்தாழ்வு ஒருவனுக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் பலருக்கு உண்டாகும் துன்பம் அன்று. ஆனால் தன் மனைவிக்காகத் தம்பியை இழந்தான் என்ற பழி தாங்கொணாதது” 6.61.6 (கம்பனிலும் இராமன் அரற்று உண்டு. 8651, 8659, 8772).

தசுடன் மக்கள் தலைவனாக (ப்ரஜாபதி) பிரமனால் நியமிக்கப்பட்டான். அதனால் அவனுடைய செருக்கு அளவு கடந்தது. அப்போது சிவன் கூற்று: “தலைமை பூண்டும் செருக்கால் மதி மயங்காதவன் இன்னம் இவ் உலகில் பிறக்கவில்லை” செள 59.4

கவிக்கூற்று: ஞானி, அருந்தவன், வீரன், கவிஞன், கலைத்திறமை மிக்கவன் குணவான்-எவனைத்தான் ஆசை நல்வழியிலிருந்து திசை திருப்பவில்லை? சிந்தனை திறம்ப வில்லை?.

(லக்ஷ்மி) செல்வத்தின் மதம் மனத்தை நேர்மையிலிருந்து வளைக்கிறது 70.D1,2 எவரை மோகம் குருடாக்க வில்லை? காமம் எவரைப் பதவியிலிருந்து கீழே தள்ளவில்லை? சினம் எவர் நெஞ்சை எரிக்கவில்லை? புலன் நுகர்வுக்கான தணியாத விடாய் எவரை மூடன் ஆக்கவில்லை?.

பரதன் படைகளுடன் வருவதை அறிந்த இலக்குவன் கிளர்ந்து எழுகிறான்: ‘அரச பதவி பெற்றும் பித்துறாதவன் உலகில் யார் உளர்’

திரு. என்.வி. நாயுடு

மனம்திரிந்தவருக்கு உதாரணமாக, சந்திரன், நகுலன், வேன, இந்திரன், திரிசங்கு, கார்த்தவீரியனைக் காட்டுகிறான் 2.228.4 ஆனால், பரதனுடைய பண்பைப் புகழும் இராமன் இலக்குவனுக்குக் கூறுவது: 'அது அவர்பால் உண்மை ஆகலாம்; ஆனால் பரதனுக்கு ஒவ்வாது, ஒரு மோர்த்துளி பாற்கடலை அழிக்குமோ? இருள் இரவியை விழுங்குமா? முகில்கள் ஆகாயத்தை மூடுமோ? பசுவின் குளம்படி நீரில் அகத்தியன் முழுகி விடுவானா? நிலம் தனக்கு இயற்கையான பொறுமையை இழக்குமா? கொசுக்கள் மேருமலையை எழுப்புமா? இவை நேருமெனின், பரதனுடைய தூயசிந்தனையும் அரசு பதவியால் திரியக்கூடும்' என்கிறான்.

பரதன் கேசயத்திலிருந்து அயோத்திக்குத் திரும்பும்போது நகரின் பொலிவு இழவைக் கூறும் கவி: பறவைகள், விலங்குகள் யானைகள், குதிரைகள் யாவும் இராமன்-பிரிவு என்னும் நோயால் பீடிக்கப்பட்டுக் களை இழந்திருந்தன. நகர ஆண்களும் பெண்களும் தாம் இதுகாறும் அடைந்த புகழ், பெருமை செல்வம் யாவற்றையும் ஒருங்கே இழந்ததாகக் காணப்பட்டனர். 158.4.

பெரியோரை எவரும் குறைகூறார். நாரதர் இமவானிடம் கூறுவது: விஷ்ணு பாம்பணையில் பள்ளிகொண்டுள்ளார். அக்நி குப்பை, கூளம், சந்தனம் எல்லாவற்றையும் தின்று விடுகின்றது. சூரியனுடைய ஒளியும் வெப்பமும் நல்லது தீயது என்பதைக் கருதாது யாவற்றின்மீதும் பரவுகிறது. நீர் அழுக்குகளையும் நல்ல பொருட்களையும் கொண்டு செல்கிறது. கங்கையில் கரைத்த மதுவும் கங்கையாகி புனிதத் தன்மையைப் பெறுகிறதன்றோ? வலியாரோடு சேர்ந்தாலும் வலிமை பெறுவர். பிறருடைய குறையும் தாழ்வும் வலியாரைப் பற்றாது.

இராமன் பாதரசைக் கொன்றிக் கானில் நடக்க, அவனைக் கொடிய பாம்புகள் தீண்டவில்லை; தேள்கள் கொட்டவில்லை.

பரதன் கூறுவது: ஒருவன் தன் அழ்ந்த காதலையும் வெறுப்பையும் மறைக்க இயலாது. பறவைகளும் விலங்குகளும் கூட நல்லோரை அணுக அஞ்சுவதில்லை; வேடனைக் கண்டே அஞ்சுகின்றன. அவற்றிற்கே. நல்லோர்-தீயோர் எனப் பகுத்து

காப்பிய இமயம்

அறியும் திறன் இருக்கும்போது, குணத்திற்கும் அறிவுக்கும் நிலைக்களனான மனிதன் இதை அறியானோ? 2.263.2

உடுக்க உடையின்றி ஆபரணங்களைச் சுமப்பது வீண்; பற்றுக்களை விடாது பெரும் ஆராய்ச்சியில் இறங்குவது வீண்; நோயற்ற உடலுக்கு இன்பங்கள் இல-கடவுள் பக்தி இல்லாத ஜபமும் யோகமும் எற்றுக்கு? உயிர் அற்ற உடலுக்கு அழகு ஏது? இராமன், ஒருவன் இன்றி எந்த நற்பண்புகளும் பயன் தரா. 2178.2,3.

பரதன் கூற்று: ஒருவனுடைய செயலும் சொல்லும் அவனுடைய நலனை நாடியே இயங்குவது இயற்கை: அதிலும் துன்பத்தால் வருந்துவோருக்குச் சிந்தனை அத்துன்பத்தை நீக்குவதில் முனைந்திருக்குமே அன்றி, நீதி-அநீதிகளின் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடாது. 2.269.2

ii

பெரியோர் பிறருடைய துன்பத்தை நீக்க முற்படுகின்றனரே அன்றி, அத்துன்பத்தின் காரணத்தையும் துன்பம் உறுவோருடைய ஒழுக்கத்தையும் ஆராய்வதில்லை. 2.177.4 ஒருவன் துன்பத்துள் உழல்வது நீதிக்கு ஒவ்வலாம். முறையாகத் தக்க காரணத்துக்காக, அவன் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கலாம். எனினும், அத்துன்பத்தைத் தவிர்க்க முற்பட்டோர் எனின், அது பாவமே 2.177.2.

வதிட்டன் பரதனுக்கு ஆறுதல் கூறுவது: தசரதனுக்காக நீ இறங்காதே; அவன் வாய்மையும் மரபும் காத்து விண்புக்கான். நீ யாருக்காக இரங்கவேண்டும்; 'வேதங்களைப் புறக்கணித்து, புலன் இன்பங்களை நாடும் பிராமணனுக்காக; 'அறத்தை மறந்து, மக்களுக்குத் துன்பம் தந்து, தன் நலத்தையே நாடும் அரசனுக்காக; பண ஆசை மிக்கு சமூகத்துக்கும் தீங்கு இழைக்கும் உலுத்தனுக்காக; பிராமணரை அவமதித்து, இறுமாப்புடன் அறிவை நாடும் சூத்திரனுக்காக, கணவனை வஞ்சித்து, புல்லிய நெறியில் செல்லும் பெண்ணுக்காக; ப்ரஹ்மசர்ய விரதத்தைத் துறந்து, குருவின் ஆணைவழி நடவாத மாணவனுக்காக; மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து நல்நெறிகளிலிருந்து இழிந்த இல்வாழ்வானுக்காக; மெய்யுணர்வுப் பற்றின்மையும் அற்று உலகப்போக்குகளில் ஆழ்ந்த துறவிக்காக;

திரு. என்.வி. நாயுடு

காரணம் இன்றிச் சினம் கொள்பவனுக்காக; தாய், தந்தை, குரு, பந்துக்களுடன் பகைமை கொள்பவனுக்காக; எப்போதும் பிறருக்குத் துன்பம் தருபவனுக்காக; தன் உடலை வளர்த்துப் பிறரிடம் அன்பு பூணாது இருப்பவனுக்காக இவர்களுக்காக இரங்கு. ஏன் - தசரதனுக்காக இரங்குகிறாய்?.

பரதன் கூற்று: உற்ற நண்பன், நல் அறிஞன், சிறந்த தலைவன்-இவர்களிடம் எதையும் வலியுறுத்திக் கூறுவது தவறு. மென்மையாகக் கூறித் தவிர்க்க.

இலக்குவன் சூர்ப்பணகைக்குத் தன் அடிமைத்தனத்தைப் பற்றிக் கூறுவது: அடிமை சுகத்தையோ, வறிஞன் மானத்தையோ, சூதாடுபவன் செல்வத்தையோ, ஒழுங்கக் கெட்டவன் நற்கதியையோ, உலுத்தன் புகழையோ, செருக்கு கொண்டவன் புருஷார்த்தங்களையோ (அறம், பொருள், வீடு) விரும்புவது ஆகாயத்திலிருந்து பால்கறக்க முயல்வதை ஒக்கும் 3.17.8.

சுக்கிரீவனுடைய துன்பத்தைக் கேட்டு இராமன் கூறுவது:

நண்பனுக்கு உற்ற துயரை அறிந்தும் துயர் உறாதவனுடைய முகத்தைப் பார்ப்பதும் பாவம். ஒருவன் தனக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் மலை அளவாயினும் அதைத் துகள் அளவாகவும், நண்பனுடைய துன்பம் துகள் அளவாயினும் அதை மலை அளவாகவும் கருத வேண்டும். இதைக் கடைப்பிடியாத கயவனுடைய நட்பைப் பேணக்கூடாது. துன்பம் வந்து உற்றபோதே உண்மை நட்பு வெளிப்படும்.

மூர்க்கனான சேவகன், உலுத்தனான அரசன், கற்பு தவறிய மனைவி, வஞ்சனை புரியும் நண்பன்-இந்நால்வரையும் அன்றே களைக; இன்றேல், ஏதேனும் ஒருநாள் துன்பம் விளைவிப்பார்கள். 4.7.1,4,5

இராமன் பரசுராமனிடம்: சிறுபிள்ளைகள் குறும்பு செய்தால் பெற்றோரும் ஆசிரியரும் மனத்துள் மகிழ்வர் நான் சிறுவன்; நீ பெரியோய். என்னைச் சேவகனாக எண்ணி விருப்பு-வெறுப்புக்கள் அற்றவரும், ஒழுக்கத்தின் சிகரமும், உறுதிபூண்டவரும், அறிவாளியுமான நீர் பொறுக்க வேண்டும். 277-2

காப்பிய இமயம்

பரசுராமன் இராமனிடம்: உன் தம்பி பெரும்பாவி, அவன் உடல் வெண்மை; உள்ளம் கருமை. வாயில் விஷம் உள்ளது; பால் அன்று. இயற்கையில் செந்நெறியாளன் அன்று. என்னை யமனாக அவன் கருதவில்லை. 1.277-3,4.

இத்துணை அழகிய குடலில் அழுக்குப் படிந்த மனம் எவ்வாறு தோன்றியது - பொற்குடத்தில் விஷம் நிறைந்தது போலே-1.278.4.

வதிட்டன் இராமனுக்குக் கூறுவது : புரோகிதத் தொழில் யாவற்றினும் தாழ்ந்தது; வேதங்களும் சாத்திரங்களும் அதைப் பழிக்கின்றன. இதை அறிந்திருந்தும். பிரமன் ஆணையால் நான் உன் குலத்திற்குப் புரோகிதம் பூண்டது நெடுங்காலத்துக்குப் பின்னரேனும் உன் திருவடி சம்பந்தம் பெறுவேன் என்ற ஆசையால். 7.48.3;49.4.

கருடன் வினாக்களும், பூசுண்டி விடைகளும்:

1. பெறுமவற்றுள் அரிய பிறவி எது?
• மனிதப்பிறவி - அது அறிவனைத்தும் உடையது.
2. துன்பத்துள் எல்லாம் பெருந்துன்பம் எது?
வறுமை
3. இன்பத்துள் எல்லாம் பேரின்பம் எது?
• நல்லோர் இணக்கம்.
- 4,5. நல்லோர் யாவர்? தீயோர் யாவர்?
நல்லோர் பிறர் துன்பங்களைத் துடைப்பவர்,
தீயோர் பிறருக்குத் துன்பம் தருபவர்.
6. மாபெரும் நற்பண்பு எது?
அஹிம்சை-பிற உயிர்களுக்குத் தீமை செய்யாமை.
7. மாபெரும் பாவம் எது?
புறங்கூறல், பிறரிடம் குற்றம் காணல்,
தன் நலம் பேணுதல்.
8. மக்களை வருத்தும் பிணிகள் எவை?
காமம், வெகுளி, மயக்கம், காமம்=வாதம்,
வெகுளி=பித்தம், மயக்கம்=சீலேட்டுமம் (சனி, கபம்).

காரண - காரிய அறிவு.

திரு. என்.வி. நாயுடு

சிவன் பார்வதிக்குத் திருமாலின் அவதாரக் காரணங்களை ஆராயக்கூடாது எனக் கூறுகிறார். முடிவிலிருந்து முதலுக்குப் போதல்-பயன் விளைவிலிருந்து அதன் காரணத்தை ஆராய முயல்தல் தவறு. காரணங்கள் பல ஆகலாம்; அவை யாவற்றையும் ஆராய்ச்சியாளன் அறியாமல் இருக்கலாம். காரணங்களின் கூட்டு இயற்கையும் அவற்றின் ஒவ்வொன்றன் இயற்கையும் மாறுபடலாம். ஆதலின், அவதாரங்களைக்கொண்டு அவை ஏன் நிகழ்ந்தன என ஆராய வேண்டாம். (121.1).

தருக்க சாத்திரம் காரணத்திலிருந்து காரியத்துக்குச் செல்லும் வழியைக் கூறும். முறை நிறழ்வது யுகம்; விஞ்ஞானம் அன்று.

அனுமன் இலங்கையில் வீடணனைக் கண்டு சொல்வது:

‘காலையில் குரங்கின் முகத்தில் விழித்தாலும் குரங்கைப்பற்றிப் பேசினாலும் நாள் முழுதும் சோறு கிடைக்காது என்பர். எனினும் இராமன் அருள் பெற்றமையால் இந்தப் புன் சாதியில் பிறந்தயானும் உய்ந்தேன்’. 5.7.4 & D.

இராவணன் அனுமனுக்குக் கூறுவது: எவருக்கும் தம் உடல் (உடலைப் பேணல்) இனிது. 5.22-2.

அனுமன் விடை: ‘ஆயினும் நீ உடல்பால் வைத்துள்ள பற்று அறுக்க வேண்டியது; அதன் மீது கொண்டுள்ள பெருமை, வெறுக்கத் தக்கது. நீ பிறந்த குலத்தையும், உன் குடிமக்களையும் குறித்து எண்ணிப்பார் அழிவை நாடாதே’. 4,5.

இராவணனைக் குறித்த கவிக்கூற்று:

அமைச்சன், வைத்தியன், குரு-இம்மூவரும் அரசனுக்கு அஞ்சியோ, பணத்தாசையாலோ, அரசனுக்கு இதமானதைச் சொல்லாமல், அவன் எதைக் கேட்க விரும்புவானோ அதையே சொல்வார் எனில், அவ்அரசன் முறையே தன் அரசையும், ஆரோக்கியத்தையும், அறத்தையும் விரைவில் இழப்பான். 5-371

காப்பிய இமயம்

இந்நிலையில், அவையில் வீடணன் இராவணனுக்குக் கூற்று:

பதினாலு புவனங்களையும் ஒருங்கே ஆண்டாலும், அரசன் பிற உயிர்களுக்குத் தீங்கு செய்வான் எனில் நீடு ஆளமாட்டான். 38.4

நற்சகுனங்கள்: மயிலை இடது புறமும், காகத்தை வலது புறமும், கீரியை எதிரிலும் காண்பது; நரி முகத்தைக் காட்டுவது; கன்று ஊட்டும் பசுவைக் காண்பது; மான் குழாம் வலப்புறம் திரிவது; குயில் இடப்புறம் மரத்தில் சுவ்வது; பெண் நிறைகுடம் சுமந்து குழந்தையுடன் வருதல்; ஆண்மகன் தயிரும் மீனும் சுமந்து செல்வது; இரு அந்தணர் நூல்களுடன் நடந்து போவது, (1.303) இடப்புறம் ஒருவன் தும்புவது; பின்புறம் இருந்து மெல்லிய பூங்காற்று வீசுதல். (2.192.2)

எந்த இடத்தில் வாழலாம் - என்ற இராமன் வினாவுக்கு வால்மீகியின் விடை:

எங்கு மக்கள் ஆசை, சினம், செருக்கு, தனது என்ற எண்ணம், கலக்கம் அற்று இருக்கிறார்களோ, எங்குப் பிறர் பொருளை வவ்வுதல், பட்டம், பற்று, வெறுப்பு, வஞ்சனை, பகட்டு, அறிவு, மயக்கம் இலதோ, எங்கு ஒவ்வொருவரும் பிறருடைய நன்மைக்காக உழைக்கின்றனரோ, துன்பத்தையும் இன்பத்தையும், புகழையும் இகழ்ச்சியையும் சமமாகக் கருதுகின்றனரோ, உண்மையை இன்சொற்களால் பேசுகின்றனரோ, எவர் பொருள் ஈட்டுவதால் மனமகிழ்ச்சியோ, பொருள் அழிவால் மனவருத்தமோ இலரோ, எவர் பிறரிடம் உள்ள தீங்குணங்களை விட்டு நற்பண்புகளை மட்டும் கைக்கொள்ளுகின்றனரோ, எவர் அந்தணரையும், பசுக்களையும் காக்கத் துன்பங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறார்களோ, எங்கு அறத்தாறு ஒழுக்குவோரை அனைவரும் மதிக்கின்றார்களோ - அங்கு, அவர் இடையில் உன் உறைவிடம் ஆகுக. 2.130-1.

இராமன் சடாயுவுக்குக் கூறுவது:

எவன் பிறருடைய துன்பத்தைப் போக்க முற்படுகின்றானோ அவனுக்கு உலகில் அரியது ஏதும் இல்லை. (உன் புகழ் இவ் உலகில் எஞ்சும்; நீ உயர்ந்தோர் உலகம் புகுவாய்). 3-31-5.

திரு. என்.வி. நாயுடு

சித்திரசூட்டத்தில் இராமனும் சீதையும் புலன் இன்பம் நுகர்ந்தனரா - என்ற பொது வினாவுக்குத் துளசீயின் விடை:

இராமனை நினைத்த மாத்திரத்தில் மக்கள் உடல் இன்பத்தை உடனே துறக்கிறார்கள் என்றால், இராமனுக்கும் உலகத்தின் தாயாகிய சீதைக்கும் இவ் இன்பம் பற்றிய எண்ணங்கள் எழவில்லை என்பதில் சற்றும் ஐயம் இல்லை. 2-140.

இராமன் பரசுராமனிடம் கேட்பது: மாற்றானைத் திட்டுவதால் ஒருவன் ஒளி பெற முடியுமா? 1.274.4.

போர்க்களத்தில் ஒருவனுடைய பெருமையை வீரத்தால் காண வேண்டும். தன் பிரதாபத்தைப்பற்றித் தற்புகழ்ச்சியால் பறையடிப்பதால் அன்று. 274D

காக பூசுண்டி கருடனுக்குப் பிறருடைய நன்மையை நாடுவோனுக்கு ஏது துன்பம்? 'ஸ்பர்ஸமணி' (தொட்டால் வேண்டுவன யாவும் தரும் கல்) இருக்கும்போது ஏது வறுமை? பிறருக்கு ஊறு நிகழச் சூழ்வனை அற்றுவோன் எவ்வாறு அச்சம் இன்றி வாழ்வான்? ஆசைகள் உடையவனுடைய உள்ளம் எவ்வாறு மறுவின்றி இருக்கும். 112.1

நீதி அறியாத அரசன் எவ்வாறு நாட்டைத் தன் வசம் வைத்திருக்க முடியும்? துஷ்டருடன் பழகுவோனுக்கு எவ்வாறு நல்லபுத்தி ஏற்படும்? பிராமணனுக்குக் கேடு செய்வோனுடைய குடி எப்படிச் செழிக்கும்?.

இருமை உணர்ச்சி ('த்வைத புத்தி') - தான் வேறு, பிறர் வேறு தனது பிறருடையது, வேண்டுதல். வேண்டாமை-பிரிவினைக்கும் சினத்துக்கும் காரணம், அறியாமை (அந்ஞானம்)க்கும் அதுவே காரணம். இருமை உணர்ச்சி அகன்றால் மெய் அறிவு தோன்றும். யாவும் ஒன்றே என சமதர்சனம் உடையவன் எவ்விதமான இடும்பையும் இலன். இருமை உணர்ச்சி மாயையால் வந்தது. இருமை உணர்ச்சி அற்ற உயிர் ('ஜடம்') கடவுளுக்குச் சமானம். 7,111D

காப்பிய இமயம்

பற்றுக்களையும் ஆசைகளையும் துறந்தவனே பெண்ணையும் துறக்க முடியும்; காமியால் முடியாது. காமத்தைக் கடக்க இராமபக்தியே வழி. 7.115-D1

கடவுள்-ஊழ்

வருணனை வழிவேண்டித் தவம் கிடக்கும் இராமனுக்கு இலக்குவன் கூறுவது:

தலைவ, ஏன் தெய்வங்களில் இந்த நம்பிக்கை? கோழைதான், தன்நம்பிக்கையை இழந்து, வாழ்க்கைக்குக் கடவுளையே ஆதாரமாகக் கருதி, செயல் அற்றுக் கிடப்பான்; துன்பம் வரும்போதெல்லாம் கடவுளைத் துணைக்கு அழைப்பான். 5.51-2.

விநாயகப்பிள்ளையார் வழிபாடு சமூகத்தில் நிலை கொண்டிருந்தது. இராமன் வில்லை நானேற்றப்போகும்போது நகர மக்களெல்லாம், முன்னோர் தேவர், யாம் ஆகிய அனைவரும் செய்த தவப் பெருமையால், 'கணேச! இராமன் இவ்வில்லை தாமரைத் தண்டின் தான் நூல்போல இற்று விழ அருள்க', என வேண்டினர். 255 மிதிலைக்குப் புறப்படும்போது தசரதன் பிற கடவுளரோடு கணேசனையும் வணங்கி வாழ்த்துப் பெறுகிறான் 301 ஸீதையை மிதிவையிலிருந்து அயோத்திக்கு அனுப்பும் போதும், சனகன் கணேசனை நினைவுசுடர்ந்தான். தோ 338, கௌ 339-4 காரியம் தொடங்குமுன் பிள்ளையார் வழிபாட்டைத் துளசீயின் நூலில் பரக்கக் காணலாம். பரத்துவாசன் பதனுக்குக் 'கணேச' என்ற சொல்லுக்கே பக்திரஸத்தின் சித்தி, மங்களம்' என்ற பொருளைக் கூறுகிறார். 2.208 D

கடவுளர்

தேவர்கள் சாரதாவை அணுகி, இராமன் வனம் சென்றாலே தம் குறை நீங்கும் ஆதலின் அவனை மந்தரை வாயிலாகக் கைகேயியின் தூய சிந்தையைத் திரிக்க வேண்டினர்.

சரஸ்வதி தேவரின் தன்நலப் புன்மையைக் குறித்துக் கொண்ட கருத்து: தேவர் வாழ்வது உயர்ந்த உலகில், அவர்களுடைய

திரு. என்.வி. நாயுடு

சிந்தனைகளோ புல்லியன; பிறர் புகழுடன் வாழ்வதைக் காண தேவர் சகியார் 12-123.

எனினும், மேலே நடக்க உள்ள நன்மைகளை உத்தேசித்து மந்தரை நாவில் நடமாடுகிறான் 2,12D

சித்திரசூட்டத்தில் பரதனுடைய வேண்டுகோளை ஏற்று இராமன் அயோத்திக்குத் திரும்பினால் 'தங்கள் பயன் கிட்டாதே' என இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் அஞ்சினர்: இராமனிடம் சரண் புகுந்தனர். அதை அறிந்த இராமன் அவர்களுக்கு அபயம் அளித்தான். 2.265.

தேவருடைய செயல்கள் தம் நலம் கருதியவை; நீதியைத் தழுவின அல்ல. இந்திரனுடன்தேவர் மறுபடியும் சாரதாவிடம் சென்று பரதனுக்கு மதிமயக்கம் உண்டாக்கி அவனை அயோத்திக்குத் திரும்பச் செய்ய வேண்டாம் என இரக்கின்றனர்.

சாரதா அவர் புன்மையையும் தன்னலக் கருத்தையும் எண்ணி, அவ்வாறு செய்ய மறுக்கிறான். 2-295D தேவர் நாணி ஒதுங்கினர்.

தசரதன் இராமனை வனம் போவதினின்று தடுக்க முயன்று தோற்றான். தன் தவறுக்காக இராமன் துன்பமுற வேண்டிய நிலைமையைக் கூறுகிறான்.

ஒருவன் தவறு செய்ய, அப்பாவத்தால் பிறன் துன்புறல் என்ன நீதி? கடவுள் வகுத்தது இவ்வாறோ? எனின், அவன் விளையாட்டு எவரும் அறிய ஒண்ணாதது. 2.48 (தோ)

விதியை நோகின்றனர். அவ்விதி என்ன செய்தது? "வாழும் வழியைக் காட்டி நம்மை மரணத்துக்கு கொண்டு சென்றது. அம்ருதத்தைக் காட்டி விஷத்தைத் தந்தது. (2.49-1) தெய்வம் சொன்னது ஒன்று; இன்று நடப்பது வேறொன்று. தெய்வம் முன்பு காட்டியதும் இப்போது, நாம் காண்பதும் வேறு ஆனவை". 2.48-1.

குகன், இலக்குவனிடம் கைகேயியைக் கடுமையாக விமர்ச்சிக்கிறான். பொறுமையுடன் அதைக் கேட்ட இலக்குவன் கூறுவது:

காப்பிய இமயம்

“இவ் உலகில் ஒருவன் பிறன் ஒருவனுக்கு இன்பத்தையோ துன்பத்தையோ தரவல்லவன் அல்லன்: இன்ப துன்பங்கள் அவனவன் செயலின் விளைவுகளே” (92-2) புணர்தல் - பிரிவு, நன்று - தீது, பகை - நட்பு, பிறப்பு - இறப்பு, நல்குரவு-செல்வம், செயல்-செய்தற்காலம்-யாவும் ஒருவன் தானேயோ, அன்றி அவன் மூதாதையரோ, சூழ்நிலையோ, அழ்நியதே; பிறர் தர வாரா (2.92-3).

பரதன் வதிட்டனுக்குக் கூறுவது: தாயும் தந்தையும் ஒருவனுடைய பிறப்புக்கு மட்டுமே காரணம் ஆவர்; அவனுடைய வாழ்க்கையில், நிகழ்கூடிய நற்செயல், தீய செயல்கள், அவனுடைய பண்டை வினைகளின் பயனாகத் தெய்வம் தருவன. 2.255-3.

இராமன் - சீதை - இலக்குவன் நடந்து செல்வதைக் கண்ட மக்கள் கூற்று: “விதியின் செயல் விபரீதமாக உள்ளது. விதியைக் கட்டுப்படுத்துவோர் இலர், விதி இரக்கமற்றது, பழிக்கு நாணாதது, சந்திரனுக்கு மறுவையும் குறைந்தமுகும் தொழுநோயையும் தந்தது; கல்ப தருவையும் நீர் நிறைந்த கடலையும் உவர்ப்பு ஆக்கிற்று. இந்த இளைஞர்களுக்குத் தந்த துன்பங்களைப் பாருங்கள்.

“இவர்கள் காட்டில் வாழ்ந்து துன்பத்தை அநுபவிக்க வேண்டுமெனில், போகங்களை விதி யாருக்கு வகுத்தது? இவர்கள் நடந்து செல்வதாயின், வாகனங்கள் யாருக்கு? தேர்களை எந்தத் தச்சன் கட்டுவான்? இவர்கள் புல்லில் படுக்க வேண்டியிருந்தால், பஞ்சணைகள் யாருக்காக? விதி இவர்களை மரத்தடியில் வாழவைத்தால், மாடமாளிகைகளை யாருக்காக நிருமித்தான்? இவர்கள் மரஉரி தரிக்க வேண்டியிருந்தால், விதி, ஏன் பட்டு ஆடைகளை வீணாக உண்டாக்குகிறான்? தாம் பெற்ற நன்மை தீமைகளை அளவுகோலாகக் கொண்டு மக்கள் விதியைப் போற்றுகிறார்கள், அன்றிப் பழிக்கிறார்கள்”.

கோசலை சீதையை வாழ்த்துவது: கங்கையும் யமுனையும் பாயும் வரை உன் புகழ் நிலைபெறுவதாகுக. 2.86-4

திரு. என்.வி. நாயடு

சீதை கங்கையை வழிபட, கங்கை சீதையை வாழ்த்தியது: 'உயிரனைய கணவனுடையும் கொழுந்தனுடனும் நீ திரும்புவாய். உன் விருப்பங்கள் யாவும் நிறைவேறும். உன் புகழின் ஒளி உலகம் பரவும்' (2.103 தோ).

வனம் போகும் வழியில் மக்கள்: "சேஷன் இந்தப் பூமியைத் தாங்கும் நாள் எல்லாம் நீ உன் கணவனுடன் சேர்ந்து இன்பமுடன் வாழ்வாயாக" 117

பார்வதியைப் போல (ஒரே மனைவியை உடைய, அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேறு ஒருத்தி இராத) கணவனுடைய காதலைப் பெறுவாயாக. 118.1. - இது காளிதாசன் கூறுவது-குமார ஸம்பவம்...

பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு: துளசீதாசரின் இராமசரித மாணசத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து தொகுத்த கருத்துரைகளே இவை. கதைத் தொடர்ச்சியை நினைத்து, இவற்றைப் படிக்க வேண்டா. கருத்துத் தொகுப்பு மட்டுமே. பெண்டிர் பற்றியும் சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகள் பற்றியும் தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் காலத்துக்கு ஏற்றவை அல்ல.

26
வந்தெதிரே தொழுதானை
வணங்கினான்?

‘மழுங்காத ஞானமே படையாக
மலர்உலகில்
தொழும்பாயனார்க்கு அளித்தல்’
(திருவாய் மொழி 3-1-9)

பட்டிமன்றத்துக்குத் தயாரித்த கைக்
குறிப்பு.

திரு. என்.வி. நாயுடு

தொழும் மரபு; அடிமை; தொழும்பன்=நீசன், தொழுது=அஞ்சலி பண்ணி

(தேவாரம் 5-21-18) தொழற்குக் கை, தொழுகையுள்ளும் படை ஒடுங்கும் (குறள் 828) தொழுகையர், அழுகையர், துவள்கையர் (திருவாசகம் 369) விழுப்பொருளே, தொழுப்பு அடியோங்கள் வாழச் செய்தானே - தொழு படியோங்கள் (திருவாசகம் 374) தொழும்புகந்து கடைப்பட்டேனே (திருவாசகம் 436) தொழில்=ஏவல் தொழுதி: இனம், கூட்டம் (பெரும்பாண் 406) தொழுவர்: 'சிறுகுடிப்பெருந் தொழுவர்' (மதுரைக் 1212) நெல் அரி தொழுவர், (புறம் 24, 209). 'தொழுது தோன்ற' (-முல்லை 56), வணங்கி, விளங்க இருண்ட குஞ்சி மண் உறப் பணிந்து, மேனி வளைத்து, வாய் புதைத்து நின்றான்.

வணக்கம்=ஆஸ்ரயணம் (கம்பன்), வணக்கு=தோற்றிப்பது (கம்பர்)

வணங்க = அடிமை ஒழுக்கம் பூண (கம்பர்).
வணங்கும்=உபாசிக்கும் (கம்பர்)

வணக்கம்=முன்னர்த் தாழ்ந்திருத்தல். 'சொல் வணக்கம்' 'ஒன்னார் கைக் கொள்ளற்க, வில்வணக்கம் தீங்கு குறித்தமையான் - குறள் 827'. 'தலையே நீ வணங்காய்' (தேவாரம்) வணக்கு='முடக்கம்'. 'வானைப்பகுவாய் வணங்குறு மோதிரம்' (சிலப்பதிகாரம் 6.95) வளைதல்=வளையப் பகுவாய் கடுப்ப வணக்குறுத்து (நெடுநல் 144), வணங்கு இறைப் பணத்தோள் (மதுரைக் 414); வணர் கோட்டுச்சீறியாழ் - புறம் 155 இராவணன்,

'குலைவுறல் அன்னம் முன்னம் யாரையும் கும்பிடர்' (3384)

'அணங்கினுக்கு அணங்கனானே! ஆசைநோய்

அகத்துப் பொங்க

உணங்கிய உடம்பினேனுக்கு உயிரினை உதவி, உம்பர்க் கணங்குழை மகளிர்கெல்லாம் பெரும்பதம் கைக்கொள்' என்னா, வணங்கினன். உலகம் தாங்கும் மலையினும் வலிய தோளான்

-(3388)

காப்பிய இமயம்

“தறை வாய் வந்து அவன் அடிதொழுதலும்
கறைவாள் பட ஆவி கலங்கினள் போல்
இறைவா இளையோய் என ஏங்கினளால்
பொறைதான் உரு ஆனதோர் பொற்பு உடையான்” (3389)

குடிமை மூன்றுலகும் செய்யும் கொற்றத்து முடியின்மீது முகிழ்த்து உயர்கையினனாகிய குகன், ஏழை, ஏதலன், மாமழைமான் மடநோக்கி உன்தோழி-உம்பி, எம்பி, தோழன் நீ எனக்கு என்றெல்லாம் கூறிக் கூரணிந்த வேல்வலவன் குகனோடும் கங்கைதென்னில் சீரணிந்த தோழமை கொண்டுள்ளான் இராமன். (தேசிகனுடைய அபித்யம் ஏற்காதது). குன்று உரைத்தாலும் கூடாக் குவவுத்தோள்; நிலத்தைக் கூடப் பின்திரைத்து, அருக்கன் தன்னை விரித்து, மீன்தொக்கது ஒன்று நின்று இமைக்கின்றது அன்ன முடிய நெடிதின் வைத்தான். வணங்க நெற்றி நிலத்தைத் தொட்டது. தண்டனிடுவது போல - தன்டு போல.

வள்ளல் தாதை வரம் என்னும் வானோர் தவத்தால் அழியா அழகுடையான் வெய்யோன் ஒளி தன் மேனியில் விரிசோதியின் மறைய இடையாளொடும் இளையாளொடும் போனான். நெடுநாடவை போனார், கங்கையை மேவினார், தபோதனர் அண்மினார், இனிய மாதவப் பள்ளி கொண்டு எய்தினார். அறிஞர் காதற்கு அமை விருந்தாகி, மெல் அடகு உண்டு விளங்கினான்.

ஆய காலையில், ஆயிரம் அம்பிக்கு நாயகன் போர்க் குகன், கழலினான், புருவத்தான், மேனியான், மருங்கினான், சிருங்கிபேரநகர் உறை வாழ்க்கையன் ஒருங்கு தேனொடு மீன் உபகாரத்தன் இருந்த வள்ளலைக் காண வந்து எய்தினான். தவப்பள்ளி வாயிலை நண்ணினான்.

கூவாமுன்னம் சேவிக்க வந்தனென் நாவாய் வேட்டுவன் நாயடியேன் என்றான். இருண்ட குஞ்சி மண் உறப் பணிந்து, மேனி வளைத்து வாய் புதைத்து நின்றான். இருத்தி ஈண்டு எம்மொடு... ‘குடிக்கிடந்து ஆக்கம் செய்து நின் தீர்த்த அடிமைக் குற்றேவல் செய்து, உன் பொன் அடிக்கடவாதே’ (திருவாய் 9.2.2). ஆக்கம் செய்தல்: குடியில் பண்டு இல்லாத நன்மைகளை உண்டாக்குதல்’ தசரத வசுதேவ குலங்களுக்கு மூத்த பெண்ணும், நடுவில்

திரு. என்.வி. நாயுடு

பிள்ளையும் கடைக்குட்டியும் போலே இருவரும் பிறந்து புகழும் ஆக்குமாக்கி அஞ்சிறையும் அறுத்தார்'. ஜ்யேஷ்டரான பெருமானுடைய விஸ்வேஷத்தில் சேற்றிலே தரைக் கிடைக்கிடந்து ப்ரேம விசேஷத்தாலே இக்குடிக்குப் பண்டில்லாத ஏற்றத்தை உண்டாக்கினார். (மாண்புகழ் பெருமை உன் மரபினோர் புகழ்கள் எல்லாம் உன் புகழ் ஆக்கிக் கொண்டாய்).

மூன்றுவகை இராமாயனப் பாத்திரங்கள் கவிக்கூற்று: 'போர்க் குகன். குகன் எனப் பெயரிய கூற்றின் ஆற்றலான். ஆயிரம் அம்பிக்கு நாயகன்; துடியன், நாயினன் தோல் செருப்பு ஆர்த்த பேர் அல் தொடுத்தன்ன குஞ்சியன்; அடியன்; அல் செறிந்தன்ன நிறத்தினான் எண்ணெய் உண்ட இருன்புரை மேனியான்.

நீர் முகில் இடியினோடு எழுந்தால் அன்ன ஈட்டினான்,
தும்பி ஈட்டம் புரை கிளை சுற்றத்தான்;
அரை தாழவிட்ட செந்தோலன், தயங்குறச்
சுழலவிட்ட தொடு புலி வாலினான்;
பெண்ணைவன் செறும்பின் பிறங்குச் செறி
வண்ணவன் மயிர் வார்த்து உயர் முன் கையன்;
கண் அகல் தட மார்பு எனும் கல்லினன்;
காயும் வில்லினன் வில்லின் கல்வியான் குனிப்புறும்
புருவப்போர் விலான், வண்பணை விலரினன் மல் உயர் தோளினன்;
கச்சொடு ஆர்த்த கறைக் கதிர் வாளினன் கட்டிய சுரிகையன்;
நச்சு அராவின் நடுக்குறு நோக்கினன்;
இந்திரன் வச்சிராயுதம் போலும் மருங்கினான்;
ஒருங்கு தேனோடு மீன் உபகாரத்தன்;
நிமிர்ந்த கூட்டச் சுற்றமும், தானும் உள்ளம் தூயவன்;
தாயின் நல்லான்;
அன்பின் இறைஞ்சினான்; பணிமொழி கடவாதான்;
பருவரல் இகவாதான்;
பிணி உடையவன் என்றும் பிரிவிலன்.

காப்பிய இமயம்

1. பரதன் இப்படை கொடு பார் கொண்டு ஆன்மறம் கருதி...
விரதம் உற்று இருந்தவன் மேல் வந்தான், இது சரதம்.

2. அழற்றாது பின்னும் பகர்வான் (குரங்கின் எள்ளற்குறு
போர்செய எண்ணினன் என்றும் இன்னல் ஊன்ற) உணர்ந்திலன்
சுமந்திலன். 'சங்கை இருகரையுடையான் -

'கற்காணும் அழகு அமைந்த மேனியான் வீடணனைச்
சேர்க்கும்போது இலக்குவனைக் கேட்கவில்லை, சுகர்வன், நீலன்
சாம்பவன், மாருதி'

அங்கதன் தூதில் மறுத்துரைத்தான்.

(இவையெலாம் தொழுதவன் யார்? வணங்கினவன் யார் என
அறிய உதவலாம்).

வந்து எதிரே தொழுதானை வணங்கினான்; மலர் இருந்த
அந்தணனும் தலைவணங்கும் அவனும் அவன் அடி வீழ்ந்தான்
தந்தையினும் களிகூரத் தழுவினான் - தகவு உடையோர்
சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான்

தழுவின புளிருர் வேந்தன் தாமரைச் செங்கணானை
எழுவினும் உயர்ந்த தோளாய்! எய்தியது என்னை? என்ன,
முழுதுலகு அளித்த தந்தை முந்தையோர் முறையினின்றும்
வழுவினன்; அதனை நீக்க, மன்னனைக் கொணர்வான் என்றான்.

27

கால் தரை தோய நீன்று
கட்புலக்குற்றதம்மா!

சுக்கிரீவன் : தேறினான் தேவர்க்கெல்லாம்
தேவாரம் தேவர் என்றே'. இவ்வாறே
கருடன், இந்திரன், பிரமன், தேவர்கள்,
விராதன், கவந்தன்-பிரமன். இது அனைய
வால்மீகியில் இல்லை.

காரைக்குடி, கம்பன் விழாப் பட்டி
மன்றத்துக்குத் தயாரித்த கைக் குறிப்பு.

காப்பிய இமயம்

இலக்குவன்: 'மறைகளே தேறத்தக்க, வேதியர் வணங்கற் பால
இறையவன் இராமன் என்னும் நல் அறமூர்த்தி என்னில்
பிறை எயிற்று இவனைக்கோறி' என்று ஒரு
பிறைவாய்வாளி நிறைஉற வாங்கி விட்டான்...
(9169)

இராமனுடைய தெய்வத்தன்மையைப் பிற பாத்திரங்கள்
அவனுக்கு உணர்த்த வேண்டியிருந்தது.

அனுமன் : "கைவில் ஏந்தி சூலமும் திரிசங்கும் கரகமும் துறந்து
தொல்லை, ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும்
விட்டயோத்தி வந்தான் (5884).

கவி : 'வான்நின்றிழிந்து... ஊனும் உடலும் உயிரும்...
கழல்வேந்தை, உளன் என்ப (1313)

இராம காவியத்தில் இராமனுக்கு அமைந்தவை பெரும்பாலும்
குணங்களே. மயக்கம், தளர்ச்சி ஆகிய தாமஸ குணங்கள் உண்டான
சந்தர்ப்பங்கள் இவை.

பிரமன் : மன்னர் தொல்குலத்து அவதரித்தனை: ஒருமனிதன்
என்ன உன்னலை, உன்னை, நீ: இராம, கேள், இதனைச்
சொன்ன நான் மறை முடிவினில் துணிந்த மெய்த்துணிவு
நின் அலது இல்லை (100 50)

இந்திரன் : தோய்ந்தும் பொருள் அனைத்தும்... வேதநெறி
முறையின்றேடி ஆய்ந்த அறிவின் உணர்வே.

கிருஷ்ணன்: என்னை நீ புகலக்கேண்மோ! எங்கும் ஆய் யாவும் ஆகி
மன்னிய பொருளும் யானே; மறைக்கு எலாம் முடிவும்
யானே என்று,
தன் நிலை அவற்குக் காட்டித் தத்துவம் தெளிவித்தானே.

'மரு வரு கானக மலரினால் எமைப்
பொரு அரு பூசனை புரிதி, ஐய

திரு. என்.வி. நாயுடு

இராமன் தளர்ச்சி

இடம்படு மானம் துன்பம் இரண்டும் வந்து உற்ற போழ்தில்
மடித்த வாயன் வயங்கு உயிர்ப்பினன்.

‘துடித்து வீங்கி ஒடுங்குறு தோளினன்’ - அயோமுகி
‘இன்றே இறவாது ஒழியேன்; எமரோ
பொன்றாது ஒழியார், புகல்வார் உளரால்

இலக்குவன் வரக் கண்டு, அந்தோ கெடுத்தது என உன்னி
உன்னி அழியாத உள்ளம் அழிவான் .

(கவி) ‘ஆயிரம் பெயரினானும் அருந்துயர்க் கடலுள் ஆழ்ந்தான்.

‘பெய் இருதாரை கண்ணீர்ப் பெருந்துளி பிறங்க வானின்
வெய்யவன் தன்னைச் சேர்ந்த நீல் நிற மேகம் ஒத்தான்

‘ஆகுலித்து அழுதான்’

‘தக்கதோ இது நினக்கு’ எனத் தனிமனம் தளர்ந்தான்;
பொருமினான் ஆகம்; பொங்கினான்; உயிர்முற்றும் புகைந்தான்;
குருமணித் திருமேனியும் மனம் எனக் குலைந்தான்; தருமம் நின்று தன்
கண்புடைத்து அலமற, சாய்ந்தான்’.

அறத்தை வெறுத்தல்:

எம்பியே இறக்கும் என்னில், எனக்கு இனி இலங்கை வேந்தன்
தம்பியே! புகழ்தான் என்னை? பழி என்னை? அறம் தான் என்னை?.

இளையவன் இறந்தபின் எவ்வம் என் எனக்கு? அலைவுறு
சீர்த்தி என்? அறம் என்? ஆண்மை என்? சீதை என்று ஒருத்தியால்
உள்ளம் தேம்பிய பேதையேன். சிறுமையால் உற்ற பெற்றியை யாது
என உணர்த்துகேன்! உலகொடு இவ் உறாக்காதை வன் பலியொடும்
நிறுத்திக் காட்டினேன். கிளை உறு சுற்றம் என்? அரக என்?
கேண்மை என்? விளைவுதான் என்? மறைவிதி என்? மெய்ம்மை என்
தாதையை இழந்தபின், சடாயு இறந்தபின் காதலின் துணைவரும்

காப்பிய இமயம்

மடிய, காத்து உழல் கோது அறு தம்பியும் விளிய, கோள் இலன் சீதையை உவந்துளான் 'என்பர்' சிறியோர். பெண் உரை மறாது போனதால் ஆயது இப்பழி உடை ஆனி (மரணம்) அன்பினீர்! யாது யான் இயம்புவது? உணர்வை ஈடுஅறச் சேதியா நின்றது, உன் ஒழுக்கம். சாதியால் அன்று எனின், தக்கது ஓர்நெறி போதியால் என்றனன்.

ஒருநிலைமையனாம் இயன்பு
ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்

'அசையாத சிந்தை... அழியாத உள்ளம். ஒருகாலும் நிரம்பாத இயல்பினை உடைய அவா. சீவன் முத்தன் 'பசையற்றால், அன்றே அப்போதேவீடு அதுவே வீடு வீடாமே'.

கம்ப ராமாயணம் பாத்திரப் படைப்பு
'நடையில் நின்று உயர் நாயகன்'
தன் நிகர் இல்லாத் தலைவனை உடைத்தாய்

முறை, குறை

தெய்வம் - அவதாரம் definition மேல் நின்று வான் நின்று இழிவது.

மனிதன்

மனிதனும் தெய்வம் ஆகலாம்
'அறுகொள் சடிலத்தானும் அயனும் என்று இவர்கள் ஆதி
வேறுள குழுவை எல்லாம் மாணுடம் வென்ற தன்றே.

அவை Thesis x Anti Thesis கொள்கை x முரண் கொள்கை.

முடிவுரை

கம்பர் உலகியல் அறிந்தவர், கவிச்சக்கரவர்த்தி. அவருடைய மனம் அவர் அறிந்த உலகால் பண்பட்ட மனம். அவ் உலகம் (சூழ்நிலை) அவனுடைய பாத்திரங்களிலும் இலட்சியங்களிலும்

திரு. என்.வி. நாயுடு

பிரதிபலிக்கிறது. (Every man's mind is modified by all the objects of nature and art; it is the mirror upon which all forms are reflected and in which they compose on form).

புறஉலகில் கடவுள் தன்மையாகக் கருதப்படும் அரக்கத்தன்மை இலது. உலகம் இருமை உடையது. கொள்கை X முரண் கொள்கை → ஒருமைப்பாட்டுக் கொள்கை Poets are in one sense the creators and, in another, the creations of their age. From this subjection, the leftist cannot escape. Shelly. பாத்திர கருத்தா எல்லாக் குணங்களும் கவர்ந்தவன்.

அவனுடைய பாத்திரம் எப்படி சுத்த ஸத்துவமோ, ரஜஸோ, தமஸோ கொண்டிருக்கும்? கலந்தது முறையே!.

Thesis x Anti Thesis - Synthesis இதுவே வாழ்க்கைச் சுழல்.

முறையும் அல்ல, குறையும் அல்ல - இயல்பு,
வேறுள குழுவை எல்லாம் மானுடம் வென்றதன்றே

பாத்திர சுர்த்தா - கவிச்சகரவர்த்தி இரண்டும் கலந்தவர்
ஆதலின் பாத்திரம் எப்படிச் சுத்த ஸத்துவம் ஆகும்?
இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டவன் இல்லை. இரண்டையும்
கவர்ந்தது முறையே!.

காட்டுக்குச் சென்ற தவம்

எந்தத் தெய்வத்தின் அவதாரம்?

திருமால் - all தெய்வம்

(சிவனோ அல்லன்)

அனுமன் 'என்புருக' ...

அருத்தி வேரியர் X எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும்

கடவுளுக்குக் காப்பியம் எழுத இயலாது. மனிதனுக்கே

எழுதமுடியும்

சிறந்த காப்பியமும் ஆய்தற்குரியது.

முறை - குறை

பல்வேறு, அறிவு, உணர்வு துணை கொண்டு அறிதல் -1.

28

பெண்ணை ஆக்கிரமித்தல்

சூர்ப்பணகை இராவணனுக்குக் கூறுவன

1. அரக்கர் புகழ் மாசுண்டது: அம்மாசு நீக்குதல் உன் கடன்
2. சீதை அழகியவள்: உனக்கு ஏற்ற 'பார்யா'
3. 'யான் கொண்டு ஊடாடும் வண்ணம் இராமனைத் தருதி என்பால்'

திரு. என்.வி. நாயடு

முதல் இரண்டும் வால்மீகிக்கும் கம்பனுக்கும் பொது. மூன்றாவது கம்பனில் மட்டுமே உள்ளது: வால்மீகியில், நேர்மாறாக, கரனிடம் சென்று இராம லக்ஷ்மணருடைய அழகை வருணிக்கிறான். எனினும், 'அவர்களைக் கொல். அவர்களுடைய குருதியை நான் குடிப்பேன்; சீதையைக் கொல்லுவேன்' என்கிறான்.

அரக்கர் புகழ் மாசுண்டதற்கு இராவணன் சிற்றின்பத்தில் திளைத்து அரசாட்சியைப் புறக்கணித்ததும், எல்லைப் புறத்தில் நடப்பனவற்றை அறியாததுமே காரணங்கள் எனக் கூறுகிறான். அரசனுடைய நல்ல பண்புகளைக் கூறி, அவற்றை இராவணன் கடைப்பிடியாமையைக் எடுத்துக்காட்டுகிறான்.

நாட்டின் சிறந்த பொருள்களை அரசன் தன் உடைமை ஆக்கலாம் என்ற கருத்தை விசுவாமித்திரன் வதிட்டனிடம் இருந்த பசுவைத் தன் வயம் ஆக்க முனையும்போது சொல்லுகிறான். வதிட்டன் அவ்வாதத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. விசுவாமித்திரனுடைய முயற்சி தோல்வி உறுகிறது.

அவ்வாதம் உண்மை எனினும், சீதையையும் சிறந்த பொருள்களில் ஒன்றாகச் சூர்ப்பணகை கருதுவது ஏற்றுக்கொள்ள இயலாதது. பெண்ணுக்கு உணர்ச்சிகள் உண்டு, விருப்பங்கள் உண்டு, ஆணைப்போலவே செயலாற்றும் உரிமை உண்டு என்பனவற்றைச் சூர்ப்பணகை சிந்திக்க வில்லை. ஆனால், இராவணன் சிந்திக்கிறான். காம உணர்ச்சி உடையவன் ஆயினும் அவனைப் பலாத்காரமாகக் கொள்ள முயலவில்லை; காரணம் புஞ்ஜிகஸ்தலா சாபம்.

அவனுடைய வாதங்கள்:

1. எனக்கு இணங்கினால், நீ செல்வம் பெறுவாய், உலகின் ஆட்சி பெறுவாய், பிற சிறந்த பெண்களின் ஏவல் பெறுவாய், என் பணியும் பெறுவாய்.
2. இராமன் வலிமையில் தாழ்ந்தவன், சுகங்கள் அற்றவன், தோல்வி உறுவான்.

காப்பிய இமயம்

அதனால் ஒவ்வொரு முறையும் அவளை இரக்கும்போதும் தன் பெருமையைக் கூறுவதோடு அவளுக்குத் தான் பணி செய்வதன் குறிப்பாக அவள் அடியில் வீழ்கிறான். தன்னுடைய பிற மனைவியருடன் துய்க்கும் இன்பத்தையும் துறக்கிறான். ஒருவன் மனை உற்றான் பொன் அடி தொழத்தொழ மறுத்தல் புகழ் போலாம் ஈரம் வீரம், வாரம் ஆவது மற்றொருவன் புணர்தாரம் ஆவதைத் தாங்கும் தருக்கும் அதே போலத்தான்.

தனக்கு இணங்காத ரம்பா (புஞ்சிகஸ்தலா) வைப் பலாத்தாரமமாக அனுபவித்துப் பெற்ற சாபம் அவனுடைய நினைவில் நிற்கிறது.

இவை பண்பாடு அற்ற சமூக நிகழ்ச்சிகள். இராவணன் பண்பாடு உடையவன் என்பதை அவன் மும்முறை இரப்பும் காட்டுகிறது. அவளைக் கொல்லவேன், உண்பேன் என மிரட்டியது அவன் உண்மையாகச் செய்ய நினைத்தன அல்ல. (இந்திரன்-அகலிகை வேறு கதை: அவளிடம் தான் யார் என்று சொன்னான். அவளோ இந்திரனுடம் கலவி பற்றி ஆசை கொண்டாள். (வால்மீகி) (48.19) “புக்கு அவளோடும் காமப்புது மணமதுவின் தேறல் ஒக்க உண்டு இருத்தலோடும் உணர்ந்தனள் தக்கது அன்று என ஒரான்”. (கம்பர்).

பெண் ஒரு போகப் பொருள் என்பதால், அவளை உடல், பணம், புகழ் வலிமை உடையவன் அடைய உரியவன் என்பது தெளிவு. ஆதலின், பெண்ணுக்காகத் தம் வலிமையை உணர்த்த ஆண் முற்பட்டான். வாலியும் மாயாவியும் பெண் காரணமாகப் போர்புரிந்தனர்: வாலி வென்றான் - எந்தப் பெண் என்பது குறிப்பிடப்படவில்லை.

வலிமை பொருந்திய, பொருந்தியவனாகக் கருதும் ஆண் பெண்ணை தன் ‘போகப் பொருள்’ எனக் கருதினால், அவ்வாறே வலிமை பொருந்தியவனாகக் கருதும் பெண்ணும் ஆணைத் தன் போகப் பொருளாகக் கருதியதற்கும் சான்று உள்ளது.

திரு. என்.வி. நாயடு

சூர்ப்பணகை வால்மீகத்தில் தன் மோகவிடாய் தீர்த்துக்கொள்ள ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் அனுகினாள் என்பது வால்மீகி. இராமனைக் காழுற்றாள் என்கிறார் கம்பர்.

இரண்டிலுமே, அவள் கொண்ட விடாய்க்காகவோ, காழுற்றதற்காகவோ அவள் ஒறுக்கப்படவில்லை. சீதையைக் கவர முயற்சித்ததற்காகவே ஒறுக்கப்படுகிறாள்.

அயோமுகி

“உன் மணித்தட மார்பு புணர்ந்து என் இன் உயிரைக் கடிது ஈகுதி இவ் உரை கூறிடின் நின் உடல் கூறிடும்”

“கொற்றவ! நீ எனை வந்து உயிர் கொள்ளப் பெற்றிடின இன்று பிறந்தென்றாள். வவ்வா ஏகினள் - அவள் நாசி பிடித்து ஈர்ந்தான்”

சூர்ப்பணகை

“யான் கொண்டோடும் வண்ணம் இராமனைத் தருதி என்பால்”

“மனையின் மாட்சியை அழித்து இழிமாதவப் பன்னி, அகலிகை” அவள் உடன் பட்டு அழித்தாள், ஆசையால் அழிந்தாள், தன் மனையின் மாட்சியை அழித்துக்கொண்டாள்.

மனையின் மாட்சி ஒரு அணுக்கு ஒரு பெண். ஒரு, பெண்ணுக்கு ஒரு ஆண் - என்ற அடிப்படையில் அமைந்தது. தசரதன், வாலி, இராவணன் மனையின்மாட்சியைப் பேணவில்லை. வால்மீகத்தில் உருமையையும் தாரையையும் கொண்ட சுக்கிரீவனும், அனுமனுக்கு 16 பெண்களை மனைவியாக அளிக்க முன்வந்த பரதனும் கூட மாட்சியைப் பேணவில்லை.

வால்மீகத்திக்குப்பின் வந்த பல ஸம்ஸ்கிருத நூல்களில் நாம் காணும் பெண்கள் கணவனுடைய இன்பத்திற்காகத் தம் உணர்ச்சிகளைத் துறந்தவர் அன்றிக் கட்டுப்படுத்தியவர்,

காப்பிய இமயம்

பாஸனின் ஸ்வப்ன வாஸவதத்தம், காளிதாசனின் மாளவிகா அக்நிமித்ரம், ஹர்ஷனின் ரத்நாவளி போன்ற நாடகங்களின் காவிய நாயகிகள் தம் நாயகருடைய மகிழ்வுக்காக அவருக்குப் பிற பெண்களை மணம் செய்விக்கின்றனர். சாகுந்தலத்தில் சகுந்தலை தன் கணவர் விரும்பிய பிற பெண்களுடன் எவ்வாறு பயில வேண்டும் என அறிவுரை கூறுகிறாள்.

நம்மாழ்வார் ஓர். நாயகி கூற்றாக உகக்கும் அந்த அய்ச்சியையும் மனையின் மாட்சியை அழித்து இழி பன்னியாகக் கருத இடம் உண்டு. ஆனால், ஆண் உயர்வு பேணும் சமூகம் அவளை இகழ்கிறது.

அப்பாட்டிற்கு உரை காணும் ஈடு, மூக்கறைச்சி என்று சூர்ப்பணகையை இகழ்கிறது. பல பெண்டிர் தன் கணவனை விரும்பிக் கலப்பது பெருமைக்கு உரியது எனத் தலைவி எண்ண வேண்டும் போலும்.

கம்பருடைய சூர்ப்பணகையும் தான் இராமனை அடைந்தபின் சீதையும் அவனோடு இருப்பதைத் தவறாகக் கருதவில்லை. “காம்பறியும் தோளாளைக் கைவிடர் எனினும் யான் மிகையோ!” என்கிறாள். மாற்றாள் இருப்பதிலும் அவளுக்கு ஆசைப்பட இல்லை இலக்குவன், இராமனுடைய ஆணையால், தன்னை அங்க ஹீ நம் செய்ததையும், அவள் பொருட்படுத்த வில்லை, தலைவன் திருவுள்ளக் கருத்து அதுவாயின் அவ் அங்கம் அவளுக்கும் தேவை அற்றது.

“மீக்குயரும் நெடுமூக்கு மடந்தையர்க்கு மிகை அன்றோ?”

“கொண்டாரே கொண்டாடும் உருப் பெற்றால் கொள்ளீரோ? கண்டாரோ காதலிக்கும் கட்டழகும் விடம் அன்றோ?”

காளிதாசனில் ஒரு தலைவி ‘பெண்ணின் இயற்கை அழகும் ஆடை அணிகளானாலான எழுச்சியும் காதலன் எழுச்சியும் காதலனைக் கவர்வதற்காகவே அன்றோ என்கிறாள். இந்தக் கருத்துக்களை வால்மீகத்தில் காண்பதில்லை. ‘மாற்றவளைக் கண்டக்கால் அழலாதோ மனம்’ என்ற சூர்ப்பணகையின் இயற்கை உணர்ச்சி இந்நோக்கில் பண்பற்றது.

திரு. என்.வி. நாயுடு

கம்பர் காவியம் ஒருவனுக்கு உரிய ஒருத்தி என்ற நிலைமையை வலியுறுத்துவது. ஆண்-உயர்வுக் கொள்கை பரவிய சமூகத்தில், உடைமை ஆண்வழி இறங்கும் போது, குழந்தை எந்த ஆணுக்குப் பிறந்தது என்ற வினா எழுவதும் அதற்கு விடை காண்பதும் அவசியமாகின்றன. அவ்வழியைக் காக்க அவ்ஒருத்தியைப் பிறர்துயர்க்காமல் காக்க வேண்டி உள்ளது. (ஒருவனே பலரோடு தொடர்பு பூண்பதால், ஆண் உயர்வு வலு உடையது ஆவது அன்றி, அவனுடைய உடைமையைப் பெறுவதில் அன்றிப் பகிர்வதில், தடை இராது: பெண்ணுக்கு உடைமை இருந்தால் மட்டுமே அத்தடை இருக்கக் கூடும்!).

சிறிது காலம் இராவணன் சீதையை இராமனிடமிருந்து பிரித்தாலும் 'அவளுக்கு உற்ற பழியும், அது துடைக்க அவள் தீக்குளிப்பதும் மட்டும் அன்றி' பின்பு நிறைந்த கருஉற்ற காலத்தும் இராமனால் முற்றிலும் துறக்கப்பட்டதும் இக் கருத்தின் விளைவுகள். போரில் வென்றும் அவள் பிறன் கைப்பட்டதால் இராமன் - சீதை இருவருடைய இல்வாழ்க்கையும் அழிந்தது.

பால் இன்பம், ஒத்த காமம் உடைய ஆணும் பெண்ணும் ஒருங்கு நுகர்வது. அந் நுகர்வு இன்பம் தரும். விருப்பம் இல்லாத பெண்ணைக் கூடுவது துன்பம், வெப்பம் தரும்.

29

‘மேவும் மெய்’

தசரதன் சொன்னதாகக் கைகேயி இராமனிடம் கூறியது ‘நீ போய் தாழ் இரும் சடைகள் தாங்கி, தாங்க அரும் தவம் மேற்கொண்டு... புண்ணியத்துறைகள் ஆடி, ஏழ் இரண்டு ஆண்டின் வா’ என்பது. இராமன் இப்பணி தலைமேல்கொண்டு, அவள் அடியினை இறைஞ்சி, தாதை பாதம் திசைநோக்கித் தாழ்ந்து, அங்கிருந்து சென்றான்.

மேவும் மெய் - காண்போரின் விருப்பத்தைக் கிளறிவிடும் உடலழகு. (மேவுதல் - விரும்புதல்)

திரு. என்.வி. நாயடு

சடை, புறக்கோலம்; தவம், அகக்கோலம். கானம் நண்ணுவதும் துறைகள் ஆடுவதும் இப்பதினான்கு ஆண்டுகளிலும் செய்ய வேண்டுவன.

முதலில் 'பதினான்கு ஆண்டுகள் வனத்துக்குப் போ' 'சடையும் மரவுரியும் தரி' என்றே உளது (II. 18-357) சீதையின் வாக்காக. 'வீர, உனக்கு நான்தோறும் பணி செய்து, புலன்களை அடக்கி, பிரமசரியம் பூண்டு உன்னோடு வனத்தில் இன்புறுவேன்'. ஸீஷ்ருடி மாணா தே நித்யம் நியதா ப்ரஹ்ம சாரிணீ ஸஹ ரம்ஸ்யே த்வயா வீர வனேஷு மதுகந்திஷு (II. 23-17) என்று காணப்படுகிறது 'தவம்' வருகிறது. தவம் இன்பமன்றோ?

அவர்கள் வனம் புகும்போது 'விளையாடினள் போனாள்' (கங்கைப்படலம் 6) என்பார், கம்பர். இயற்கை வளங்கள் பல காண்பார், 'மெய் உறல் காணும் ஆசையால் ஒழுங்குறத் தழுவுவென், ஒன்றும் காண்கிலன்' 'தேன்பொதி தொண்டை அம் சேயொளித் துவர்த்த வாயமுது உண்டென்' (அயோமுகிப் படலம் 96,97) என்பன போன்ற பகுதிகள் உருவெளியில் நிகழ்வன. பண்டை நினைவுகள் ஆகலாம்.

வனவாசத்தின் பதினான்காம் ஆண்டு இன்பம் முதிர்ந்த தருணம். இராமனும் சீதையும் நகர மாந்தர் போற்ற பஞ்சவடி எனும் பருவச்சோலையில் வாழ்கின்றனர். வடஇந்தியாவில் மழைக் காலத்திற்குப் பிறகு மாசற்ற ஆகாயத்தில் சரத்காலச் சந்திரன் தோன்றுவது அழகிய காட்சி. அச்சந்திரன் கணந்தோறும் வளர்ந்து ஒளிமிகுந்து நள் ஆகாயத்தில் முழு அழகுடன் விளங்கும் தறுவாயில் பூமியின் நிழல் அதன்மேல் பட்டு ஒளிகுன்றத் தொடங்கினால் மக்கள் மனம் எப்படிப் பதறும்? அவ்வாறு இராமனும் சீதையும் முதிர்ந்த இன்பம் துய்க்கும்போது சூர்ப்பணகை நிழல் அவர்களுடைய இன்பத்தின்மேல் படுகிறது.

சூர்ப்பணகை முதலில் இராமனைக் கண்டதாகக் கம்பர் கதையைக் கொண்டு செல்கிறார். (முதலில் இருவரையும் ஒருங்கே கண்டதாக உள்ளது.) காதல் கொள்கிறான். காதல் சக்தி வாய்ந்தது. அச்சக்தியை, எவ்வாறு உபயோகிக்கிறோமோ அதை ஒட்டி வாழ்க்கை அமைகிறது. நல்ல வழியில் உபயோகித்தால்,

காப்பிய இமயம்

உயர்வு பெறுவோம்; கெட்ட வழியில் உபயோகித்தால் தமக்கே அன்றிப் பிறருக்கும் கேடு தரும். இரண்டாம் முறை சூர்ப்பணகை காம முதிர்ச்சியில் உள்ளபோது சீதையும் இராமனும் இருக்கும் இடத்துக்கு வருகிறாள். இருவரையும் 'நெடிது' நோக்குகிறாள். அவளுடைய கண் பிறபொருளில் செல்லா; கருத்து எனில் அஃதே. (2791)

இங்கு அவள் கண்டது இராமனும் சீதையும் ஒன்று கூடி இருக்கும் சேர்த்தி அழகு. அச்சேர்த்தியைக் காணும் கண் பிறபொருளில் செல்லாது. கருத்தும் அவ்வாறே. 'கமலத்துக் கடவுள் தானே, ஒரு திறத்து உணர நோக்கி, உருவினுக்கு, உலகம் மூன்றின். இரு திறத்தார்க்கும் செய்த வரம்பு இவர் இருவர்' என்றாள்.

அழகுச் சேர்த்தியில் ஒளிரும் அணும் பெண்ணும் ஒருவர் பால் ஒருவர் கொண்ட காதல் நிறைந்து வழியக் காண்பதைக் காண்போர் பாக்கியம்* செய்தவராவர். இதற்குப் பொருள் கூறும் வகையில் காளிதாசன் ரகுவம்சத்தில் கூறுவது அறாய உரியது.

‘பரஸ்பரேண ஸ்ப்ருஹணீய சோபம்

ந ஷேத் த்வயே ரூப விதான யத்ந:

பத்ய: ப்ரஜாநாம் விபலோ பிவிஷ்யத்’

(ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகின்ற இச்சேர்த்தி அழகு பிரமன் எடுத்த முயற்சிக்குப் பலன் அளித்தது. வெறும் உடல் அழகை மட்டும் இவ் இருவருக்கும் தந்து, இவ் அன்போடு கூடிய சேர்த்தியையும் அளித்திராவிடின் அவர்களுக்கு அழகை அளித்த முயற்சி வீணாகியிருக்கும்).

பவபூதி சேர்த்தியில் இருவருடைய பண்புகள் மற்றொருவர் உடன் இருப்பதால் உயர்ந்து பொலிக்கின்றன. அப்பொலிவு பிரமனுடைய கைவன்மைக்குப் பலன் அளித்ததுடன் மக்களை மகிழ்விப்பதும் ஆயிற்று’ என்பார் மாலத் மாதவர்களை நோக்கி. (வரீயான் அந்யோந்ய ப்ரகுண குண நிர்மாண நிபுணோ விதாது வ்யாபார: பலது ச மனோகு: ச பவது).

திரு. என்.வி. நாயுடு

இச்சேர்த்தி அழகை அனுபவித்த சூர்ப்பணகை அவ் இருவர் திருமேனியையும் பார்த்தால், அவர்கள் 'மேவும் மெய்' உடலுரு உள்ளவராகத் தோன்றவில்லை. 'பூவைப்பு வண்ணத்தான்: மின்னைப்போல் இடையான்' இருவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்தவராயின் எவ்வாறு மெய் மேவாது இருத்தல் இயலும்? ஆதலால் அவள் 'என்னைப்போல் இடையே வந்தாள்' என்ற முடிவுக்கு வருகிறாள். இது அரக்கர் குலத்துக்கு ஏற்ற முடிவு. தாங்க அரும் தவம் மேற்கொண்டு 'இவர்கள் நின்றதை அவள் அறிந்துகொள்ளவில்லை. சீதையே நியதா ப்ரஹ்மசாரிணி; சூர்ப்பணகை அறியாள்.

இத்தவறான முடிவுக்கு வந்தபின் 'இகழ்விப்பேன்' இவளை என்னா, (என) இராமனை விளித்து, "வரும் இவள் மாயம் வல்லன்"; "வஞ்சனை அரக்கி; "அவளை விலக்குதி" என்பாள். 'மேவும் மெய் உடையன் அல்லன்' என்ற உடன்பாட்டு எதிர்மறைக்கும் ஒரு பொருள் உண்டு. ஒரு காலத்தில் 'மேவும் மெய் உடையன்'; இப்போது 'அல்லன்' என்பது உடையனோ, அல்லனோ என்ற ஐயக்குறிப்பும் தொக்கு நிற்கும். இப்பொருள் தரும் உடன்பாட்டு எதிர்மறை வினைகள் பலவற்றைக் கம்பரில் காணலாம்; 'கண்ணிற்பல கண்டேன் அல்லேன்' என்பது காணாது முனிவன் மகன்மேல் அம்பெய்த தசரதன் கூற்று (நகர்நீங்கு படலம் 82). இந்நிலையான் உடன் துயில்வார் உளர் அல்லர்' என்பது இராவணன் மாளிகையில் மகளிரைக் கண்ட அனுமன் கூற்று. (ஊர்தேடு படலம்).

“இருவரும் மாறிப் புக்கு இதயம் எய்தினார்”

திரிஜுடைக்கும் சீதைக்கும் நிகழ்ந்த உரையாடலை ஸ்மஸ்கிருத கவி ஹநும நாடகம் என்ற நூலில் அமைத்துள்ளார்.

சீதை : 'குளவி வேறு இனப் பூச்சியைக் கொட்டிகொண்டே இருந்தால் அப்பூச்சி குளவி ஆகிவிடும் என்ற நியாயம் உண்டே; அதை எண்ண இங்கு அஞ்சுகிறேன்.

திரிஜுடை : 'அதனால் என்ன? நீ ஏன் அஞ்ச வேண்டும்'.

காப்பிய இமயம்

சீதை : 'நான் எப்பொழுதும் இராமன் நினைவாகவே இருக்கிறேனே ஒருகால், நான் இராமனாகி விடுவேனோ என்பதே என் அச்சம்'.

த்ரிஜடை : 'இராமன் ஆனால் நல்லது தானே. எல்லோரும் இராமனாக ஆசைப்படுகிறார்கள்'.

சீதை : 'நான் ஆண் ஆகிவிட்டால் அவரோடு இன்பம் துய்ப்பது எப்படி?'

த்ரிஜடை : இராமனும் உன்னையே நினைத்திருக்கிறான். அவன் சீதையாகிவிடுவான் நீ ஆணாகவும் அவன் பெண்ணாகவும் மாறி இன்பம் துயக்கலாமே!.

கம்பழ் மிதிலையில் அவர்கள் இருவரும் மாறிப் புக்கு இதயம் எய்தினார்' என்றார். அனுமன் வாக்காக, சீதையிடம் 'ஆண் தகை நெஞ்சில் நின்றும் அகன்றிலை; ஈண்டு நீ இருந்தாய்; ஆண்டு அங்கு எவ்வயிர்விடும் இராமன் எனவும், இராமனிடம், 'கண்ணினும் உளை நீ; தையல் கருத்தினும் உளை நீ; நின்னைப் பிரிந்தமை பொருந்திற்று ஆமோ' என்றான்.

இராமன் சீதையும் மாறிப் புக்கனர்.

இராமன் மேனியழகு கண்டு விருப்ப வலைப்பட்ட சூர்ப்பணகை கேடுற்றான். எனினும், பெருமானும் பிராட்டியுமாக இணைந்திருந்த 'சேர்த்தி'யையும் காணும் பேறு பெற்றான், அவன். சூர்ப்பணகை கண்ட மெய் (உடல்) அழகும் மெய்ம்மை (சத்திய) அழகும் இரண்டையும் மிக நுட்பமாகச் சுட்டுவது இக் கட்டுரை.

மெய் கண்டான்; மெய்ம்மை காணான். உடலழகில் மயங்கியவன் சேர்த்தியின் பயன் காணாது கெட்டான்.

- பதிப்பாசிரியர்

30

‘எம்பிரான் தன்துணைப் பெருந்தேவி’

பெருந்தேவி என்ற சொல் கம்பர் காவியத்தில், அனுமன் வாக்கிலே, மும்முறை பயின்றுள்ளது. மும்முறையும் சீதையைக் குறித்தே. முதன்முறை, அசோகவனத்தில் அனுமன் சீதையைத் தன் தோளில் எழுந்தருளுவித்து இராமனிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டுகோள் விடுத்து, அவள் மறுத்தபோது அனுமனுடைய சிந்தையில் இச்சொல் ஊறியது. ‘நன்று, நன்று, இவ்வுலகுடை நாயகன் தன் துணைப் பெருந்தேவி தவத்தொழில்’, என்று சிந்தை கனித்து உவந்து எய்தினான்.

காப்பிய இமயம்

இரண்டாம் முறை, அனுமன் இலங்கையினின்று மீண்டு. பிராட்டியின் நிலைமையை இராமனிடம் விண்ணப்பம் செய்யும் போது, 'எம்பிரான் தன் துணைப் பெருந்தேவி தயா எனா' நின்றனன். 'பெருந்தேவி' என்னும் சொல்லுக்கு 'இராமனுக்கு ஒத்த பெருமையுடைய தேவி' என்பது பொருள்.

'தேரணிந்த அயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவி கேட்டருளாய்', என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி (3.10.4)க்கு உரைசூறி வந்தாராம் இராமாநுசர். அவருடைய சீடர் கூரத்தாழ்வாருடைய குமாரர் பராசர பட்டரை இராமாநுசர் தம் சீடராகவே கொண்டிருந்தார். பட்டர் வயதில் இளைஞர். 'பெருந்தேவி' என்றதால் பெருமாளுக்குச் 'சிறுதேவி' யும் உண்டோ? என்று கேட்டாராம். இராமாநுசர், 'ஒழுக்கத்தாலும், பருவத்தாலும், குடிப்பிறப்பாலும் வைதேகி பெருமாளுடைய பெருமைக்குத் தகுந்த தேவி; ஒரு சிறுதேவி உண்டாய்ப் பெருந்தேவி என்கிறது ஆன்றே-பெருமாள் ஏகதார வ்ரதர் ஆகையாலே' என்றாராம். 'துல்ய சீல வையோ வ்ருத்தாம், துல்ய அபிஜந லக்ஷணாம், ராகவோ அர்ஹதி வைதேஹி' என்பார் அனுமன் வாக்கில் வால்மீகி (V. 16.5) எம்பிரான் தன் துணைப் பெருந்தேவி' என்ற சூழ்நிலையை இங்கு அராய்வோம்.

இராவணனை வெற்றிகொண்டபின், ஐயன் ஆணையால், இளவல் இலக்குவன் வீடணனுக்கு முடி சூட்டினான். இராமன் வீடணனுக்கு நீதிகள் பல கூறி, 'உயர் கீர்த்தியோய், மன்னி வாழ்க!' என வாழ்த்திய பின்னர் மாருதியை நோக்கினான். 'துப்பு உறழ் செய்யவாய் மணித்தோகை பால், செப்புறு, இப்படிப் போய்' (பவளம் போன்ற சிவந்த வாயை உடைய அழகிய மயில் போன்ற சீதையிடம் இப்படிப்போய்ச் சொல்) என்றான். 'என்ன செப்புவது?' என இராமன் கூறவில்லை. அப்போதுதான் சீதையின் நினைவு வந்தது போலும்!.

வான்மீகத்தில் இக்கூற்றுத் தெளிவாக உளது. 'சொல்லின் செல்வ! கவி அரச! நல்லோய்! விபீஷணமஹாராஜாவுடைய அநுமதி பெற்று, இலங்கையுள் புக்கு, வைதேகிக்கு என்னுடைய, சுக்ரீவனுடைய, இலக்குவனுடைய நலன் யாவும் கூறி, போரில் இராவணனை வென்றதையும் கூறி, அவளுடைய மறுமொழியைக்

திரு. என்.வி. நாயடு

கொண்டு வா” (112.24-6) என்கிறான் இராமன். அனுமனும் முறை வழுவாமல் விபீஷணனுடைய அநுமதி பெற்றே அசோகவனம் புகுவான் (113.2) அனுமன் கண்ட சீதை போர் முடிவு அறியாள். இன்னமும் மரத்தடியில், துயரில் ஆழ்ந்து, அரக்கியரால் சூழப்பட்டு, குலைந்து வருந்துகிறாள். அவன் வணங்கினான்; சீதை மனஅமைதி பெற்றாள்.

கம்பரில், மாருதி ‘அணங்குசேர் கடிடா (சீதை இருந்த அழகிய சோலையை) அண்மினான். ‘ஏழை சோபனம், ஏந்திழை சோபனம், வாழி சோபனம், மங்கல சோபனம்’ எனப் பாடினான் திருநாமங்கள்; ஆடினான்; கைகளைத் தலைமேல் கூப்பி நின்றான். அரக்கன் அழிந்ததும், ஆரிய யானை வென்றதும் சொன்னான். வான்மீகத்தில் இந்த மெய்ப்பாடுகள் இல. ஆனால், அனுமன், இராமன், சுக்கிரீவன், இலக்குவன் நலத்தையும், வீடணன் உதவியால் பகைவரை இராமன் வென்றதையும், இராமன் ஆணையின் படியே கூறிச் சிலவற்றைச் சேர்த்துக்கொண்டான். ‘உன் பிரபாவத்தால் போரில் வெற்றி பிட்டியது; உன்னை மீட்கும் பிரதிக்கூரையை நிறைவேற்ற, உறக்கமின்றி அணைக்கடினான்’ என்றான். (111:10-1).

கேட்ட சீதை உவகைப் பெருக்கால், உடல் பூரித்து, கேதுவினின்று விடுபட்ட முழுமதி போல் முகம் பொலிய, அழகிய புருவங்கள் வளைய, கொங்கையில் வேர்வை அரும்ப, நினைத்தது ஒன்று நுவல்வது ஒன்றாகத் தன் தகை தடுமாறி நின்றாள்; முன்பு ‘மஞ்சரும், மாதராரும் தம் சொற்கள் குழறித் தத்தம் தகை தடுமாறக் காரணமாக இருந்த சீதையே இந்நிலை எய்தினாள். இன்ன சொல்லுவது என்ற நினைவிலாது நெடிது இருந்தவளை அனுமன், ‘உவகையின் விம்மலோ? தூது பொய் என்றோ?’ எனக் கேட்டான். அவள் ‘இயம்புவது யாது என நோக்கி, நோக்கி, அரிது என நொந்துளேன்; பாக்கியம் பெரும்பித்தும் பயக்குமோ? (யான் பெற்ற இப்பேறு பைத்தியத்தையும் தருமோ?) நீ கொணர்ந்த நற்செய்திக்கு என்ன பேற்றினை (உனக்கு) ஈவது என்பதை உன்னி, உரை மறந்து ஒவினேன்’, என்றாள். ‘அவனுக்கு உலகம் மூன்றும் உதவினாலும் அவை அளவில் குறைந்தனவே; மேலும் அவை நிலையிலாதன அன்றோ?’ என நினைந்து, ‘என் தலையினால் தொழுவே தகும்’ என்ற நாச்சியார் சொற்களைக் கூறினாள்.

காப்பிய இமயம்

வான்மீகத்தில் சீதை, பொன்னோ, வெள்ளியோ, மணியோ, மூவுலகங்களுக்கும் அரசோ உனக்குக் கைம்மாறு ஆகாது', (113.20). இந்நற்செய்திக்கு இணையாக நான் தரக்கூடியது எதுவும் இல்லை' என அனுமனைப் போற்றுவதுடன் நிற்பாள்.

துளசீதாஸர் இவ்விடத்தில் சீதை, 'நீ கொணர்ந்த நற்செய்திக்கு மூவுலகங்களும் ஈடாகா' என; அனுமன், 'நான் போர்க்களத்தில் அரக்கரை வென்ற இராமனை எவ்வித ஊறும் இன்றிக் கண்டது முதல் மூவுலகங்களையும், ஆள்கின்றேனே!' 'என, சீதை, 'நற்குணங்கள் யாவும் உன்னிடம் உறைக; சேவினுடன் (இலக்குவனுடன்) கோசலபதி என்றும் உள் நெஞ்சில் வீற்றிருக்க' என்ற வரம் நல்கினாள்" எனக் காட்டுகிறான்.

பிராட்டி, 'என் இனிச் செய்திறம், சொல்' (இனி என்ன செய்ய வேண்டும்) என்றாள், அனுமன், 'பிராட்டி! எனக்கு அளிக்கும் வரம் ஒன்று உண்டு. திரிசடை தவிர ஏனைய அரக்கியரைச் சுட வேண்டுமேன்; அவர்கள் மேனியை நகத்தால் பிளந்து இயமனுக்கு இரையாக்குவேன்; அவர் குடலை வெட்டி, குருதியைக் குடித்து, உடலை அழித்து உன்பேன்', என்றான். அரக்கியர் அஞ்சி, 'அன்னை! நின் பாதமே சரண்' என விளம்பினர். அன்னை 'அஞ்சல்மின்' என, மாருதி முகம் நோக்கி, 'இவர் என்ன தீமை இழைத்தார் - அவன் (இராவணன்) சொன்ன சொல்லின் அல்லது? யான் இழைத்த வினைப் பயனால் இது நேர்ந்தது. (சீதை அயோநிஜை, அவளுக்கு முற்பிறப்பில் இழைத்த தீவினை இலது; இப்பிறப்பிலே, இளைய பெருமானை நொந்து, தகாதன சொல்லி, பாகவத அபசாரம் பட்டதே இவளுடைய பண்டைத் தீவினை; அதன் விளைவே இவள் பட்ட பாடெல்லாம் எனக் கருத இடமுள்ளது). கூனியினும் கொடியவரா இவர்? (அவள் கூனியை நோவது இவ்வோரிடத்திலேயே.) அவருடைய மனத்துக்கு நோய் செயல்!" என்றாள்.

இது பிராட்டியின் சரணாகத ரக்ஷணம்; சரண் அடைந்தோரைக் காத்தல்.

இவ்விடத்தில் வால்மீகியை உரையாசிரியர் துணைகொண்டு பார்ப்போம்.

திரு. என்.வி. நாயுடு

அனுமனுடைய குணங்களை வானளாவர் புகழ்ந்தாள் சீதை. அப்புகழ்ச்சி நின்றதும், அதுவரை எதிரில் கைகூப்பி நின்ற அனுமன்: “தேவி உன்னைப் பயமுறுத்திய இவ்வரக்கியரை நான் கொல்ல நீ அனுமதிக்க வேண்டும். இவர்கள் கொடுமையே உருவானவர்கள்; கொடுமையையே ஆசாரமாகக் கொண்டவர்கள்; இராவணனுடைய ஆணையால் மட்டுமன்று; இவர்களுக்கு இயற்கையாக உள்ள கொடுமைக்குணம் உன்னைத் துன்புறுத்த இவர்களைத் தூண்டியது. இவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டும்; என் முட்டியால் பின்புறம் குத்த வேண்டும்; தோள்களால் இடிக்க வேண்டும்; விலாவில் முழங்காலால் முட்ட வேண்டும்; பற்களால் கடிக்க வேண்டும்; காது மூக்குகளை அறுக்க வேண்டும்; மயிரைப் பிடித்து இழுக்க வேண்டும்; கீழே வீழ்த்தி உதைக்க வேண்டும்-இவற்றை-எல்லாம் செய்ய எனக்கு வரம் தா!” (113.30.6) என்றான்.

இவ்வேண்டுகளைச் சீதை சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் திரிசடையின் இடையீட்டால் முன்பே அரக்கியர்க்கு சரண் தந்துள்ளாள்; அதை அனுமனும் மரக்கிளையில் இருந்து கேட்டிருந்தான். இப்போது, தனது இயற்கையான கருணை பொங்க (க்ருபணா), கன்றுக்கு இரங்கும் பசுப்போல் (‘தீனவத்ஸலா’) அரக்கியர்க்கு இரங்கி, ஆராய்ந்து (‘விம்ருச்சய’) நீள நினைந்து (சிந்தையிதவா) இவ்வாறு பேசுகிறாள்.

“நான் இராமனைக் கணவனாகப் பெற்ற நற்பேற்றில் ஏதோ தீங்கு விளைந்தது. கண் இலான் நல்வினையால் கண் பெற்றுக் கொடுவினையால் அதை இழந்தது போல (‘பாக்கிய வைஷம்ய தோஷாத்’); முன்பு செய்த தவற்றால் (புரஸ்தாத் துஷக்ருதேன்) இத்துணை அல்லல் எய்தினேன்; (‘துஷக்ருதம்’ என்பது மான்பின் போன இராமன் அலறியதாக மாரீசன் குரல் கேட்டதும் இலக்குவன் போகாது ஒழிய, அவனைக் கடுஞ்சொற்களால் கொந்தமை இன்னமும் அவள் மனத்தை உறுத்திக்கொண்டிருந்தது) என் விதியின் பிழைக்காக நீ இவர்களை ஒதுக்கலாகாது. இராவணன் ஏவலால் இவர்கள் என்னை மிரட்டினார்கள்; இவ்வபலைகளை அன்றே நான் மன்னித்து விட்டேன். அப்படித் தவறே புரிந்திருப்பினும், அதைத் தவறு என முடிவு செய்யவோ, நீ கோரும் அநுமதி தரவோ,

காப்பிய இமயம்

எனக்கு என்ன உரிமை உண்டு? அவர்களை ஒறுக்க உனக்கு யார் உரிமை தந்தனர்? நீயும் நானும் ஏன் அவர்களுக்கு ஊறு இழைக்க வேண்டும்?" (113.38-42).

இங்கு, நாம் மறக்க முடியாத ஒரு கதையைச் சீதை சுட்டிக்காட்டுகிறாள். அக்கதை, தமிழ்நாட்டில் பிறந்த கோவிந்தராஜர் என்ற வால்மீகியின் உரையாசிரியரால் விளங்குகிறது.

ஒரு புலி வேடனைத் துரத்திக்கொண்டு போயிற்று. வேடன் அருகில் இருந்த மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அதற்கு முன்பே அங்கு ஒரு கரடி இருந்தது.

புலி கரடியிடம் கூறிற்று: 'இவ்வேடன் நம் மிருக குலத்துக்கே பகைவன்; இவனைக் கீழே தள்ளிவிடு'.

கரடி கூறிற்று: 'இருக்கலாம்! ஆனால், இவன் நானிருந்த மரத்தை அண்டியதால் என்னிடம் சரண் புகுந்தவன் ஆகிறான். சரண் அடைந்தவனைக் கைவிட மாட்டேன்'. இவ்வாறு சொல்விட்டுக் கரடி உறங்கிற்று.

சற்று நேரம் கழித்து, புலி வேடனிடம் கூறிற்று: 'எனக்குப் பசியாக இருக்கிறது; நீ அந்தக் கரடியை கீழே தள்ளிவிட்டால், நான் அதை உண்டு பசியாறி உன்னை விட்டுவிடுகிறேன்'.

வேடன் கரடியைத் தள்ளிவிட்டான். கரடியோ தனக்கு இயற்கையாக உள்ள லாகவத்தால், மரத்தின் கீழ்க்கிளை ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு விழாமல் தப்பி மேலே ஏறிக்கொண்டது.

அப்போது, புலி கரடியிடம் சொன்னது: 'நான் முன்னமே சொன்னேனே இந்த மனிதன் நன்றி கெட்டவன். சரணம் அடைந்தவனைக் காப்பாற்றுவேன் என்ற உன்னையே தள்ளிவிட்டான் பார்த்தாயா? இனியும் அவனை வைத்திருக்க வேண்டியது இல்லை, தள்ளிவிடு!'.

கரடி சொன்னது: 'இருக்கலாம், எவனோ ஒருவன் தன் ஒழுக்கத்தினின்று வழுவினான், அறத்தைக் கொன்றுவிட்டான் என்றால், அதற்காக நான் என் தருமத்தைக் கைவிடக்கூடாது'.

திரு. என்.வி. நாயடு

இன்னமும் அவன் சரண்புகுந்தவனே. அவன் தீயோனாக இருக்கலாம்; இருந்தாலும் அவனைத் தள்ளுவது அறத்தினின்று நான் தவறியது ஆகும். என் அறத்தைக் காப்பது என் கடமை', என்று வேடனைத் தள்ள மறுத்து விட்டது.

இதை 'ருசேஷண கீத': என்ற சொற்றொடர் (113-43) காட்டுகிறது. சீதையின் வாக்கில் அனுமனுக்கு 'நல்லோய்', ('ஸௌம்ய') 'வீர', 'குழந்தாய்' (வத்ஸ) போன்ற அழகிய சொற்களே பயிலும்; (ஆனால் இவ்விடத்தில் மட்டும் 'குரங்கு (பல்வங்கம) என்ற சொல் பயில்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும், 'சீரியோர் பிறருடைய தீச்செயல்களைப் பின்பற்றமாட்டார்கள். பிறருடைய நற்செயல்களைப் பின்பற்றித் தம் ஒழுக்கத்தைப் போற்றிக்காப்பர். ஒழுக்கமே சான்றோருக்கு அணி', ('ஸந்த: சாரித்ர பூஷணா: 113.43) என்பாள்.

உலகில் பல தவறுகளுக்குக் காரணமான மனப்பான்மை இது: 'பிறர், உயர்ந்த இடங்களில் மக்களால் வைக்கப்பட்டவர், மக்களால் போற்றப்படுவோர், அறத்தினின்று வழுவினர்; ஆதலின், இதுகாறும் வேறு எவரும் செய்தாத தவற்றை நான் செய்தேனா? அத்தவற்றுக்காக அவர்களை ஒறுக்காமல் என்னை ஒறுக்க முற்படுவது ஏன்?' இப்போக்கைக் கண்டிப்பது கரடியின் ஒழுக்கம்.

பிராட்டி மேலும் கூறுவாள்: (பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரையைத் தழுவி எழுதுகிறேன்).

'அரக்கியர் இழைத்தது தவறு என்றே கொண்டாலும் தவறு இழைக்காதவர் மட்டுமா காக்க உரியவர்? திரை நீக்கிக் கடலாடப் போமோ? அலையும் ஓயாது, நீராடவும் போவதில்லை; பாவங்களும் நீங்கா, எவரையும் காக்கப் போவதும் இல்லை. நான் தவறவில்லையா? இரமனுக்கு உரியவளாக இருக்கவேண்டிய நான், என் உயிர் எனக்கு உரிமை என்று கருதி இராமன் என்னை மீட்கா விடில் இரண்டு திங்களில் உயிர் துறப்பன் என்று உன்னிடம் கூறி அனுப்பியது என் தவறன்றோ? இராமன் தவறவில்லையா? ஓர்

காப்பிய இமயம்

அம்பால் அரக்கர் குலத்தைக் கொன்று என்னை மீட்காது இவ்வளவு காலம் பிரிந்திருந்தது தவறு ஆகாதா? நீ தவறவில்லையா? இராமன் என்னைக் கண்டுவர ஆணையிட்டதை மீறி இங்கு நீ செய்யப் புகுந்தது தவறு அன்றோ?

உலகில் தவறு இழைக்காதவர் அழ் உளர்? தீயோர் ஆகட்டும், நல்லோர் ஆகட்டும், கொல்லத் தகுந்தவரே ஆகட்டும், பெரியோர் செய்யத் தக்கது ஒன்றே! அவர்கள்பால் இரங்குதல், கருணை காட்டுதல் அழ்.

'பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா வதார்ஹணாம் அதாபிவா
கார்யம் காருண்யம் அழ்யேண ந கஸ்தித் த அபராத்யதி

(113-45)

என்பது அழியாத வாக்கு. அடுத்துக் கூறுவாள். 'கொடியோரையும், பாவிகளையும், உலகைத் துன்புறுத்துவோரையும் கூட நாம் நலம் அறச் செயலாகாது; நலம் அறுமாறு செய்வது, செய்யப்பட்டோனுக்கு மட்டும் அன்று, செய்தோனுக்கும் இழுக்குத் தரும்.

இங்கு, நாம் ஊன்றிப் பார்க்க வேண்டிய கருத்துகள் பலவுள. குற்றங்கள் இருவகைப்படும். (Private wong) ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு இழைக்கும் தீங்கு (Public wrong) ஒருவன் சமூகத்துக்கு இழைக்கும் தீங்கு. முந்தியவற்றுள் சில பிறன் பொருளைத் திருடுதல், பிறன் உடலுக்கோ, மனத்துக்கோ, மானத்துக்கோ ஊறுசெய்தல் போன்றன. பிந்தியது சமூக உரிமைகளை அழித்தல், பொதுமக்களுக்கு உரிய பொருளைத் தனியுடைமை ஆக்கிக் கொள்ளல், பொதுமக்களுடைய குடிநீரையோ, உணவையோ கெடுத்தல் போன்றன.

முதலாவதைக் குறள் ஆசிரியர் கூறுகிறார்:

'இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு' (987)

இது சான்றோர் இலக்கணம். தமக்கு இன்னாதவற்றைச் செய்தார்க்கும், (இழிவுசிறப்பும்மை) சான்றாண்மை உடையவர் இனியவற்றைச் செய்வர்; இன்றேல், அவருடைய சால்பு என்ன பயனை உடையது?

திரு. என்.வி. நாயுடு

இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல் (314)

இது துறவோர்க்கு உரியது. தமக்கு இன்னாதவற்றைச் செய்தாரைத் தண்டித்தல், அவ்வின்னா செய்தாரே நாணம் அடையும்படி அவர்க்கு இனியவற்றைச் செய்து, இன்னா, இனிய இரண்டையும் ஒருங்கே மறத்தல் - மறவாவிடின் அவை பின்னும் வந்து கிளைக்கும் ஆதலின்.

ஒறுத்தாற்றும் பண்பினார் கண்ணும்கண் ணோடிப்
பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை (579)

இஃது அரசனுடைய பண்பு. தம்மை வருத்தும் தன்மை உடையாரிடத்தும், கண்ணோட்டம் செய்து, அவர் குற்றத்தைப் பொறுக்கும் இயல்பே அரசனிடம் இருக்க வேண்டிய சிறந்த குணம்.

இம்மூன்று குறள்களாலும் முறையே, பொதுவாகச் சான்றோர்க்கும், துறவிகளுக்கும். அரசனுக்கும் இன்னாசெய்தாரை அவரவர் ஒறுத்தலும், பொறுத்தலும் கூறப்பட்டன. இவை அவர்மாட்டு வேறொருவர் செய்த தீங்கு (Private wrong) - வேடன் கரடியிடத்தும், அரக்கியர் சீதையிடத்தும் செய்த தீங்குகளைப் போல.

வேந்தனுக்கு (தலைவனுக்கு) இரண்டு இயல்புகள் உண்டு:
(i) தனிமனிதன் என்ற பொது இயல்பு (ii) தலைவன் என்ற சிறப்பியல்பு. பொது இயல்பை முன்பு கண்டோம். சிறப்பியல்பை இனிக் காண்போம்.

சமூகத்திற்கு இன்னா செய்தாரை (Public wrong) ஒறுத்தல் வேந்தன் தொழில், கடமை. அவ்வாறு ஒறுத்தல் தனி மனிதனுடைய தொழில் அன்று - ஏனெனில், சமூகத்தில் முறைசெய்து காப்பாற்றுவதற்காக வேந்தன் இறை என வைக்கப்பட்டவன்.

‘குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றம் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில் (549)’

காப்பிய இமயம்

குடிமக்களைப் பிறர் நலியாமல் காத்து, தானும் நலியாது பேணி, அவருடைய குற்றங்களை ஒழித்தல் அரசனுக்குப் பழியன்று; அவனுடைய கடமையே. அரசன் குடிமக்கள் செய்யக் கூடிய குற்றத்தை நீக்க வேண்டுமே அன்றிக் குற்றவாளியை நீக்கக் கூடாது. குற்றவாளியைப் 'பொன்றுவித்தல் மரபு' அன்று.

ஆனால், கொடியாரைக் கொல்லலும் உண்டு.

'கொலையில் கொடியாரை வேந்து ஒறுத்தல் பைங்கூழ் களைகட் டதனோடு நேர்' (550)

அரசன்; தீ வைப்பவர், நஞ்சிடுபவர் போன்ற சமூகத்துக்குக் கொடுமை செய்பவரைக் கொலை செய்து தண்டித்தல் உழவன் பயிரைக் காப்பதற்காகக் களை வெட்டுவதை ஒக்கும். 'தகவு இல கண்டக்கால் வன்கண்ணராகி ஒறுக்க! நீ மெய்கண்ட தீமை காணில் ஒப்பநாடி அத்தக ஒறுத்தி!' என்பனவும் இதையே கூறும்.

தனக்கு இன்னா செய்தாரைப் பொறுத்தல் சான்றோர்க்கு அழகு; சமூகத்துக்கு இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அரசனுடைய கடமை-தனி மனிதன் என்ற பொது இயல்பில். இன்னாசெய்யப்பட்டானுடைய கடமையோ, உரிமையோ அன்று.

'தனக்கு இன்னா' செய்த அரசுக்கியரை. அவர்கள் தவறு செய்தார்கள் என்பதற்காகச் சீதை தன் அறத்தினின்று வழுவவில்லை. மேலும், அவள் அனுமனுக்குச் சொன்ன கருத்து வருமாறு. 'நான் பெருமானிடம் அடைபவருடைய குற்றத்தை மறைத்து, குணத்தை மட்டும் எடுத்துக் கூறி, அவரை ஏற்கவேண்டும் எனப் புருஷகாரம் செய்பவள்; நீயோ ஆசார்யன் நிலைமையில் உள்ளாய்! நாம் இருவருமே இவ்வரசுக்கியரைக் கைவிட்டால் அவருக்குப் புகல் ஏது?'

சீதை பொறுத்தலே அறிவாள், ஒறுத்தலை அறியாள். 'அஞாத நிக்ரஹா' என்பார் பிள்ளை.

இந்நிலையில் தான் 'கம்பர்' எம்பிரான் தன் துணைப் பெருந்தேவி தாய், எனவும் வான்மீகி இதே கருத்துள்ள 'யுக்தா ராமஸ்ய, பவதீ,

திரு. என்.வி. நாயுடு

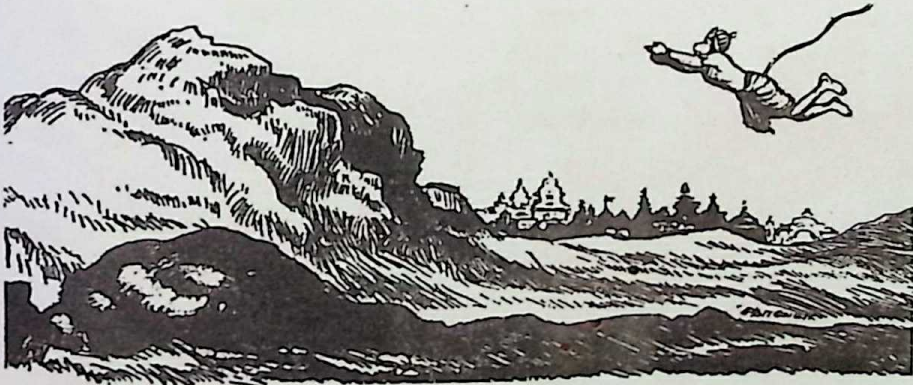
தர்மபத்நீ குணாந்விதா' எனவும் அனுமன் வாயிலாகச் சீதையைப் பாராட்டுகின்றனர். 'உன் பெருந்தேவி என்னும் உரிமை' என அனுமன் இராமனிடம் சொல்வதை வான்மீகி சீதையிடமே சொல்ல வைக்கிறார்.

தமிழ்நாட்டில் பிறந்த வடமொழிப் புலவர் பட்டரோ'ஸ் குண ரத்ந கோசம்' என்ற நூலில் சீதையை உரைகல்லாகக் கொண்டு இராமனை மதிப்பிடுகிறார்.

'தாயே, மைதிலீ! நீ அரக்கியரால் துன்புறுத்தப்பட்டாய்! அத்துன்பத்தின் ஈரம் புலராத முன்பே, அந்த அரக்கியரை அனுமனிடமிருந்து நீ காப்பாற்றினாய்! அச்செயலால் இராமனுடைய கூட்டத்தின் பெருமை குறைந்தது.

மாத: மைதிலி, ராக்ஷஸீஸ் த்வயி ததைவ
ஆழ்த்ராபராத: த்வயா
ரக்ஷந்த்யா பவனாத்மஜாத் லகுதரா
ராமஸ்ய கோஷ்டி க் ருதா

தமிழ்நாட்டில் பிறந்த மற்றொரு வடமொழிப் புலவர் வேதாந்த தேசிகன் 'எம்பிரான்தன் துணைப் பெருந்தேவி தயா' என்ற கருணையையே உருவமாக்கி, 'தயா சதகம்' என்ற நூலை இயற்றியுள்ளார். அக்காவிய நாயகி தயா, பெருமானுடைய தேவி.

□ பன்மொழித் தேர்ச்சி
ஆய்வுநெறித் தெளிவு
புதுமை காணும் வேட்கை
ஆழமும் அகலமும் கொண்ட கல்வி
ஒப்பிலக்கியப் பாங்கு
-இவை நூலின் தன்மை

- எளிமை
- இனிமை
- தீதமை
- நேர்மை

- இவை ஆசிரியர்

N.V. நாயுடுவின்

ஆளுமை

வெளியிடுவேவர்:-

சாந்தி டிரஸ்ட்

"ரம்யா"

11,திருவண்ணாமலை நகர், கோவை -45